

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEBBIE
MACOMBER

Cedar Cove Romanı

**BRO
SIS**

Umut Geçidi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - [https:// antey.org](https://antey.org)

Umut Geçidi

Sevgili Okur,

Sana bir sır vereceğim. Sanırım kocam Dave'in hayatında başka biri var.

Ceketinin cebinde bir çift purlanta küpe buldum. Ne acıdır ki onları yıldırtılmamızda bana hediye etmedi. Ayrıca Dave'in sık sık ziyarete gittiği

Martha'nın, kaybolan diğer mücevherleriyle ilgili de endişeleniyorum.

Biliyorsun Dave bir papaz ve çok iyi bir adam. Onun herhangi bir konuda suçlu olduğuna inanmak istemiyorum. Dekî, eve geç gelmelerinin sebebini bana neden açıklanıyor dersin?

Evet sevgili okur, gerçekten ne düşündüğünü merak ediyorum. Bu arada,

Cedar Cove'un diğer sakinlerinin hayatlarında neler olup bittiğine dair yeni haberler var. Mesela Şerif Troy Davis'in yıllar önceki büyük aşkı

Faith Beckwith buraya taşındı! Taşınır taşınmaz da Troy'un kızıyla arkadaş oldu, bu cephede işler git gide kızıyor.

Cedar Cove'ın sınımlı hikâyeleri kaldığı yerden devam ediyor.

Gelişmeleri öğrenmek için bizimle bir bardak çay içmeye ne dersin?

Emily Flemming

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

*“Cedar Cove’a geri dönmek
her zaman keyifli, bu kitabı
okumak ise özellikle
çok eğlenceli.”*

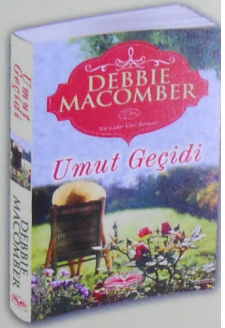
RT Book News

*“Macomber’in sadık
okuyucuları için bir ziyafet.
Onun dikkat çekici anlatım
yeteneğiyle yeni tanışanlar ise
hikâyeyi kavramakta
zorlanmayacak.”*

Booklist

*“Neşeli, kulaktan kulağa fısıltı
tadında öykülerden hoşlananlar
kendilerini bu kitaba
kaptıracaklar.”*

Publishers Weekly

DEBBIE MACOMBER *Umut Geçidi*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

*Gerçekler, hayatın
bize en büyük
armağandır*

*Gerçekler, hayatın bize
en büyük armağanıdır*

Umut Geçidi

Çeviren: Nilgün Birgül

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Umut Geçidi

Debbie Macomber

1. Baskı: Ekim 2016

ISBN: 978-605-186-111-1

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Debbie Macomber

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 34191
Tel: 0212 674 85 28

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38

www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal adı : 8 Sandpiper Way
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Nilgün Birgül
Editör : Elçin Kazancı
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Yavuz Öksüz

Ücretsiz PDF

Kıyıdaştırma

https://www.novellayayinlari.com

*Gerçekler, hayatın bize
en büyük armağanıdır*

Umut Geçidi

Çeviren: Nilgün Birgül

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

NOVELLA

Sevgili Dostlarım,

Cedar Cove'a hoş geldiniz! Sürekli bir ziyaretçiyseniz, Olivia, Jack, Grace ve diğerlerinin hayatlarındaki gelişmeler hakkında sizi bilgilendirmek için sabırsızlandıklarını öğrenmekten mutlu olacaksınız. Eğer kasabaya ilk gelişinizse, yeni ve ilginç arkadaşlar edineceğinizden emin olabilirsiniz.

Çoğunuzun bildiği gibi, Washington'daki kendi kasabam Port Orchard az çok Cedar Cove'un esin kaynağı. Sokaklar ve işyerleri biraz değiştirilmiş olsalar da kolayca tanınabilirler. Küçük kasabamızın turistik bir merkeze dönüşmesi, Cedar Cove serisinin beklenmedik bir sonucuydu. Bu yüzden, Jerry Childs ve Cindy Lucarelli liderliğindeki harika bir gönüllü grubu Cedar Cove Günleri düzenledi. Bu konuyla ilgili ayrıntılara internet sitem www.DebbieMacomber.com'dan ulaşabilirsiniz.

"Kasabanın özelliklerini" merak ediyorsanız, internet sitemden Cedar Cove haritasını indirebilir veya P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366 adresine pullu ve adresli bir zarf göndererek, koleksiyonerler için hazırlanmış, kuşe baskılı haritayı ücretsiz edinebilirsiniz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nadiren söz etsem de, bu kez ithaf sayfasına bakınız. Bu kitabı, göğüs kanseriyle mücadele eden üç harika kadına adıyorum. Minda Butler, Florida'daki dairemizde yaşıyor. Omaha'daki kuzenim Karen Sweeney ise nekahet döneminde. Hyacinthe Eykelhof-Mitchell editörümün kız kardeşi. Bu üç kadın da benim için çok değerli ve herkes için esin kaynağı.

Umarım *Umut Geçidi*'ni seversiniz. Cedar Cove'lu arkadaşlarınız sizi sabırsızlıkla bekliyorlar. Ben de düşüncelerinizi öğrenmek için sabırsızlıkla bekliyorum.

İçten sevgilerimle,
Debbie Macomber

Cesaretleri, güçleri
ve esin kaynağı oldukları için
Minda Butler
Karen Sweeney
ve
Hyacinth Eykelhof-Mitchell'a...

Ayrıca Shirley'nin ejderhasına ilham kaynağı olan
tekstil sanatçısı arkadaşım Emily Myles'a çok özel teşekkürler.

Cedar Cove, Washington sakinlerinden bazıları

Olivia Lockhart Griffin: Cedar Cove'da görev yapan aile mahkemesi hâkimi. Justine ve James'in annesi. *Cedar Cove Chronicle*'da editör olan **Jack Griffin**'le evli. Deniz Feneri Yolu 16 numarada yaşıyorlar.

Charlotte Jefferson Rhodes: Olivia ve Will Jefferson'ın annesi, artık dul Ben Rhodes'la evli. Ben Rhodes'un David ve Steven adında iki oğlu var ve ikisi de Cedar Cove'da yaşamıyor.

Justine (Lockhart) Gunderson: Olivia'nın kızı, Leif'in annesi. Seth Gunderson'la evli. Aile, bir süre önce kundaklanan Deniz Feneri Restoranı'nı işletiyordu. Gundersonlar Rainier Karayolu 6 numarada yaşıyorlar.

James Lockhart: Olivia'nın oğlu, Justine'in erkek kardeşi. Donanmada görevli. Karısı Selina, kızı Isabella ve oğlu Adam'la birlikte San Diego'da yaşıyor.

Will Jefferson: Charlotte'un oğlu, Olivia'nın ağabeyi. Eskiden Atlanta'da yaşayan Will, boşandıktan ve emekli olduktan sonra Cedar Cove'a dönerek kasabadaki sanat galerisini satın aldı.

Grace Sherman Harding: Olivia'nın en iyi arkadaşı. Kütüphaneci. Dan Sherman'ın dul eşi. Maryellen Bowman ve Kelly Jordan'ın annesi. Olalla'da yaşayan ve bir at çiftliği olan emekli mühendis Cliff Harding'le evlenen Grace, daha önce artık kiralık olan Gül Ağacı Sokağı 204 numarada yaşıyordu.

Maryellen Bowman: Grace ve Dan Sherman'ın büyük kızı. Katie ve Drake'in annesi. Fotoğrafçı Jon Bowman'la evli.

Zachary Cox: Muhasebeci, Rosie'yle evli, Allison ve Eddie'nin babası. Aile Pelikan Çıkmazı 311 numarada yaşıyor. Erkek arkadaşı Anson Butler orduya katılan Allison, Seattle'da üniversiteye gidiyor.

Rachel Pendergast: Get Nailed g z ll k salonunda  alı ıyor. **Jolene**'in babası dul **Bruce Peyton**'la ni anlı.

Bob ve Peggy Beldon: Emekli, Kızılıcık Burnu 44 numarada bulunan Thyme& Tide adındaki oda kahvaltı hizmeti veren pansiyonun sahipleri.

Roy McAfee: Özel dedektif, Seattle emniyetinden emekli. **Linnette** ve **Mack** adında iki yetişkin çocuğu olan Roy, ofisinde yönetici olan **Corrie**'yle evli. McAfee  ifti Liman Caddesi 50 numarada ya ıyor.

Linnette McAfee: Roy ve Corrie'nin kızı. Cedar Cove'da yeni kurulan sağlık ocağında çalışan asistan hekim, artık Kuzey Dakota'da ya ıyor. İtfaiyecilik eğitimi alan erkek kardeşi Mack ise Cedar Cove'a ta ınıyor.

Gloria Ashton: Cedar Cove'da  erif yardımcısı. Roy ve Corrie McAfee'nin biyolojik kızı.

Troy Davis: Cedar Cove  erifi, **Megan**'ın babası, vefat eden **Sandy**'nin e i.

Faith Beckwith: Troy Davis'in lisedeki kız arkadaşı olan dul kadın. Tekrar Cedar Cove'a ta ınıyor.

Bobby Polgar ve Teri Miller Polgar: Bob uluslararası satranç  ampiyonu, Teri ise Get Nailed'de kuaför. Evleri Sahil Bulvarı 74 numarada.

James Wilbur: Bobby Polgar'ın  of r .

Peder Dave Flemming: Kasabanın Metodist kilisesinin papazı. Dave ve karısı **Emily**, Matthew ve Mark'ın ebeveynleri.

Shirley Bliss: Dul tekstil sanatçısı, Tannith'in (Tanni) annesi.

Shaw Wilson: Anson Butler, Allison Cox ve Tanni Bliss'in arkadaşı.

Bir

En son eşler öğrenir derler.

Oysa Emily Flemming biliyordu, hem de bir haftadan daha uzun zamandan beri. Kocasını Dave'in başkasıyla ilişkisi vardı. Üstelik Dave sadece Dave Flemming değil, *Peder* Dave Flemming'di. Kocasının başka bir kadına âşık olduğu fikri bile düşünülemezdi, tahammül edilemez ve hoş görülemezdi. Dave'in sadakatsizliği yeterince kötüydü, ama cemaatine ve Tanrı'sına olan ahlaki yükümlülüklerini hiçe saymasına inanamıyordu. Bu sarsıcı sır, kocası hakkında bildiği her şeyle çelişiyordu.

Yıldönümü yemeğinden beri, Emily öğrendiği bu sır konusunda gayet temkinli davranmıştı. Kilisedeki odasında Dave'in dönmesini beklerken, kocasının kapının arkasında asılı duran ceketini alıp koluna attığında, cebinden pırlanta bir küpe düşmüştü. Ardından ikinci küpenin diğer cepte olduğunu keşfetmişti. Emily hayatı boyunca bu kadar büyük, gösterişli, pırlanta taşlı sallanan küpelere sahip olmamıştı.

Başlangıçta küpelerin evlilik yıldönümü hediyesi olduğu-

nu sanmış, ama bunun mümkün olmadığını kısa sürede fark etmişti. Öncelikle, bir mücevher kutusunun içinde değildiler. Öyle bile olsa bu imkânsızdı, çünkü kısıtlı bütçeleri nedeniyle Dave asla pırlanta küpe alamazdı.

Emily aslında hemen sormalıydı... Ama soramamıştı. Şüpheleriyle özel akşamlarını mahvetmek istememişti, ama çok geçmeden diğer ayrıntıları da bir bir hatırlamıştı. Özellikle akşam yemeklerinden sonra artık baş başa vakit geçirmiyorlardı ve Emily, Dave'in geç saatlere kadar çalıştığı gerçeğini daha fazla görmezden gelemiyordu. Belki Emily'ye öyle geliyordu, ama Dave artık kişisel bakımına da daha fazla zaman ayırıyordu.

Şüpheleri giderek ikiye, üçe katlanmıştı. Bunları içinde tutuyor, tekrar tekrar düşünüyor ve kocasının davranışlarına bir anlam vermeye çalışıyordu. Ne zaman ona nerede olduğunu sorsa Dave üstü kapalı cevaplar veriyordu ve bu da başka bir şüpheli durumdu...

"Anne, babam ne zaman eve gelecek?" Başını tabağından kaldırarak bu soruyu soran, küçük oğlu Mark'tı. Sekiz yaşındaydı ve koyu kahverengi gözlerini babasından almıştı.

Emily de aynı soruyu kendine soruyordu. Olabildiğince ikna edici olmaya çalışarak, "Birazdan," dedi. Dave haftanın iki veya üç günü akşam yemeğinden önce eve dönmüyordu. Başlangıçta Emily oğullarına babaları adına mazeretler uyduruyordu, ama artık onlara ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Babam artık bizimle nadiren yemek yiyor," diye sızlandı, kardeşinin yanında oturan Matthew.

Dave'in gecikmeleri giderek artmaya başlamıştı. Eskiden

akşam yemeklerini ihmal etmemeye özen gösterirdi. Emily onun başka bir kadınla, başka bir aileyle yemekte olup olmadığını düşünmeden edemiyordu. Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırmaya karar vererek sırtını dikleştirdi.

Çocukların hatırına, her zamanki mazeretine sığındı. “Babanın kilisede çok işi var.”

“Her akşam mı?”

Oğlu, Emily’nin duygularına tercüman olmuştu. “Öyle görünüyor,” diye soruyu geçiştirerek masada onlara katıldı. Her yemekten önce olduğu gibi el ele tutuştular ve Emily şükran duasını ederken başlarını önlerine eğdiler. Emily bu duaya, evliliğinde karşılaşılabileceği yeni sorunlara karşı cesaret dileyen bir dua ekledi sessizce.

“Hiç değilse bu akşam onun da gelmesini bekleyemez miyiz?” diye soran Mark isteksizce çatalını aldı.

“İkinizin de ev ödevi var, değil mi?” diye soran Emily’ye oğlunu duymazdan geldi.

“Ama babam...”

“Baban sonra yer.”

“Biz yatmadan önce eve dönmüş olur mu?” diye sordu hassas oğlu Matthew.

“Bilmiyorum,” diyen Emily güçlkle yutkundu.

Emily yemeğini yiyormuş gibi yapıyordu, nin pırlanta küpeleri bulduğundan beri iştahı kaçmıştı. Bu başlangıçtı, aylardır göz ardı ettiği şüpheli bir durumdu. Doğal olarak, bu küpelerin sayısız açıklaması olabileceğini kendi kendine tekrarlayıp durmuştu. Ertesi gün ondan bir açıklama isteyecekti... Ama isteyemedi.

Emily ona neyin engel olduğunu biliyordu. Gerçeği duymak istemiyordu, buna hazır değildi. Onunla yüzleştiği anda sonuçlarına katlanmaktan korkuyordu.

Eve geç gelmesiyle ilgili kocasını birkaç kez sorgulamıştı, ama Dave ona hiç tanımadığı insanlardan ve bilmediği toplantılardan söz edip belirsiz bahaneler sunarak Emily'nin endişelerini bir kenara itivermiş, hatta onun bu sorularına içerlemiş gibi görünmüştü.

Emily aradığı cevabı bulduğunu düşünüyordu. Pırlanta küpeleri bulduğundan beri, olanlar hakkında kafasında net bir görüntü oluşmuştu. Üzücü olsa da, papazlar da en az diğer insanlar kadar baştan çıkarılmaya müsait olabiliyorlardı. Tıpkı bütün günahkârlar gibi, onlar da şehvetin tuzağına düşebiliyor ve geri dönüşü imkânsız hatalar yapabiliyorlardı.

Bu düşüncelerin, in sadece bir yanlış anlama olduğunu farz ederek zihninden koymayı umuyordu, ama bu umudu da boşa çıkmıştı. Hafta başında markette Thyme & Tide adlı pansiyonun sahibi olan Bob ve Peggy Beldon'la karşılaşmıştı. Bir reyonun ortasında iyi dileklerini paylaşırlarken Bob, Dave'le golf oynamayı özlediğini söylemişti.

Son üç yıldır, hava izin verdiği sürece her hafta birlikte golf oynuyorlardı. Emily, birkaç dakika içinde korktuğu bir bilgiye ulaşıvermiş, Dave'in bir yılı aşkın süredir golf oynamayı bıraktığını öğrenmişti. Bir yıl! Oysa önceki yaz, her pazartesi öğleden sonra, Dave golf sopalarını alarak güya Bob'la buluşmaya gitmişti. Anlaşılan başka biriyle görüşüyordu.

Emily içini çekti. Zihninin şüphe ve endişeyle dolu bu

yolda bir kez daha ilerlemesine izin veremezdi. Zamanının yarısını sessiz, mütevazı ev kadını rolünü oynayarak geçiriyor, kalan zamanında ise kocasından bir açıklama istememek için kendini zor tutuyordu. Ne kadar acı verecek olursa olsun gerçeği istiyor, ama bunu yapamıyordu. Hangi eş yapabilirdi?

Şimdiye kadar sessizliğini korumuştı. Kendisinin her şey yolundaymış gibi davranmakta bu kadar başarılı olmasına da şaşıyordu. Arkadaşlarının hiçbirisi şüphelenmemiştir, ama onu asıl rahatsız eden Dave'in yakalandığının farkında olmamasıydı. Belki neler olup bittiğini Emily'nin öğrendiğini anlasa... Belki de bunu bekliyordu. *Onun* sormasını istiyordu.

Fakat Dave hiç sormadı. Kocasını da en az Emily kadar iyi bir oyunculuk sergiliyordu. Önceki pazar, kilisede evliliğin kutsallığı ve eşe duyulan sevgi üstüne bir vaaz vermişti.

Kendini dünyanın en sevilmeyen kadını gibi hisseden Emily'nin gözleri dolmuş, cemaatin önünde hıçkırarak ağlamak için kendini zor tutmuştu. Doğal olarak herkes, Dave'in karısını ima ederek verdiği vaazın ardından Emily'nin duygularını bastıramadığını düşünmüştü. Emily onlara Dave'in sözlerinin güzel olduğunu, ama *hepsinin* sadece bundan ibaret olduğunu söylemek isterdi. Sözler...

Bunun onların başına geldiğine inanmak çok zordu. Emily her zaman evliliklerinin sağlamlığına ve Dave'in en iyi arkadaşı olduğuna inanmıştı. Yanıldığı çok açıktı.

Garaja giden kapı açıldı ve Dave'in içeri girdiğini gören Emily şaşırdı.

"Baba!" Mark sandalyesinden atlayıp sanki bir yıldır görmüyormuş gibi babasına doğru koştu.

“Selam küçük adam, nasıl gidiyor?” Dave uzanıp oğlunu kollarına aldı. Mark, tutup havaya kaldırmak için fazlaca iri olabilirdi, ama babasının ilgisine de muhtaçtı.

Dave, Emily’nin yanağını öptü ve oturmadan önce Matthew’un saçlarını okşadı. “Bu akşam yemeğe yetiştığım için çok mutluyum.”

“Ben de,” dedi Mark, ışıldayan gözlerle.

Her şeye rağmen birden kendini mutlu hisseden Emily ayağa kalktı ve masayı dördüncü kişi için hazırladı.

Acılı güveç tenceresini Dave’e uzattığında kocası ona gülümseyerek tabağını tepeleme doldurdu. “En sevdiklerimden birini yapmışsın,” dedi. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” Onunla göz göze gelerek kocasına bakışlarıyla onu ne kadar sevdiğini anlatmaya çalıştı. Belki, onca işarete rağmen, bütün tatsız şüphelerinde yanılıyordu.

“Yemekten sonra ödevlerime yardım eder misin baba?” diye sordu Mark. Küçük oğulları diğer ikinci sınıf öğrencilerinden daha başarılıydı ve kendi sınıfının birincisiydi. Desteğe ihtiyacı yoktu, ama bütün istediği babasıyla birlikte zaman geçirmekti.

“Benimle futbol antrenmanı yapacağına söz vermiştin, unuttun mu?” dedi Matthew. Kasım sonu olması ve havanın kararması umurunda değildi.

Matthew da Dave’le bir arada olmak istiyordu. Sadece çocuklar değil, Emily’nin de her şekilde kocasının onu rahatlatmasına ihtiyacı vardı. Şüphelerinden kurtulmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, bir türlü yok olmuyorlardı. Kocasını kay-

betmek istemiyordu. Koşullar ne olursa olsun Dave'i seviyordu ve evliliğini sürdürmeye –en azından bu konuda her türlü çabayı göstermeye– kararlıydı.

“Durun, durun.” Dave gülerek iki elini birden havaya kaldırdı. “Soluk almam için bana bir dakika verin, olur mu?”

İki çocuk da umutla babalarına baktılar. Emily onların hevesli yüzlerini görmeye dayanamıyor, çocuklarının gözlerindeki sevgi karşısında ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

“Bırakın babanız yemeğini yesin,” dedi.

“Yemekten sonra ikinizle de ilgileneceğim, ama önce annenizle birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum,” diyen Dave, Emily'ye baktı.

Onunla göz göze gelmekten korkan Emily ürperdiğini hissetti.

“Of baba,” diye sızlandı Mark.

“Uzun sürmez,” diye söz verdi Dave. “Fasulyeni ye.”

“Tamam.”

Emily, Dave'e içine çeşni olarak dilimlenmiş badem koyduğu tereyağlı fasulye kâsesini uzattı. Dave biraz aldı. Fasulye onun da en sevdiği yemek değildi, ama Emily babalarının çocuklarına örnek olmasını istiyordu.

Yemekten sonra çocuklar masayı topladılar ve çalışmak için odalarına çekildiler. Ev ödevleri olsa da olmasa da, Matthew ve Mark her akşam bir saat boyunca kitap okumak ya da derslerini gözden geçirmek zorundaydılar. Televizyon izlemelerine ya da video oyunu oynamalarına izin yoktu.

Çocuklar odalarına gidince Emily sırtını Dave'e dönerek

kahve hazırlamaya başladı. Dave'in bu şekilde onunla konuşmak istediğini söylemesi alışıldık bir durum değildi. O kafasında bir şeyler olduğunda, konuşmak için genellikle çocukların yatmasını beklerdi.

Henüz kahveleri fincanlara koymamıştı ki, Dave ona sordu, "Mutlu musun?" Ses tonu ısrarcı ve ciddiydi. Sanki öğrenmek için yanıp tutuşuyor gibiydi.

Kafasından düzinelerce muhtemel soru geçmişti, ama Emily bunu hiç beklemiyordu.

"Mutlu mu?" diye soruyu tekrarladı ona dönerek. Göz göze gelmemeye dikkat ederek dumanı tüten fincanları aldı ve masaya götürdü. "Mutlu muyum?" Sorunun cevabı üstüne kafa yorarken ellerini rengi atmış kot pantolonunun arka ceplerine soktu.

"Cevap vermenin bu kadar uzun süreceğini sanmıyordum," dedi Dave. Kara gözlerini ona dikmişti ve karısının tereddüt etmesiyle ilgili hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Mutlu olmamam için bir sebep var mı?" diye soruya soruyla karşılık verdi. "Güzel bir evde yaşıyorum ve ikimizin de istediği gibi oğullarımızı büyütüyorum. Kocam bana deli gibi aşık, değil mi?" diye eklerken, Dave'in önceki pazar verdiği vaza gönderme yapıyor ve sesinin alaycı çıkmamış olması için dua ediyordu. Onun cevap vermesine fırsat bırakmadan, belki de söyleyebileceklerinden korktuğundan, Emily de kocasına sordu, "Peki ya sen Dave? *Sen* mutlu musun?"

"Elbette mutluyum." Beklemeden ve coşkuyla cevap vermişti.

“Öyleyse ben de mutluyum.” Emily masada ona katılmak yerine, bulaşık makinesini doldurmaya başladı.

“Otur,” dedi Dave. “Lütfen.”

Emily gönülsüzce söyleneni yaptı.

“İyi uyuyamıyorsun.”

Demek fark etmişti. Rahatça uykuya dalabiliyordu, ama bir ya da iki saat sonra uyanıyor ve bütün uykusu kaçıyor. Gecenin geri kalan kısmını yatakta dönerek ve yarım yamalak uyuyarak geçiriyordu. Zihninde dolanan senaryolar onu rahat bırakmıyordu. *Kocas başka birine âşık olabilirdi. Hatta onu aldatıyor bile olabilirdi.*

Emily kendisini kriz anlarında sakinliğini koruyabilen, duygusal anlamda güçlü bir kadın olarak görürdü. Başkalarının onun rehberliğine ve desteğine başvurduğu bir kadındı. Oysa şüpheleri hakkında kocasıyla yüzleşme konusunda tam bir korkak gibi davranıyordu.

“Canını sıkan bir şey varsa, belki yardımcı olabilirim,” dedi Dave. Emily kocasının başkaları için sık sık kullandığı bu şefkatli, ilgili ses tonunu tanıyordu. Ne yazık ki kendisi Dave’in cemaat üyelerinden biri değildi, onun karısıydı!

“Canımı sıkan ne olabilir?” diye sordu öylesine. Cevap vermesini beklemiyordu.

“Bilmiyorum. O yüzden soruyorum. Misyoner cemaatindeki hanımlar seni çok mu zorluyor?”

“Hayır.” Yemek kitabı komitesi ondan bütün projeyi üstlenmesini istemiş, Emily zamanı olmadığını söyleyerek teklifi geri çevirmişti. Bu doğrudu, ama anlaşılan birilerini kızdır

mişti. Kilise camiası, Emily çalışmadığı için herhalde onun da Dave gibi her an emirlerine amade olduğunu düşünüyordu. Emily'nin kilisenin ücretsiz elemanı olmaya niyeti yoktu ve Cedar Cove'da çalışmayı kabul ettiklerinde bunu açıkça belirtmişti. Onun görevi Dave'e destek olmak ve oğullarını büyütmektir.

“Seni üzen bir şey olsa bana söylersin, değil mi?”

“Elbette,” diyen Emily, kahvesinden bir yudum alarak yalan söylediğini belli etmemeye çalıştı.

Mark kafasını mutfığa doğru uzattı. “Annemle konuşmanız hâlâ bitmedi mi?” diye sordu babasına. “Matematikte yardıma ihtiyacım var.”

Dave, Emily'ye baktı.

“Ben iyiyim,” dedi Emily onun duygularını anlayarak.

Dave şüphe eder gibiydi. Emily iyi bir yalancı değildi ve endişelerini dile getirmekten korktuğu için kendine kızıyordu. Dave kahvesinden bir yudum alıp ayağa kalktı. “Tamam Mark, derdin neymiş bir bakalım.”

Emily, oğlunun ve kocasının mutfaktan çıkışını izlerken güçlkle yutkundu. Onun böyle bir soru sormasını bekliyordu. *Mutlu musun?* Şüphelerinden söz etmek için bulunmaz bir fırsattı, ama bir şey söyleyemeyecek kadar korkuyordu.

Sorunun hazır olmamasından kaynaklandığını söyledi kendine. Kendini koruma adına, onunla yüzleşmeden önce bilmesi gereken gerçeklere ve ayrıntılara da ihtiyacı vardı. Düşündüğü kadar saf olmadığını Dave'in fark etmesi gerekiyordu.

O akşam saat dokuz olduğunda oğlanların ikisi de yatmış ve uyumuşlardı. Dave evde olduğunda çocukların yatmasını

sağlamak son derece kolay oluyordu, ama son zamanlarda sıkça olduğu gibi, ne zaman onlarla yalnız kalsa daha geç yatabilmek için her türlü bahaneyi kullanıyorlardı.

Yarım saat sonra, dikiş odasında Matthew'un kırkyama yorganıyla uğraşüyor, kumaşın düşük maliyetinin verdiği keyifle kare parçaları ütülüyordu. Harcamalarına daima dikkat eden Emily, parlak baskılı pamuklu kumaşı The Quilted Giraffe'daki indirimli satıştan almıştı. Tam ütüyü kapadığında Dave'in içeri girdiğini duydu. Kollarını arkasından beline dolayan Dave, dudaklarını Emily'nin boynunda gezdirirken, "Nihayet yalnız kalabildik," diye fısıldadı.

Emily gülümsedi, ona karşı koyması imkânsızdı. Her zaman böyleydiler, içlerinden geldiği gibi sevgilerini gösterir ve birbirlerine sataşırlardı, ta ki... Durumun ne zaman değişmeye başladığından emin değildi. Yılın başlarında? "Of Dave, gerçekten." Hafifçe güldü.

"Karımı seviyorum," diye mırıldandı Dave.

Emily kocasının parmaklarını kavrayarak sıktı. "Öyle mi, Dave?" Sesine sinen yalvarma tonuyla yüzünü buruşturdu.

"Bütün kalbimle." Boynuna bir öpücük daha konduran Dave kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Emily.

"Pazar vaazına hazırlansam iyi olur diye düşündüm."

"Ya." Dave vaazlarını kilisedeki odasında yazardı. Ütüyü tekrar açmadan önce, kocasının dikiş odasından çıkmasını bekledi ve kapı aralığında durarak Dave'in koridordan küçük çalışma odasına doğru ilerlemesini seyretti. Dave ona bakmadan odasının kapısını kapadı.

Kısa süre öncesine kadar kapısı hep açık dururdu. Bildiği kadarıyla bunu daha önce hiç yapmamıştı. Yavaşça dikişine geri döndü, ama artık dikkatini yorgana veremiyor, kocasının neden birdenbire kapıyı kapama ihtiyacı duyduğunu bilmek istiyordu.

Bir sebebi olmalıydı. Hiç şüphesiz bir telefon görüşmesi yapacaktı. Emily'nin duymasını istemediği bir görüşme. Konuşmasının bittiğinden emin olmak için yaklaşık bir saat kadar bekledi, sonra bir fincan kahve hazırlayarak odasına girmek için bir mazeret yarattı.

Kapıyı tıklattı ve cevap gelmesini beklemeden içeri girdi. Tahmin ettiği gibi Dave masasında oturmuş, önündeki sarı deftere açık duran İncil'den notlar alıyordu.

"Sana kahve getirdim," dedi Emily.

"Ne kadar düşüncelisin. Teşekkürler aşkım."

"Bir şey değil." Fincanı Matthew'un birinci sınıfta boyadığı seramik karonun üzerine koyduktan sonra odadan çıktı ve kapıyı yavaşça kapadı.

Derin bir nefes alan Emily mutfaktaki telefona giderek yeniden çevir tuşuna bastı. Üç kez çaldıktan sonra, yumuşak, boğuk ve seksi bir kadın sesi cevap verdi.

"Yine mi sen Davey?"

Davey?

"Şey, pardon," diyen Emily telefonu kapadı.

İşte sonunda durum kesinlik kazanmıştı. Dave telefonla başka bir kadını aramıştı. Hem de kendi evlerinden! Emily'nin evliliğini yıkmaya çalışan bir kadınla küstahça bağlantı kurmuştu. Titreyen eli hâlâ ahizenin üstündeydi. Haklı olduğunun ortaya çıkması onu mutlu etmemişti, zaten etmesini de beklemiyordu.

İki

“Selam baba.” Megan gülümseyerek ön kapıyı açtı ve Şerif Troy Davis’in yanağını öptü.

“Selam bebeğim, nasılsın?” Kızının peşinden mutfığa giden Troy sesinin endişeli çıkmaması için çabalıyor, ama bu konuda elinden bir şey gelmiyordu. Geçtiğimiz günlerde Megan’a –aylar önce karısı Sandy’yi elinden alan– *multipl skleroz*, MS hastalığının tetkikleri yapılmıştı. Küçük aile birbirine çok yakındı ve biricik kızının, annesini de dermansız bırakan hastalıktan mustarip olma düşüncesi bile Troy’u dehşete düşürüyordu. Megan’ın ilk hamileliği birkaç ay önce düşükle sonlanmıştı ve annesinin ölümünün ardından gelen bu kayıp onu perişan etmişti. Şimdi de bu sürekli korku...

“Keser misin,” diye onu paylayan Megan ocağa doğru yürüyerek ateşi kapadı. Güzel bir şeyler kokuyordu, ev yemeğinin güçlü aroması Troy’un iştahını kabarttı ve kendisine akşam yemeği için ne hazırlayacağını düşündü. Muhtemelen bir konserve açacaktı. Tabii evde konserve kaldıysa. “Tahlillerde

kesin bir şey çıkmadı,” dedi Megan, “o yüzden endişelenecek bir şey yok.”

Şimdilik, diye ekledi Troy içinden.

Gereksiz endişe ve yersiz korkularıyla onu sıkmak istemiyordu, ama kızının MS şüphesiyle ve buna bağlı diğer şeylerle gerçekten başa çıkıp çıkamadığını bilmek zorundaydı. Tıp dünyası MS’in kalıtsal olup olmadığı konusunda ikiye bölünmüştü ve iki fikri de destekleyen bulgular vardı.

Kesin bir tanı koymanın zor olması işleri daha da karmaşık hale getiriyordu. Megan’ın durumunda, kendisinin de söylediği gibi, sonuçlar kesin değildi. Bu durum bir tür rahatlama sağlamış gibi görünse de, öte yandan kaçınılmaz sonu beklemekten kendinizi alamıyordunuz. Troy gereksiz yere endişelenmemesi gerektiğini kendine hatırlatırken, Sandy’nin çok sevdiği içine doğma ifadesi aklına geldi.

Megan’ın durumundaki belirsizliği sükûnetle karşılaması ve huzurlu davranması Troy’u gururlandırmıştı. Böylesi bir kabullenişin ne kadar zor olduğunu biliyordu ve bunda kızının kocasının ne kadar etkili olduğunun farkındaydı.

Neyse ki Megan hayat arkadaşını doğru seçmişti. Craig sakın, iyi huylu, tıpkı Troy’un Sandy’ye yaptığı gibi kendini karısına adanmış bir adamdı.

“Şükran Günü yemeğine ne getirmemi istersin diye sormaya gelmiştim,” dedi Troy. Craig ve kızı onun aklından geçenleri anlamakta pek zorlanmıyordu, ama yine de Megan’ı merak ettiğini belli etmeden uğramak için iyi bir bahaneydi.

“Selam Troy.” Craig elindeki *Cedar Cove Chronicle* baskısı-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

la mutfağa girdi. “Bu hafta Şükran Günü olduğuna inanmak zor, ne dersin?” Başını iki yana salladı. “Şu hale bak, haberden çok reklam.”

Megan kıkırdayarak ikisini de mutfaktan kovaladı. “İkiniz de sızlanmayı kesin! Bahse girerim az sonra Yılbaşı’nın ne kadar ticari olduğundan şikâyet etmeye başlayacaksınız.”

“Yılbaşı mı!” diye homurdanan Craig, Troy’a göz kırptı.

Annesi gibi, Megan da Yılbaşı’yla ilgili her şeyi sever ve daha Şükran Günü yemeğinden kalanlar bitmeden hazırlıklara başlardı. Bu hazırlıkların içinde Craig ve Troy’un evin dışına Yılbaşı ışıklarını asması ve ön bahçeye yerleştirilecek olan ışıklı geyiği süslemesi de vardı.

“Sana da bir tabak koyayım,” diyen Megan dolaba doğru ilerledi. “Sulu köfte ve salata var.”

Mönü baştan çıkarıcıydı. Pirinçle yoğrulup domates sosu içinde pişirilerek patates püresi üstünde servis edilen köfteler, Megan’ın çocukluğundan beri geleneksel aile yemeğiydi. Salata olsa da olurdu olmasa da.

“Teşekkürler, ama hayır tatlım.” Baş döndüren kokulara karşın, Troy kızıyla kocasını rahatsız etmek istemiyordu. “De-diğim gibi, sadece perşembe günü akşam yemeğine nasıl katkı-da bulunabileceğimi soracaktım.”

Megan mönüyü hatırlamaya çalışır gibi bir süre durdu. “Sanırım her şey kontrol altında,” dedi. “Elbette hindi olacak ve içini doldurmak için annemin pirinçli sosisli tarifini kullanacağım. Sonra iki çeşit salata ve geçen yıl herkesin çok severek yediği tatlı patates ve kurutulmuş kayısıli tarifi yapacağım.”

Geçen yıl

Sadece on iki ay önce Sandy hâlâ hayattaydı ve Şükran Günü'nü onlarla birlikte geçirmişti. Gerçekten gittiğine inanmak zordu. Onu kronik bakım ünitesinden almışlar, tekerlekli sandalyesiyle masaya getirip yemesine yardım etmişlerdi.

Bir yılda ne kadar çok şey değişmişti. Troy, Sandy'yi gömdükten kısa süre sonra Faith Beckwith'le yeniden bağlantı kurmuştu. Lisedeki kız arkadaşı aklına gelince içini hüznün kapladı. Yaz başında Faith'le bir araya geldiklerinde her şey umut verici görünüyordu. Megan bebeğini düşürene kadar.

Troy'un biriyle flört ettiğini duyan kızı çok şaşırmıştı. Şaşırmaktan öte, incinmiş ve öfkelenmişti. Faith hakkında, ismi dahil hiçbir şey bilmiyordu, ama içinde bulunduğu geçici durumda babasının başka bir kadınla görüştüğünü düşünmeye bile tahammülü yoktu. Kızını seven Troy onu kendinden soğutmayı göze alamazdı. Bebeğini düşürdüğü gece Faith'in yanındaydı. Megan'ın geceyi bozmasına izin vermemek için cep-telefonunu kapamış ve bu yaptığına defalarca pişman olmuştu.

Megan'ın MS olma ihtimali, ne kadar acı verse de, Troy'un Faith'le ilişkisini bitirmeye karar vermesine neden olmuştu. Onu özlüyordu, uzun telefon konuşmalarını ve birlikte vakit geçirmeyi özlüyordu, ancak başka seçeneği de yoktu. Kabul etmek zor olsa da, Faith hayatından çıkmıştı.

İşin komik yanı, kısa süre önce Megan'la sohbet ederlerken, kızı babasının artık hayatına devam etmesi gerektiğini söylemişti. Troy, onun ciddi olduğuna inanmak isterdi ama bu sözlere fazla güvenmekten korkuyordu. Doğru, Megan artık farklı bir olgun-

luk sergiliyordu ve muhtemelen MS'le yaşama düşüncesine kendini alıştırmıştı. Yine de, kızının biriyle görüştüğünü öğrendiği zaman verdiği tepki, Troy'un yeni bir ilişkiye başlamasını onaylamaktan çok uzak olduğunun da işaretiydi. Hayatında Sandy'den başka bir kadının olması annesinin hatırasına saygısızlık gibi geliyordu kızına. O yüzden, Megan artık onun duymak istediklerini söylese de Troy bu konuda harekete geçemezdi.

Megan'ın bu fikri gerçekten onaylayıp onaylamadığını bilmesede de, yeni bir yol arkadaşı bulması gerektiğini düşünen sadece kızı değildi. Polis arkadaşlarından biri, adı Sally bilmeme olan kayınvalidesiyle arasını yapmak istemişti. Troy böylesi körü körüne buluşmalara kesinlikle ilgi duymuyordu. Görüşmek istediği tek kadın Faith'ti ve kendisi bu şansı yok etmişti.

“Geçen yıl,” diye yavaşça tekrarlayan Megan onun düşüncelerini dağıttı. “Annem buradaydı...” Şükran Günü'nde annesinin onlarla beraber olduğunu hatırlamak Megan'ı açıkça sarsmıştı. “Annem böyle günleri her zaman çok severdi, değil mi?”

Troy başıyla onayladı. Bedensel engellerine karşın, Sandy aile geleneklerine çok değer verirdi ve onların bir parçası olabilmek için elinden geleni yapardı. Megan'ın, annesinin bıraktığı yerden devam ettiğini bilmek Troy'u rahatlatıyordu.

“Et suyu ve püre de var, değil mi?” Bu soruyu düşünceleri Sandy'den uzaklaştırmak için özellikle sormuştu.

“Elbette!”

“Ya çörek?”

“Balkabaklı ve cevizli. Ah, yemekte bir de küçük sürprizim var.”

“Ne olduğunu bana da söyleyecek misin?”

Megan’ın gözleri keyifle parladı. “Önceki yaz annemle birlikte yaptığımız bir kavanoz turşu. Özel bir gün için saklıyordum.”

Sandy’nin hiçbir şey yapması mümkün değildi, ama Megan annesini bakım evinden alarak Troy’un evine getirmiş ve ikisi bütün günlerini salatalıkları salamuraya yatırarak geçirmişlerdi. Sandy önerilerde bulunup talimatlar verirken, birlikte bol bol kahkaha atmışlardı. O gün, yıl boyunca karısının geçirdiği en güzel gündü. Megan’la vakit geçirmek Sandy için çok değerliydi ve her ne kadar kısa süreliğine olsa da, evine dönmekten mutlu olmuştu.

“Turşular olsa da olmasa da annen yanımızda olacak,” dedi Troy.

“Biliyorum,” diye çaresizce omuz silkti Megan. “Sadece...”

“Perşembe akşamı sandviç ekmeklerini ben getirsem nasıl olur? Bir şişe şarapla birlikte?”

Megan toparlanmak için bir an bocalar gibi göründü, sonra gülümsedi. “Harika.”

Troy birkaç dakika sonra oradan ayrıldı. Önünde uzun ve boş bir akşam vardı. Hemen eve gitmektense, üstünde hâlâ üniforması olduğu halde en yakın markete doğru ilerledi. Mutfak için gerekli birkaç şey vardı ve nasılsa orada olduğuna göre, Megan’a söz verdiği sandviçleri ve şarabı da alabilirdi.

Troy bir alışveriş arabası alarak, Sandy’nin her zaman yaptığı gibi önce sebze reyonuna yöneldi. Hepsini buzdolabında çürütmekten başka bir şey yapmadığı halde neden taze bir şey-

ler alma ihtiyacı duyduğunu bilmiyordu. Muzları kontrol ederken onu gördü.

Faith.

Birden durup ona bakmaya başladı. İki haftadır konuşmuyorlardı ve sonuncusu, hayatının en sıkıntılı konuşmalarından biri olmuştu. Faith telefonu açtığında Troy'un sesini duyunca çok heyecanlanmış ve onun bir şey demesine fırsat kalmadan Seattle'daki evini sattığını ve Cedar Cove'a taşınacağını söylemişti. Büyük bir coşku ve neşeyle dudaklarından dökülen bu sözler karşısında Troy'un da neşelenmesini beklerken, Troy'dan bir daha görüşmeyeceklerini duymuştu.

Şimdi bile Faith'in acısını çok net hatırlıyor ve geceleri uykusu bölünüyordu. Duraksayarak Megan'la ilgili konuyu anlatırken Faith sükûnetle onu dinlemiş, tartışmamış ve sesini yükseltmemişti. Konuşmasını bitirdiğinde ise Troy'a en iyi dileklerini iletmişti.

Faith gözlerini kaldırıp onu gördüğünde sadece iki adım önündeydi. Onun tepkisi de aynı Troy gibi oldu ve bakışları kocaman bir muz salkımında birleşti.

Troy insanların yüzünü okumayı iyi bilirdi. Faith'in ilk tepkisi büyük bir şaşkınlıktı, ardından bir anlık mutsuzluk gelmişti. Sonra iki duygu da hızla yüzünü terk etmiş, derin bir soluk alan Faith hemen ifadesini maskeleymişti.

"Merhaba Troy," dedi hoş bir edayla.

"Faith." Başını hafifçe yana eğen Troy, sesindeki pişmanlığı Faith'in duyup duymadığını merak ediyordu.

Alışveriş arabasına baktığında zorunlu ihtiyaçlarla dolu

olduğunu görmek Troy'u şaşırttı: un, şeker, kahve, süt, biraz meyve ve sebze. Bu durumda Faith, Cedar Cove'da yaşamaya başlamış olmalıydı. Onun evini sattığını biliyordu, ama tekrar karşılaşmalarının aylar süreceğini düşünüyordu, kendisini Faith'in kasabadaki varlığına alıştırabileceği kadar uzun aylar. Ayrıldıktan bu kadar kısa süre sonra yüz yüze gelmeye ne duygusal ne de zihinsel anlamda hazırды.

"Seattle'dan ayrıldın mı?" diye sordu.

"Evimi sattığımı söylemiştim."

"Evet söyledin, ama..." dili ona itaat etmiyordu. İtiraz etmek, bunun haksızlık olduğunu söylemek istiyordu, ama haksızlık söz konusu olduğunda hiçbir dayanağı yoktu. Ona çok kötü davranmıştı.

Troy'un tepkisi karşısında Faith açıklama gereği duydu. "Satış koşullarından biri kasım sona ermeden, tercihen Şükran Günü'nden önce evi boşaltmaktı."

"Yani artık kasabada yaşadığını mı söylüyorsun?"

"Ben... Evet." Faith de en az kendisi kadar huzursuz görünüyordu. "Seninle bu kadar çabuk karşılaşacağımı düşünmemiştim, daha ilk günüm. Umuyordum ki..." Devamını getirmedi.

Troy onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. O da aynı şeyi umuyordu. Faith'i kaybetmenin üzüntüsünü, hayal kırıklığını gizlemek zor olacağı için uzun süre karşılaşmamayı umuyordu. Özellikle bunun sorumlusu kendisi olduğu için.

Bir öyküleri vardı, ikisi lise aşkıydılar ve Troy mezun olduktan sonra, gönüllülere seçme hakkı verildiği için askere gitmişti. Böylece Vietnam'a gönderilmesini engellemiş olacaktı.

İnzibat eri olmayı tercih etmesi terhis olduktan sonraki polislik kariyerini de biçimlendirmişti. Temel eğitimini tamamlar tamamlamaz Faith'e evlenme teklif etmeyi tasarlıyordu. İkisinin de habersiz olduğu şey ise, Faith'in annesinin Troy'un mektuplarını saklayarak ilişkilerini kösteklemeye çalışmasıydı. Bayan Carroll, ciddi bir ilişkiye girmek için çok genç olduklarını düşünüyordu.

Troy, o yaz sonu Sandy'ye rastlamış ve Faith üniversiteye giderek gelecekte kocası olacak kişiyle tanışmıştı. Aralarındaki bağlantı tekrar kurulana kadar neredeyse kırk yıl geçmiş, ne yazık ki koşullar onları bir kez daha ayırmıştı. Tek fark, bu kez aralarına girenin Faith'in annesi değil Megan olmasıydı.

"Grace Sherman'ı gördüm," diye mırıldandı, gözlerini kaçırarak Faith.

"Artık o bir Harding."

Faith başıyla onayladı. "Doğru. Tekrar evlenmiş. Cliff'le de tanıştım. İkisi de çok yardımcı oldu. Satın almak için yeni bir yer arayacak vaktim yoktu ve sonradan pişman olacağım yanlış bir karar vermek istemiyordum."

"Elbette." Troy onun bu sözlerinin, ilişkileriyle ilgili imalı bir yorum olup olmadığını düşündü.

Faith aceleyle konuşarak devam etti, "Geçen hafta oğlum ve ailesini ziyarete gelmişim. Scottie gazetede Gül Ağacı Sokağı'nda kiralık bir ev olduğunu görmüş." Derin bir nefes aldı. "Bir ya da iki gün sonra Grace'le karşılaştım. Torunlarımı sinemaya götürmüştüm, tam biz girerken Olivia ve Grace dışarı çıkıyorlardı. Onlara Cedar Cove'a taşınacağımı söyleyince,

Grace kiralık evinin boşaldığını söyledi. Meğer aynı evden söz ediyormuş.”

Durumlarının tuhaflığına karşın Troy sırttı.

Faith’in kaşları çatıldı, onun tebessümü karşısında şaşırdığı çok açıktı.

Troy sebebini açıklama gereği duydu. “Grace’in beleşçi, evini mahveden çok kötü kiracıları vardı ve yasal olarak onları tahliye ettirmek aylar sürecektir gibi görünüyordu.”

“Bunu bilmiyordum. Peki... Ne oldu?”

“Cliff ve Olivia’nın kocası Jack Griffin onları evden çıkarmak için çok... yaratıcı bir ikna yöntemine başvurdu.”

“Demek o yüzden duvarlara yeni badana yapılmış,” dedi Faith. Troy onun ellerinin sıkıca alışveriş arabasının sapını kavradığını görünce gitmek üzere olduğunu tahmin etti.

Kendi huzursuzluğunu göz ardı eden Troy, onun gitmesini istemiyordu. Faith’i itiraf edemeyeceği kadar çok özlemişti. Onunla tesadüfen karşılaşmak, tıpkı buz tutmuş parmaklarını ateşin karşısında ısıtmak gibi ıstırap verici ve aynı zamanda büyüleyiciydi.

“Şükran Günü alışverişi mi?” diye sordu, aralarında patates ve bir kutu taze kızılıcık bulunan alışveriş sepetini işaret ederek.

Faith bir salkım muz alarak diğerlerinin yanına ekledi. “Hayır. Dolaplarımı doldurmak için biraz mutfak alışverişi yapıyorum. Kızım ve damadım şu anda evde eşyalarını yerleştiriyorlar. Hemen geri döneceğim.”

Sessizce başıyla onaylayan Troy, onun gitmesine izin vermek zorunda olduğunu fark etti.

“Seni gördüğüme sevindim,” diyen Faith’in sadece nazik olmaya çalıştığı çok açıktı.

Arabasını iterek birkaç adım atan Faith birden tereddüt etti.

“Bak Troy, üzülmeni istemiyorum.”

“Üzülme mi?” Megan’dan mı söz ediyordu? Kızıyla ilgili konuyu açmamaya özen gösteriyordu ve Faith sormadığı için minnettardı.

“Seninle karşılaşmayı alışkanlık haline getirmeyi düşünmüyorum. Eminim sen de benim gibi hissediyorsundur.”

“Bu tamamen tesadüftü.” Markete giden Faith’i takip etmemiştı.

“Biliyorum, ama bundan sonra sen isteyken alışveriş yapacağım ve aynı yerlere takılacağımızı sanmıyorum.” Konuyla ilgili son sözlerini söylediğini vurgulamak ister gibi omuzlarını geriye attı.

Troy gülümsemeye çalıştı. “Seni tekrar görmek güzeldi, Faith.”

“Seni de, Troy.” Arabasını kararlı adımlarla iterek Troy’un yanından geçip gitti.

Troy gözlerini dikmemeye ve peşinden gitmemeye çalışarak onun uzaklaşmasını izledi.

Büyük bir gayretle sebze reyonunda ilerlemeyi sürdürdü ve marketi hızla dolaşarak ihtiyaçlarını topladı; muz, kâğıt havlu, konserve çorba ve fasulye, birkaç tane dondurulmuş meze, perşembe akşamı için de sandviç ekmeği ve şarap aldı. İş bitince arabasını kasaya doğru sürmeye başladı.

Şansına Faith kasa kuyruğunda sırasını bekliyordu. Troy

onu süzdüğü için kendini suçlu hissetti, ama onu da kendisine bakarken yakaladı.

Daha fazla dayanamayacaktı. Arabasından uzaklaşarak Faith'in yanına yaklaştı. "Dinle Faith, biraz konuşalım."

Faith'in gözleri büyüdü.

"Kahve içmeye gidelim mi, ne dersin? Şu anda uygun değilse, belki yarın olabilir. Şükran Günü'nden sonra olsun dersen, ona da kabul." Ne söylediğinin farkında değildi, ama en azından bir teklifte bulunabilmişti. En azından oturup ona bakabilecekti.

Faith'in kendisiyle aynı coşkuyu paylaşmadığını hemen fark etti. "Teşekkürler, ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Hiç kuşkusuz haklıydı. Geriye dönüp baktığında bunun ne kadar aptalca olduğunu görebiliyordu. Ona gizlice buluşmayı teklif ediyordu ve Faith bu duruma çok içerlemiş olmalıydı. Faith'le beraber olmayı çok istese de Megan'ın bunu öğrenmesine izin veremezdi. Troy bütünüyle bencilce davranıyordu.

Önerisi pek saygıdeğer olmayabilirdi, ama onu görmek istiyorsa başka şansı yoktu.

Faith'i seviyordu. Onun da sevgisinden emindi. Bununla beraber, kalbi zaten iki kez kırılmışken, Faith onun üçüncü kez hayatına girmesine izin vermeyecekti.

Troy onu suçlayamazdı.

"İyi bayramlar, Faith."

"Sana da," diye fısıldadı Faith titrek bir sesle.

Troy ödemesini yaparak poşetlerini arabasına taşıdı. Daha önce tam idrak edememiş olsa da, artık biliyordu, Faith'le birlikte olma şansını tamamen kaybetmişti.

Üç

Tannith Bliss, çarşamba akşamı lisede düzenlenecek olan Şükran Günü şerliğine katılmak istemiyordu. Okuldan nefret ediyordu. Gitmeyi kabul etmesinin tek sebebi de annesinin dır-dırından kurtulmaktı. Ne yaparsa yapsın, evde kalıp normal bir hayatları varmış gibi davranmaktan iyiydi.

Artık hiçbir şey normal olmayacaktı. Annesi bazen babası ölmemiş ve her an kapıdan içeri girecekmiş gibi davranıyordu ve bu durum Tanni'yi çok üzüyordu. Hem de çok. Annesinin bu saçma sapan Şükran Günü yemeği için neden bu kadar çabaladığını da anlayamıyordu. Üçü beraber olamadıktan sonra hindiyle ve içinin harcıyla uğraşmak anlamsızdı.

Şükran Günü sadece bir başlangıçtı. Yılbaşı'yla birlikte bunu yeni bir kâbus takip edecekti. Babası olmadan geçirecekleri ilk Yılbaşı.

Geç kaldığı için okulun park yeri çoktan dolmuştu. Tanni neden boş bir yer aradığını bile bilmiyordu. Hüsnükuruntu olmalıydı. Kalan tek yer yolun üstündeydi ve orayı bulabildiği

için bile şanslı sayılırdı. Ellerini uzun, siyah montunun ceplerine soktu ve sert rüzgâra karşı omuzlarını kaldırıp hafifçe kamburunu çıkararak futbol sahasına uzanan tepenin yolunu tuttu.

Çite yaklaştığında kulağına gelen çığlıklar ve kahkahalar bunun tahmin ettiğinden daha beter olacağını düşündürdü.

“Tanni, buradayız!” Sahaya ulaştığında Kara Nobles’ın ona seslendiğini duydu.

Tanni duymamış gibi davrandı. Kara, Tanni’nin can sıkıcı bulduğu neşeli, yerinde duramayan kızlardan biriydi. Başı önde, kalabalığın arasında kendine yer açarak sahanın diğer ucuna doğru yürüdü ve birilerinin kendini tanıyamayacağı kadar uzaklaşmaya çalıştı. Kimsenin onu fark etmemesi işine geliyordu.

Yakınında gotik takılan bir grup vardı. Tanni onlardan biri değildi. Çoğunlukla siyah giyinmesi sadece bu rengi sevmesinden kaynaklanıyordu. Doğasına ve ruh haline uygundu. Sonuçta hâlâ yastaydı. Annesi değilmiş gibi davranabilirdi, ama Tanni bunu yapamazdı. Babası ölmüştü. Uçuşlarından sonra her zaman yaptığı gibi eve gelmeyecek, ona sarılarak küçük armağanlar veremeyecekti. Ailedeki herkes babasını unutmaya çalışabilirdi, ama Tanni bunu asla yapmayacaktı.

Tek başına duran Tanni gözlerini ateşe dikti. Çıtırdarken ısığa benzer sesler çıkaran ve karanlık gökyüzüne doğru sarı-turuncu renklerle uzayan alevler büyüleyiciydi.

Gotik gruptaki delikanlılardan biri kalabalıktan ayrılarak ona doğru yürümeye başladı. Sohbet açmaya yüreklendirir endişesiyle Tanni ona doğru bakmak istemiyordu. Yine de, çaktırmadan bir göz attı, ama çocuğu tanıyamadı. Elinden geldi-

ğince fark edilmemeye çalıştığından, Tanni bunu önemsemedi. Kimsenin ilgisini istemiyordu ve buna ihtiyacı da yoktu. Okuldan kaçıp gitme şansı olsa, bunu severek yapardı. Tek istediği yalnız kalmaktı.

Delikanlı hiçbir şey söylemedi. Tek bir söz edecek olsa, Tanni ondan gitmesini isteyecekti.

Aksine, toprak gibi sessiz, öylece durdu.

Tanni öfkeyle ona baktı.

Delikanlı bu bakışı görmezden geldi.

“Hey Shaw, bunu görmelisin,” diye seslendi gotik grup-takilerden biri.

Bu çocuk Shaw Wilson mıydı? Tanni onun hakkında çok şey duymuştu. Artık Cedar Cove Lisesi’nde öğrenci değildi. Söylentilere göre mezun da olmamıştı. Kasabada takılır ve herkesin çok havalı olduğunu düşündüğü mavi bir Ford steysin vagona binerdi. Tanni, beğendiği Shaw hakkında çok az şey biliyordu. İki yıl önce, Tanni henüz birinci sınıftayken, Anson Butler, Deniz Feneri Restoranı’nı kundaklamakla suçlandığında okuldaki herkes ona karşı cephe almış, yangın aylarca sohbetlerin ana konusu olmuştu.

Shaw, Anson’ın en iyi arkadaşıydı ve başkaları ne söylerse söylesin Anson’ı savunmaya devam etmişti. Tıpkı Anson’ın kız arkadaşı Allison Cox gibi.

Daha sonra, Anson’ın *masumiyeti* ve yangından ruh hastası bir müteahhidin sorumlu olduğu ortaya çıktığında, okuldakilerin çoğu başından beri Anson’ın suçsuzluğuna inandıklarını söylemişlerdi. *Tabii, ne demezsin.* Anson’ı yarı yolda bırakanlar,

birdenbire onun en iyi arkadaşı olduklarını iddia etmeye başlamışlardı.

Allison dışında, başından beri Anson'a sadık kalan tek kişi Shaw'du. Anson'ın sahip olduğu tek gerçek arkadaşı ve başkaları unutsa da, Tanni bunu gayet iyi hatırlıyordu. Bu tür bir bağlılığa çok değer verirdi ve Shaw'un onun adına göğüs gerdiği her şeyi Anson'ın takdir etmiş olmasını umuyordu.

“Sen Shaw musun?” diye sordu, doğruca ona bakarak.

“Evet. Sen Tanni'sin, değil mi? Tanni Bliss.”

Tanni başıyla onayladı, fark ettirmemeye çalışarak ona doğru biraz yaklaştı.

“Seni daha önce görmüştüm,” dedi Shaw. Tanni gibi, onun da elleri ceplerindeydi.

Seni daha önce görmüştüm, demek birinin dikkatini çektiğini söylemenin farklı bir biçimiydi ve her şeye rağmen bu Tanni'nin hoşuna gitmişti. Eğer dikkat çekecekse, böyle biri tarafından olmasını isterdi.

“Neden arkadaşlarınla beraber değilsin?” diye sordu Shaw.

Tanni arkadaşları olmadığını açıklamaya çalışmaktansa omuz silkti. Tamam, birkaç arkadaşı vardı ve Kara onlardan biriydi, ama hiçbirinin *iyi* arkadaşı olduğunu da söyleyemezdi. Babası motosiklet kazasında öldükten sonra, eski dostları ondan uzaklaşmıştı. Daha doğrusu, Tanni onları hayatından *uzaklaştırmıştı*, çünkü çoğu yas tutmanın belli bir süresi olduğunu ve artık bu sürenin dolduğunu iddia ediyorlardı. Henüz bir yıl bile olmamıştı, ama anlaşılan arkadaşlarına göre Tanni'nin toparlanması onların uygun gördüğünden daha uzun sürüyordu.

Sözde arkadaşlarından biri, “Aş bunu artık,” demişti. Sorun şu ki, Tanni babasını kaybettiği gerçeğini aşmak *istemiyordu*. Her değerli anıya sımsıkı sarılmak, olabildiğince ayrıntıyı hatırlamak istiyordu.

“Karakalem çalışmanı gördüm,” dedi Shaw, onun düşüncelerini bölerek. “İyisin.”

“Teşekkürler.” Shaw’un sözleri onu heyecanlandırdı. Yaptığı kabristan çizimi, sanat öğretmeninin çok beğendiği bir projeydi ve Bayan White, Tanni’nin haberi olmaksızın çizimini yerel bir yarışmaya göndermiş, bölge halkının sponsor olduğu bir sanat festivalinde Tanni büyük ödülü kazanmıştı. Aslında umurunda değildi, gösterilen ilgi onu utandırmıştı. Ayrıca, annesi eserleri kasabadaki sanat galerisinde satılan bir tekstil sanatçısıydı ve Tanni, onun bazı arkadaşlarının jüride yer aldığııklarını ve ona acıdıkları için ödülü ona verdiklerinden endişeleniyordu. Merhamete ihtiyacı yoktu. İhtiyaç duyduğu tek şey babasıydı.

Bunun yanı sıra, Tanni annesiyle özdeşleştirilmek istemiyordu. Araları hiçbir zaman iyi olmamıştı ve şimdi her zamankinden de daha kötüydü. Muhteşem Shirley Bliss’in sanatıyla kendi sanatının karşılaştırılması, isteyeceği son şeydi.

“Ben de çiziyorum,” dedi Shaw. Söylediğine pişman olmuş olmalı ki ekledi, “Tabii benim çizimlerim seninkilerin eline su dökemez.”

Tanni yorum yapmadı. Çizmek onun için kolaydı, hep öyle olmuştu. Bazıları cebirde başarılı olurken diğerleri sorun yaşırdı. Çizmek de onun özel yeteneği ve aynı zamanda bir kaçış biçimiydi.

Sınıfta herhangi bir ders sırasında oturup sürekli not alıyormuş gibi davranabilirdi, oysa gerçekte küçük taslaklar çizmekle meşgul olurdu; geometrik ve dairesel gelişigüzel karamalar, çevresindeki insanların küçük portreleri, ağaçlar, çiçekler, atlar ve köpekler. Bu çizimlerle defter üstüne defter doldururdu. Bunları hiç kimse görmemişti, annesi bile. Özellikle annesi. Babası yaşıyor olsaydı, ona göstermeyi düşünebilirdi ama başkasına asla. Babasını kaybettikten kısa süre sonra, bir öfke ve isyan anında bu defterlerin bir kısmını yırtıp atmıştı.

“Hey Shaw, geliyor musun?”

Shaw omzunun üzerinden bir göz atıp sonra tekrar Tanni’ye döndü. “Görüşürüz, Tanni.”

“Elbette.” Shaw uzaklaşmaya hazırlanırken Tanni onun gitmesini istemediğini fark etti. “Anson nasıl?” diye sordu çabucak.

Shaw bir an tereddüt etti, sonra omuz silkti. “İyidir.”

“Askeri İstihbarat’ta çalıştığını duydum.”

“Öyle.”

“Çok etkileyici. Ya Allison?”

“Bu hafta gelecek. Washington Üniversitesi’ne gittiğini biliyorsun, değil mi? Seattle’da?”

“Evet.” Tanni’nin ağabeyi de üniversiteden gelecekti ve annesi bu durumu büyük bir mesele haline getirmişti. Yine de Tanni, Nick’i göreceği için mutluydu. Pullman’daki Washington Devlet Üniversitesi’nden bu akşam gelmesini bekliyorlardı. Tanni eve döndüğünde muhtemelen Nick de orada olacaktı.

Hiç tahmin etmediği halde, ağabeyini özlemişti. Sürekli kavgaya etseler de, kazadan sonra hayatlarındaki ani ve büyük değişik-

likle baş edebilmek için kırılgan bir barış imzalamışlardı. Babası hakkında konuşabildiği ve kendisi gibi hisseden tek kişi Nick'ti.

Shaw ona doğru bir adım attı. “Düşünüyordum da, yani, istersen sana bazı çizimlerimi gösterebilirim.”

“Tamam, olur.”

“Harika.”

“Ne zaman?” diye sordu Tanni.

“Şenlikten sonra bir şey yapacak mısın?”

Tanni'nin randevu defterini kontrol etmesine gerek yoktu. “Pek sayılmaz.”

“Bir saat sonra Mocha Mama'da buluşabiliriz.”

Tanni saatine baktı. Mocha Mama kasabada yeni açılan bir mekândı. Daha önce gitmemişti, ama nerede olduğunu biliyordu. “Tamam.”

Shaw gülümseyince Tanni de ona gülümsedi. Buz gibi rüzgâra karşın, içinde sebebi alev alev yanan ateş olmayan bir sıcaklık hissetti.

Birkaç dakika sonra Shaw ve gotik arkadaşları gitmişti. Tanni yirmi dakika daha şenliği izledi. Shaw'la konuştuğundan beri kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı, o yüzden arkadaşlarının arasında duran Kara'nın yanına doğru yürüdü.

Tanni, Kara'yla neden takıldığını bile bilmiyordu. Kara ve diğerleri, herhangi bir takım kadrosunda yer almadıkları halde ponpon kızlar gibiydiler. Popüler arkadaş gruplarının da bir parçası değildiler. Gerçi Tanni de değildi.

Yarım saat sonra Liman Caddesi'ndeki Mocha Mama'nın önüne arabasını park etti, kafeye girip ilgiyle çevresine baktı.

Bol miktarda koyu renk ahşap ve modası geçmiş lambalarla dekore edilmiş tipik bir mahalle kahvesiydi. İçerde sadece birkaç müşteri vardı: kafa kafaya sohbeta gömülmüş bir çift ve yaşlıca iki adam. Shaw pencere kenarına dizilmiş yarım düzine masadan birine oturmuş kahvesini yudumluyordu. Saçlarını siyaha boyamıştı, ama sarı dipleri görünüyordu. Daha önce kirpi gibi havaya diktiği saçları artık öyle değildi. Cedar Cove Lisesi'ne giderken abartılı, koyu bir makyaj yapıyordu, ama artık makyaj yapmayı bırakmıştı.

Tanni masaya yaklaşırken Shaw başını kaldırdı, “Bir şey ister misin?” diye sordu.

Eğer ısmarlayacaksa isteyebilirdi. “Kahve olabilir.”

Shaw kalkıp tezgâha doğru yürüdü ve ona dumanı tüten bir fincan kahve getirdi. “Şirketten.”

“Teşekkürler.” Tanni ona bakarak burnunu kırıstırdı. “Neden? Burada mı çalışıyorsun?”

“Evet. Eğer kremalı kahve ya da başka bir şey istersen, söyle yeter.”

Shaw kahve uzmanı tiplerden değildi. “Ne zamandan beri burada çalışıyorsun?” diye sordu. Getirdiği kahve kendisinininki gibi sadeydi, Tanni şeker ya da krema eklememeye karar verdi.

“Açıldığından beri. Burası teyzem ve enişteme ait. Onlar için idaresiyle ilgileniyorum.”

“Harika.”

Shaw pencere yanında yerde duran sırt çantasından bir eskiz defteri çıkardı. “Seninkilere kıyasla benim çalışmalarım son derece amatörce.”

Tanni insanların böyle söylemesinden nefret ediyordu. Tanni güya çok yetenekli olduğundan kendi çabalarını küçük görüyorlardı.

Shaw'un eskiz defterinin sayfalarını çevirmeye başlarken kahvesinden bir yudum aldı, ilk yudumun acı tadı birden içini ısıttı. Tanni her sayfayı dikkatle inceledi. Karakalemle yaptığı ilk birkaç eskiz; -yıkılan binalar, kurumuş tarlalar, bir savaş alanı- koyu ve anlaşılabilir olmasına rağmen Shaw yetenekliydi.

Tanni yeni sayfayı çevirdiğinde kâğısına birdenbire mas-mavi bir gökyüzünün altında açan sarı laleler çıktı. Resim pastel boyayla yapıldığı için Tanni onu bozmamaya dikkat etti. Konunun aniden değişmesi onu şaşırtmıştı.

"Skagit Vadisi'ndeydim," diye açıkladı Shaw.

Tanni onun dikkatle baktığını ve yorumlarını beklediğini hissediyordu.

"Ee?" diye üsteledi Shaw. "Ne düşünüyorsun?"

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Tanni.

"Ben mi?"

"Bunlar senin çalışmaların. Hoşuna gidiyor mu, gitmiyor mu?"

Shaw ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Bu," dedi Tanni, masanın üstünden eskiz defterini göstererek. "Skagit Vadisi'ni gördükten sonra çizdiğin resim. Bunu yaparken neler hissediyordun?"

"Huzur," dedi Shaw kısa süre sonra.

"Bu?" Tanni bir önceki sayfaya geri dönerek, deprem sonrası büyük bir yıkımı gösteren karakalem çizimi gösterdi.

Shaw omuzlarını kaldırdı. “Bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun.” Shaw’un yan çizmesine izin vermeyecekti. “Bir şeyler hissetmesen bunu çizmezdin.”

“Öfke, tamam mı?” derken, duygularını kontrol altına almaya çalıştığı pek belli olmuyordu. “Annemin evde bu tür resimler çizmemi istemediğini söylemesi beni deli etti. Sanki sadece *onun* uygun gördüğü duygu ve düşüncelere izin varmış gibi denetlenmekten nefret ederim.”

“Bunu hissedebiliyorum,” diye mırıldanan Tanni resme tekrar baktı.

“Ne hissediyorsun?”

Başını kaldırıp Shaw’un bakışlarını yakaladı. “Öfkeni.”

Shaw kaşlarını çatı.

“Bir sanatçının gerçek imzası budur. Bu eskizi karalarken ne yaptığını hissedebiliyorsam, bu iyi bir şey. Hiç kimsenin sana aksini söylemesine izin verme. Kendine inanmalısın, Shaw. Sen inanmazsan başkaları da inanmaz.” Tanni için bu kadar basitti. Annesi sanatçı olduğu halde, babasıyla sanat hakkında sık sık konuşurlardı. Babası ona teknik ve becerinin önemli olduğunu, ama bunların duyguları ifade etmeyi sağlayan yolda sadece aracı olduğunu söylemişti. Eser sanatçının dışında herhangi bir şeye tepki olabilirdi, ama söz konusu görüntü, kişi ya da olay hakkında o sanatçının ne *bisettiğini* anlatabilmeliydi.

“Huzuru hissettin mi?” diye hevesle soran Shaw tekrar sarı lalelerin olduğu sayfayı açtı.

Tanni uzun süre çiçek resmini inceledikten sonra dürüstçe cevap verdi. “Pek sayılmaz.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Shaw'un beklediği cevabın bu olmadığı açıktı. Bir an Tanni onun eskiz defterini kaparak sırt çantasına tıktıracağını düşündü. Kısa süre sonra Shaw sordu: "Neden?"

"Bunu yaparken gerçek duyguların yokmuş."

"Vardı!"

"Hayır, gördüklerin hakkında ne hissettiğini fark edemeyecek kadar renk ve gölgeye odaklanmışsın."

Shaw gözlerini kısıtı. "Sanatçı olmanın bu kadar dokunaklı bir duygusallık gerektirdiğini bilmiyordum."

"Sanat duygudur," dedi Tanni. "Her neyse, benim için böyle." Önceki yıl boyunca yaptığı eskizler babasını kaybetmesiyle yaşadığı duyguların dışavurumuydu. Sınıftaki karalamalarıysa düşüncelerini ve duygularını yansıtıyordu. Zaten işin anafikri de bu değil miydi? Babasının dediği gibi, bütün büyük sanat eserleri *hissetmeni* sağlıyordu. Örnek olarak annesinin kırkyama örtülerini ve tekstil kolajlarını verdiğinde Tanni'nin canı sıkılıyordu, ama yine de ona katılıyordu, çünkü ne demek istediğini biliyordu.

Babasının cenaze töreninden sonra annesi kendisini atölyesine kapatmış ve günlerce dışarı çıkmamıştı. Tanni, onun ara sıra uyumuş ve bir şeyler yemiş olması gerektiğini bilse de, bunları yaptığını hiç görmemişti. Shirley sonunda ortaya çıktığında, Tanni'nin bile muazzam bir sanat eseri olduğunu itiraf etmek zorunda kaldığı, ateş püskürten devasa bir ejderha örtü yaratmıştı. Ejderhanın ölüm olduğunu kimsenin açıklamasına gerek yoktu. Yaratıcı öfke sürecinin ardından, annesi daha iyiydi, çılgınlığı azalmış ve kendine gelmişti. Hâlâ atölyesinde asılı

duran ejderhayı çok az kişi görmüştü ve Tanni, Liman Caddesi Sanat Galerisi'nin yeni sahibinin, eğer annesi kabul ederse, bu eseri sergilemekten büyük keyif alacağını biliyordu. Annesi kabul etmezdi, en azından şimdilik.

"O halde *senin* sanatını bu kadar iyi yapan duygu," diye fikrini söyledi Shaw.

"Sanırım."

"Hiç insanları çiziyor musun?"

"Bazen."

"Çok zor, anlarsın ya."

Tanni anlıyordu. "Çizmek istiyor musun?"

Shaw arkasına yaslandı. "Sanırım."

Bu Tanni'ye yapmacık geldi. "*Sanır mısın?* Emin olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Peki, tamam. İnsanları çizmek istiyorum." Shaw büyük bir itirafta bulunur gibiydi.

"Bana o resimlerinden hiç göstermedin."

"Hayır, ben..."

"Neden?" Tanni sorusunun cevabını zaten biliyordu. Shaw, Tanni'nin yapacağı eleştirilerin portre çizerken duyduğu coşkuyu elinden almasından korkuyordu.

"Bana bir tane göster," dedi.

Shaw olduğu yerde doğruldu. "Yanımda getirmedim."

"Evet getirdin, yoksa bundan hiç söz etmezdin."

Ne düşündüğünü bu kadar kolay anlamasına şaşırılmış görünen Shaw gözlerini kırptırdı.

"Hadi göster." Tanni reddedilmeyi kabul edecek değildi.

Shaw gözlerini masaya dikti. “İyi değil. Çok hızlı yaptım ve...”

“Umurumda değil. Görmek istiyorum. Ayrıca, çizimleri ne bakmamı sen istedin. O yüzden buradayım, unuttun mu?”

Shaw’un eli temkinli bir biçimde sırt çantasına gitti.

“Kalem elindeyken bir şeyler hissettin mi?”

Shaw’un gözlerinde gülümsemeye benzer bir ışık yanıp söndü. “Evet, bir şeyler hissettim.”

“Bu harika.” Tanni beklerken, Shaw’un sessizce oturmaya devam ettiğini görünce ekledi, “Gösterecek misin, göstermeyecek misin?” Sabrı taşmaya başlıyordu, Shaw ya gerçek sanatını gösterecekti ya da Tanni hemen oradan çıkıp gidecekti.

Shaw yavaşça ve isteksizce, elini çantasına soktu ve içinden ikinci bir eskiz defteri çıkardı. Masanın üstüne koymadan önce bir an tereddüt etti.

Tanni defteri açtı, önündeki resmi gördüğü anda ciğerlerindeki soluk kesildi.

“Bu benim.”

“Evet... Biliyorum.” Shaw alçak, tereddütlü bir sesle konuşuyordu.

“Bu akşam, şenlikteyken.”

“Öyle.”

Birkaç keskin çizgiyle Shaw onun başkaldırısını, yalnızlığını, öfkesini ve acısını yakalamıştı. Uzun düz saçları rüzgârla yüzüne savrulmuş, ağzını ve çenesini kısmen kapamıştı. Duruşuyla kavgacılığını, tek başına verdiği mücadeleyi sergiliyordu. Basit, tutumlu çizgileriyle Shaw onu ele vermiş, Tanni Bliss’in şu andaki ruhunu çizmişti.

Tanni'nin genzine yaşlar doldu.

"Kötü, değil mi?"

Tanni ona cevap veremedi.

"Sana iyi olmadığını söylemiştim."

"Hayır," diye fısıldayabildi, genzindeki yumruya karşın.

"Şimdiye kadar gördüğüm en iyi portrelerden biri."

Shaw dikkatle onu süzüyordu. "Laf olsun diye söylemiyorsun, değil mi?"

Başını iki yana sallayan Tanni kendini toparladı. "Yaptığım hiçbir şey bu kadar iyi değil. Ayrıca, beğenmediğim hiçbir şeyin iyi olduğunu söylemem."

Sözlerinin Shaw'u memnun ettiğinin farkındaydı. "Belki tekrar buluşuruz," diye önerdi Shaw.

Tanni başıyla onayladı. "Sevinirim."

"Ne zaman?"

"Ne zaman olursa," dedi yumuşak bir sesle.

"Yarın? Of, unut gitsin. Yarın Şükran Günü ve muhtemelen aile muhabbeti yapacaksınız."

"Kaçta?" Hangi gün olduğu umurunda değildi, Shaw'la birlikte olmak istiyordu.

"Kaçabilir misin?"

Tanni tekrar başıyla onayladı. "Beş?"

"Beşte görüşürüz," diye söz verdi.

Shaw masanın üstünden uzanarak Tanni'nin elini kavrayıp sıktı. *Belki*, diye düşündü Tanni, *sonunda bir arkadaş bulmuş olabilirim.*

Dört

Emily Flemming Şükran Günü sabahı erkenden, parmaklarının ucuna basarak, elinden geldiği kadar sessiz hareket ederek mutfığa süzüldü. Uyuyan kocasını ve oğullarını rahatsız etmek istemiyordu. Gelenekleri öyle olduğundan, bayramı birlikte geçirmek üzere Spokane'den ebeveynleri gelmişlerdi. Kahveyi hazırlarken, arkadaki yatak odasından babasının huzurlu horultusu geliyordu.

Çok geçmeden evde hareketlilik başlayacaktı. Babası, Dave'le birlikte televizyonda Macy'nin Şükran Günü parodisini seyrederken oğlanlar evin içinde koşturmaya başlayacaklar, Emily annesiyle birlikte yaklaşık on kiloluk hindiyi fırına vermek için hazırlığa girişecekti. Muhtemelen huzur içinde geçireceği son birkaç dakikaydı. Annesi bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmeden bugünkü yemeği atlatmak istiyorsa, önündeki dakikalara ihtiyacı vardı.

Annesiyle her zaman çok yakındılar ve Barbara Lewis'i kandırmak kolay değildi. Emily mutfak masasında oturarak sa-

kinleşmek için derin nefes aldı ve duygularını kontrol etmeye çalıştı. Her sabah okumaya başladığı ve mezmurlarda teselli aradığı İncil, kapağı açılmadan önünde duruyordu.

Kahve demliğı son bir kez ılık çaldı. Emily kalkarak fincan almak için dolaba uzandığında annesi mutfağı girdi.

Barbara uzun sabahlığının kemerini belinden bağlayarak esnediğini gizlemeye çalıştı. “Kalktığını ve dolaştığını duydum. Tanrı aşkına, saat kaç?”

“Erken anne.”

Fırının saatine bakan Barbara kaşlarını çatı. “Beş bile olmamış!”

“Biliyorum.” Emily her zamanki gibi üçten önce uyanmış, tekrar uykuya dalmaktan umudunu kesene kadar yatakta dönüp durmuştu.

Annesi oturdu. “Kahve harika kokuyor. Hazır mı?”

“Evet.” Emily ikinci bir fincana kahve doldurdu, ikisine de krema ekleyerek masaya getirdi ve annesine katıldı.

Barbara birkaç yudumdan sonra bakışlarını yakalamak için doğrudan Emily’ye bakmaya başladı, ama bunu başaramadı.

“Kafanı meşgul eden bir şey mi var, Em?” diye soran annesi kaşlarını kaldırmıştı.

Barbara’nın dikkatini dağıtmak isteyen Emily mırıldandı, “Mönüyü aklımdan geçiriyordum. Bu yıl her şeyi iki misli mi yapsak diye düşünüyorum. Herkes kalanları yemeyi çok seviyor.”

“Yapabiliriz.”

“Kızılıklı salatayı dün, siz gelmeden önce yaptım.” Daha çok tatlıya benzeyen bu salata uzun süredir ailenin gözdeleri

arasındaydı ve sadece Şükran Günü'nde ve Yılbaşı'nda yapılıyordu. Kızılıklar, jelatin ve çırpılmış sos karıştırılarak buzluğa atılıyordu.

Annesinin konuşmaya hazırlandığını gören Emily müdahale etti. "Bu yıl Brüksel lahanası yerine brokoli güveci yapmaya karar verdim. İnternette nefis görünen bir tarif buldum."

"Em..."

"Hesaplarıma göre, eğer saat dörtte masaya oturmak istiyorsak, hindiye sekizde fırına atmamız gerekiyor." Emily abuk sabuk konuştuğunun farkındaydı, ama kendine engel olamıyordu.

"Canını sıkın şeyin ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa benim tahmin etmeme izin mi vereceksin?" diye sordu annesi.

Emily gözlerini kapadı, ardından rol yapmayı bırakıp yüzünü avuçlarına gömdü. Kolayca duygularına teslim olan biri değildi, öyle olsa şu anda gözyaşlarına engel olamazdı.

Annesi uzanıp Emily'nin koluna dokundu. "Bana söylemeyeceğin hiçbir şey yok. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette," diye fısıldadı Emily kırık dökük.

"Evden içeri adımımı attığım anda bir terslik olduğunu anladım. Oğlanlarla mı ilgili?"

Emily başını iki yana salladı. "Hayır, onlar iyi." Bunun için Tanrı'ya şükrediyordu.

"Dave?" Gerçekten bir sorun olduğuna inanmıyormuş gibi annesinin sesi tereddütlü çıkıyordu. Dave Flemming'in iyi bir adam olduğunu herkes bilirdi. Dave, Emily'nin bir kocada bulmayı hayal ettiği her şeye sahipti; sevgi, şefkat, sorumluluk, nezaket ve bunların ötesinde pek çok şey. Daha üniversitedey-

ken Emily ona âşık olmuş ve aradan geçen yıllarda sevgisi artarak olgunlaşmıştı. Emily bir kez bile başka bir adama bakmayı düşünmemişti. Son zamanlarda şüphelenmesine sebep olan olaylar dışında, Dave'in de onu çok sevdiğinden emindi.

"Çok fazla çalışıyor, değil mi?" diye sordu Barbara.

Emily yutkundu. Bunu inkâr edemezdi, ama nedeni annesinin tahmin ettiği gibi değildi. "Evet, çok fazla dışarıda kalıyor."

"Hep şu cemaat toplantıları yüzünden, değil mi?" Barbara dudaklarını büzdü. "İzin verirse, kilise yükümlülükleri aile hayatını çalabilir. Bir tavır alması gerek."

Emily doğruldu. "Sorun bu değil. Ben..." Sözcükler ağzından güçlkle çıkıyordu. "Benim... Dave'le ilgili şüphelerim..." duraksadı, devam etmek onun için gerçekten zordu. "Sanırım başka bir kadınla ilişkisi var."

Bu ihtimali reddetmeden önce annesinin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Dave yapmaz, Em. Öyle erkeklerden değil. Yanıldığından eminim."

"Ben de öyle varsayıyordum," dedi Emily açıkça. "Böyle bir şeye inanmak *isteyeceğimi* gerçekten düşünüyor musun?"

"Şey... Hayır." Annesinin dili tutulmuştu ve bu, Barbara Lewis için alışılmış bir durum değildi.

"Ne olduğunu anlamak için kanıtın kafama dank etmesi gerekti," diye fısıldadı Emily.

"Kim?"

Emily çaresizce omuz silkti. "Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum." Kim olabileceği hakkında uzun süre boşuna kafa yormuştu. Önceki yıl Dave'in birlikte en çok vakit geçirdiği ka-

dın eylül ayında ölen dul kadın Martha Evans'tı. Dave her hafta onu ziyarete giderdi. Hasta ve yatalak olanları ziyaret papazlık görevlerinden biriydi ama Dave, Martha'nın arkadaşı olduğunu ve çok yakınlaştıklarını söylerdi.

Şimdi düşündüğünde, belki de Dave'in bütün bu zamanlarda sürekli Martha'yla beraber *olmadığından* şüpheleniyordu. Martha'yı ziyaret etmek, Emily'ye ve diğerlerine karşı gayet uygun bir mazeretti. Onu ziyarete gittiğini söylediği günlerde –hatta belki eve geç geldiği gecelerde– başka biriyle beraberdi.

“İşin gerçeği, kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok,” diye üzüntüyle itiraf eden Emily, pazartesi akşamı telefonda duyduğu kadının sesini hatırladı.

“Bir dakika.” Annesi elini kaldırdı, düşünceli bir ifadesi vardı. “Aceleci davranıp hata yapmayalım. Her şeyden önce, Dave'in biriyle ilişkisi olduğunu sana düşündürdün nedir?”

“Bana yalan söyledi,” diye fısıldayan Emily erken kalkan birinin onu duyması endişesiyle sesini iyice alçaltmıştı.

“Düpedüz yalan mı söyledi?” diye sordu annesi.

Emily bunu düşündü. “Sanırım daha çok ihmal suçu.” Emily, tesadüfen Beldonlarla karşılaştığında Dave'in artık Bob'la golf oynamaya gitmediğini nasıl öğrendiğini anlattı. “Bunun dışında başka kanıtlar da var,” diye ekledi üzüntüyle.

“Ne gibi?”

“Biz... Yapmıyoruz... Yapmadık...” Cinsel yaşantısını annesiyle konuşmak utanç vermekten de öteydi. “Biz... Anlarsın ya... Bir aydan fazla bir süredir olmadı.” Bu noktaya gelmeden önce gayet keyifli bir seks ilişkileri vardı. Emily kocasını her an-

lamda özlüyordu. Eve erken döndüğü nadir akşamlarda, Emily yattığında Dave çoktan uyumuş oluyordu. Emily ondan önce yatarsa, sessizce yatak odasına süzülerek örtünün altına giriyor ve karısını uyandırmamak için elinden geleni yapıyordu. Oysa Emily uyumuyordu. Eğer Dave ona *dokunacak* olursa nasıl tepki vereceğini bilmediğini fark etmek Emily'yi tedirgin ediyordu.

“Fiziksel anlamda seninle eskisi kadar ilgilenmiyor, söylemeye çalıştığın bu mu?”

Yanakları kızaran Emily başıyla onayladı.

“Kredi kartı makbuzlarını inceledin mi?” diye sordu annesi.

“Hayır!” Her şeyden önce, böyle bir şey Emily'nin aklına bile gelmemişti ve ikincisi, istemediği ya da görmeye hazır olmadığı bir bilgiyle karşılaşabilirdi.

“Em, bana kalırsa birkaç küçük ayrıntıyı fazlasıyla büyütmüşsün,” diye devam etti Barbara. “Şüphelerini kendine saklarsan olacağı budur. Dave'e sor. O senin kocan. Muhtemelen bir kadından şüphelendiğini duyunca şok olacaktır.”

“Kuşkusuz doğru olmadığını söyleyecek. Sormak ne işe yarayacak ki?”

“Gerginliği giderecek. Ayrıca göstereceği tepkiden endişelenmekte haklı olup olmadığını anlayabilirsin.”

Emily bu konuyu uzun süre düşünmüştü. Bunu yapamazdı, Dave'le yüzleşemezdi. Eğer haklıysa, Dave bunu inkâr edecekti; eğer yanılıyorsa, onu böylesi ciddi bir ihanetle suçladı için kocası çok incinecekti. Her koşulda, kazanma ihtimali olmayan bir durumdu.

“Bence şüphelerinin giderek artmasına izin vermişsin,” dedi Barbara. “Birkaç ilgisiz olay gizli bir ilişki anlamına gelmez.”

“Ama anne...”

“Dave’i *tanırım*. O böyle bir şey yapmaz.”

Emily buna inanmayı çok istiyordu, ama yine de...

“Dave berbat bir yalancıdır,” diye devam etti annesi.

“Eğer bir şeyler oluyorsa, anlayacağımdan eminim.”

Emily sırtıttı. Gerçekten de annesi şüpheli her şeyin kokusunu alırdı. Emily ve erkek kardeşi anneleriyle yaşarken, yakayı ele vermeden iş çevirmeyi nadiren başarabilmişlerdi. “Senden bir şey saklamayı kesinlikle başaramadım.”

“Çok doğru.” Barbara da ona gülümsedi. “Şimdi bunu aklından çıkar. Hiç değilse bugün.”

“Denerim,” diye söz verdi Emily.

“Şükretmen gereken çok şey var,” dedi annesi. “Yeni evinde ilk Şükran Günü yemeğin ve ailen tarafından sevildiğini, önemsendiğini bilmek için her türlü sebebin var. Şüphelerinin Şükran Günü’nü mahvetmesine izin verme.”

Emily ona hak vermek zorundaydı. Yine de... “Dave’le ilgili bir şüpheden olursa bana söyleyeceksin, değil mi?” diye baskı yaptı.

“Elbette, ama hayal kurduğundan eminim. Bundan bir hafta sonra Dave’in karakterine hiç uymayan böyle bir şüpheyeye kapıldığın için utanç içinde bana telefon edeceksin.”

Günün kalan kısmında Emily annesinin sözünü dinleyerek şüphelerini ve korkularını tamamen zihninden uzak tutmaya çalıştı.

Saat ikiye geçerken Barbara masanın hazırlanmasına yardım etti. Emily’nin yeni evinde en sevdiği şey özel bir yemek

odası olmasıydı. Bunu her zaman çok istemişti. Ailesi için Şükran Günü yemeği hazırlamaya başladığından beri ilk kez mutfağın dışında bir yerde yiyebileceklerdi.

Yemek odasını olabildiğince eğlenceli bir hale getirmek için elinden geleni yaptı. Maun masayla sandalyeler ve onlarla takım olan dolap ikinci el eşya satan bir dükkândan kelepir fiyata alınmıştı. Emily yemek odası takımına daha gördüğü anda vurulmuş, takımın elden düşme fiyatı bile bütçelerini aştığı halde Dave'e göstermişti. Bir süre sonra takım eve getirildiğinde, Emily hem çok şaşırılmış hem de çok sevinmişti. Dave satıcıyla görüşüğünü ve onun yarı fiyatına satmayı kabul ettiğini söylemişti.

Şu anda bile baktığında, yemek odası takımı Emily'yi heyecanlandırıyordu. Masanın üstüne koyu yeşil keten örtü örtmüş ve rengârenk akçağaç yaprakları serpiştirmişti. Ortaya yerleştirdiği boynuz biçimli bereket sembolü kâseyi sarı, turuncu ve yeşil su kabakları, ayrıca minyatür balkabaklarıyla doldurmuş, son dokunuşları ise pastel yeşil mumlarla yapmıştı.

Masanın bayram havasını tam olarak yansıttığını düşünüyordu. Kuşe kâğıtlı ev dergilerine kapak bile olabilirdi. Bunu biliyordu, çünkü bu dergiler vazgeçmek istemediği birkaç savurganlığından biriydi. Kullandığı porselen takım düğün hediyeiydi ve yılda sadece bir ya da iki kez kullanılırdı. O yüzden porselenlerini özel bir yemek odasında sergilemek, onlara özel muamele göstermek demekti.

Eserini incelemek üzere biraz geri çekildiği anda Dave, arkasından gelerek ellerini Emily'nin omuzlarına koydu. "İyi iş çıkarmışsın," diyerek onu tutkuyla öptü.

Annesi, Emily'ye gülümsedi ve Dave başka tarafa baktığı anda dudaklarını oynatarak sessizce, "Sana söylemiştim," dedi. Emily gözlerini devirdi.

Bütün tabaklar masaya yerleştirilip Dave hindiye servise hazırladığında saat neredeyse dört olmuştu. Öğle yemeğinde sadece kraker ve peynir yedikleri için herkes acıkmıştı.

"Bu yıl lades kemiğini ben alacağım," diye bağırdı Matthew.

"Hayır, ben alacağım," diye itiraz etti Mark. Kaşlarını çatarak ısrarını sürdürdü. "Geçen yıl da Matthew almıştı."

"Çocuklar, dalaşmayın." Dave onlara sert sert baktı, oğlanların ikisi de bir anda sesini kesti.

"Dua edecek miyiz?" diye sordu Dave.

Hepsi masanın etrafında el ele tutuşarak başlarını öne eğdiler ve Dave'in basit, ama içten gelen şükranlarını dinlediler. Sözlerini bitirdiğinde herkes mırıldandı. "Amin."

"Hindinin içini gönderin," dedi Matthew, Emily gözlerini açmaya bile fırsat bulamadan.

"Matthew, tabak az sonra sana ulaşır," diye büyük oğlunu uyardı Emily. "Ayrıca, *lütfen* hindinin içini gönderin demelisin."

"En çok içini seviyorum," diye homurdandı Matthew.

"Ben de," dedi Mark. "Bol sosla birlikte seviyorum."

Çok geçmeden servis tabakları ve kâseleri masanın çevresini dolaşmaya başlamış, herkesin tabağı tepeleme hindi, sos, iki çeşit patates ve özel salatalarla dolmuştu.

Krema veya dondurmayla sunulan iki çeşit turtadan oluşan tatlıya sıra geldiğinde aile masada sohbete, birbiriyle şakalaşmaya ve öyküler anlatmaya başlamıştı. Emily için bayramın en güzel anı buydu.

“Çocuklarla birlikte bulaşık makinesini doldururuz,” diyen Dave ayağa kalktığı anda yaklaşık bir saat geçmişti.

Matthew dehşet içinde ona baktı. “Baba!” diye püskürdü. “Gönüllü olma!”

“Baba!” Mark bile şaşırmişti. “En az bin tane tabak vardır.”

“Öyleyse hemen başlamakta fayda var.”

İki oğlan da inledi.

“Anneniz ve büyükanneniz bütün gün bu harika yemekleri pişirmekle uğraştılar. Üstüne bulaşıkları da yıkamalarını beklemek haksızlık olur.”

“Ya büyükbabam?” diye sordu Mark.

“Yardım ederim,” diye kıkırdadı Emily’nin babası.

“Hayır Al, etmeyeceksin,” diye üsteledi Dave. “Sen oturup keyfine bakacaksın. Çocuklarla ben hallederiz.”

“Baba, yardım teklifini geri çeviremezsin,” dedi Mark aceleyle.

“Pekâlâ Al, ben de varım diyorsan elbette mutfakta bize eşlik edebilirsin.”

Emily ve annesi yemekten artanları toplayıp kaldırdılar ve salonda çay içerek dinlenirken erkekler temizliğe giriştiler.

“Pekâlâ,” dedi, annesine bakan Emily. “Ne düşünüyorsunuz?” Ayrıntıya girmesine gerek yoktu.

Düşünceli bir biçimde kaşlarını çatan Barbara altdudağını ısırdı. “İyi iş çıkarıyor.”

“Hangi konuda?”

“Numara yapmakta,” dedi annesi. “Dave’in derdi nedir bilmiyorum, ama kesinlikle *bir şeyler* gizlediğini hissediyorum.”

Emily'nin bütün gün sürdürmeye çalıştığı neşesi birden uçup gitti. "Yani sence..."

"Hayır," dedi annesi onun sözünü keserek. "Başka bir kadın olduğuna inanmam mümkün değil. Ama yine de, Dave'in senden bir sır sakladığına eminim."

Beş

Christie Levitt her zaman takıldığı The Pink Poodle'ın barında oturmuş birasını yudumluyordu. Bu akşam pek hoş-sohbet değildi. Şükran Günü'nden sonra gelen cuma yılın en büyük alışveriş günüydü. Satıcıların Kara Cuma dedikleri gün, Christie için de öyleydi ama bunun için sebebi farklıydı.

Christie, o sabah saat altıdan önce işyerinde, Cedar Cove'daki Wal-Mart'taydı. Şu anda saat akşamın yedisiydi ve bütün gün kasada ayakta durmuştu ve yorgundu, ne kadar sinirli olduğundan söz etmeye gerek bile yoktu. Barmen ve işyeri sahibi olan Larry ve barda bulunan herkes, içinde bulunduğu ruh durumunu sezdiklerinden onu rahat bırakmışlardı. *Güzel*, bugün herkesten uzak kalmayı tercih ederdi, muhtemelen kendine çok kızgın olan ablası dahil. Christie Teri'nin bir gün önce verdiği büyük Şükran Günü davetinde boy göstermemiştii.

Genelde Christie her tür eğlencenin neşe kaynağıydı. Oysa bu akşam kafasında başka şeyler vardı. Aslında şey değil, bir kişi vardı.

James Wilbur.

Christie, her yönüyle zarif ve resmi olan bu adamın neden ilgisini çektiğini anlayamıyordu, ama çekiyordu. Ne zaman onu düşünse kalp atışları hızlanıyordu ve bu Christie için hiç de olağan bir durum değildi.

İkisinin hiçbir ortak yönü yoktu. *Hiç.* James, Christie'nin ablasının ve eşinin limuzin şoförüydü. Teri defalarca James'i onu alması için göndermiş ve ikisi yol boyunca sık sık gevezelik etmişlerdi. Başlangıçta sohbetleri resmi, hatta kendi adına düşmancaydı. Sonra bu değişmeye başlamıştı. Derken bir gün Christie arabadaki koltuğunda kırmızı bir gül bulmuştu. Gülü ablasının değil James'in bıraktığını öğrenmesi hayli zaman almıştı.

Erkekler ona çiçek vermezlerdi. Öyle bir kadın değildi ve bir erkek onun için hoş bir şey yaptığında nasıl tepki vereceğini bilemezdi. James'in ilgisi onu dehşete düşürmüştü, Teri'ye göre bunun sebebi Christie'nin çalışkan ve düzgün bir adama nasıl davranacağını bilmemesiydi. Christie daha çok ezik, ondan para çalan ve ara sıra tokatlayan erkeklere alıştı.

Şimdi bile, erkekler söz konusu olduğunda beyninin neden arızaya girdiğini anlayamıyordu. Genetik yazılımı tamamen karışmış olmalıydı, başka bir sebep bulamıyordu. Sebep ya buydu ya da hayatı boyunca karşılaştığı kötü örneklerdi, gerçi Bobby Polgar'la tanışarak Teri bu şablonu bozmuştu. Her durumda ve alışlagelmiş şekilde, Christie genellikle işsiz ve şanssız birini bulurdu. Bu ilişkilere uyuşturucu, alkol ya da her ikisi birden mutlaka eşlik ederdi. Bu adamlar Christie'ye hüznü öykülerini anlatırlardı, bütün dünya onlara karşıydı, patronları ve or-

takları onları dolandırmış, eşleri ya da kız arkadaşları *aldatmıştı*, bitmek bilmeyen bu acı dolu öyküler daima birbirinin aynıydı.

Yine de, Christie onlara acır ve ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan sorumluluklarını alarak onların daha iyi olması için çabalarlı. Çok geçmeden de, sırlısıkam âşık olurdu.

Aptallık bu ya, aynı hatayı tekrar tekrar yapardı. Bobby gibi biriyle, onu Bobby'nin Teri'yi sevdiği gibi sevecek ve saygı gösterecek biriyle tanışmayı isterdi.

Bobby'nin şoförü Christie'ye ilgi gösteriyordu. Daha önce hayatına giren bütün erkeklerin aksine, James Wilbur gerçek bir beyefendi idi. Aslında, nezaketi son derece abartılıydı. Christie'ye, sanki öyleymiş gibi, *hanımefendi* diyordu ve Christie ne düşüneceğini bilmiyordu. Özel mi? Küçük bir olasılıktı. Christie bütün huysuzluğuyla onun bu tavrının her zamanki yapmacık hallerinden olduğunu kendi kendine tekrarlıyordu. James onu o kadar sinir ediyordu ki, artık şoförlüğünü yapmasını da istemiyordu. Kendi ulaşımını sağlayabilirdi, lastikleri kabak ve şanzımanı bozuk olsa da, şoföre ihtiyacı yoktu.

Teri bu tür özel bir muameleye alışmış olabilirdi ama Christie bundan hoşlanmıyordu. Ayrıca James'in o kadar gösterişli bir arabayla kapısına gelmesi komşular arasında sayısız yoruma yol açıyor ve bu durum Christie'yi utandırıyor.

Limuzinden inmesi ve binmesi için ona kapıyı açan, yardımcı olan James, Christie'nin kendine olan güvenini sarsıyordu. Arabaya binmek ve inmek için yardıma ihtiyacı yoktu, bu son derece gülünç ve saçmaydı.

Yine de, James'in iyi niyetli olduğunu itiraf etmek zorun-

daydı. Adamda bir incelik vardı... Christie gözlerini kapadı. Onu acı içinde düşünmeye dayanamıyordu. Kısa süre önce yaralanmıştı, ablasını kaçırma girişiminde bulunan, ama onun yerine yanlışlıkla arkadaşı Rachel Pendergast'ı ve James'i kaçıran iki haydut tarafından dövülmüştü.

Bütün bunlar, Bobby'nin satranç turnuvasında şike yapmasını isteyen rakip bir oyuncu yüzünden olmuştu. Bobby şikeyi kabullenmemiş, karmaşık bir seri taktik sonucu maçı kazanmış ve sonunda diğer oyuncu yakalanmıştı.

Christie, Bobby Polgar'ı seveceğini tahmin etmezdi. Abasıyla da yıllardır anlaşılamazdı ve birbirlerinden olabildiğince uzak dururlardı. Öylesi onlar için daha iyiydi.

Sonra birdenbire tekrar arkadaş, tekrar kardeş oluvermişlerdi. Christie hangisinin olgunlaştığını anlayamamıştı, belki ikisi birden olabilirdi. Ayrıca Teri'nin daha özgüvenli, daha hoşgörülü ve daha bağışlayıcı olmasını Bobby'nin etkisine bağlıyordu. Geçmişleri hakkında fazla bir şey bilmese de Bobby, James'in de iyi arkadaşıydı.

Birasına uzanıp bir yudum aldı ve James'i kafasından uzaklaştırabilmeyi diledi. Sürekli zihnini meşgul ediyor ve bu durum Christie'yi telaşlandırıyordu. Ondan kendisini yalnız bırakmasını istemiş ve James kabul edince Christie daha da telaşlanmıştı. Daha önce hiç kimse onun istediği bir şeyi yapmamıştı.

Yaralandığını öğrenince ona koşmuştu, ama James'in artık onunla bir işi kalmamış, Christie'yi yanında görmek istemediğini açıkça belirtmişti. Christie de mesajı gayet iyi almıştı. James'in yaptığı gibi ona bir gül bırakmış, kendini pislik gibi hissederek evden uzaklaşmıştı.

“Bir tane daha bira ister misin?” diye sordu, bira musluğundan bir çift bardak dolduran Larry.

Christie başını iki yana salladı. “Hayır, teşekkürler.” Sonra birden fikrini değiştirdi. “Tekrar düşündüm de, belki iyi olur.”

Larry başıyla onayladı, sonra masaya eğilerek fısıldadı. “Canını sıkın bir şey mi var?”

Christie omuz silkti. “Öyle de denebilir.”

Larry tezgâhın üstüne buz gibi bira bardağını koydu. “Bu konuda konuşmak istersen, söylemen yeter.”

Christie tekrar başını iki yana salladı. James’e karşı hissettikleri kafasını karıştırıyordu, Larry’ye ya da başka birine bu konuda ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Konuşmak istediği kişi ablasıydı. Belki Teri neler olduğunu anlamasına yardımcı olabilirdi.

“Hey, bakın!” Seslenen kişi, The Pink Poodle’ın müdavimlerinden tesisatçı Kyle’dı. “Şu limuzin tekrar buraya park etmiş.”

Christie birden yüzüne ateş bastığını hissetti. James dışarıda limuzin’i park etmiş onu bekliyordu.

İki adam dışarı bakmak üzere pencereye doğru yürüdü.

“Limuzinin burada ne işi var?” diye sordu Bill. Tersanede çalışıyordu ve o da bir diğer müdavimdi. İki adam da boşanmıştı ve ikisi de televizyon karşısında oturmaktansa Poodle’da vakit geçirmeyi tercih ediyorlardı. Christie onların bu sosyalleşme ihtiyacını anlayabiliyordu, kendisinin de müdavim olma sebeplerinden biri buydu.

“O arabayı daha önce de görmüştüm,” dedi Kyle.

“Burada kimin öyle gösterişli bir arabaya ihtiyacı olabilir?” diye sordu Bill, Larry’ye bakarak.

“Hiç keşfedemedik.” Larry iki temiz bardak alarak bira musluklarına yöneldi. “Araba bir görünüp bir kayboluyor. Büyütecek bir şey yok.”

“Park yerini bu şekilde işgal etmesine izin verecek misin?” diye sordu Christie. Diğer müdavimlerin onu limuzinle ilişkilendirmelerinden endişeleniyordu. *Bir duyulursa, onları susturabilene aşk olsun*, diye düşündü.

“Elbette, neden olmasın?” Cevap veren Kyle’dı. “Mekâna kalite katıyor, öyle değil mi?” Soruyu barmene yöneltmişti.

Larry karşılık veremeyecek kadar bardakları doldurmakla meşguldü.

Christie ikinci birasını da bitirdi. Genellikle üç tane içerdi, ama ikinciden sonra çakırkeyif olmaya başlamıştı. Normalde onu rahatsız etmeyen üçüncüsü, bu kez fazla gelebilirdi. Paydos etme zamanıydı. Üstelik yorgundu.

“Eve mi gidiyorsun?” diye sordu Larry, Christie ödemeyi yaparken.

“Evet.”

“Sana taksi çağdırmamı ister misin?”

“Hayır, ben iyiyim. Teşekkürler.”

“Görüşürüz,” dedi Larry.

Christie el salladı, yünlü kısa ceketini üstüne geçirdi ve eşarbını boynuna dolayarak kötü havayı karşılamaya hazırlandı. Rüzgâr şiddetlenmeye, yerdeki son birkaç yaprağı gelişi güzel savurmaya başlamıştı. Christie kar kokusu aldı, okul çocukları kar yağışından hoşlanabilirdi ama Christie kar olmadan da yaşayabilirdi.

The Pink Poodle'dan çıktığında, James'in pes edip gittiğini görünce derin bir nefes aldı. Buraya onunla konuşmaya gelmiş olmalıydı. Hemen ortaya çıkmayınca, Christie'nin ilgilenmediği mesajını almış olmalıydı. Christie'ye uyardı. Dahası, hiç kimsenin ikisini birlikte görmesini istemiyordu.

Her şeye rağmen, hayal kırıklığına uğramıştı. Hâlâ onun için endişeleniyor ve durumunun iyiye gittiğini umuyordu. Ancak kaçırılma olayından beri, James çevresinde onu görmek istemiyor gibi davranmıştı. Güzel. Christie de mesajı almıştı.

Rüzgâra karşı mücadele ederek arabasını park ettiği binanın yan tarafına doğru yürürken, tıpkı ayağının dibindeki sonbahar yaprakları gibi zihninde düşünceleri uçuyordu.

“Christie.”

Onun sesini nerede olsa tanırdı. Karanlığa doğru dikkatle baktığında onu gördü. Limuzini Christie'nin hurda Ford'unun yanına park eden James, bardakilerin bakışlarından uzakta onu bekliyordu.

“Burada ne işin var?” diye sordu Christie, pek dostça olmayan bir ses tonuyla. Memnuniyetsizliği kısmen şoktan, kısmen de sahte bir öfkeden kaynaklanıyordu.

“Sana bir göz atmaya geldim.”

“Dadıya ihtiyacım yok,” diye itiraz etti Christie. “Seni Teri'yle Bobby mi gönderdi?” bu tam ablasına göre bir işti.

“Hayır.”

“Buna inanmıyorum.” Christie, Şükran Günü yemeğine oldukça kalabalık bir arkadaş topluluğunu davet eden Teri ve Bobby'nin kendisini gözden kaçırmayacağını biliyordu. Sabah erkenden işe gitmek iyi bir mazeretti. Hiç kimseye onu sor-

gülyana fırsatı verdiğinden değil. Bütün gün evde oturmuş ve onlarca kere çaldığı halde telefonlara çıkmamıştı.

“Akşam yemeğine gelmedin.”

“Ne olmuş? Çetele tuttuğunu bilmiyordum.” Sesindeki alaycı tonu sürdürdü, onun kendisi hakkındaki düşüncelerini önemsemediğini düşünmesini istemiyordu. James görüşünü her an açığa vurabilirdi.

İşte o an gelmişti. “Ablanı yüzüstü bırakmak kaba bir hareketti.”

“Demek kabayım,” diye söylendi Christie. “Sen kibar davranış konusunda uzman mısın?” Aslında öyleydi ve doğru davranarak Christie’nin sorusunu duymazdan gelmişti.

“Şize ulaşmaya çalışan Bayan Teri yemek servisini sürekli erteledi.”

Bu konuda Christie kendini kötü hissetti, ama James’in tark etmesine izin veremezdi. “Bunun seninle ne ilgisi var?” diye sordu küstahça.

“Genelde kaba bir insan değilsin, Christie.”

“Anlaşılan şimdi aksini kanıtladım.”

“Benim yüzümden gelmedin, değil mi?”

“O senin hüsnükuruntun,” diye karşılık verdi Christie, James haklı olduğu halde. Teri’nin Şükran Günü yemeğini James tarafından bir kez daha reddedilme korkusuyla atlatmış, ablasının evinde hindi ziyafeti çekmektense, evinde mikrodalgada ısıtılmış pizza yemeyi ve üst üste üç saat boyunca *Seinfeld*’in tekrar bölümlerini izlemeyi tercih etmişti.

“O yüzden mi buradasın? Beni eleştirmek için mi? Eğer öyleyse, mesaj alındı. Artık gidebilir miyim?” diye sordu, sanki

konusmaktan bunalınış gibi. Kalbi acımasızca hızla atsa da, kulakları giderek daha fazla üşüyordu.

“Özür dilemek istiyorum,” dedi James.

“Ne için? şu an olduğu gibi arkadaşlarımla yanında beni utandırdığın için mi?”

“Hayır.” Duraksadı. “Öbür gece için.”

“Hangi öbür gece?” diye sordu, söylediği incitici sözlerden etkilenmemiş ve unutmuş gibi davranarak. Aslında, asla unutmayacaktı.

“Geçen ay. Bana geldiğinde...”

“Haa, o mu?” diye karşılık verdi neşeyle. “Kafana takma. Beni etrafında istemiyordun. Anlıyorum. Sorun değil, en azından benim için.”

Kaşlarını çatan James başını iki yana salladı. “Senin şefkatine ihtiyacım yok. Veya bir başkasının,” diye ekledi sesini alçaltarak.

“Şefkatli bir tipe *benziyor muyum?*” diye sordu Christie, dalga geçerek. “Dediğim gibi, önemi yok.” Zoraki gülme çabası yüksek sesli bir hıçkırıkla sonuçlanınca yerin dibine geçti.

“İçiyor muydun?”

“Hayır.” Abartılı bir ifadeyle James’in yüzüne baktı. “The Pink Poodle’da oturup *içtiğimi mi* sanıyorsun?”

“Seni eve bırakacağım.”

“Kesinlikle hayır.” Saatler süren uzun bir süreçte sadece iki bira içmişti. Kesinlikle arabasıyla eve gidecek kadar ayıktı.

“Christie...”

“Hayır dedim.” Onun itirazlarına daha fazla katlanamayacaktı. “Beni yalnız bırak. Beni görmek istemiyorsan hava hoş,

“çünkü ben de seni görmek istemiyorum. Daha açık nasıl söyleyebilirim?”

James uzaklaşmak üzere döndü, sonra fikrini değiştirdi. “Ciddi değilsin.”

“Evet, ciddiylim,” diyen Christie arabanın kapısını hızla açındığında yükselen kulak tırmalayıcı gıcırtı onu bir kez daha utandırdı. Arabayı tamirciye götürmesi gerekiyordu, ama götürmemişti, bir türlü fırsatı olmamış dahası faturayı ödeyecek parayı toparlayamamıştı. Gıcırdayan kapı bu araçla ilgili en basit sorunuydu. Arabanın bir ayağı –ya da tekeri– çukurdaydı.

Soğukta dikilerek James’le tartışmaktansa arabasına atlayıp marşa bastı. Neyse ki araba korktuğu gibi hemen oracıkta can vermedi yoksa tamamen rezil olacaktı.

Arkasına bile bakmadan park yerinden uzaklaşıp caddeye çıktı.

Dikiz aynasına göz attığında James’in arkasından geldiğini gördü. Yaşadığı siteye ulaşana kadar peşini bırakmadı ve Christie arabasını park edene kadar bekledi, hatta park ettikten sonra bile gitmedi.

Christie bir an üstüne yürüyüp peşini bırakmasını söylemeyi düşündü. Aksi takdirde yetkilileri arayacak ve yasaklama emri çıkarttıracaktı. Bir erkeğe ilk dava açışı değildi.

Fakat sonra, onu fark ettiğini belli etmemiş gibi davranmaya karar verdi. Hızla eve girdi, soluk soluğa kapıyı çarptı. Dakikalar sonra kendini toparladığında, telefonun telesekreterindeki kırmızı ışığın yanıp söndüğünü gördü.

Beş çağrı da Teri’dendi. Ablası, Christie onu arayana ka-

dar mesaj bırakmaya kararlıydı, ama Christie yine de karşı koyuyordu. Şükran Günü yemeğine gitmediği için Teri ona fırça atacaktı.

On dakika sonra, daha fazla dayanamayarak telefonu kap-tı, iki kere çaldıktan sonra Teri açtı.

“Tamam, hadi başla ve öfkeden deliye dön,” diye ablasını selamladı Christie. “Bağırıp çağır ve bu iş bitsin.”

“Öfkeden delirmek mi? Neden?” diye sordu Teri.

“Çünkü dün ortada yoktum.”

Teri içini çekti. “Bunun sebebini ikimiz de biliyoruz.”

“Sabah altıda işte olmam gerekiyordu.”

“Bzzz.” Teri can sıkıcı bir sinyal sesini taklit ediyordu. “Yanlış cevap. Ortada yoktun, çünkü James’le karşılaşmaktan korkuyordun.”

Ablasını kandırmaya çalışmanın faydası yoktu.

“Bu akşam beni aramaya geldi,” diye itiraf etti Christie.

“Biliyorum. Nasıl gitti.”

Christie gözlerini kapadı, ablasına ne kadarını söyleyeceği-ni kafasında tarttı. “İyi değil.”

“Ne oldu?”

Doğruyu söylemek üzere kendini hazırladı, Teri nasılsa ortaya çıkaracaktı. “James... Özür dilemeye çalıştı, ama... İzin vermedim.”

“Christie,” dedi ablası. “James’ten *hoşlandığını* sanıyordum.”

Hoşlanmak onun için hissettiklerinin yanında çok hafif kalırdı. “Doğru,” diye fısıldadı, aksini ispatlamak için neden bu kadar çabaladığını merak ederek.

“Öyleyse neden, of, her neyse, biliyorum. Ben de Bobby’ye

aynısını yapmıştım. Benimle ilgilendiğini anladığımda, onu baskından savmak için elimden geleni ardıma koymadım. Beni dinlemediği için her gün Tanrı'ya şükrediyorum. Bizim zorumuz ne sevgili kardeşim, neden aşk kapımızı çaldığında farkına varamıyoruz?”

“James bana âşık değil...”

“İşte şimdi dur,” dedi Teri. “Seni çok... önemsiyor.”

“Eğer öyleyse, yaralandığında neden beni sepetledi?” diye haykırdı, acısını gizlemeyi başaramayarak. “Onun yanında olmak istiyordum.”

“Utaniyordu, Christie. Anlayabileceğinden eminim. Dövmüştü! Onu o halde görmeni istemedi. Ona bir şans ver, olmaz mı?”

Christie bunu yapmaktan korkuyordu. Çok fazla hayal kırıklığı yaşamıştı ve en kötüsü bu olabilirdi. “İşe yaramaz.”

“Bunu bilemezsin,” diye karşı çıktı Teri. “Bobby ve bana bak. Birbirimize âşık olacağımız kimin aklına gelirdi?”

“Dinle, sizin yürütebilmiş olmanız benim de bunu yapabileceğim anlamına gelmez. Bırak bununla kendi bildiğim gibi başa çıkayım, tamam mı?”

Sesinin tonu, ciddiyeti konusunda ablasını uyarmış olmalıydı. “Peki,” dedi Teri isteksizce, “gerçekten eminsen...”

“Eminim,” dedi Christie kararlı bir şekilde. “Bu konudan uzak duracağına söz ver.”

Teri içini çekti. “Öyle olsun, istediğin buysa.”

Christie'nin istediği bu değildi. Hem de hiç değildi.

Altı

“Yemekte ne var?” diye sordu Roy McAfee. Midesi gurulduyordu, bakışlarını *Cedar Cove Chronicle*’ın cumartesi baskısından kaldırarak karısına baktı. Corrie’nin mutfakta her zaman-
kinden daha uzun kaldığını düşünüyordu.

“Artan yemekler.”

Yine mi? Corrie harika bir aşçıydı, ama her Şükran Günü’nde aynı şey oluyordu. Dükkândaki en büyük hindiye seçiyordu ve haftalar boyunca kuş yemek zorunda kalıyorlardı. Gerçekten, dört kişi ne kadar hindi tüketebilirdi? Ve bir adam kaç çeşit hindi yemeği yemek zorunda kalabilirdi? Roy şikâyet etmiyordu, gerçekten etmiyordu. Şükran Günü’nü seviyordu ve Corrie’yle üç çocuğundan ikisinin yanında olması yeterince özeldi.

“Hindili tart yapıyorum,” diye seslendi Corrie mutfaktan.
“Birkaç dakika sonra fırından çıkacak.”

“Tamam.”

“Mack yemekte bize katılacak.”

“Güzel.” Son zamanlarda Roy ve oğlu uzlaşmaya varmış-

lardı. Roy'un tek oğlundan çok büyük beklentileri vardı, ama Mack ergenlik çağında isyan bayrağını açmıştı ve o günden beri araları bozuktı. Roy onca yılı kendisine akıl danışmayan oğluna kızarak geçirmişti. Mack üniversiteyi bitirip sağlam bir kariyer yapmaktansa, Roy'un genellikle vasıfsız olarak nitelendirdiği sayısız işe girip çıkmıştı. Tartışmadan bir saati beraber geçiremezlerdi ama Gloria hayatlarına girdiğinden beri her şey çok değişmişti.

Roy ve Corrie üniversitedeyken birlikte olmuş ve bunun sonucunda Corrie, Gloria'ya hamile kalmıştı, ama o dönem ilişkiyi bitiren Roy'un bu hamilelikten haberi olmamıştı. Uzun süre sonra, Corrie'nin çocuğunu dünyaya getirdiğini ve Gloria'yı evlatlık verdiğini öğrenmişti. O dönem yapayalnız ve hamile olan Corrie için bu doğru bir karar olsa da, evlilikleri hiç tanımadıkları çocuklarının kayıpla gölgelenmişti.

Yine de hayat dönüp dolaşıp bir şekilde eski haline dönmüş ve çocuklarını onlara getirmişti. Akraba hasreti çeken Gloria, öz annesiyle babasının izini sürmüştü ve sonunda onları bulmuştu. Roy oğlunu polis yapmaya uğraşırken, emniyet güçlerine katılan Gloria olmuş, kasabadaki karakolda şerif Troy Davis'le çalışmak üzere Bremerton emniyetinden yeni ayrılmıştı. Kendisinin ve Corrie'nin, hatta artık Gloria'nın da ait olduğu ve yuva olarak adlandırdıkları topluma hizmet veren kızını üniformasının içinde gören Roy'un göğsü gururla kabarmıştı.

Corrie başını mutfaktan dışarı uzattı. "Bugün sen ofisteyken Linnette'in telefon ettiğini söylemeyi unuttum." Özel dedektif olan Roy genellikle hafta sonları da çalışıyordu, özellikle ihmal edilmiş bazı işleri varsa.

Roy gazetesini kenara koydu. Linnette garson olarak çalıştığı Kuzey Dakota'da yaşıyor ve işini sevdiğini iddia ediyordu. Belki Buffalo Valley kasabasını sevdiğini söylemek daha doğru olurdu. Kişisel olarak hoşuna gitmese de, kızı Cedar Cove'dan ayrılmak istediğini açıkladığında ona destek olmuştu. Corrie'ye de ifade ettiği gibi, bu Linnette'in hayatı ve Linnette'in kararıydı. Cal Washburn'le olan ilişkisi hüsrarla sonuçlanınca kalbi ve gururu kırılmıştı. Kızı adına üzülen Roy, gitmek istediği için onu suçlayamazdı.

Corrie, "Pete ve ailesiyle güzel bir Şükran Günü geçirdiğini söyledi," diyerek salona geldi.

Karısının yüzü mutfağın sıcağından kıpkırmızıydı ve unlu elleriyle düzelttiği saçları dağılmıştı. Geçen yıllar içinde Corrie birkaç kilo almıştı, ama kim almamıştı ki? Roy'a göre Corrie elli altı yaşında her zamankinden daha da güzeldi.

"Roy McAfee neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu Corrie.

"Ne kadar muhteşem bir kadınla evli olduğumu düşünüyordum."

"Ya, ciddi misin?" Corrie gözlerini devirdi. "Linnette'ten söz etmemi istiyor musun?"

"Yeni bir haber mi var?" Olduğunu tahmin etmiyordu. Şükran Günü'nden birkaç gün önce ve ayrıca Şükran Günü'nde konuşmuşlardı. Linnette gününü yeni tanıştığı Pete adında bir çiftçiyle geçirmişti. Anlaşıldığı kadarıyla Pete çalışkan ve düzgün bir delikanlıydı. Aralarında ciddi bir şey olması için henüz erkendi ama Roy, Linnette'in sağduyusuna güveniyor

ve onun mutlu olmasını istiyordu. Sadece mutluluğu eve biraz daha yakın bulmasını dilerdi.

“Hassie Knight’la çalışıyor.”

“Buffalo Valley’deki eczanenin sahibi yaşlı kadın mı?” diye sordu Roy. Linnette’in telefonda söz ettiği bütün insanları akılda tutmak zordu. Görüşmeleri genellikle Corrie yapıyor ve sonra öğrendiklerini ona aktarıyordu.

“İşte o.”

“Hangi konuda?”

“Bir sağlık ocağı işletmesiyle ilgili,” dedi Corrie heyecanla.

İşte buna haber denirdi. Roy, Corrie’nin bunu şimdi söylediğine inanamıyordu, oysa eve döneli saatler olmuştu. “Vay canına! Bu harika!”

“Buffalo Valley giderek büyüyor ve bir sağlık ocağına ihtiyaçları var. Hassie, Linnette’in kasabaya gelmesine takdiri ilahi diyormuş.”

Roy başıyla onayladı, Linnette’in eğitiminin işe yarayacak olmasına sevinmişti. Kızı asistan hekim olabilmek için çok çalışmıştı ve bu çabanın boşa gitmesi çok yazıktı. Roy er ya da geç onun mesleğine geri döneceğine inanıyordu ve haklı çıkmıştı.

“Bu fırsat onu heyecanlandırmış. Bir ara onu arayabilirsin.”

“Olur,” dedi Roy, telefon görüşmelerini her zaman Corrie yaptığı halde.

Roy duygularını ifade etmekte hiçbir zaman başarılı olmamış, hatta bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalmıştı. Bununla beraber, karısını ve bütün çocuklarını seviyor, onlarla gurur duyuyordu. Mack’le bile...

Kapı çalındı, Corrie'nin bakmasına fırsat kalmadan Mack içeri girdi, onun gelişiyle birlikte salona soğuk hava doldu.

"Her ne pişiriyorsan nefis kokuyor," dedi takdirle ve çıplak ellerini ovuşturarak.

Corrie onun yüzünü avuçlarının arasına alarak gürültüyü öptü.

"Tam söylemen gereken şey," dedi Roy oğluna sırtarak. "Doğru olmadığından değil," diye ekledi hızla.

"İyi kurtardın," dedi Mack kahkahayla.

Roy elini kaldırarak onu selamladı, ama ayağa kalkmadı. Yıllar önce sırtını sakatlayınca Seattle emniyetinden erken emekli olmak zorunda kalmıştı. Sırtı hâlâ ona acı verse de, Roy göz ardı etmek için elinden geleni yapıyordu.

Mack pufu çekerek babasının yanına oturdu. "Bugün Cedar Cove İtfaiye Merkezi'ne uğradım," dedi.

Roy doğruldu. Bunu duymak için bekliyordu. Mack'e işe alınıp alınmadığını sormak istese de, bu açıklamayı kendisinin yapması için bekledi.

"Tanrı aşkına, Mack," diye haykırdı annesi. "Bizi gerip durma!"

"Şef belgemin Seattle'da olduğunu söyledi."

"Ya."

Corrie'nin hayal kırıklığı Roy'un yüzünde de yansımıştı. Cedar Cove'daki bir işin Mack'le onu yakınlaştıracığını düşünmüştü. Son iki yıl hayli mesafe kat etmişlerdi, ama Roy'un da itiraf ettiği gibi önlerinde hâlâ uzun bir yol vardı.

"Niye somurtuyorsunuz?" diye sordu Mack. "Başvurum

kabul edildi! Aralık on beş itibariyle Cedar Cove İtfaiye Merkezi'nde çalışmaya başlayacağım."

Corrie ellerini ağzına kapatarak bir neşe çılgılığı attı.

"Kutlarım evlat," dedi Roy. Eğilerek Mack'in omzunu sıvazladı. Tepkisi daha ölçülü olsa da, en az karısı kadar sevinmişti.

Corrie'nin gözleri parlıyordu. "Kiralık bir yer bulana kadar kesinlikle bizde kalacaksın."

"Aslında hayır."

"Hayır mı?" Corrie kaşlarını çatı. "Fakat... Biz senin aileniz. Başka nerede kalacaksın?"

"İşin gerçeği, bir yer buldum."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Evet, üstelik hallettim bile. Linnette'in eski dairesinde yaşayacağıma inanabiliyor musunuz? Will Jefferson orayı devrediyor ve kirasını ben üstleniyorum."

"Sen mi?"

"Will nereye gidiyor?" diye sordu Roy. "Daha yeni taşındı, hemen çıktığını mı söylüyorsun?"

"Liman Caddesi Sanat Galerisi'ni satın aldı."

Bu eski bir haberd. Ortaya çıktığında hayli ses getirmişti, çünkü galeri kapılarını sonsuza kadar kapatmak üzereydi. Bunu hiç kimse istemiyordu ve Will Jefferson orayı satın almaya karar verdiğinde, bütün kasaba rahat bir nefes almıştı.

"Evet, Will'in galeriyi aldığını biliyoruz," dedi Corrie. "Kasabadan gitmiyor, değil mi? Bütün olanlardan sonra, idareyi başkasına bırakırsa çok ayıp olur."

"Öyle bir şey değil," diye açıkladı Mack. "Anlaşılan gale-

rinin geçmiş yıllarda depo olarak kullanılan küçük bir dairesi varmış. Zaten yaşayabileceği bir yer varken Will boşuna kira ödemeyi anlamsız bulmuş.”

“Galerinin bir dairesi olduğunu bilmiyordum.”

“Ben de öyle,” dedi Roy. “Gerçi ikinci bir katı var, o yüzden pek şaşırmadım.”

“Şu ana kadar içi döküntü doluymuş. Çöp konteynerine üç tur yapmış. Pazartesi günü badanacılar gelecekmiş.”

“Belki mekânın yenilenmeye ihtiyacı vardır, ne dersin?” diye sordu Corrie.

“Fırsat buldukça yardım ederim,” dedi Mack.

Alışkanlıkla Mack’in marangozluk becerisiyle ilgili küçümseyen bir yorum yapmak üzere olan Roy neredeyse her şeyi mahvedecekti, ama tam zamanında kendini tuttu. Oğlu yetenekli bir marangozdu, ayrıca boya işleri ve yarızamanlı postacılık da yapmış, okulu bıraktığından beri girip çıkmadığı iş kalmamıştı.

“Will er ya da geç kendine bir ev satın alacağını, ama şimdilik bu dairenin tadilatıyla yetineceğini söyledi.”

“Kulağa mantıklı geliyor,” diye mırıldandı Roy. “İşletmede kalmak akıllıca.”

“İçindeki polis konuşuyor baba,” dedi Mack kahkahayla.

Corrie de güldü. “O halde Linnette’in eski dairesine ne zaman taşınıyorsun?”

“Düzenlemeleri yapar yapmaz. Kiranın birkaç ayı daha var, ondan sonra satın almak ya da kiraya devam etmek konusunda karar vereceğim.”

“İyi fikir evlat.”

Mack onun bakışlarını yakaladı, karşılıklı gülümsediler. Bu bir gelişmeydi, ikisi adına da gerçek bir gelişmeydi.

Fırının zamanlayıcısı durdu, Corrie mutfığa geri döndü.

“Masayı hazırlayayım,” dedi, annesinin peşinden giden Mack.

Roy gazetesine uzandı, ama önündeki sözcükleri görmüyor, çocuklarının durumuna kafa yoruyordu. Gloria iyiydi. Linnette Kuzey Dakota’da Buffalo Valley’deki sağlık ocağında işe başlayacaktı ve şimdi Mack, Cedar Cove İtfaiye Merkezi’nde sorumluluk isteyen bir işe girmek üzereydi.

Roy hayatın bundan daha güzel olamayacağını düşünüyordu.

Yedi

“İyileşecek,” dedi Cliff Harding. Sabah kahvesini hazırlayan Grace’in arkasında duruyordu. Kocaman ellerini sevgi ve şefkatle onun omuzlarına koydu.

Grace elini onun eline bastırды, Cliff kadar iyimser olabilmek isterdi. En iyi arkadaşı Olivia kanserdi. Bu sözcük yüreğine saplanmıştı. Bir arkadaşına ya da önemseddiği birine ilk kez göğüs kanseri teşhisi konmuyordu, ama bu *Olivia*’ydı. Grace’e kız kardeşi kadar yakındı. İlkokul birinci sınıfta tanıştuklarından bu yana, en iyi arkadaşları.

Hayatlarının en sorunlu dönemlerinde görüşmüşlerdi, Grace’in ergenlik çağındaki hamileliğinden kocasının intiharına, Olivia’nın oğlu Jordan’ın ölümünden boşanmasına kadar. Birlikte çok şey atlatmışlar, bir kadının başına gelebilecek her türlü kaybı yaşamışlardı. Olivia, Grace’i herkesten daha iyi tanırdı. Tabii Grace de Olivia’yı.

Fakat kanser... Grace bağırarak, ağlamak, inlemek istiyor, kendini çaresiz, beceriksiz ve arkadaşını rahatlatabilecek

sözcükleri bulmaktan aciz hissediyordu. Olivia için duyduğu korkunun altında ezilmişti.

Kanser insafsızdı. Mantığı yoktu. Olivia gibi olumlu, iyi kalpli ve vicdan sahibi bir kadının başına böyle bir şey gelemeydi. Gıdasına her zaman dikkat ederdi. Her sabah vitaminlerini aksatmadan alırdı, sporunu yapar, duygusal ve ruhsal anlamda kendini kollardı. Başka ne yapabilirdi ki?

“Hastaneye gidecek misin?” diye sordu Cliff, cevabını bildiği halde.

“Jack’e... ameliyat sırasında yanında kalabileceğimi söyledim.” Döndü ve kollarını Cliff’in beline dolayarak başını göğsüne gömdü. Bütün vücudu titriyordu.

“Tamam tamam, rahatla biraz,” diye yumuşak bir tonda fısıldayan Cliff onun saçlarını okşadı. “Her şey yoluna girecek.”

“Kanserin metastaz yapmadığından emin olana kadar rahatlamayacağım.” Şu ana kadar yapılan tetkikler iç rahatlatıcıydı, ama ameliyat sona erene kadar kanserin yayılmasını önlediklerinden ve lenf bezlerinin temizlendiğinden emin olamayacaklardı. Grace güvence istiyordu ve doktorun söyleyeceklerini duymadan huzur bulamayacaktı.

İşlerin en kötüye gittiği anlarda bile Olivia kontrolü elinden bırakmazdı. Okula başladıkları günden beri Grace ona hayrandı. Olivia gençken bile son derece becerikli, tertipli ve sağduyuluydu. Tiril tiril elbiseler, önden bantlı pabuçlar giyer, saçlarını mükemmel örgü yapardı. Liseye geldiklerinde her sene sınıf başkanı seçilirdi. Zekiydi, popülerdi, güçlüydü ve bunun farkında olan akranları onun peşini bırakmazdı.

Ne yazık ki hayat boyu sürdürdüğü kontrol yetisi Olivia'ya artık terk etmişti.

Kahve demlenince fincanları alıp dolduran Cliff oldu, ilk fincanı Grace'e uzattı. "Seninle gelmemi ister misin?"

Grace'in ilk tepkisi hiçbir şeye bu kadar sevinemeyeceği yönündeydi, ama sonra Cliff'in bir at yetiştiricisiyle haftalardır iple çektiği bir randevusu olduğu aklına geldi. Randevusunu iptal etmeyi hiç sorun etmemesi Grace'i duygulandırdı.

"Teşekkürler, ama ben idare ederim. Olivia da öyle." Zorla gülümsemeye çalışarak kahvesinden bir yudum daha aldı ve gece kıyafetini değiştirmek üzere yatak odasının yolunu tuttu. Gardırobunu karıştırırken, böyle bir olayda nasıl bir kıyafet giyilmesi gerektiğini düşündü. Kütüphanede genelde pamuklu, balıkçı yaka bir süveter ve jile giyerdi. Bir kısmını kendisi diktği çok sayıda jilesi vardı. Sonunda, haki pantolon ve beyaz polo tişörtünün üstüne pas rengi, V yaka süveter giymeye karar verdi.

Grace neden kıyafetini önemsemediğini anlayamıyordu, ama bir şekilde önemsiyordu. Belki böylece dikkatini Olivia'nın ameliyatından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Veya daha karmaşık bir psikolojik durum içindeydi, sanki... sanki savaş kıyafetlerini giymiş gibiydi. Zira hatların gerisinde dursa da, bu bir savaştı.

Hastaneye ulaştığında, Olivia'nın çoktan kaydının yapıldığını ve ameliyat öncesi sakinleştirici verildiğini öğrendi.

Odasına girdiğinde, Olivia başını kaldırıp ona baktı. Grace tereddüt etti. En sevgili arkadaşını bu kadar kırılgan bir halde görünce neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı, ama şu anda Olivia'nın ihtiyacı olan en son şey duygusal bir çöküntü yaşa-

yan Grace'ti. Genzini tıkayan kocaman yumruya karşın gülümsemeye çalıştı. "Selam," dedi, hiç hissetmediği bir neşeyle.

"Grace," diye fısıldadı Olivia. "Gelmene gerek yok demiştim. Asla dinlemeyeceğini tahmin etmeliydim."

"Başka bir yerde olduğumu düşünemiyorum," dedi Grace. "Burada olmak zorundayım, senin için olmasa bile, kendim için." Olivia'nın bakışları ciddiydi ve başıyla hafifçe onayladı. "Teşekkürler."

Grace uzanıp arkadaşının elini tuttu ve yıllar içinde sayısız kere yaptıkları gibi bir süre öyle kaldılar.

"Jack nerede?" diye soran Grace, Olivia'nın kocasının neden yanında olmadığını merak etti.

"Kahve almaya gitti," diye açıkladı Olivia. Göz göze geldiklerinde altdudağını ısırды. "Kahve sadece bahane. Kolay başa çıkamıyor."

"Hey, fark etmediysen söyleyeyim. Ben de kendi adıma güç timsali değilim."

Olivia gülümsedi.

"Bu çılgınca, anlarsın ya?"

"Kanser mi?" diye sordu Olivia.

"O da var, ama ben başka bir şeyden söz ediyorum." Grace derin bir nefes almak için duraksadı, ağlamamak için çaba sarf ediyordu. "Kanser olan sensin. Jack ve ben seni seviyoruz, Will, Charlotte ve çocukların da öyle. Bu durumu atlatmana yardımcı olmak için her şeyi yapmaya hazırız, oysa paramparçayız. En azından Jack ve ben." Güldü, ama sesi daha çok hıçkırık gibi çıktı. "Çılgınca olan, *bizi* rahatlamaya çalışan *sensin*."

Olivia onun sözlerine karşı çıktı. “Saçma.”

“Bana bak, Liv,” dedi Grace, yüzündeki yaşları silerek. “Berbat haldeyim. Bu şeyin defolup gitmesini istiyorum.”

“Sence ben istemiyor muyum?” diye dalga geçti Olivia. “Bunun benim başıma geleceğini asla düşünmezdim. Ailemde hiç göğüs kanseri olan yok. Doğru beslenirim, spor yaparım, düzenli sağlık kontrolüne giderim ve yine de buradayım. Haksızlık bu, değil mi?”

“Kanser genelde böyle bir şey.”

Jack elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle içeri girdiğinde, hâlâ el ele birbirlerine yapışmış haldeydiler. Jack bütün gece uyumamış gibiydi ve en az Olivia kadar solgun görünüyordu.

Jack’in hemen arkasından bir hastane görevlisi girdi. “Her şey hazır, Bayan Griffin.”

“Ben de hazırım,” diye mırıldandı Olivia. Bakışları Jack’ten Grace’e kaydı ve her ikisine de moral verici bir biçimde gülümsedi. “İkinizin de endişelenmesini istemiyorum.”

“Tamam,” diye yalan söyledi Grace.

“Durum bu, elden bir şey gelmez,” dedi Olivia.

Bu sözler Grace’e fazlasıyla teslimiyetçi geldi. Oysa boyun eğme zamanı değildi, savaşıma zamanıydı.

Olivia’nın elini tutan Jack yanında yürürken, Grace onları takip ediyordu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı Jack.

“Biliyorum,” diye karşılık verdi Olivia.

Görevli sedyeyi odadan çıkararak koridor boyunca ameliyathaneye doğru sürmeye başladı.

“Her şey yoluna girecek,” dedi Grace yüksek sesle. Bu kişi kendisi olmasa bile, birinden bunu duymaya ihtiyacı vardı.

“Evet,” dedi Jack.

Sessiz bir anlaşmayla ameliyathanenin bekleme salonuna geçtiler. Jack dörtlü ve altılı gruplar halindeki kumaş döşemeli koltuklardan birine oturdu, gözlerini boşluğa dikerek kahvesini yudumladı. Salonda sadece ikisi vardı ve kapıya en yakın koltukları seçmişlerdi.

“Olivia kahve almamın neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etti mi?” diye sordu Jack, ilk kez Grace’e bakarak.

“Ettiyse bile, bana bir şey söylemedi,” dedi Grace, tamamen doğru olmasa da.

Jack içini çekti. “Hastanenin kilisesine gitmeye karar verdim,” dedi alçak bir sesle. “Geçtiğimiz yıllar içinde gurur duymadığım pek çok şey yaptım, o yüzden Tanrı’ya yakarmaya hakkım olduğundan emin değilim.”

“Ne demek istediğini anlıyorum.” Grace’in de kendine göre sayısız kusuru vardı ve o da sormaya hakkı olduğundan kuşkuluydu.

“Şansımı denedim ve Tanrı’dan Olivia’nın yanında olmayı diledim,” dedi Jack. Öne eğilerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Onun için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum.”

“Zaten yapıyorsun.” Jack Griffin’e âşık olup onunla evlenmek Olivia’nın hayatını değiştirmiş, onunla hiç ummadığı bir mutluluğa erişmişti. Bu adam her zaman onun yanında olmuştu ve daima da olacaktı.

Saatine bakan Grace, hastane görevlisinin Olivia’yı almaya gelmesinin üstünden sadece on dakika geçtiğini görünce şa-

şırdı. Zaman geçmek bilmiyor ve her saniye Grace'in endişesi artıyordu. Beş yavaş dakika daha geçmişti ki, Olivia'nın kızı Justine ve annesi Charlotte bekleme salonuna girdi. Charlotte'un elinde her zamanki gibi devasa bir örgü çantası vardı.

"Annemi ameliyata aldılar mı?" diye sordu Justine.

Grace başıyla onayladı.

Charlotte, Jack'in yanına oturdu ve örgüsünü çıkardı. "Sinirlerimi yatıştırıyor," dedi, özel birine hitap etmeden. Parmakları inanılmaz bir hızla çalışıyordu, Grace rengârenk yünden ne çıkacağını merak etmekten kendini alamadı.

"Keşke ameliyata girmeden onu görebilseydim," diyen Justine huzursuzca odada volta atıyordu.

"Sorun değil, hayatım," dedi Charlotte sakın bir sesle. "Annen onu ne kadar sevdiğini biliyor. İmkânın olsa burada olacağını da biliyor."

Justine volta atmayı sürdürüyordu. "Eskiden anneme ihtiyacım olmadığını düşünürdüm." Sesi ağlamak üzereymiş gibi çıkıyordu. "Kendime öyle güveniyordum ki, ne yaptığımı bildiğimi sanıyordum." Başını hafifçe iki yana salladı. "Annem, Warren Saget'le çıkamandan asla hoşlanmadı. Ona güvenmedi. Galiba biraz inadına onunla görüşmeye devam ettim, anneme ne kadar yanıldığını ispatlamak için."

"Justine," dedi Charlotte sessizce, örgüsünü kucağına bıraktı. "Bütün kızlar anneleriyle aynı süreci yaşar. Olivia da benimle yaşadı. Kendimiz anne olana kadar bunu anlayamıyoruz."

Justine kollarını göğsünde kavuşturdu. "Haklıydı, anlarsın ya, Warren hakkında, Seth'i sevmem hakkında... Ve her şey

hakkında. Ona ihtiyacım var. Leif'in büyükannesine ihtiyacı var, yeni bebeğimizin de." Eliyle karnını sıvazladı.

Grace, Justine'in ikinci çocuğuna hamile olduğunu kısa süre önce öğrenmişti ve Olivia mutluluktan sarhoş gibiydi.

Bir süre hepsi sessizleşti. Grace biraz ileride işçilerin Yılbaşı ağaçlarını diktiklerini ve süslediklerini görüyordu. Aralığın ilk günü olduğunu unutmuştu.

Charlotte örgüsüne devam ediyordu, parmakları biraz rahatlayarak hızını düşürmüştü. "Bu sabah Ben'e gemi yolculuğumuzu iptal etmemiz gerektiğini söyledim. Kızımın yanında olmak istiyorum."

"Büyükanne, eğer bunu yaptığını duyarsa annem çılgına döner," dedi Justine. "Ben'le birlikte aylardır bu tatilin hayalini kuruyorsunuz."

"Evet, biliyorum, ama..."

"Gitmelisin, Charlotte," dedi Jack. "Justine haklı. Evde kalırsan Olivia çok üzülür."

"Bunun farkındayım. Yine de..."

Charlotte sözlerini bitiremedi, bekleme salonunda Peder Flemming'in onlara katıldığını görünce gözleri parladı ve ona gülümsedi.

"Of Peder," diye mırıldandı rahatlayarak. "Gelebilmene çok sevindim."

"Geldiğim için mutluyum," diyen Dave, Charlotte'un yanına oturdu.

"Olivia şu anda ameliyatta," diye açıkladı Jack. "Her şey kanserin yayılıp yayılmadığına bağlı. Bunu öğrenene kadar neyle mücadele ettiğimizi bilemeyeceğiz."

“Her ne olursa olsun, daima yanınızda olduğumu bilmenizi isterim. Sadece aramanız yeter.”

“Teşekkürler,” dedi Justine.

“Birlikte dua etmek ister misiniz?”

“Lütfen.” Cevap veren Charlotte’tu. Örgü şişlerini kenara bırakarak başını eğdi.

Justine, Grace’ın yanına oturarak gözlerini kapadı. Onun ne kadar sarsıldığını gören Grace genç kadının elini tuttu, Justine ona sımsıkı tutundu.

Peder Flemming’in duası kısaydı, ama Grace’e huzur vermişti. Sonucun ne olacağını bilmiyordu, ama ilk kez bunu Tanrı’ya bırakmaya kendini hazır hissediyordu.

Peder Flemming’in duası bittiğinde küçük grup hep birlikte fısıldadı. “Amin.”

Dua hepsini etkilemişti, Jack ve Justine kendini toparlamış görünüyordu. Charlotte örgü şişlerini aldı, Grace tekrar normal nefes almaya başladığını fark etti.

Peder Flemming’le birkaç dakika dostça sohbet ettiler, sonunda peder ayağa kalktı. “Bir toplantım var, gitsem iyi olacak,” dedi.

Jack de ayağa kalktı. “Uğradığınız için ne kadar teşekkür etsem azdır.”

Peder başıyla onaylayarak şefkatle Jack’in omzunu sıvazladı. “Geleceğin ne getireceğini her zaman bilmiyoruz, ama kimin elinde olduğunu biliyoruz.”

“Kesinlikle,” diye ona katılan Charlotte’un elleri meşguldü.

“Unutmayın,” dedi Peder Flemming, “*Herhangi bir* ihtiyacınız olursa, gece ya da gündüz, beni mutlaka arayın.”

“Tekrar teşekkürler,” diyen Grace vedalaşmak için pederin elini kavradı. “Lütfen ondan dualarınızı esirgemeyin.”

“Elbette,” diye söz verdi peder. “Tıpkı sizinkilerde olduğu gibi, Olivia benim de dualarımda.”

Peder çok geçmeden oradan ayrıldığında küçük ziyaretçi grubu Grace’e daha canlı görünüyordu. Konuşurlarken Jack süklüm püklüm bir halde cebinden küçük bir alet çıkardı.

“Nedir o?” diye sordu, omzunun üstünden bakan Justine.

“Video poker,” diye mırıldandı Jack. “Bob Beldon benim için almış. Olivia ameliyattayken dikkatimi dağıtacağını söyledi.”

Justine ellerini beline koyarak öfkeyle ona baktı. “Annem orada yaşam mücadelesi verirken burada oturup *video oyunu* oynayacağını mı söylüyorsun?”

“Ah...” Jack bir an tereddüt etti, sonra başıyla kararlı bir biçimde onayladı. “Aynen dediğin gibi yapacağım.”

“Ya.” Justine duraksadı. “Hastanenin hediyelik eşya dükânında bunlardan satıyorlar mıdır?” diye sordu, gerilimi düşürerek.

Grace kahkahaya boğuldu, onu Justine ve Jack izledi. Charlotte başını kaldırıp onlara baktı, ama espriyi anlamamış gibiydi. Cerrah salona girdiğinde hâlâ birbirlerine fırça çekiyorlardı.

Kahkahalar aniden kesildi, sırayla ayağa kalktılar. Bütün gözler Dr. McBride’in üstündeydi.

Bütün salona sessizlik hâkim olmuştu.

“Tümörü zamanında tespit ettiğimiz için şanslıyız,” diye başladı.

“Metastaz olmadığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?” diye sordu Grace, kısık bir sesle.

“Hayır, yok gibi görünüyor. Sınırlar temiz. Emin olmak için son tanıyı bekleyeceğiz, ama ameliyat sırasında aldığımız dokuyu laboratuvara gönderdik ve patolog lenf bezlerinde hareket görülmediğini söyledi.”

“Şükürler olsun,” diye fısıldadı Jack. Ardından, dizleri kendisini taşımadığı için tekrar koltuğuna çöktü.

Gözleri yaşlarla dolan Grace, Justine’e sarıldı, burnunu çeken Justine ona karşılık verdi.

“Ben zaten biliyordum,” dedi Charlotte bilgiç bir şekilde. O da oturdu ve bir kez daha örgü şişleri tıkırdamaya başladı. “Söylemiştim, değil mi?”

“Olivia’nın onkoloğu bir kemoterapi ve radyasyon çizelgesi hazırladı,” dedi cerrah.

Grace ondan sonra söylenenleri hatırlamıyordu.

Arkadaşı gerçek bir savaşçıydı. Kanseri sadece, Olivia’nın yılmaz cesareti ve azmiyle üstesinden geleceği engellerden biriydi.

Sekiz

Bremerton Hastanesinden ayrılan Dave Flemming, Allan Harris'le buluşmak üzere doğruca Cedar Cove'un yolunu tuttu. Avukat Şükran Günü'nden önce onunla görüşmek istediğini söylemişti, ama bayramlarda programı o kadar yoğun oluyordu ki, Dave ilk kez bugün onunla görüşmek için fırsat bulmuştu.

Harris'in ofisi Liman Caddesi'nin başındaydı. Dave arabasını olabildiğince yakına park etmeye çalıştı, ama sadece iki sokak ötede yer bulabildi. Hafta sonunda Yılbaşı dekorasyonları yapılmaya başlanmış, liman boyunca sokak lambalarına yanıp sönen ışıklarıyla birlikte yeşil ağaç dalları asılmıştı. Her yıl bayram dönemleri yaklaşırken, Dave zaten kısıtlı olan aile bütçesine kafa yoracak zaman bulamazdı. Açıkçası, bunu düşünmek bile istemiyordu.

Körfezden soğuk bir rüzgâr esiyordu, Dave omuzlarını kaldırıp ofise giden yokuşu tırmanmaya başladı. İçeri girdiğinde Allan'ın asistanı Geoff Duncan ona baktı.

“Merhaba Geoff,” diyen Dave ona elini uzattı. Genç ada-

mı üstünkörü tanıyordu. Martha Evans'ın ölümünden sonra bir ya da iki kez konuşmuşlardı. Martha'nın yasal işleriyle yaşlı kadının çok güvendiği Allan Harris ilgileniyordu.

"Peder." Ayağa kalkan Geoff da elini uzattı, ardından Dave askıya uzanıp paltosunu astı.

Geoff çok sıkı tokalaşan, sevimli bir delikanlıydı. Takım elbisesi ve kravatıyla profesyonel bir görüntüsü ve ürkütmeyen ılımlı bir tavrı vardı. Dave, küçük bir kasabada yasal uygulama yapan biri için bunun gayet uygun bir yaklaşım olduğunu düşündü.

"Ne yazık ki Bay Harris birkaç dakika önce telefon etti ve bir toplantıya takılıp kaldığını haber verdi. On beş dakikadan önce kurtulamayacağını düşünüyor. Beklemeniz mümkün mü?"

"Elbette, sorun değil."

"Harika." Geoff ellerini ovuşturdu. "Size bir şey ikram edebilir miyim? Çay, kahve, su?"

"Hayır, hayır. Teşekkürler. Böyle iyiyim, yine de teşekkürler." Dave küçük bekleme salonuna gidip oturdu. Ofiste başka kimse yoktu. Bacak bacak üstüne atarak *Sports Illustrated*'in üç ay önceki sayısına uzandı.

"Aslında," dedi, onu izleyen Geoff, "Ben de sizinle konuşma fırsatı kolluyordum."

"Elbette." Dave dergiyi kapadı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Allan söz etti mi bilmiyorum, ama geçtiğimiz günlerde nişanlandım." Genç adam keyifle gülümsedi.

"Tebrikler!"

"Teşekkür ederim." Geoff'un tebessümü yüzüne biraz daha yayıldı. "Lori Bellamy benimle evlenmeyi kabul ettiği için kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissediyorum."

Bellamy ailesi Bainbridge Adası'nın başlıca toprak sahiple-
rindendi. Dave, ailenin sayısız hayırseverlik çalışması nedeniy-
le yıllar içinde bu ismi bolca duymuştu. Yanlış hatırlamıyorsa,
Bellamy'lerin bir tiyatrosu ve Winslow bölgesindeki kasabanın
sahilinde çok kıymetli bir arsaları vardı.

“Düğün ne zaman?”

“Haziranda,” dedi Geoff.

“Düğün için mükemmel bir ay.”

“Evet.” Geoff, Dave'in yanındaki koltuğa çöktü. “Lori
evlilik öncesi kurslarıyla ilgili bir şeyler söylüyor. Bu konuda
sizin düşünceniz nedir?”

“Hararetle öneriyorum.”

“Bilmiyorum.” Geoff ikna olmuş gibi görünmüyordu.
“Lori önemli olduğunu düşünüyor, ama...”

Dave, genç adamı ikna etmeye çalıştı. “Süreç içinde çıka-
bilecek sorunları gidermeye yarıyor, Geoff,” diyerek açıklamayı
sürdürdü. “Genç bir çiftin yemin etmeden önce iletişim kanalla-
rını belirlemesi çok önemlidir.”

Geoff oturduğu yerde kıpırdanıp uzaklara baktı. “Bu
kurslar pahalı mıdır?”

Bu hassas bir soruydu. Dave ister bireysel ister topluluk
halinde olsun, kendi cemaatinden hiç kimseye ücretli danış-
manlık yapmazdı, bununla beraber başka kiliseler adına da ko-
nuşamazdı. “Pahalı olduklarını sanmıyorum.”

“Lori'nin ailesi, diğer başka şeylerle birlikte bunun da üc-
retini karşılamaya gönüllü.” Sözlerinin son kısmında biraz acı
vardı. “Düğün masraflarını üstlenmelerine bir şey demiyorum,

sonuçta gelenek böyle, ama diğer her şeyi Lori'yle birlikte karıştıramamız gerektiğini düşünüyorum.”

Dave onun bu tavrını onaylıyordu. Yasal bir yardımcı avukat olarak Geoff'un iyi bir geliri olduğunu düşünse de, çok da savurgan davranamazdı. Dave delikanlının onurlu duruşunu ve kendi masraflarını karşılama konusundaki kararlılığını sevmişti.

“İsterseniz, sizin için bir iki seans ayarlayabilirim,” diye öneride bulundu. “Lori'yle beraber gelir ve nasıl gittiğine bakarsınız.”

“Ne kadar öderiz?”

“Hiç.” Dave başını iki yana salladı. “Eğer harcadığınız zamana değdiğini düşünürseniz, daha sonra kiliseye bağışta bulunabilirsiniz.”

Geoff çok şaşırmış görünüyordu. “Gerçekten mi?”

“Elbette. Evliliğini sağlam temeller üstüne kurmanı isterim.” Dave duraksadı, biraz düşündü. “Burada çalıştığın için seansları Bainbridge Adası yerine Cedar Cove'da yapmak daha uygun olabilir. Peki Lori? O da bu bölgede mi çalışıyor?”

“Silverdale'de bir giyim mağazasında yarızamanlı çalışıyor. Bu ikimiz için de iyi olabilir,” dedi Geoff. “Onunla konuştuktan sonra size geri döneceğim.”

“İyi olur.”

Geoff masasına döndü, Dave tekrar dergiyi aldı. Profesyonel sporda *steroid* kullanımıyla ilgili bir makalenin henüz birkaç paragrafını okumuştı ki ön kapı açıldı ve Allan Harris hışım ile içeri girdi. Alan iri kıyım, cüsseli bir adamdı.

“Dave Dave,” diye homurdandı, “seni beklettiğim için özür dilerim.”

Dave dergiyi yanındaki sehpaye bırakarak ayağa kalktı. “Sorun değil.”

Alan omuzlarını silkeleyerek paltosunu çıkardı ve Dave’in paltosunun yanındaki askıya astı. “Geoff sana kahve ikram etti mi?”

“Evet. Teşekkürler.”

Allan odasının yanındaki kahve demliğini alarak kendisine bir fincan kahve doldurdu. “Dışarıda çivi gibi bir soğuk...” Birden durdu. “Çok affedersin peder.”

Dave eğlendiğini saklama gereği duymadı. İnsanlar onun hayatında hiç küfürlü bir sözcük duymadığını ya da kullanmadığını sanıyorlardı, oysa peder de herkes kadar hata yapmaya veya zayıflık göstermeye açıktı.

Hatta daha da ötesi, diye düşündü ve aklına gelenler onu sindirdi. Emily’yle arasında olanlardan memnun değildi, ama ona gerçeği söyleyemezdi. Yılbaşı’ndan sonra itiraf edeceğine kendine söz verdi, bu sözü tutmaya kararlıydı.

Fincanını dikkatle kavrayan Allan odasının yolunu tuttu, Dave’e ziyaretçi koltuğunu işaret ederken kendisi de masasına geçti.

“Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için minnettarım,” diyen Allan fincanını masanın üstünde kitap ve evrak yığınları arasında duran bardak altına bıraktı.

“Merak ettiğimi itiraf etmeliyim.” Dave bu görüşmenin Martha Evans’la bir ilgisi olduğunu tahmin ediyordu. Yaşlı kadın geçtiğimiz eylülde ölmüştü ve yaşadığı son sene boyunca Dave elinden geldigince onu ziyaret etmeye çalışmıştı. Kadın Dave’e inatçı ruhu ve keskin zekâsıyla kendi büyükannesini

hatırlatıyordu. Elinden İncil'ini düşürmezdi ve kutsal kitabın büyük bölümünü de ezberlemişti.

"Mirasçılarıyla görüşüyorum," dedi Allan.

"Evet?" Avukatın gergince ellerinin arasındaki kalemi çevirmeye başlaması Dave'in gözünden kaçmadı.

Allan gözlerini Dave'e dikti. "Martha'nın mücevherlerinin bir kısmı kayıp."

"Biliyorum." Fakat Dave bunun kendisiyle ne ilgisi olduğunu anlamıyordu. Zaten Şerif Davis'le konuşmuş ve hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği mücevherlerle ilgili bildiklerini ona anlatmıştı.

"Cesedini bulduğun sabahla ilgili ayrıntıları bir kez daha anlatmanda sakınca var mı?"

"Tabii ki hayır." Dave tereddüt etti. Ayrıntıları şerife defalarca anlatmıştı ve birden Allan'ın ona şüpheli gözüyle baktığı duygusuna kapıldı. Bu duygu onu gerdi. "Haftada iki ya da üç kez ziyaretine gidiyordum," diye başladı.

Allan devam etmesi için başıyla onayladı.

"O gün cumartesiydi."

"Öyleydi," diye ona katıldı Allan.

"Kapı ziline cevap vermedi. Martha doktor randevuları dışında artık evden çıkmıyordu. Kapı açılmayınca ters bir şeyler olmasından endişelendim."

Allan kalemi bırakarak öne doğru eğildi. "911'i aradın mı?"

Bu soru Dave'i şaşırttı. "Hemen değil. Emin olana kadar bunu yapmak istemedim."

"O yüzden doğruca eve mi girdin?"

“Şey, evet. Martha’nın yedek anahtarı nereye koyduğunu biliyordum, kilidi açıp ön kapıdan içeriye girdim.” Duraksadı. “Bunu daha önce de yapmıştım,” diye ekledi. “Martha kapıyı genellikle kilitli tuttuğu için onu ayağa kalkma zahmetinden kurtarıyordu.”

“İçeri girdiğinde ölmüş müydü?”

“Evet. Adli tabibe göre, gece huzur içinde ölmüş. Onu ilk gördüğümde uyuduğunu sandım.” Duygusal anlamda hazır olması gerektiği halde, Dave kadının ölümüyle derin bir kayıp hissine kapılmıştı. Martha onun arkadaşı ve sırdaşıydı.

“Cesedini bulduktan ne kadar sonra yetkililerle bağlantı kurdun?” diye sordu Allan.

Allan polis tutanağı yazar gibiydi. Dave aynı sorulara Martha’nın öldüğü gün ve daha sonrasında şerif onu sorgularken de cevap vermişti.

“Yatak odasına girdim, nabzını kontrol ettim ve cepte telefonumu çıkararak...”

“Onun telefonunu kullanmadın mı?”

“Hayır...”

“Anlıyorum...” Allan bloknotuna bir şeyler karaladı.

“Bir sorun mu var?”

Allan, “Yoo, pek sayılmaz,” diyerek onu ikna etmeye çalıştı. “Sağlık görevlilerinin gelmesi ne kadar sürdü?”

Dave’in bunu biraz düşünmesi gerekti. “Fazla değil. Beşle on dakika arası.”

Allan Harris başıyla onayladı. “Onları nerede bekledin? Evin içinde mi, dışarıda mı?”

“İçeride.” Aslında Dave, Martha’nın yatağının yanında diz çökerek dua etmişti. Avukatla göz göze geldi. “Bu soruları sormanın özel bir nedeni var mı?”

“Daha önce de söylediğim gibi...” Allan genzini temizledi. “...Martha’nın kızları bana geldi ve annelerinin mücevherlerinden birçoğunun kayıp olduğunu söyledi. Zaten şerifle konuşmuşlardı ve çok üzgündüler. Anlaşılan Martha evde ciddi miktarda değerli parça saklıyormuş.”

“Martha’dan bir şeyler çaldığımı cidden düşünmüyorsun, değil mi?” Dave’in öfkesi su yüzüne çıktı ve böyle bir suçlama karşısında nasıl aşağılanmış hissettiğini saklamaya çalıştı.

“Kimsenin bir şey söylediği yok.”

“Martha’nın pahalı mücevherleri olduğundan bile habersizdim.” Dave’in yaşlı kadının dolaplarını ve çekmecelerini karıştıracak hali yoktu.

“Sana inanıyorum,” dedi Allan. “Fakat aile, cuma akşamı onu ziyaret ettüklerinde her şeyin yerinde olduğunda ısrar ediyor.”

“Mücevherleri bu kadar düşünüyorlarsa neden daha güvenilir bir yere koymamışlar?”

Allan omuz silkti. “Ben de onlara aynı soruyu sordum. Sanırım annelerine bunu teklif etmekten çekinmişler.”

Dave bunu anlayabiliyordu. Martha bir karar verdiğinde asla geri dönmezdi. Mücevherlerin evde güvende olduğuna inanmışsa, onu aksine inandıracak fazla bir şey yapılamazdı.

“Hiçbiri kilitli değil miymiş?” diye sordu Dave. Martha’nın en azından birkaç mücevherini buzlukta sakladığını biliyordu, bunu ona kendisi söylemişti, ama Dave asla bakmamıştı.

“Anlaşılan hayır,” dedi Allan. “Her şeyi kendi istediği şekilde yapmayı seviyormuş.”

Dave de bunu gayet iyi biliyordu. “Sana daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm. Artık izin verirsen...” Başka bir soruya cevap vermeyecekti. Allan’ın imalarından ve sesinin tonundan hoşlanmamıştı.

Dave kapıyı açtığı anda Geoff oradaydı ve Dave’i görünce ürkerek hemen geri döndü.

“Yakında seni ararım,” dedi Geoff. “Evlilik danışma seanslarıyla ilgili,” diye ekledi.

Dave başıyla onaylayarak karşılık verdi, bu konuda mutlu hissediyordu. Öfkelenildiği ve sınırlarını yatıştırmak istediğinden ceptelefonunu çıkararak evi aradı. Emily neredeyse hemen cevap verdi.

“Pazartesi günün nasıl geçiyor?” diye sordu Dave.

“İyidir.” Emily’nin sesi sikkın geliyordu.

“Sadece iyi mi?”

“Öyle. Senden ne haber?”

“Bugün pazartesi, iyidir.”

“Öğle yemeğine ne dersin?” dedi Emily. “Pot Belly Şarküteri ya da Wok and Roll’da buluşabiliriz.”

İkisi de Dave’in en sevdiği mekânlardı, ama anında geri çevirdi. “Bugün olmaz.”

“İyi,” dedi Emily isteksizce, keyfi yoktu ve Dave’den bunu saklamıyordu.

Dave onu hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmıyordu. “Belki hafta içi başka bir gün.”

Emily kısa bir tereddütten sonra sordu, “Bütün sabah ne-redeydin? Evden tek kelime etmeden çıkıp gittin.”

“Üzgünüm tatlım, hastaneye yetişmek zorundaydım. Oli-via Griffin kanser ameliyatı oluyor. Ailesi son derece sarsılmış durumda, uğramam gerektiğini düşündüm. Hastaneden sonra Allan Harris’le buluşmak zorunda kaldım.”

“Allan Harris mi?”

“Martha’nın avukatı. Düşünmüştüm ki...” Duraksadı, budala gibi hissediyor ve kendine kızıyordu. “Vasiyetinde kili-seye bir şeyler bırakmış olabileceğini ve Allan’ın o yüzden gö-rüşmek istediğini düşünmüştüm.”

“Bırakmamış mı?”

“Hayır... Bildiğim kadarıyla bırakmamış. Ona asla böy-le bir öneride bulunmadım, ama aklımda böyle bir düşünce vardı.” Kendi tahminlerinden utandı ve bu fikri göz önünde bulundurduğu için kendini suçlu hissetti.

“O halde ne istiyormuş?”

Dave karısına ne kadarını söyleyebileceğini düşündü. Bu ko-nularla onun canını sıkmak istemiyordu. “Birkaç sorusu varmış.”

“Ne gibi?”

“Önemli bir şey değil,” dedi ilgisizce, yalan söylemek is-temiyordu.

“Emin misin?” diye üsteledi Emily.

“Kesinlikle.” Tartışmayı uzatmaktansa Dave bir bahane uydurarak telefonu kapadı. Şu anda olmak istediği başka bir yer vardı, Emily’nin bilmesini istemediği bir yer.

Dokuz

Faith Beckwith işyerindeki ilk gününe hazırlanırken, Cedar Cove'a geri dönmenin hem iyi hem de kötü yanlarının olduğunu düşünüyordu. Cedar Cove sağlık ocağı yarızamanlı hemşire aradığını ilan etmiş ve Faith'in başvurusu hemen kabul edilmişti. Bütün hayatı bir çırpıda değişmişti, ya da o öyle hissediyordu. Her şey Seattle'daki evinin satılmasıyla başlamıştı.

Üç yıldır dul olan Faith'in, Carl'la birlikte çocuklarını büyüttüğü Seattle'daki kocaman ev artık ıssızdı. Küçülmenin zamanı gelmişti, ama piyasanın durumu yüzünden Faith satışın aylar süreceğini düşünüyordu. Aksine, eşikten içeri adımını atan ilk aile, Şükran Günü'ne kadar evi boşaltmak şartıyla evi indirimsiz fiyatıyla satın almayı kabul etmişti. İki çocuğu Scott ve Jay Lynn'in yardımları olmasa Faith, Cedar Cove'a bu kadar çabuk taşınmayı asla başaramazdı. Son birkaç haftayı ve hayatının nasıl değiştiğini düşündüğünde nefesi kesiliyordu.

Faith yeni işine ocak ayının ilk gününden itibaren başlamayı tercih ederdi, ama anladığı kadarıyla, işi kabul etmezse klinik başka birini arayacaktı. Faith işe başlamayı tercih etti.

Çocuklarının yardımıyla, yaklaşık kırk yıllık hayatını, Gül Ağacı Sokağı'ndaki kiralık bir eve taşımıştı. Ev lise arkadaşısı Grace Sherman'a aitti, ama Troy'un hatırlattığı gibi o artık Grace Harding'di.

Faith torunlarına yakın yaşamaktan memnundu ama bu aynı zamanda Şerif Troy Davis'e de yakın olmak anlamına geliyordu. Şükran Günü haftasında onunla karşılaşmak Faith'i üzmüştü. Cedar Cove gibi küçük bir kasabada bu tür karşılaşmaların kaçınılmaz olduğunu düşünüyordu. Yine de, özellikle dikkatli olursa Troy'la yollarının çok sık kesişeceğini sanmıyordu ve Faith bu konuda çok kararlıydı. Şerif Davis'le her tür irtibatı önlemek için elinden geleni yapacaktı.

Adam onun kalbini kırmıştı, hem de bir kere değil, iki kere. Tamam, adil olmak gerekirse ilk ayrılıklarının sorumlusu Faith'in annesiydi. Henüz çok gençtiler, bununla beraber Troy askere gittikten sonra Faith'in başka biri için onu terk ettiğine inanmasına da çok şaşırmıştı. Geriye dönüp baktığında, ilişkilerini bitirmek için bahane aradığı için, annesinin yalanını kabullenmeye razı olup olmadığını merak ediyordu. Annesi sadece işleri kolaylaştırmıştı.

Karısının ölümünü duyduktan sonra gönderdiği taziye kartıyla ikinci kez bağlantı kurmuşlardı. Faith, Troy ve ilişkileriyle ilgili hakkında taahhütte bulunmaya karar verdiği anda Troy ayrılmak istemişti. Artık bu kadarı da yeterdi.

Faith arabasını sağlık ocağının otoparkına çekti, çantasını ve öğle yemeğini alarak içeri girdi. İlk günü olduğundan biraz heyecanlı ve biraz da gergindi. Görür görmez içinin ısındığı

Dr. Chad Timmons'la çalışacaktı. Adam kesinlikle yakışıklıydı ve Faith onun çok can yaktığını düşünmeden edemedi.

Can yakmak söz konusu olunca aklına tekrar şerif geldi. Faith *bu* düşünceyi derhal bastırmak zorundaydı. Çaba gerektirebilirdi, ama onu hayatından tamamen çıkarmaya kararlıydı.

Sabah güzel geçti ve Faith birlikte çalıştığı personelle gayet uyumlu olduğunu fark etti. Anlaşılan salı ve çarşamba sağlık ocağının en sakin günleriydi ve Faith ilk ay boyunca bu iki gün çalışacaktı. Yılbaşı'ndan itibaren çalışma günleri pazartesi, perşembe ve cuma olacaktı.

Sabah, aşı ve evrak gibi sıradan işlerle geçti. Öğle yemeğinden önce görmesi gereken son bir hastası vardı, Megan Bloomquist adında yirmi dokuz yaşında bir kadın. Anlaşılan Megan perişandı, çünkü hamile olabileceğini düşünüyordu. Sağlık ocağından çok, gebelik danışma merkezinin ilgilenmesi gereken bir durum gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedi, muayene odasının kapısını açan Faith. "Ben Faith Beckwith."

"Merhaba." Genç kadın sandalyede oturuyordu. Kıpkırmızı olmuş gözleri korkuyla bakıyordu. "Doktor siz misiniz?"

"Ben Doktor Timmons'ın hemşiresiyim."

Başıyla onaylayan genç kadın ellerini bir kenetleyip bir açıyordu.

"Ateşinizi ve tansiyonunuzu ölçüp Doktor Timmons'ın sizin için neler yapabileceğine bakacağım," diye açıkladı Faith. Termometreyi hafifçe Megan'ın alına bastırdı, ölçüyü aldı ve hasta tabelasına not aldı: normal.

Megan burnunu çekti. “Galiba hamileyim ve ben... ben ne yapacağımı bilmiyorum.”

Faith genç kadının parmağındaki alyansı fark etti. “Bebeği istemiyor musunuz?”

“İstiyorum...” elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırmaya başladı, ama kısa süre sonra duygularını kontrol altına almayı başardı. “Craig ve ben çocuk istiyoruz, ama... ama üç ay önce bir düşük yaptım. O günden beri sadece bir kez regl oldum.”

Faith midesine bir yumru oturduğunu hissetti. Troy’un kızının adı da Megan’dı ve bir süre önce bebeğini düşürmüştü. Mümkün müydü? Faith ilk iş gününde nasıl Troy’un kızıyla karşılaşmış olabilirdi? Şaşkınlığını gizlemek için büyük bir çaba gösterdi.

“Evde gebelik testi yaptım ve pozitif çıktı.” Megan yavaşça doğruldu. “Fakat emin olmak zorundayım ve kendi doktorum tamamıyla dolu.”

Faith ev tipi gebelik testlerinin son günlerde gayet güvenilir olduğunu söyleme gereği duymadı. Düşük yaptıktan sonra Megan’ın hissettiği belirsizliği anlayabiliyordu.

Megan’ın bir sonraki sözleri Faith’i tedirgin etti. “Craig ve ben tekrar hamile kalmamın iyi bir fikir olmadığını düşünüyoruz.”

“Hiçbir zaman mı?” Bu çok acımasız bir karar gibi görünüyordu.

“Şey, kesinlikle bu kadar çabuk değil,” dedi Megan. “Biz... sağlığım ile ilgili bazı kesin sonuçlar bekliyoruz.”

“Ne anlamda?”

Megan başını eğdi. “MS olabilirim. Ailemizde kalıtsal bir özelliği olduğundan...”

Bu sadece Troy'un kızı olabilirdi. Bakışlarını uzaklaştıran Faith tansiyon aletini aldı. "Sizi rahatlatacak bazı testler var," dedi çabucak.

"Of, hepsini yaptırdım."

Faith bekledi.

Megan'ın omuzları düştü. "MRI bir sonuca varamadı. Anneme ben küçükken ve defalarca düşük yaptıktan sonra teşhis konmuş. Bebeğimi kaybedince, aynı sebepten olabileceğini düşündüm."

Faith, Megan'ın tansiyonunu ölçüp not aldı. Yine normaldi. Troy ilişkilerini bitirmek için kızını mazeret olarak kullandıktan sonra Faith, MS'le ilgili küçük bir araştırma yapmış, bazı saygın internet sitelerinden ve bizzat tanıdığı doktorlardan bilgi toplamıştı.

"MS'den söz etmen komik, çünkü geçtiğimiz günlerde bu hastalıkla ilgili son bulguları ve kalıtımın potansiyel sebep olup olmadığını inceleyen bir makale okudum."

"Öyle mi?" Megan'ın gözleri ilgiyle açılmıştı.

"Makale Washington Üniversitesi'nde yapılan bir çalışmaya aitti. MS'li ebeveynlerin çocuklarının hastalığı kalıtımla alma olasılığının yüzde bir olduğu belirtiliyordu."

"Sadece yüzde bir mi?"

"Mayo Clinic sitesi ihtimalin dört ya da beş olabileceğini iddia ediyor. Her koşulda, bu ihtimaller senin lehine."

Genç kadın ilgiyle ona bakıyordu.

"Bence bu kadar endişelenmemelisin, Megan. Annen, bu evhamdan kurtulup hayatını yaşamanı isterdi." Kızın kolunu hafifçe sıktı.

Megan'ın gözleri yeni yaşlarla doldu. "Bu gerçekten harika bir haber."

"İlk gebeliğinde düşük yapmanın sayısız nedeni olabilir. Bu tekrar olacağı anlamına gelmiyor."

"Craig ve ben yıkıldık." Gözlerini kırptırarak yaşları savuşturdu. "Babam da öyle..."

"Çocuk kaybetmek hiçbir zaman kolay değildir," dedi Faith nazikçe. "Ben de düşük yaptım. Elbette yıllar önce. Şimdi iki çocuğum da yetişkin, evli ve çocuklu. Yine de, şimdi bile kaybettiğim o bebeği merak ettiğim anlar oluyor."

"Bebeği annemin ölümünden hemen sonra düşürdüm," diye fısıldadı Megan kırık dökük.

"Çok üzüldüm." Faith, Megan'ın elini tuttu, genç kadın onun parmaklarını acıtacak kadar sıkı kavradı.

Konuşmadığı belli olan Megan hıçkırarak güldü. "Bu hamileliği de planlamamıştık. Craig ve benim bir bebeğin nasıl oluştuğunu bildiğimizi düşünüyorsunuzdur. Gerçekten biliyoruz... Sadece... şey, korunmamız gerektiği halde korunmadık."

"Bekleyelim ve *hamileliğinden* emin olalım, tamam mı?"

"Tamam. Galiba her ne olursa olsun, Tanrı'nın hata yapmayacağına inanmak zorundayım."

"Doktor Timmons hamile olup olmadığını söyleyecektir, ondan sonra doğru şekilde ilerleyebiliriz."

"Pekâlâ." Megan'ın sesi artık daha güçlü çıkıyordu.

"İhtiyacın olan," dedi Faith, "Rahatlamanı sağlayacak bir şeyler." Sırttı. "İlaçlardan söz etmiyorum. Bir hobin var mı?"

"Gazete kupürlerinden ve resimlerinden koleksiyon albü-

mü yapıyorum, ama niyetim örgüye başlamak. Şu aralar çok revaçta ve eğer gerçekten hamileysem, bebeğe bir battaniye örmek isterim. Tabii bebeği taşımayı başarabilirsem.”

“Olumlu düşün.”

“Deniyorum.”

“Örgü öğrenmek zor değil,” dedi Faith, onu yüreklendirmeye çalışarak.

“Geçen sene bir arkadaşım bana temel ilmekleri göstermişti. Eminim tekrar başlamakta güçlük çekmem, ama şişe ilk ilmekleri nasıl atacağımı unuttum.”

“Bunda hiçbir şey yok.”

“Siz örer misiniz?”

Faith başıyla onayladı. Son yaptığı iş Troy Davis’e bir çift çorap örmek olmuştu. “Şimdi gitmem gerekiyor,” dedi, nazikçe Megan’ın koluna dokunarak. “Doktor Timmons seni görmek için az sonra burada olur.”

“Teşekkür ederim. Çok nazicsiniz.”

Faith odadan çıkmadan önce gülümsemeyi başardı, kapıyı kapatır kapatmaz bu tebessüm uçtu gitti. Bunları yaşayacağı kimin aklına gelirdi? Troy Davis’i kalbinden ve hayatından çıkarmanın bu kadar güç olacağını tahmin edemezdi.

Faith’in öğle paydosu bir saatti. Evden bir sandviç ve bir elma getirmişti. Yemeği bittikten sonra birkaç ufak tefek işini halletmek için hâlâ zamanı kalmıştı, o yüzden kasabadaki manifaturacı The Quilted Giraffe’ın yolunu tuttu. Torunu kendisinden Yılbaşı için ona özel bir elbise dikmesini istemişti.

Faith, Kaitlyn’in çok seveceği yeşil kadife kumaşa karar vermişti ki, Megan Bloomquist ona yaklaştı.

“Tekrar merhaba,” dedi genç kadın. Daha önceki halinden çok daha huzurlu görünüyordu.

Faith, Doktor Timmons’ın onun hasta kartelasına aldığı notlardan Megan’ın gerçekten hamile olduğunu biliyordu. Bu haber Troy’u mutlu edecekti.

Yine aynı şeyi yapıyordu. Sürekli Troy’u düşünmekten artık vazgeçmek zorundaydı!

“Merhaba Megan,” dedi, biraz gergin ama nazik bir tonda.

“Sizinle konuşmamda sakınca yok, değil mi? Demek istediğim, tıbbi protokolü ihlal etmek istemem.”

“Hayır, sorun değil. Endişelenme.” Faith karşılık verirken biraz soğuk olduğunu hissetti.

“Hamile olduğumun kesinleştiğini duydunuz mu?”

“Evet. Kutlarım.”

“Teşekkür ederim.” Genç kadının sevinci samimi görünüyordu. “Harikaydınız. Bu konuda bana farklı bir bakış açısı kazandırdığınız için minnettarım.”

“Megan, ben bir şey yapmadım. Gerçekten.”

“Ama yaptınız,” diye üsteledi Megan. “Sağlık ocağından içeri adım attığımda duygusal bir enkaz halindeydim, ama sizinle konuştuktan sonra bin kat iyi hissetmeye başladım.”

“Yardımcı olabildiğime sevindim.” Faith raftan kumaş to-punu çekti ve ölçüp kesmesi için tezgâhtara yöneldi.

“Önerinizi uyguluyorum,” dedi, peşine takılan Megan. Koluna taktığı küçük tel sepeti kaldırdı. İçinde örgü şişleri, pastel renklerde çeşitli yumaklar ve içinde bebek battaniyesi modelleri bulunan bir motif kitabı vardı.

“Hiçbir şeyin seni örgü kadar sakinleştirmediyi keşfedeksın. Aslında, araştırmalar da bunu doğruluyor.”

Megan gülümsedi. “Araştırmaları okumaktan keyif alıyorsunuz, değil mi?”

Faith de ona gülümsedi. “Sanırım öyle.”

“Tezgâhtar kadın bana ilk ilmekleri nasıl atmam gerektiğini gösterebileceğini söyledi,” dedi Megan, “ama geldiğinden beri o kadar meşgul ki, serbest kalana kadar bekleyeceğim.”

“İşte.” Faith elindeki kumaşı kesim masasına koydu. “Ben sana gösteririm.”

“Ah, çok teşekkürler!”

Faith sepetteki şişleri aldı ve yumakların birinden ip çekti. Birkaç dakika içinde Megan ne yapması gerektiğini kavramıştı.

Tezgâhtar yeşil kadifeyi ölçüp keserken, Faith doğru başladığından emin olmak için Megan’la birlikte motifin talimatlarını gözden geçirdi.

“Ne kadar teşekkür etsem azdır,” dedi Megan işleri bittiğinde.

Aldıkları malzemeye birlikte, Faith ve Megan birlikte mağazadan çıktılar.

“İşe dönsem iyi olacak,” dedi Faith genç kadına.

“Ben de. Limandaki çerçevcede çalışıyorum. Bir ihtiyacınız olursa lütfen haberim olsun.”

“Elbette, teşekkür ederim.” Faith az kalsın oğlu Scottie’nin kısa süre önce o dükkânda bir şeyler çerçevelediğini söyleyecekti, ama Troy’un kızıyla ahbablığı ilerletmemek duygusal sağlığı açısından en doğru olanı. O yüzden kısaca vedalaşarak oradan uzaklaştı.

On

Teri Polgar neredeyse bir haftadır kız kardeşinden haber alamıyordu. Bu, bir yıl önce alışılmadık bir durum olmayabilirdi. Aralarının düzelmeye başladığı geçen yaza kadar nadiren görüşürlerdi. İkisinin de farklı yönleri vardı, ama zorlu geçmişlerine rağmen Teri için ailesi önemliydi. Erkek kardeşi Johnny'yle yakındılar ve Teri, Christie'yle de daha yakın olabilmek için sürekli gerekçeler yaratıyordu.

Son günlerde Christie'den hiç haber alamamak normal değildi. Christie'nin hiçbir telefonuna dönüş yapmaması canını daha da sıkıyordu. Teri kız kardeşinin duygularını paylaşma konusunda çekingen olmadığını biliyordu. Eğer Teri onu üzecek bir şey yaptıysa Christie mutlaka öğrenmesini sağlardı. Teri'nin ulaşabildiği tek sonuç, Christie'nin James'le karşılaşmama konusundaki azmiydi.

"Bobby, ben alışverişe çıkıyorum." Teri ne için alışverişe çıktığını söylemedi. Bobby bütçe işlerine kafa yormuyordu. Bütün istekleri ve ihtiyaçlarına yetecek paraları vardı, ekono-

mik anlamda önemli olan tek şey de buydu. Bobby'nin hayatı satranç –ve Teri– çevresinde dönüyordu. Usta bir satranç oyuncusuydu, dünyanın en iyilerinden biriydi. Teri'yi daima dikkatle izliyordu ve artık hamile olduğundan Bobby'nin gözü her saniye onun üstündeydi.

Bobby başını bilgisayar ekranından kaldırmadan cevap verdi. “James’i çağırayım.”

“Bobby, hayır. Wal-Mart’a kadar kendim araba sürebilirim.”

Bobby'nin bakışları şüphe ve endişe doluydu.

Teri içini çekti. “Of, tamam.” Tartışmaktansa boyun eğmek daha kolaydı. Bobby aşırı korumacı davranıyordu, ama Teri kocasının sevgisinden nasıl şikâyet edebilirdi ki? On altı yaşından beri kendi arabasını kullanan birinin özel şoförü olması gülünçtü, ama Bobby'nin içini rahatlatıldığını biliyordu.

Aynı mülkün içinde yaşayan James beş dakika içinde evin önüne park ederek Teri'yi beklemeye başlamıştı. Siyah takım elbisesi ve vizörlü kepiyle yolcu kapısının yanında duruyordu.

Teri, Bobby'yle evlendiği ilk günlerde, özellikle Cedar Cove gibi bir kasabada özel araba ve şoförle gezmekten utanıyordu, ama zaman içinde herkes gibi o da bu duruma alışmıştı. Hiç kimse bu konuda yorum yapmıyordu, en azından yüzüne karşı.

Araca yaklaşırken James kapıyı açarak onu bekledi.

“Teşekkürler James,” dedi, şoförü onun binmesine yardım ederken.

James arabanın arkasından dolanarak yerine geçti. “Nereye hanımefendi?”

Teri ona defalarca *hanımefendi* demekten vazgeçmesini söylemişti, kendini anaokulu öğretmeni gibi hissediyordu, ama

James ısrarla söylemeye devam ediyordu. Geçen bunca aydan sonra, pes eden Teri olmuştu.

“Wal-Mart’a gitmek istiyorum, James.”

James hafifçe doğruldu. “Wal-Mart mı, hanımefendi?”

“Beni duydun.” Teri gülümsemekten kendini alamadı. James, Christie’nin kasabadaki Wal-Mart’ta kasiyer olarak çalıştığını gayet iyi biliyordu.

“Baş üstüne hanımefendi.”

Hoparlörden gelen huzur verici müzik eşliğinde Teri arabanın lüks deri koltuğunda gevşedi. “Ne dinliyorsun James?” diye sordu.

“Vivaldi hanımefendi. *Dört Mevsim*.”

Teri başıyla onayladı. “Hoşuma gitti.”

James klasik müzik seviyor ve arabada kendi CD’lerini çalışıyordu. İlk zamanlarda Teri ondan *country* müzik çalan bir radyo kanalı bulmasını istemiş ve James kendisinden isteneni yapmıştı. Teri onun kulaklarına pamuk tıkadığını gördüğü andan itibaren James’in sevdiği klasik müzikten başka bir talepte bulunmamıştı. Sonunda bu müziğin sıkıcı olmadığını anlayarak güzelliğini keşfetmişti.

James’i seviyordu, dahası, James’in arkadaşlıklarının sınırlarını çizmesine izin verse de onu artık arkadaşı gibi görüyordu. Üstelik onun kız kardeşine çok uygun olduğunu düşünüyordu.

Christie’yle ilgili sorun, ilişkileri konusunda ağzının çok sıkı olmasıydı. James ondan da beterdi. Sır saklama konusunda ikisi de uzmandılar.

Wal-Mart’a geldiklerinde pek çok aracın boş park yeri

bulmak için turladıklarını gördü. Aralık ayının başları ve hafta ortası gündüz vakti olduğu halde, Yılbaşı alışverişi tutkunları çoktan sokağa dökülmüştü.

Teri, "James, Yılbaşı için bir planın var mı?" diye merakla sordu. James hakkında çok az şey biliyordu.

"Plan mı? Hayır hanımefendi."

"Aileni ya da arkadaşlarını ziyaret etmek için bir yerlere gitmeyecek misin?"

"Hayır hanımefendi."

Teri bir adım daha attı. "O halde umarım bana ve Bobby'ye katılırsın."

James tereddüt etti.

"Hemen cevap vermen gerekmez," diye onu rahatlatı. "Davet açık."

"Teşekkürler hanımefendi."

James ön kapıya park etti, arabadan fırlayıp Teri'nin kapısını açtı.

"Bana bir saat ver, James."

"Elbette hanımefendi."

Teri içeri girdiğinde meraklı bakışların ona döndüğünü ve birkaç kişinin çaktırmadan fısıldaştığını fark etti. Neyse, demek ki kasabadaki herkes onu özel şoförüyle görmeye alışmamıştı.

Uzun kasa kuyruklarını gözden geçiren Teri, Christie'nin on numaralı şeritte olduğunu gördü. Hiç bakmadan bir sürü indirimli ürün aldı, yöneticiyle kısaca konuştu ve kız kardeşinin olduğu kuyruğa girdi.

Sabırla sırasının gelmesini bekleyen Teri, avuçladığı Yılbaşı süslerini tezgâhın üstüne bıraktı.

Christie otomatik olarak, başını kaldırıp sıradakinin Teri olduğunu görmeden, “Mutlu yıllar,” dedi. Hemen ardındansa öfkeyle fısıldadı: “Burada ne işin var?”

“Hiçbir telefonuma cevap vermedin,” diye fısıldadı Teri de. “Öldün mü kaldın mı bilmiyorum.”

“Ölmedim. Saatlerce fazla mesai yapıyorum. Eğer fark etmediysen, Yılbaşı dönemindeyiz.”

“Fark ettim.”

Christie’nin şefi kasaya yaklaştı ve Teri’nin arkasından KAPALI levhasını koydu. “Üç numaralı kasa açılıyor,” dedi sıradaki müşterilere. “Christie, öğle paydosuna çıkabilirsin.”

“Bu kadar çabuk mu?” diye sordu Christie. “Önce Cookie’nin çıkması gerekiyor mu?”

“Hayır, gerekmiyor,” diye araya girdi Teri. “Seninle konuşabilmek için şefinden sana mola vermesini istedim.”

“Teri!”

“Başka ne yapabilirdim?”

“Harika. Beni yeterince yalnız bırakmayacağını bilmeliydim.” Christie, Teri’nin aldığı ürünleri hırsla naylon bir poşetin içine atıp parasını aldı, işi bitince saatine baktı. “Uzun sürmez, değil mi?”

“Sana bağlı,” diye karşılık verdi Teri.

Mağazanın yanındaki *fast-food* restoranında bir şeyler atıştırmaya karar verdiler. Mekân hayli kalabalık olduğundan siparişten sonra bir masa bulabildikleri için şanslıydılar. Christie çıtır tavuklarının olduğu kâsenin kapağını açıp sosun üstündeki jelatini sıyrırken Teri kıskançlıkla kız kardeşini izliyordu.

Teri hamile olduğu için kilosuna dikkat etmek zorundaydı, o yüzden sadece Sezar salata istemişti. Son doktor randevusunda oldukça kilo aldığı ortaya çıkmıştı. Tamam, ideal bir beslenme programı uygulamıyor, ara sıra da kaçamak yapıyordu. Yine de, bir ay içinde üç kilo birden almayı hak etmemişti. Yüksek sesle itiraz etmiş, ama doğum uzmanı tartının kurcalanmış olduğu iddialarını duymazdan gelmişti. Teri istemese de yağsız salata sosu paketini açtı ve marulunun üstüne döktü.

“Bunun James’le bir ilgisi olduğunu düşünüyorum,” diyen Christie, tatsız bir konuşmadan uzak durmaya çalışır gibiydi.

“Şey, aslında...”

“Sana söyledi, değil mi?” Kız kardeşi öfkeyle çıtır tavuğunu ısırdı.

Geçen haftaki karşılaşmalarında James ve kardeşi arasında bir şeyler geçtiği çok açıktı ve Christie ablasının bu konuyu bildiğini varsayıyordu. Oysaki James bu konuda tek kelime etmemişti.

“Şey...”

“Öncelikle,” dedi Christie, öne doğru eğilerek, “Sarhoş *değildim*.”

“Tamam,” diye mırıldanan Teri, Christie’nin neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri olmadığını belli etmeden nasıl bilgi sızdırabileceğini merak ediyordu.

“Buna bir son vermeli.”

“Kahlıyorum,” dedi Teri kararlılıkla. “Böyle devam edemez.”

Christie, Teri’nin onun tarafında olmasına biraz şaşırmış gibiydi. “Utanç verici, anlarsın ya.”

“Kesinlikle.”

Christie biraz daha eğilerek sesini iyice alçalttı. “James limuzini Pink Poodle’ın önüne park ettiğinde herkes pencereden dışarı bakmaya ve sorular sormaya başlıyor. Oraya benim için geldiğini keşfetmeleri an meselesi.”

Teri giderek anlamaya başlıyordu. “Hiç içeri girmediğini mi söylüyorsun?”

“Hayır hiç girmiyor.” Christie bütün iştahı kaçmış gibi kalan tavuklarını itti. “Larry ve diğerlerinin nasıl aval aval baktığına inanamazsın.”

“Tahmin edebiliyorum.”

“Sonunda James binanın yan tarafına gidip arabamı park ettiğim yerde beni bekledi.”

Manzara Teri’nin gözünde canlanmıştı. “O halde dışarı çıktığında, senin çok fazla içmiş olduğunu düşündü.”

“Ama yanıldı,” diye üsteledi Christie. “Yanıldı, yanıldı, yanıldı.”

Teri bilge bir tavırla onayladı.

“Üstelik gittiğini sanmıştım. İçerdekilerden biri arabanın uzaklaştığını görmüş. Sadece yer değiştirdiğini nereden bilebilirdim?” Christie peçetesine uzanıp parçalamaya başladı. “Beni beklemesi yeterince kötü değilmiş gibi, eve kadar da takip etti.”

“Pink Poodle’dakilerden gören oldu mu?”

Christie omuz silkti. “Bilmiyorum. Umarım kimse görmemiştir.” Yırttığı kâğıtlara bakıp onları tomar haline getirdi. “Ona benim adıma bir şey söyle, olur mu?”

“Ama... ben, yani...” Neler olup bittiğini takip etmeye can atsa da, Teri aralarında ulaklık yapmak istemiyordu.

İtiraz etmesine fırsat kalmadan Christie elini kaldırdı. “Bütün yapman gereken James’e artık onu görmek istemediğimi söylemen.”

“Bundan emin misin?”

Kardeşi sadece bir an tereddüt etti. “Kesinlikle,” diye mırıldandı. “Ondan hoşlanmıyorum,” diye devam etti, kendini ikna etmek istercesine. “Soğuk nevalenin teki... Bütün o formalite beni çileden çıkarıyor.”

Teri kaşlarını çatı. *Kendi* edindiği izlenim bu değildi.

“Bana öyle bakma,” dedi Christie.

“Nasıl bakıyorum?”

“Sanki... sanki bana inanmıyormuşsun gibi.”

Teri eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı. “James’in kaçırıldığı haberini aldığımızda nasıl endişelendiğini hatırlamadan edemiyorum.”

Christie yutkunarak gözlerini kaçırdı. Konuşmaya başladığında sesi adeta fısıltı gibi çıkıyordu. “Soğuk nevale olabilir, ama gerçek bir beyefendi, anlarsın ya?”

“Evet,” diye ona katıldı Teri yumuşak bir sesle. İlk karşılaşmalarında James’e kendisinin nasıl tepki verdiğini hatırladı. Adam upuzun, ziyadesiyle sıska, aşırı resmi ve sıkılgandı. Başlangıçta tavırları Teri’yi sinir etmişti, ama sonra onun, kocasıyla ne kadar iyi arkadaş olduğunu anlamıştı. Bobby’ye değer veriyor, onu kolluyor ve unutkan kocasının randevularına yetişmesini sağlıyordu. Bobby’nin James’e ihtiyacı vardı, tamamen ona bağlıydı. James, Teri’ye de arkadaş olmuştu. Bunun ötesinde, kaçırılma olayındaki davranışı, Rachel’in da doğruladığı gibi kahramanlıktan başka bir şey değildi.

“Bir dakika,” dedi Teri. “Söylediğini doğru anladığımdan emin olmak istiyorum, çünkü daha önce de konuştuğumuz gibi, sana saygılı davranan erkeklerden hoşlanmıyorsun.”

“Ben...” Christie masadan uzaklaştı, anlaşılan yerdeki bir şeyi inceliyordu. Teri’nin peçetesini alarak onu da parçalamaya başladı. “Beni bir şekilde istismar etmeyen bir adamla nasıl ilişki kurabileceğimi bilmiyorum,” dedi dobra dobra.

“Dinle Christie...”

“Erkekler hayatım boyunca beni kullandı. Şu anda hepsinden nefret ettiğimi düşünebilirsin.” Bir an, gözyaşlarına boğulacakmış gibi göründü. “O eziklerden biriyle karşılaştığım anda hemen hayatını düzeltmek ve her şeyi yoluna koymak istiyorum. Bunu başarırsam, bana âşık olacağını ve sonsuza kadar üzerime titreyeceğini sanıyorum.” Teri’ye solgun bir tebessümle baktı. “Nasıl oluyor da şablonu görüyorum, ama değiştirmek için bir şey yapamıyorum?”

“Ne var biliyor musun Christie, ikimizin genlerden öte benzer bir yanımız var.”

“Fakat senin Bobby’nin var, seni seviyor ve...”

“İşte dejavu.” İçini çeken Teri ellerini karnına koydu. “Bobby’yi başımdan savmaya çalıştım. Seninle aynı şeyleri hissediyordum. Onun beni sevmesini istemiyordum ve hayatımdan uzak tutmak için elimden geleni yaptım.”

Christie başını iki yana salladı. “Sırf kendimi daha iyi hissedeyim diye böyle konuşuyorsun. Sen her zaman iyi kararlar verdin. Bir kariyerin ve arkadaşların var... Şimdi de Bobby ve gerçek bir ailen var.” Gözleri Teri’nin karnına kaydı ve bakışları hasretle yumuşadı.

“Ve sen kalan hayatında eziklere mahkûm olmaktan korkuyorsun.”

Kardeşi cevap vermedi.

“O yüzden sana yaklaşan bütün düzgün adamları da kendinden uzaklaştırıyorsun.”

Teri iğneleyici konuşmak istememişti. “Bak Christie, şablonu kırmak istediğini söylüyorsun. James bunu yapmak için bir fırsat.”

Christie hâlâ konuşmuyordu.

“Senin cazibene kapılmış durumda.”

Kardeşi bir kez daha başını iki yana salladı. “Hayır, değil. Yoksa...”

“Yoksa The Pink Poodle’a kadar gelip dışarıda seni beklemezdi,” dedi Teri, onun sözünü keserek. “Yoksa James bunu neden yapsın?”

Christie ilgisizce omuz silkti.

“Seninle konuşmak istiyor,” diye açıkladı Teri, sanki üçüncü sınıf öğrencisine anlatır gibi. “İşte *bu yüzden geldi*.”

İnce şeritlere ayırdığı ikinci peçetenin parçalarını toplayan Christie defalarca yutkundu. “Artık çok geç.”

“Bundan şüpheliyim.”

Kız kardeşinin gözleri bir an umutla baktı.

“Yardım edebilirim,” dedi Teri. “Eğer istersen, ikinizin buluşması için bir fırsat yaratabilirim.”

“Nasıl?”

“Akşam yemeği,” diye öneride bulundu Teri. “Bobby ve ben ikinizi akşam yemeğine davet edebiliriz.”

Christie bu fikre hiç sıcak bakmadı. “Herkes için çok tuhaf bir durum olur.”

Doğru, diye düşündü Teri, ama bu şekilde gelişmeleri kendi gözleriyle takip edebilirdi. Bununla beraber, mahremiyet merak-tan üstün geldi. “O halde, James’le yalnız görüş,” dedi kıbarca.

Christie bu ihtimali göz önünde bulundurur gibiydi. “Gerçekten bunu yapmam gerektiğini düşünüyor musun?” diye sordu sonunda.

“Kesinlikle.” Teri onu yüreklendirmek için gülümsedi. Kendisinin Bobby’de bulduğu mutluluğu Christie’nin de yaşamasını istiyordu. “Yapacak mısın?” diye üsteledi.

Christie önce tereddütle, ardından coşkuyla onayladı. Teri kız kardeşinin gözlerinde bir kez daha umut ışığı görmekten mutluydu.

On Bir

Olivia çayından bir yudum aldı ve haftanın ortasında evde olmanın keyfini çıkardı. Adliyedeki görevinden sağlık sorunu nedeniyle izin almıştı ve bu, çocukları doğduğundan beri evde kaldığı en uzun süreydi. Normal koşullarda şimdi mahkeme salonunda olması, davaları dinleyerek içinde yaşadığı toplumdaki insanların hayatını etkileyecek kararlar alması gerekirdi. Olivia, aile hâkimi olarak sürdürdüğü işini çok ciddiye alıyordu ve belki bu yüzden bazı kararları hayli tartışmalı oluyordu.

Bir keresinde teknik bir ayrıntıyı bahane ederek bir boşanmayı reddetmişti, çünkü başkaları fark etmese bile önünde duran çiftin hâlâ birbirine âşık olduğu Olivia için çok açıktı. O yüzden kalbini ve içgüdülerini dinlemeyi tercih etmişti. Bir ortak velayet davasında da, çocukların aile evinde kalmasına ve ebeveynlerin gidip gelmesine hükmetmişti.

Olivia fincanını tabağına bırakarak bacaklarını uzattı ve pufun üstüne koydu. Grace'in hediye ettiği tüylü yeni terliklerine bayılıyordu. Sabahlığını da Grace almıştı. İçeri dolan gün

ışığı salonu ısıtıyor ve çocukça olsa da, Olivia güneşin sadece kendisi için parladığını düşünüyordu.

“Başka bir ihtiyacın var mı?” diye mutfaktan seslendi Jack. Öğle paydosunda, Olivia’yı yemek yemeye teşvik etmek için eve gelmişti, çünkü karısının iştahı tamamen kaçmıştı.

Olivia çayından bir yudum daha aldı. “Ben iyiyim, teşekkürler.”

“Biraz Yılbaşı kurabiyesine ne dersin?” Önceki gün, Justine, Charlotte’un özel çay kurabiyelerinden getirmişti. Charlotte’un Yılbaşı yiyecekleri bir aile geleneğiydi.

“Hayır, teşekkürler.” Çay iyi gelmişti ama yiyeceğin hiçbir cazibesi yoktu. Ocak başında kemoterapiye başladığında durumun daha da kötüye gideceğini biliyordu. İştahsızlığı Jack’i endişelendiriyordu ve şimdiye kadar kaybettiklerinden daha fazla kilo vermemesi için elinden geleni yapmaya kararlı görünüyordu.

“Dükkânda beğendiğin kremalı üzümlü kurabiyelerden aldım,” diye seslendi tekrar. Olivia’yı baştan çıkarmaya çalıştığı açıktı.

“İstemiyorum, teşekkürler.” Nankörlük etmek istemiyordu, ama kurabiyeler bir yana, öğle yemeğinde çorbasını bile nasıl içeceğini bilemiyordu.

Jack mutfaktan başını uzattı. Şaşkınlıkla Olivia’ya kaşlarını çatarken dudaklarının etrafı pudra şekeriyle kaplanmıştı.

“Jack,” diye itiraz etti Olivia, gülmemeye çalışarak. “Diye-tinde kurabiye yok.”

“Kurabiye yediğimi nereden çıkardın?” Jack gözlerini kıstı.

“Gel, göstereyim,” diye dalga geçen Olivia onu yanına çağırırdı.

Jack içeri girerken Olivia kollarını açtı ve onu kucağına davet etti. Jack eğilince Olivia doğruldu ve onun dudaklarına dokunarak, “Şeker” diye mırıldandı ve ardından bir öpücük kondurdu.

Öpüşmeleri sona erdiğinde Jack uzaklaştı. “Evet, ben senin şekerinim,” deyince Olivia kahkahaya boğuldu. Derin bir iç çeken Jack ona baktı. “Bu güzeldi.” Genzini temizledi. “Aslında, *çok* güzeldi...”

“Bence de öyle,” dedi Olivia yumuşak bir sesle. “Şimdi benim dudaklarımda da pudra şekeri var mı?” diye sordu gülümseyerek.

“Hayır.” Suçlulukla konuşmaya başladı. “Sadece bir tane yedim.”

“Bir?” Olivia ergenliğe geçişinde o kurabiyelerin tadına baktığı andan itibaren sadece bir tane yemenin mümkün olmadığını biliyordu. Üstelik tatlıya düşkünlük konusunda kocasının kötü bir şöhreti vardı.

“Bir,” dedi Jack tekrar, sonra saatine baktı. “Son on dakika boyunca sadece bir tane yedim.”

Olivia tekrar gülümsedi. Üzülecek bir durum yoktu. Jack’in kalp krizi geçirmesinden sonra, fazla kafa ütülemeden diyetini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Boşandıktan sonra tekrar âşık olana kadar tam yirmi yıl geçmişti ve Jack’i mecbur olduğundan daha erken kaybetmemeye kararlıydı.

“Dikkat ediyorum,” dedi Jack, sanki onun düşüncelerini okumuş gibi. “Bu sabah spor yaptım ve kahvaltıda yulaf yedim.”

“Akıllı çocuk.”

Jack gözlerini devirdi. “Bu tatlıları yemesi gereken kişi

sensin.” Pufa oturup Olivia’yı süzdü, bakışlarında endişe vardı. Sonra karısının ellerini avuçları arasına aldı. “Bir şeyler yemeyi denesen?”

Olivia içini çekti.

“Lütfen,” diye üsteledi Jack.

“Çorba içeceğim.” Jack’e olan sevgisinden Olivia çaba göstermek istiyordu, ama çorba ya da kurabiyenin düşüncesi bile kusmak istemesine sebep oluyordu.

“Domates?”

“Et suyuna sebze.”

“Yemeğin bitene kadar bekleyeceğim,” dedi Jack.

“Tatlım...”

“Şekerim demek mi istedin?” diye soran Jack sırtıttı. “Her neyse, itiraz hakkın yok.”

“Evet, kendini beğenmiş.” Bu durumla, alkole sığınmadan başa çıkabildiğini ispatlamak Jack için çok önemliydi. Jack içki-den kurtulmak için büyük mücadele vermişti. Olivia’ya göğüs kanseri teşhisi konulduğunda onun ne kadar bocaladığını bili-yordu. Kendisi de çok sarsılmıştı. Şimdi, ameliyat bir yana, ikisi-nin de atlattığından emindi ve bunun için Tanrı’ya şükreliyordu.

Jack yemek tepsisini hazırlarken sıcacık güneşin etkisiy-le üstüne rehavet çöken Olivia gözlerini kapadı. Jack dumanı tüten bir kâse çorba, iki kurabiye ve içinde bir tane gül olan vazoyu koyduğu tepsiyle döndüğünde sanki aradan sadece bir-kaç saniye geçmişti. Jack bir peçeteyi bile katlayarak tepsiye yerleştirecek vakit bulmuştu.

“Yine ev dekorasyonu kanalını mı seyrediyorsun?” diye dalga geçti Olivia.

“Gül gününü aydınlatır diye düşündüm.” Uzanıp Olivia’nın elini tuttu, dudaklarına götürerek öptü. “Hadi ye.”

“Israr ediyorsan.”

“Ediyorum.” Bütün kâseyi bitirene ve hatta kurabiyelerden birini azar azar yiyene kadar Jack yanında oturdu.

“Mutlu oldun mu?” diye sordu Olivia. Artık bir tek ısırk bile alamayacaktı.

“Evet.” Jack tepsiyi mutfığa götürdü, gitmeye hiç gönlü olmasa da geri döndüğünde uzun yağmurluğunu üstüne geçirmişti. “Elimden geldiğince çabuk döneceğim.”

“Jack, ben iyiyim.”

“Grace gelecek mi?”

Olivia başıyla onayladı. “Bir ya da iki saat içinde burada olur. Peder Flemming de öğleden sonra uğrayacağını söyledi.”

“Güzel.”

Annesi, kızı, ağabeyi Will, Jack ve Grace varken yalnız kalması zordu. Olivia yalnız kalmayı sorun etmiyordu, ama onların da bu şekilde sevgilerini göstermeye çalıştıklarını biliyordu.

Birkaç dakika sonra Jack gazetedeki ofisine gitmek üzere ayrıldı ve Olivia, Grace’in önerdiği yeni bir romana başlamıştı ki kapı çaldı. Gelenin peder Flemming olduğunu gören Olivia çok sevindi.

“Umarım kötü bir zamanda gelmemişimdir,” dedi peder.

“Tabii hayır,” diyen Olivia onu salona aldı.

“Dün telefonda konuşurken saat dört gibi gelebileceğimi söylediyimi biliyorum, ama boş bir saatim var ve uygunsa gelebilirim diye düşündüm.”

“Gayet uygun.” Grace gelmeden önce Olivia biraz kestirmeyi düşünüyordu, ama olmasa da olurdu. Gün ortası uyuklamanın alışkanlık yapması çok kolaydı ve buna izin veremezdi. Kocasına da söylediği gibi, mahkeme salonunda esnemesi pek hoş olmazdı.

“Lütfen oturun.” Olivia karşısındaki koltuğu işaret etti.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Dave.

“Daha iyiyim, teşekkürler.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Peder İncil’ini çıkarırken Olivia onun saatini halıya düşürdüğünü gördü. Kaşlarını çatan Peder Flemming saati aldı. “Klipsinde bir sorun var, tamir ettirsem iyi olacak.”

“Güzel bir saat.” Olivia’nın deneyimsiz gözleri bile bunun çok pahalı bir saat olduğunu anlayabilirdi. Sevgiyle eskitilmiş bir parçaya benziyordu, muhtemelen babasından veya büyük-babasından kalmıştı.

“Teşekkür ederim.” Olivia’nın iltifatıyla bocalamış görünen Dave hemen konuyu değiştirdi. Ziyareti yaklaşık yarım saat, bir fincan çay daha içecek kadar sürdü. Kısa bir duanın ardından peder evden ayrıldı, ama önce boş fincanları mutfığa götürdü.

Grace gelmeden önce Olivia biraz kitap okudu. Arkadaşını görmeye can atıyordu, ama –birkaç kez içi geçse de– yalnız geçirdiği anlardan büyük keyif alıyordu.

“İstediğin bir şey var mı?” diye sordu Grace, içeri adım atar atmaz. Bakışları endişeliydi. “Yorgun görünüyorsun.”

“Öyleyim.”

“Öyleyse biraz uyumaya çalış.”

“İsterim, ama... Ya alışkanlık yaparsa?”

Grace başını iki yana salladı. “Olivia. Vücudun sana dinlenmek istediğini söylüyor. Tanrı aşkına onu dinlesene!”

Bu akla yakın bir öneriydi. “Sadece bir saat uyuyacağım.”

“Uyanman gerekene kadar uyu.” Grace önden yatak odasına yürüyüp yatağın örtüsünü açtı.

“Sen uyurken ben akşam yemeğini hazırlayacağım.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Olivia, yatağa girerken.

“Biliyorum, ama yapmak istiyorum.”

Olivia itiraz etmedi. Jack gibi, Grace de işe yaradığını hissetmek istiyordu. Örtüyü tekrar Olivia’nın üstüne çekip omuzlarının altından sıkıştırdı. Ardından perdeleri kapadı ve olabilince sessiz odadan çıktı.

Olivia kabarık yastıklara gömülerek gözlerini kapadı, gün ortasında uyuma keyfinin tadını çıkarmaya baktı.

O kadar yorgundu ki, hemen uykuya dalacağını düşünüyordu. Onun yerine, zihninde sayısız şeyler dönüp durmaya başladı. Peder Flemming’in belirlenen saatten önce habersiz gelivermesi onu şaşırtmıştı. Bunu daha önce yaptığını hiç hatırlamıyordu.

Son derece ilgili ve özenli olmasına karşın, Olivia’da bir sıkıntısı olduğu izlenimi bırakmıştı. Alışılmışın dışında telaşlıydı ve dikkati dağınıktı, işini bir an önce bitirmeye hevesli gibiydi.

On beş dakika sonra, Olivia uyumaya çalışmanın yetersiz olduğunu anladı. Battaniyeyle açarak yataktan kalktı.

Grace onu koridorun ortasında, elleri belinde karşıladı. “Neden bu kadar çabuk ayaktasın?” diyerek Olivia’yı haşladı.

“Uyuyamadım.”

“Neden? Buraya geldiğimde yorgunluktan bayılmak üzereydin.”

Olivia, Dave Flemming’le ilgili endişelerini sözcüklere dökemeyi isterdi. Pederin ziyareti büyük nezaketti. Daha önce kararlaştırılan saatten önce gelmesi sorun olmamalıydı. Yine de, bunun ötesinde bir şey vardı. Dave’in sohbetleri sırasında iki kez aklını dağıtacak kadar üzen şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

“Çay demleyeyim mi?” diye sordu Grace.

“Lütfen.”

Mutfaktaki yuvarlak meşe masada karşılıklı oturdular. “Yeni bir şey var mı?” diye sordu Grace.

“Şey, evet. Patoloji raporu geldi. Kanserin lenf bezlerine yayılmadığını teyit ediyor.”

“Oh!” Grace elleriyle ağzını kapadı. “Bu *harika!*”

Gülümseyen Olivia başıyla onayladı. “İnanılmaz rahatladım. Şimdi sana gelelim, kütüphanede bir yenilik var mı?”

Grace katıldığı bir yönetim kurulu toplantısından ve çocuklar için tasarladığı Yılbaşı öykü programından söz etti. Bu arada, ikisinin de liseden arkadaşı olan kiracısı Faith Carroll’ın, yeni adıyla Faith Beckwith’in de kütüphaneye uğradığını anlattı. Olivia bir süre önce Will’in de aynı şeyi yaptığını hatırladı, ama onun niyeti kitaplarla ilgilenmek değildi.

“Ağabeyim uygunsuz bir şekilde boy göstermedi, değil mi?” Olivia, Will’i çok sevse de, bir kez daha Grace ve Cliff’in arasına girmeye kalkarsa onu asla affetmeyecekti. Will’in internette Grace’le başlattığı şey neydi? Gönül eğlendirme mi?

Flört mü? Bir ilişki olmadığı kesindi ve bunu hâlâ evliyken, karısından boşanacağını söyleyerek yapmıştı. Boşanma daha sonra gerçekleşmiş, ama karısının isteğiyle boşanmışlardı.

“Will’in kafası beni düşünemeyecek kadar galeriyle meşgul.” Düşünceli görünen Grace, çay fincanını alarak dirseklerini masaya dayadı. “Gerçekten rahatladığımı itiraf etmeliyim.”

Olivia onunla aynı fikirdeydi. “Bu tür bir hedefe ihtiyacı vardı,” dedi. “Böylece bir süre başını derde sokmaz.”

Grace başıyla onayladı, “Cliff bu sabah kütüphaneye bir haberle geldi,” diye mırıldandı Grace.

“Umarım iyi haberdir?”

Grace emin değilmiş gibi omuz silkti. “Sen karar ver. Cal ve Vicki bir yabani at kurtarma operasyonunda çalışmak için Wyoming’e taşınıyormuş.”

Olivia bu haberin hem iyi hem de kötü olduğunu düşündü. Linnette McAfee’yle ciddi bir ilişkisi olan Cal, kasabadaki veterinerlerden birine âşık olunca bu beraberliği sona erdirmişti. Sığ bir açıdan bakılacak olursa, Cal Washburn gibi yakışıklı bir adamın Vicki Newman gibi gösterişsiz ve iddiasız bir kadına kapılmasını anlamak zordu.

Kuşkusuz geriye dönüp bakıldığında tamamen mantıklı geliyordu. Cal ve Vicki’yi bir araya getiren atlara olan tutkularıydı ve bu tutku Linnette’e olan duygularından çok daha yoğundu.

“Corrie’nin nasıl tepki vereceğini düşünmek bile istemiyorum,” dedi Grace. “Linnette kasabayı terk etmeye karar verdiğinde ne kadar üzüldüğünü hatırlıyor musun?”

“Onun yerinde olsam ben de üzüldüm,” diyen Olivia, Corrie’nin acısını hissedebiliyordu.

“Linnette, Cal’le karşılaşmak istemediği için buralardan uzaklaştı. Onu görmeye tahammülü yoktu, özellikle de Vicki’yi,” diye ekledi Grace.

“Ve şimdi Cal bölgeyi terk ediyor. Vicki de.”

“Küçük düşürüldüğünü hissettiğinde insanların yüzüne bakmak zordur,” dedi Grace yavaşça. “Kendi deneyimlerimden biliyorum.”

Olivia başını iki yana salladı. “Peki ne zaman gidiyorlar?”

“Yakında. Bu durum Cliff’i zora soktu. Yeni birini işe alabileceği ocak ayına kadar eleman sıkıntısı çekecek.”

“Başa çıkabilecek mi?”

“Umarım.” Grace omuz silkerek çayından bir yudum aldı. “Canlı Noel Yortusu’na ev sahipliği yapmayı çok önceden kabul etmiştik, ama Cliff bu konuda endişeli görünmüyor. Ona elimden geleni yapmaya çalışacağımı söyledim.”

“O halde Cal, Yılbaşı’ndan önce ayrılacak mı?”

Grace başıyla onayladı. “Anlaşılan Vicki kendi hissesini satmış ve gitmeye hazırlanmış.”

“Demek Cedar Cove’a yeni bir veteriner gelecek.”

“Öyle görünüyor,” dedi Grace. “Cliff’in dediğine göre Cal ve Vicki evlenmek için Vicki’nin ailesinin yaşadığı Kaliforniya’ya gideceklermiş.”

“Onlar için en iyisini diliyorum,” dedi Olivia. Linnette’in incinmemesini isterdi, ama artık bunu dilemek için çok geçti.

Corrie ona Linnette’in Kuzey Dakota’da yerleştiği küçük kasabada yeni biriyle çıkmaya başladığını söylemişti. Annesine göre mutlu görünüyordu ve Olivia da öyle olmasını umuyordu.

“Şu nedir?” diye sordu birden Grace. Oturduğu yerde doğrulmuş ve gözlerini Olivia’nın arkasında bir yere dikmişti.

“Ne nedir?” diye tekrarlayan Olivia omzunun üstünden bakmaya çalıştı.

Grace ayağa kalkarak mutfak evyesine doğru yürüdü. Paspasın üstünde bir erkek kol saati duruyordu. “Bu,” dedi saati yerden alarak.

“Of, Peder Flemming saatini düşürmüş,” dedi Olivia. Daha önce aynı şey olmasaydı, bunu hemen söyleyemezdi.

“Peder Flemming mi?” Grace kaşlarını çatarak saatin arkasına baktı. “Arkasına kazınan isim bu değil. ‘Micah Evans. 23 Haziran 1977, Otuz Yıl Sadık Hizmet karşılığı,’ yazıyor.”

“Micah Evans bir akrabası olmalı,” diye tahmin etti Olivia. Bileğinden ilk düşürdüğünde peder saati için endişelenmişti, onun için duygusal bir değeri olduğu çok açıktı.

Grace’in kaşları hâlâ çatıktı. “Evans... Evans...” diye tekrarladı yavaşça. “Nedense bu isim bir yerden aklımda kalmış.”

“Benim kalmamış,” dedi Olivia. “En iyisi onu arayıp saatin bende olduğunu söyleyeyim yoksa merak edecek.” Peder, Olivia saati gördüğü için neredeyse üzülmüş ve garip davranmıştı. “Klipsiyle ilgili bir sorun vardı.”

Olivia mutfak çekmecesinden telefon rehberini çıkardı, tezgâhın üstüne koyarak *F* harfini aramaya başladı.

“Kilisedeki ofisini mi arıyorsun?” diye sordu Grace, Olivia rehberi tararken.

“Önce evini aramayı düşünmüştüm,” dedi Olivia. “Bütün gün dışarıda olacağını söyledi. Ofisi ararsam yarın sabaha kadar

mesajımı alamaz. O yüzden karısıyla irtibat kuracağım. Dur bakayım, *Flemming, D. Çulluk Geçidi* 8 Numara”

Olivia numarayı tuşladı, ikinci çalışta Emily Flemming cevap verdi.

“Dave’in altın saati mi?” diye sordu Emily, Olivia kendini tanıtır neden aradığını açıkladığında.

“Evet, ziyareti sırasında burada düşürmüş.”

“Ya.” Pederin karısının sesi ağlamaklı geliyordu.

“Henüz buldum,” dedi Olivia, “yoksa daha önce arardım.”

“Haber verdiğiniz için teşekkür ederim,” diye fısıldadı Emily Flemming. “Hoşça kalın.”

Olivia telefonu kapadığında tuhaf hissetti. “Dave ve Emily Flemming arasında ters giden bir şeyler var,” dedi.

“Neden böyle söylüyorsun?”

“Emin değilim. İçgüdü diyelim.” Telefon rehberini kapadı. “Fakat söylediğimi unutma, bu ilişki sallantıda.”

On İki

Yargıç Griffin’le konuşmasının ardından telefonu kapatan Emily Flemming bir süre kıpırdıyamadı. Altdudağını öyle sert ısırmıştı ki ağzına kan tadı geldi. Kayıp saatle ilgili haber onu rahatsız etmişti, ama işin en üzücü yanı bu değildi.

Aradan on beş dakika geçmesine rağmen hâlâ yerinden kıpırdıyamıyordu.

“Annel!” Ön kapı açıldı ve Matthew gürültüyle içeri girerek, “Ben geldim,” diye seslendi. Sırt çantasını omuzlarından kaydırarak kabaca mutfak zeminine bıraktı.

Kapı tekrar açıldı ve bu kez Mark hışımla içeri daldı. “Atıştır-cak ne var?” diye sordu, mutfağa giden Matthew’u izleyerek.

Emily genellikle oğulları eve döndüğünde onlar için bir şeyler hazırlamış olurdu. Üzüntüsünden bunu tamamen unutmuştu.

Uzanıp iki peçete ve Costco’dan aldığı büyük bir paket çubuk krakeri çıkardı.

“Çubuk kraker mi?” diye inledi Mark. “Neden kurabiye yemiyoruz?”

“Çünkü kurabiye sağlığın için iyi değil budala,” diye mırıldandı Matthew.

Emily hemen itiraz etmeyince Mark söylendi. “Anne! Mark bana *budala* dedi.”

“Bunu bir daha yapma,” dedi Emily yarım ağızla. Peçeteleri masaya serip ikisine de tepeleme çubuk kraker döktü. Verdiği içecekse özel bir ikramdı, içinde kendi pipetleri olan kutu meyve suyu.

“Babam ne zaman eve gelecek?” diye sordu ağzı çubuk kraker dolu olan Mark.

“Ben... ben emin değilim.”

“Akşam ne yiyeceğiz?” diye merak etti Matthew.

“Emily ocağa baktı. Telefon çaldığında tavadaki lazanyayı çevirmek üzereydi, ama Yargıç Griffin’le konuştuktan sonra dikkati dağılmış, telefonda neler olup bittiğini anlamaya çalışırken yemeğin sosu soğumuştur. Bunlar gerçekleşiyor *olamazdı*, ama yine de tuhaf bir biçimde mantıklı geliyordu. Emily, Dave’in ona söylediğinden şüphelenmemiş değildi, başından beri biliyordu.

“Anne?” diye sordu Matthew bir kez daha. “Akşam ne yiyeceğiz?”

“Yemek, budala,” dedi Mark.

“Ağabeyine *budala* deme,” diye uyardı Emily.

“Önce o bana *budala* dedi.”

Emily hiç bitmeyen bu didişmeyi dinlemeye devam ederse aklını kaçırabilirdi. “İkiniz de odanıza dedi, parmağıyla koridoru işaret ederek. Çulluk Geçidi’ne taşındıklarından beri çocukların kendi odaları vardı ve evin en cazip yönlerinden biri buydu.

“Anne!” diye bağırdı Matthew. “Okuldan yeni geldik.”

“Ödevlerinizi yapın!”

“Peki ya çalışma saati?”

“O zaman da ödevlerinizi yapmaya devam edebilirsiniz.”

“Rezalet!” diyen Mark koridorda sırt çantasını ve ayakla-
rını sürümeye başladı, Emily bu çirkin sözcük yüzünden onu
azarlama zahmetine bile girmede.

Emily çocuklar duyma mesafesinden çıkana kadar bekle-
di, kafası karmakarışık halde telefonu alarak kiliseyi aradı.

Dave’in sekreteri Angel hemen cevap vererek, “Cedar
Cove Metodist Kilisesi,” dedi iyi ayarlanmış ses tonuyla.

“Ben Emily,” dedi, kalbi deli gibi çarptığı halde sesinin
sakin çıkmasına gayret ediyordu. “Dave orada mı?”

“Selam Em,” dedi Angel. “Üzgünüm, bütün gün dışarı-
daydı. Ceptelefonunu dene, çıkarken yanına aldı.”

“Ya kapatmış ya da şarjı bitmiş.” Emily yalan söylediği
için Tanrı’nın onu bağışlamasını diledi.

“Yani ona ulaşamıyor musun?”

“Evet.”

Emily, Angel’in çevirdiği sayfaların sesini duyunca Da-
ve’in randevu defterine baktığını tahmin etti. “Burada Yargıç
Griffin’i ziyaret edeceği yazıyor. Hastaneden taburcu oldu, ama
sanırım bunu zaten biliyorsunuzdur.”

“Saati belli mi?”

Angel hafifçe mırıldandı. “Programa göre saat dörtte.”

“Dört,” diye tekrarladı Emily boğuk bir sesle. “Bugün saat
dörtte mi?” Sekreterin sözleri şüphelendiği her şeyi onaylıyordu.

“Aynen, burada öyle yazıyor,” dedi Angel neşeyle.

“Tamam, teşekkürler.” Emily hemen telefonu kapadı. Başlangıçta düşünemeyecek kadar uyuşmuştu, sonra evyenin başına gidip pişirdiği lazanyalara baktı. Lazanya, Dave’in en sevdiği yemeklerden biriydi. Emily’den en kısa sürede tekrar pişirmesini istemişti ve kocasını memnun etmeye hevesli bütün ahmak, cahil ev kadınları gibi Emily memnuniyetle itaat etmişti.

Saat dörtte.

Bugün öğleden sonra saat dörtte Yargıç Griffin’i ziyaret edeceğini yazmıştı. Oysa daha bu sabah Dave eve geç döneceğini, çünkü saat altıda Olivia Lockhart Griffin’i görmeye gideceğini söylemişti. Yetmez gibi, onu tasarladığı saatten de önce ziyaret etmişti. Emily’nin bu belirsiz saatlerde kocasının ne yaptığını tahmin etmesi zor değildi.

Başka bir kadınla beraberdi. Karısının, Angel’ın ya da kasabadaki başka birinin duymasını istemediği bir kadınla.

Aksi halde kocası, kiliselerinin papazı, vaizi neden karısına yalan söyleyecekti?

“Anne?” Matthew mutfak kapısının eşiğinde duruyordu. “Her şey yolunda mı?”

Emily gülümsemeye çalıştı. “Elbette, neden olmasın?”

Oğlu kaşlarını çatı. “Yüzünde çok komik bir ifade var.”

“Öyle mi?” Emily gevşemeye çalıştı. “Bu akşam yemeği dışarıda yemeye ne dersiniz?”

Mark ağabeyinin yanına geldi. “McDonald’s?”

“Elbette.” Emily ocağın üstündeki soğumuş sosa ve rendelenmiş *mozarella* peynirine baktı.

“Anne?” diye sordu Matthew, Emily suyu açıp çöp öğütücüyü çalıştırırken. “Ne yapıyorsun?”

“Ben... ben yemeği mahvettim,” dedi, bütün tavayı çöp öğütücüye boşaltırken. Saatlerdir kaynayan et, soğan, domates ve baharatlar öğütülürken iğrenç bir ses çıkıyordu. Onları *mozarella* ve büyük güçlkle deliğe tıktırdığı kocaman lazanyalar izledi.

“Anne,” dedi Mark yüksek sesle. “Ben lazanyayı gerçekten *seviyorum*.”

“Yakında tekrar yaparım,” diye söz verdi, ama o anda bütün yemeği atmaktan sapkın bir keyif alıyordu. İsrafa ve daha sonra pişman olacağını bilmesine rağmen, bunu yapmanın verdiği öfkesel doyuma ihtiyacı vardı. “Üçümüz McDonald’s’a gidiyoruz, unuttunuz mu?”

“Ya babam?” diye sordu Matthew.

“O başının çaresine bakabilir.”

“Ama...”

“Eve geç dönecek,” diye bilgilendirdi oğullarını.

“Yine mi?” diye sızlandı oğlanlar.

“Paltolarınızı alın.” Emily sesinin heyecanlı çıkması için çaba gösteriyordu. Göz pınarlarında biriken yaşları kurulamak için bir parça kâğıt mendil aldı.

Bu asla olmamalıydı. Omuzlarını düzeltti, ağlamayacaktı. Başını dik tutacak ve hayatının rolünü oynayacaktı. Kocasını yalan söylemişti. Şu anda başka bir kadınla beraber olabilirdi, ama Emily’yi gören hiç kimse, oğulları da dahil, bunu anlayamayacaklardı. Yıkılmış görünmeyi reddediyordu, dahası küçük düşürülmüş görünmeyi.

“Hey çocuklar,” dedi, paltosunu ve çantasını alırken. “Beni sarışın görmeye ne dersiniz?”

“Saçlarından mı söz ediyorsun?” diye sordu Matthew.

“Evet, saçlarımdan. Sarıya boyatacağım.”

“Neden?” Mark merakla onu süzüyordu.

“Çünkü daha eğlenceli.”

Çocuklar birbirine baktı, Matthew omuz silkti.

“Alışveriş merkezine uğrayıp Get Nailed’de beni araya sıkıştırabilirler mi diye bakacağım.” Perşembe günleri salon saat sekize kadar açıldı ve şans varsa kuaförlerden birinin müşterisi randevusunu iptal etmiş olabilirdi.

“İkinize de bir avuç çeyreklik vereceğim. Ben salondayken siz video salonunda oyun oynayabilirsiniz.”

“Tamam.” Yine de, heyecanlı görünmüyorlardı.

“Bayan Johnson’la mı kalmayı tercih edersiniz?” diye sordu. Bayan Johnson, Dave ve Emily nadiren akşamları dışarı çıktığında oğlanlara bakmak için kalan çocuk bakıcısıydı. En son haftalar önce baş başa “çıkışlardı”. *Şaşılacak bir şey yok*, diye düşündü üzüntüyle. Zira son günlerde Emily evde oturup lazanya pişirirken ve gömleklerini ütülerken, Dave başkasıyla *çıkıyordu*.

“Ben seninle gelmeyi tercih ederim,” dedi Mark.

Emily büyük oğluna döndü. “Ya sen?” diye sordu.

Matthew bir kez daha omuz silkti. “Sanırım ben de.”

Oğlanlar garaja giden Emily’yi sessizce izlediler ve arabanın arka koltuğuna oturdular. Arabanın radyosunda Noel şarkıları çalıyordu, ama her zaman yaptıkları gibi şarkılara eşlik

etmediler. Emily'nin ruh durumu çocuklara da yansiyordu ve ikisinin de şüpheleri çok açıktı. Düşüncesizce para harcamak Emily'nin normal davranışı değildi ve çocuklar bunu biliyordu. Emily onları rahatlatmak isterdi ama yapamadı. Bütün evliliğinin düzmece olduğunu hissediyordu.

"Önce saçlarım için randevu alıp alamayacağıma bakalım," dedi.

"Tamam," diye mırıldandı Mark.

Bozuk para için Kitsap bankasında durdular, sonra alışveriş merkezine devam ettiler. Get Nailed'de herkes o kadar meşguldü ki, resepsiyondaki kız ortaya çıkana kadar Emily dakikalarca beklemek zorunda kaldı.

"Düşünüyordum da..." Birden, artık o kadar emin olmadığı hissetti. Kararlılığını canlı tutan öfkesi dağılmaya başlamıştı ve havası boşalmış gibi hissediyordu.

"Son anda geldiğimin farkındayım, ama bugün saçımı boyayabilecek biri var mı?"

Genç kadın randevu defterine baktı. "Sabah Rachel'in iptal edilmiş bir randevusu vardı. Ona sorayım."

"Öyle mi?" Emily bunun bir işaret olduğunu düşündü. "Lütfen sorun. Beni araya alabilirse harika olur."

Resepsiyonist az sonra geri döndü. "Alabileceğini söyledi."

"Harikal!"

Emily iki oğluna da birer avuç bozuk para vererek kuafördeki işi bitene kadar idare etmelerini tembihledi. Resepsiyonist, Emily'yi Rachel'in bölmesine doğru götürürken çocuklar da oyun salonunun yolunu tuttular. Neyse ki Emily oturduğu yerden onları görebiliyordu.

“Ben Rachel,” diye kendini tanıtan siyah saçlı kadın Emily’nin omuzlarına naylon bir pelerin geçirdi.

“Emily Flemming, daha önce karşılaşmadık. Saçıma en son Teri kesmişti,” düşünürken kaşlarını çatı, “sanırım bu yazdı.”

Rachel parmaklarını Emily’nin saçları arasından geçirdi. “Demek sarışın olmak istiyorsunuz?”

“Evet, hayatı dolu dolu yaşadıkları söyleniyor ve benim de yapmak istediğim kesinlikle bu.” Belki olabilecek en berbat ve en uyduruk bahaneydi, ama bu noktada Emily’nin umurunda değildi.

Çok geçmeden saçı iki kez şampuanlanmış ve durulanmıştı. Saçlarına su püskürtülürken Emily gözlerini kapadı, istemese de düşünceler zihninde dönüp duruyordu.

Boyama işlemi başlayana kadar Yargıç Griffin’le yaptıkları konuşmanın en önemli kısmı henüz kafasına dank etmemişti.

Dave’in altın kol saati yoktu.

En azından Emily’nin bildiği kadarıyla yoktu. Dave’in alma ihtimali çok düşük olduğuna göre, geriye bir tek seçenek kalıyordu: Saati ona başkası vermişti.

Bir kadın.

Harika, diye düşündü öfkeyle. Dave’e bunu soracaktı. Kocasının hayatlarını mahvetmesine artık bir son verecekti. Her şey yolundaymış gibi davranmaya bir son verecekti. Diğer yavaşlığı dönmeyecekti artık. Gurur ve umursamaz gibi davranmak, ele güne karşıydı. Fakat Dave, onunla yüzleşecekti. Emily cevaplar isteyecek ve sonra ne yapacağına karar verecekti.

Rachel’in işi bittiğinde Emily kendini tanımakta güçlük

çekti. Siyah, düz saçları gitmiş, yerine kısa ve daha havalı bir model gelmişti. Tamam, sarışındı. *Çok* sarışın.

“Sizin için uygun bir renk,” diyordu Rachel. “Bu kadar açtırmak istediğinizde biraz endişelenmiştim, ama güzel durduğunu itiraf etmek zorundayım.”

“Teşekkür ederim.” Emily güçlkle yutkundu. Renk ve model gerçekten... farklıydı. Er ya da geç bu yeni görüntüye alışacaktı, tabii başkaları da. Saçları uzadığında eski rengine dönebilirdi, o zaman ne hissedeceğine bağlıydı...

Ödemeyi yaparken fiyata yüzünü buruşturdu. Neyse, bir savurganlık yüzünden dünyanın sonu gelmezdi. Dave bununla yaşamak zorundaydı. Çocuklar için ya da kendisi için para harcaması konusunda *Dave'in* hiç endişelenmemesi onu şüphelendirdi. Aslında, annesinin önerdiği ve kendisinin başlangıçta reddettiği gibi, ilk fırsatta kredi kartı ekstrelerini kontrol edecekti.

Get Nailed'den çıktığında Matthew ve Mark salonun önünde onu bekliyordu.

“Evet?” diye sordu Emily, saçının bir tarafını okşayarak. “Ne düşünüyorsunuz?”

“Şey, hmm, farklı,” dedi Matthew.

“Güzel, değil mi?” Emily onaylaması için Mark'a döndü.

“Artık anneme benzemiyorsun,” diye fikrini açıkladı küçük oğlu.

“Fakat annenim. Hadi gidip yemek yiyelim. Aç olduğuna bahse girerim.”

Matthew ve Mark hamburgerleriyle patates kızartmalarını yalayıp yuttular ve ardından oyun alanında birbirlerini kova-

lamaya başladılar. Emily yiyemedi. Midesine bir yumru oturmuştu. Bir hamburger sipariş etmiş, ama ilk ısırıktan sonra bırakmıştı.

Eve döndüklerinde Dave'in arabasının garajda olduğunu gördü. Henüz onunla karşılaşmaya hazır değildi, ama daha aracını park eder etmez mutfak kapısı açıldı ve Dave dışarı çıktı.

Oğlanlar arka koltuktan fırlayarak babalarına doğru koştu. Dave sırayla iki oğlunu da kucakladı.

"Neredeydiniz. Neden..." Birden durdu ve afallayarak bakakaldı. "Tanrı aşkına, saçlarına ne yaptın?"

"Annem boyattı," dedi Mark.

"Fakat... Neden?" diye sordu Dave.

"Bilmiyor musun?" Eve girerken Emily sesinin olabildiğince sıradan çıkması için uğraşıyordu. "Nerede olduğumu sordun ve cevap çok açık olmalı: Kuafördeydim."

"Annem bizi McDonald's'a götürdü."

"Çocuklar, odalarınıza gidin," dedi Dave ters ters. "Ödev zamanı."

"Of baba," diye inleyen Mark'a Matthew de homurdanarak katıldı. "Eve daha yeni geldik!" Dave'in bir bakışı itirazların sonunu getirdi.

Söyleneni yapmanın en doğrusu olacağını hisseden çocuklar ayaklarını sürüyerek odalarına çıktılar. Mutfağın en uç köşesine yönelen Emily'yi Dave hemen arkasından izledi.

"Neden saçını değiştirdin?" diye sordu bir daha.

"Neden yalan söyledin?" diye ateşle karşılık verdi Emily. Mutfak tezgâhına yaslanmış, öfkeyle Dave'i süzüyordu.

“Yalan mı? Hangi konuda?” diye sordu, Emily’nin çok yapmacık bulduğu bir masumiyetle.

Emily kendi etrafında döndü. “Bana Yargıç Griffin’i ziyaret edeceğini söylemiştin ve bu akşam demiştin.”

“Evet...”

“Orada değildin.”

“Nereden biliyorsun?” Savunmaya geçen Dave’in sesi yükselmişti.

“Tesadüfen Yargıç Griffin evi aradı. Anlaşılan günün *erken* saatinde ziyarete gittiğinde, *altın* kol saatini orada unutmuşsun.”

Dave anında tepki verdi, Emily onun gözlerinin telaşla yanıp söndüğünü gördü. Gösterdiği bu tepkiye neden şaşırdığınıysa bilmiyordu.

“Altın bir kol saatin mi var? Bundan haberim yoktu. Gerçekten, nereden buldun?”

“Emily sandığın gibi değil.” Masaya oturarak yüzünü sıvazlamaya başladı.

“Bana hayatında başka bir kadın olmadığını mı söyleyeceksin, Dave? Çünkü böyle söylersen, yine yalan söylemiş olacaksın.”

Dave’in yüzünde dehşet ifadesi vardı. “Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin? Senden başka asla kimse olmadı. Asla!”

“Buna inanmam mı gerekiyor?”

“Evet.”

“Sandığın kadar saf değilim,” diye mırıldandı Emily.

Dave içini çekti. “Ne istersen ona inanabilirsin Emily, ama başka biri yok.”

“Ya, sanırım taktığın altın saatten de şu *hiç kimse* sorumlu.”

Dave'in eli sol bileğine gitti. "Saat Olivia'da mı?"

Sesindeki endişe Emily'yi can evinden vurdu. "Evet, o yüzden endişelenmene gerek yok."

Bunu söyleyerek mutfaktan çıktı, yatak odasına giderek kapıyı hızla çarptı, bu kocasının peşinden gelmesine engel olmak için açık bir uyarıydı.

On Üç

Rachel Pendergast'ın Get Nailed'deki programı aralık ayı boyunca doluydu. Cedar Cove'daki bütün kadınlar –ve bazı erkekler– saçlarını kestirmeye, yeni bir model yaptırmaya, perma yapmaya ve boyatmaya karar vermiş gibiydi.

Sabah erkenden işe gitmek zorunda kalıyor ve geç saatlere kadar çalışıyordu. Nişanlısı Bruce ve nişanlısının kızı Jolene onu özlemekten şikâyetçiydiler, fakat bu süreçte yapabilecekleri bir şey yoktu. Rachel'in kazandığı primler şubattaki düşünlerinde işe yarayacaktı.

Kurutucunun alarmı çaldı ve Rachel bir yığın havluyu katladı. Sonuncusunu yerine kaldırdığında saatin çoktan dokuz çeyrek olduğunu gördü. Alışveriş merkezi dokuzda kapanmıştı. Daha önce Bruce aramış ve onu akşam yemeğine götürmek istediğini söylemişti, ama bu düşünce hoşuna gitse de Rachel'in bütün istediği ayaklarını yukarı kaldırıp dinlenmekti.

"Burada işim bitti," dedi kapıya doğru ilerleyen Jane. Kocasıyla birlikte Get Nailed'in sahibi olan Jane genellikle en son çıkardı.

Alışveriş merkezi kapandığı için çıkışa giden koridor yarı karanlıktı. İki ay öncesine kadar loş ışık onu hiç rahatsız etmezdi, ama kaçırıldığı geceden sonra her şey değişmişti.

İki zorba tarafından alıkonmak hayatının en ürkütücü deneyimlerinden biriydi. Haydutlar Teri Polgar'ı kaçırdıklarını sanıyorlardı, çünkü Rachel, James Wilbur'ın kullandığı limuzine binmişti. Teri henüz işyerinden ayrılmaya hazır olmadığından Rachel'i eve bırakmayı teklif etmişti. Haydutlar yaptıkları hatayı anladıklarında yaşanan dehşet daha üst boyutlara tırmanmıştı.

Kısa bir süre de olsa, Rachel onu ve James'i öldüreceklerinden ve cesetlerini bir yere atacaklarından emindi. Anlamadığı bir dil konuşuyorlardı —daha sonra Rusça olduğunu öğrenmişti— ve açıkçası, anlayamadığı için de sevinliyordu. Zaten yeterince korkmuştu.

Birkaç saate kadar öleceğini düşünen Rachel hayatının bir değerlendirmesini yapmıştı. Aslında tam olarak değerlendirme de denemezdi, daha çok anlık bir gözden geçirmeydi. Tuhaf bir biçimde, o sabah işe geç kaldığı için yatağını düzeltmediği aklına gelmişti. Hayatında ilk kez yatağını düzeltmeden dışarı çıkıyordu! Kaybolduğu fark edildikten ya da cesedi bulunduğundan sonra görevliler yatak odasına girecekler ve onun pasaklı olduğunu düşüneceklerdi.

Bu saçma endişenin ardından, zihni birden sıradan konulardan daha önemli olanlara kaymış ve Bruce Peyton'la on iki yaşındaki kızı Jolene'i bir daha asla göremeyeceği aklına gelmişti. İşte o an Bruce'u sevdiğinden kesinlikle emin olmuştu. O dönem, donanmada subay olan Nate Olsen'le nişanlıydı,

ama aklına gelen ilk isim Nate olmamış ve birdenbire yaşamayı çok istemişti. Bruce'a onu sevdiğini söylemek zorundaydı. Jolene'in üvey annesi olmak, Bruce'la başka çocuklar yapmak ve kalan hayatlarını hep birlikte geçirmek istiyordu.

Birbirlerine olan aşklarını itiraf ettikten sonra her şey yerine oturmaya başlamıştı. Nikâh tarihini belirlemek istediklerinde, Jolene romantik ergen kız hassasiyetiyle Sevgililer Günü'nü seçmişti.

Rachel bu kadar kısa sürede her şeyi organize edebileceğinden emin değildi ve baharda evlenmeyi tercih ederdi, oysa Bruce bir an önce evlenerek yıl bitmeden önce karı koca olmaları konusunda ısrar ediyordu.

Bu durumda Jolene şubatta ayak diretiyor, Bruce aralık ayını tercih ediyor ve Rachel nisanı istiyordu. Uzlaşmacı bir ruhla, Rachel ve Bruce Sevgililer Günü'nde karar kılmışlardı ve Jolene haklı çıktığı için mutlu olmuştu.

Her şeye rağmen, son günlerde iki buçuk ay çok uzak görünmeye başlamıştı. Rachel, Bruce'un karısı ve Jolene'in annesi olmaya hazırdı. Hemen şimdi.

Bir gölge kıpırdadı ve Rachel birden gerildi, ama sonra gölgenin köşeyi dönen güvenlik görevlisine ait olduğunu fark etti. Hızlı hızlı soluyarak çıkışa doğru çabuk adımlarla ilerledi.

Bruce çıkış kapısında volta atarak onu bekliyordu. Rachel'in yaklaştığını görünce gülümsedi, hafif, mavi gözlerinin etrafını kırıştırarak bütün cazibesini ortaya çıkaran rahat bir tebessümdü.

"Söylediğinden daha fazla geciktin," dedi, Rachel soğuk havaya çıkıp alışveriş merkezinin döner kapısı arkasından ka-

pandığında. Otoparkın ışıkları sabit, güven verici bir biçimde parlıyordu. “Endişelenmeye başlamışım.”

“Biliyorum, üzgünüm.” Onun soğukta beklediğini düşünmek Rachel’ı üzmüştü. Eve yalnız dönebileceğini söylediği halde, Bruce sağ salım döndüğünden emin olabilmek için olabildiğince sık onu almaya geliyordu. Kaçırılma olayı en az Rachel kadar onu da korkutmuştu.

Rachel ona alışveriş merkezinin içinde beklemesini önermiş, ama Bruce reddetmiş ve Rachel’ın işi bitene kadar arabasında oturarak müzik dinlemeyi tercih etmişti.

Rachel sıcak elleriyle Bruce’un buz gibi olmuş kulaklarını kapadı ve onu öpmek için uzandı.

“Hımmm,” diye fısıldadı Bruce. Rachel’ı kendine doğru çekti ve isteksizce bırakmadan önce bir süre öyle kaldılar.

“Seni özledim,” dedi Rachel.

“Ben de seni özledim,” diye mırıldanan Bruce onun elini tuttu. “Daha ne kadar böyle geç saatlere kadar çalışacaksın?”

Rachel akşamları onunla ve Jolene’le geçirmesini istediğini biliyordu, ama yılın bu dönemi her zaman çok yoğun olurdu.

“Yılbaşı’ndan sonra her şey normale döner,” dedi. Her gün en az bir kez ona bu konuda güvence veriyordu.

Bruce, Rachel’ın koluna girdi ve birlikte arabaya yürüdüler. Onu almaya gelmesi gereksizdi, ama yine de Rachel, Bruce’un bu ihtiyatlı tavrını takdir ediyordu. Er ya da geç Bruce, Rachel’ın güvende olduğuna inanacaktı. Er ya da geç kendisi de buna inanacaktı. İkisi de kaçırılmanın travmasını atlatamayacaktı, ama aynı şeyin tekrar olma ihtimali de çok uzaktı.

“Yılbaşı.” Bruce söylenerek iç çekti.

“Bana homurdanma, Bruce Peyton. Ben Yılbaşı’nı seviyorum, Jolene de seviyor.”

Bruce başını iki yana salladı. “Neden kadınlar bu tür günlerde, *özellikle* Yılbaşı’nda çılgına döner anlamıyorum.”

“Anlaman şart değil.”

Bruce güldü. “Kızımın üstünde inanılmaz bir etkin var. Bana neredeyse aynı şeyi söyledi.”

Jolene ve Rachel’in yıllardır çok özel bir dostluğu vardı. Kendisi de annesiz büyüdüğünden, Rachel küçük kızın zaman zaman annesi yerine koyabileceği yetişkin bir figüre ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Rachel bu rolü beş yıl önce, Jolene ikinci sınıftayken memnuniyetle üstlenmişti.

“Öğlenden beri bir şey yedin mi?” diye sordu Bruce.

Bu soruyla Rachel ne kadar acıkmış olduğunu fark etti ve cevap olarak midesi guruldadı. “Hayır, hiçbir şey yemedim.”

“The Barbecue House açıldı,” dedi Bruce. Eskiden Taco Shack en sevdikleri restorandı ve hafta başında yeni ismiyle tekrar açılmıştı. Duyduklarına göre önünde uzun kuyruklar oluşuyordu ve Rachel bir an önce oraya gitmek için can atıyordu, ama bütün gün ayakta durduğu bir cuma akşamının geç bir saatinde değil.

“Hayır, teşekkürler, çok yorgunum. Haftaya olur mu?” *Chronicle*’da okuduğuna göre yeni restoranın sahibi de en sevdikleri yer olan Taco Shack’in işletmecileriydi. Kapandığında Rachel büyük bir hayal kırıklığına uğramış, restoranla birlikte Bruce’la ilişkileri de sona eriyormuş gibi hissetmişti.

“Akşam yemeği için ne düşünüyorsun?”

“Dondurucuda iki tane tavuklu kiş var. Onları mikrodalgaya atarım,” diye cevap verdi Rachel. “Böylece dinlenebilirim.”

“Fazla kalamam,” dedi Bruce.

“Jolene nerede?”

“Arkadaşlarıyla paten kaymaya gitti. İzni on buçuğa kadar, eve Carrie’nin annesi getirecek.”

“Tamam, bir saatimiz var demektir.”

Birbirlerine gülümsediler.

Rachel arabasına bindi, Bruce onun kapısını kilitlemesini bekleyip kendi arabasına yöneldi, Rachel’ı izleyen Bruce onunla aynı anda eve vardı.

Ön kapıyı açan Rachel postayı alarak her şeyi mutfak tezgâhının üstüne bıraktı sonra kendisinin ve Bruce’un paltosunu astı.

Bruce televizyonu açtı. Her zamanki gibi kendini evinde gibi hissederek kanepeye oturdu ve bacaklarını uzattı. Uzaktan kumandayla kanallar arasında gezinirken arada bir haberlerde ya da bir sohbet programında duraklıyordu.

Bruce romantik biri değildi, onu sevgi sözcüklerine boğmuyordu ama Rachel sevildiğini biliyordu. Bruce’un duygularının samimiyetinden hiç şüphesi yoktu. Bir dakika, hatta bir an bile olmamıştı.

Tavuklu kişler fırında ısınırken Rachel Yılbaşı kartları ve her zamanki gibi faturalardan oluşan postayı gözden geçirdi. Gönderici adresi San Diego olan kırmızı, kare bir zarf görünce tereddüt etti. Üstünde açık adres olmasa da, Silahlı Kuvvetler postanesinden gönderilmiş olması kimden olduğunu açıkça ifade ediyordu.

Nate Olsen.

Yaklaşık üç yıl boyunca flört etmişlerdi. Kasabadaki hayırseverlerin düzenlediği Köpek ve Bekâr Erkek Müzayedesinde tanıştığı bir bahriyeliydi. Bir süre Rachel ona ve onun da kendisine âşık olduğunu sanmış, ama çok geçmeden Nate'in daha çok gelecekteki politik kariyerinde kullanabileceği bir ilişki peşinde olduğunu keşfetmişti. Zengin, iyi bağlantıları olan bir aileden geliyordu ve "sıradan" bir kadınla evlenerek oy potansiyelini yükseltmeyi hedefliyordu.

"Bir terslik mi var?" diye sordu mutfağa gelen Bruce.

Rachel bir an için Nate'in onunla bağlantı kurduğunu saklamayı düşündü, ama sonra vazgeçti. İlişkileri başından itibaren açık ve dürüst olmalıydı.

"Anlaşılan Nate bana Yılbaşı kartı göndermiş."

Bruce onunla göz göze geldi ama bakışlarından düşüncelerini anlamak mümkün değildi. "Açacak mısın?"

"Muhtemelen."

Bruce yorum yapmadı.

"Açmamı istemez misin?"

Bruce umarsızca omuz silkti. "Okuyabilirsin de," dedi.

Rachel gözlerini kıstı. "Biraz kıskançlıktan zarar gelmez, anlarsın ya."

Bruce ağzını çarpıtarak sırtıttı. "Benim nişan yüzüğümü takıyorsun, unuttun mu?"

"Evet, ama..."

"Beni seviyorsun," dedi Bruce büyük bir güvenle.

Rachel aksini söyleyemezdi.

“Nate’le evlenme şansın vardı. Hatırladığım kadarıyla, aslında onun teklifini kabul etmen için seni teşvik bile ettim. Sana kesinlikle benden çok daha fazlasını sunabilirdi.”

“Ve *hatırladığım* kadarıyla, beni baştan çıkarmıştın.” Hâlâ öyleydi. Bruce ona başka birinin sunamayacağı koşulsuz bir aşk sunacaktı.

Bruce sıırttı. “*Beni seviyorsun,*” dedi tekrar. “Ve bu değişmeyecek.”

Rachel işaretparmağını laf olsun diye ona salladı. “Kendinden o kadar emin olma Bruce Peyton. Bir kadının daima fikrini değiştirme ayrıcalığı vardır.”

Bruce, Rachel’in arkasındaki tezgâhtan bir kraker alarak ağzına attı. “Değiştirmezsin. Yoksa çoktan yapardın.”

“Öyle mi?” Kırmızı zarfı dikkatle açtı, içindeki yaldızlı Yılbaşı kartını Bruce’un Nate’in yazdıklarını göremeyeceği bir şekilde çıkardı ve her sözcüğün üstünde uzun uzun oyalandı.

“Ee?” diye sordu Bruce bir süre sonra.

Rachel kartı kasten kapatarak kenara koydu.

“Ne yazmış?” diye sordu Bruce, mikrodalganın yanına giden Rachel’i izleyerek.

“Bilmek istediğinden *emin misin?*” diye sordu Rachel.

“Eğer söylemek istiyorsan.”

Rachel derin bir nefes aldı. “Nate beni daima seveceğini, beni kaybetmenin hayatında bir dönüm noktası olduğunu yazmış. Tekrar düşünmem için *yaharıyor.*”

Bruce elindeki krakeri kenara bıraktı.

Fırının alarmı öttü, Rachel tavuklu kişleri fırından çıkardı.

“İstersen kendin okuyabilirsin,” dedi, dolaptan iki tabak çıkarırken.

Bruce başını iki yana sallayarak reddetti. “Sana gönderilmiş.”

“Bakmana izin veriyorum.”

Bruce bir kez daha reddetti.

“Artık önceki gibi ukalalık edemiyorsun, değil mi?” diye dalga geçti Rachel, tabakları küçük mutfak masasına getirirken.

“Benimle evleniyorsun,” dedi Bruce yavan bir ses tonuyla, ama sesi artık eskisi kadar güvenli çıkmıyordu.

Bruce’un kibrinin birden yok olması Rachel’i az da olsa keyiflendirmişti. Oysa tercihini çoktan yapmıştı ve bunun doğru olduğunu yürekten biliyordu. Geleceği Bruce, Jolene ve sahip olacağı çocuklara aitti.

“Bruce,” dedi oturdukları zaman. Konuyu kasten değiştirmek istiyordu. “Hemen hamile kalmak istiyorum.”

Bruce hızla gözlerini kırıştırdı. “Nasıl yani? Bu gece mi? Kesinlikle ben de isterim, ama her zaman dersin ki...”

“Evlendikten *sonra*.”

“Eh...” Gözleri tekrar hâlâ tezgâhın üstünde duran Yılbaşı kartına takıldı.

Rachel ayağa kalktı ve kartı isteksizce alan Bruce’a uzattı.

Bruce kartı açtı ve iki kısa sözcüğü okudu. Bitirdiğinde bakışlarını Rachel’a çevirdi. “Burada sadece ‘*Mutlu Yıllar, Nate*’ yazıyor.” Kaşlarını çatı. “Bir daha asla başka bir kadını sevmeyeceğine dair zırvalar nerede?”

“Öyle mi dedim?” diye kıkırdadı Rachel.

“Tam olarak öyle olmayabilir, ama temelde evet.”

“Satır aralarını okumalısın.”

“Sadece mutlu yıllar demiş,” diye işaret etti Bruce.

“Şey, evet, yazdığı bu, ama ikimiz de biliyoruz ki bundan daha fazlasını kastediyor. Beni özlüyor.”

“Güzel.”

“Fakat...”

“Seni istediği kadar özleyebilir, ama sen benimle evleneceksin. Hepsi bu.”

“Bruce,” dedi Rachel bütün sevimliliğiyle, “*kıskanıyorsun.*”

“Asla,” diye üsteledi Bruce.

Rachel sesini çıkarmadı.

“Tamam, belki biraz,” diye itiraf etti Bruce. Bir süre sonra sordu, “Kıskanmalı mıyım?”

Gözlerindeki tereddüdü gören Rachel’in içi cız etti. Onunla daha fazla dalga geçemezdi. “Nate hayatımdan çıktı. Çılgınca, anlamsızca sana âşığım, Bruce.”

Bruce mahcup bir şekilde sırttı. “Bunu biliyorum.”

“Yine de ara sıra duymak güzel, değil mi?” dedi ve bu kez ciddiydi. Nişanlısı süslü sözler söylemeyi bilmese de, ara sıra duygularını ifade etse fena olmazdı.

“Kalan hayatımızda her gün seni ne kadar sevdiğimi söylesem nasıl olur?” diye sordu. “Bu kadarı yeterli mi?”

Rachel gülümsedi. “Başlangıç için kesinlikle yeterli.”

“Gelelim başka bir konuya, aile olmaya.”

“Evet?” İşte *bu* Rachel’i heyecanlandıran bir konuydu.

On Dört

“Örgü konusunda haklıymışsın.”

Aniden ortaya çıkan genç kadın sesiyle ürken Faith Beckwith başını incelediği motif kitabından kaldırdı. The Quilted Giraffe’ta bir masada oturmuş tasarladığı bir örgü için araştırma yaparken Troy’un kızı Megan’ı kendisini seyrederken buldu.

“Megan.” Gözlerindeki şaşkınlığın fark edilmediğini umuyordu. Kadının Troy’un kızı olduğu gerçeğini geçiştirmesi bir an sürdü. Bütün çabasına rağmen, Troy’u unutmak boş bir çabaydı. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Gerçekten iyi,” diyen Megan sesini alçalttı. “Bu hamilelik ilkinden çok farklı.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” diye mırıldanan Faith, Troy’un kızı adına gerçekten mutluydu.

“Bebekten kimseye söz etmedim. Craig hariç. Kocama söylemek *zorundaydım*.”

“Elbette.” Faith bunu duyduğuna sevinmişti. Megan’ın hamileliğini kendine saklamasından endişeleniyordu.

“Babam ve kayınpederimle kayınvalidem henüz bilmiyor.” Duraksadı. “Babama söylememek çok zor.”

“Öyleyse neden söylemiyorsun?” diye sordu Faith. Troy mükemmel bir büyükbaba olurdu.

“İkimiz gerçekten çok yakınız,” diye devam etti Megan. “Gereksiz yere endişelenmesini istemiyorum.” Bir sandalye çekip Faith’in yanına otururken hafifçe gülümsedi. “Yine de içimde güzel bir his var.”

“Babana ve diğer büyüklerine söylemen gereken zaman geldiğinde bunu hissedersin,” dedi Faith, onun gözlerine bakmadan. Troy’un kızıyla böyle belirsiz konuşmak tuhaf bir duyguydu. Bununla birlikte, Megan’ın gayet sağlıklı görüldüğünün farkındaydı. Yanaklarına renk gelmişti, gözleri berrak ve ıslı ıslı.

“Seni burada gördüğüme sevindim,” dedi Megan, devasa çantasını masaya koyarken. “Sağlık ocağına geldiğim gün çok yardımcı oldun.”

“Aslında, işteki ilk günümdü.”

“Şaka yapıyorsun!”

Faith yavaşça güldü.

“Ben, sadece benim için orada olduğunu hissettim. Çok duygusaldım. Beni sakinleştirdin ve seninle konuştuktan sonra, ben... gerçekten umutlandığımı hissettim.”

Faith bu nazik sözler karşısında minnettardı.

“Fakat da daha fazlası da var,” diye devam etti Megan. “Örgü örmenin bana iyi geleceğini söyledin. Haklıydın. Ne zaman bebek için endişelensem, şişlerimi elime alıyorum ve senin sözlerin aklıma geliyor. Sanki...” Tekrar duraksadı. “Yanlış

bir izlenime kapılmanı istemiyorum, ama tam annemin bana söylemesini istediğim şeyleri söyledin.”

“Eminim annen yanında olsa, o da sana aynı güvenceyi verirdi.”

“Onu özlemediğim bir tek gün yok,” dedi Megan. Gürültüyle burnunu çekti. Utanmış olmalı ki kâğıt mendil aramak için çantasına uzandı. “Bugünlerde duygularım tavan yapmış durumda, hemencecik ağlıyorum.” Gülmeye çalıştı, ama pek başarılı olamadı.

“Hamileyken ben de öyleydim,” dedi Faith. “Hatırlıyorum da, Mary Tyler Moore komedi programının tekrarını izliyordum, Palyaço Chuckles’ın öldüğü bölüm. Komedi olduğu halde, avaz avaz ağlıyordum ve hemen ardından gülüyor, sonra tekrar ağlıyordum.”

“*Mary Tyler Moore*’un komedi programlarını seviyor muydun?” diye sordu Megan gözlerini fal taşı gibi açarak. “Bakımevindeyken annemle birlikte seyrederdik. Hangi bölümden söz ettiğini çok iyi biliyorum. Annemin en sevdiği programdı.”

Sonra, birden mağazaya neden geldiğini hatırlamış gibi, çantasına uzanarak örgüsünü çıkardı. “Buraya bana yardımcı olabilecek birini bulma umuduyla gelmiştim.” Yününü ve şişlerini masanın üstüne koydu.

Faith birden Megan’ın sıra ortasında örgüyü bıraktığını fark etti, bu hiç iyi bir fikir değildi.

“Sanırım ilmek kaçırdım ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Ben sana yardım ederim,” diye mırıldandı Faith, yarısı bitmiş bebek battaniyesine bakarak.

Kendi çantasından bir tuğ çıkaran Faith isyankâr ilmeği yakalayarak yerine getirdi, sonra tekrar şişe taktı. “İşte,” dedi sakın bir sesle. “Artık sırayı bitirebilirsin. Nasıl yaptığımı gördün, değil mi?”

Megan başıyla onayladı. “Bir tuğ satın alsam iyi olacak, ne dersin?”

“Harika bir yardımcıdır.”

“Tamam, bugün alacağım. Çok teşekkürler.”

“Benim için zevkti.” Faith motif kitabına dönerek Troy’u ve onu ne kadar özlediğini düşünmemeye çalıştı.

“Düşündüm de... yani...” Megan kararsız görünüyordu. “Sağlık ocağında çalışıyorsunuz ve beni gerçekten tanıyorsunuz...”

“Evet?” diye meraklandı Faith.

“Ara sıra sizi ziyarete gelsem uygun olur mu? Hasta olarak değil tabii.”

“Arkadaş olarak mı?” diye sordu Faith.

Megan hevesle onayladı. “Kahve ya da yemek molasında.”

Faith ikilem içindeydi. Troy’un arkadaşlıklarından haberi olursa, bunu Faith’in kasıtlı organize ettiğini düşünebilirdi. Kızı aracılığıyla onunla bağlantı kurmaya çalıştığını varsayabilirdi ve bunun gerçeğe uzaktan yakından ilgisi yoktu.

“Abes mi olur?” diye sordu Megan kaşlarını çatarak.

“Abes... değil,” dedi Faith.

“Belki klinik dışında görüşebiliriz,” diye önerdi Megan, mükemmel bir çözüm bulmuş edasıyla.

“Sanırım burada, mağazada buluşabiliriz,” dedi Faith.

“Örgünde sana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Bu battaniye fikri harika, ama sana aynı zamanda bebeğin hastaneden eve giderken giymesi için nasıl patik ve bere örmen gerektiğini de öğretebilirim.”

“Gerçekten mi?”

“Ben... Evet,” dedi Faith. “Aileye her yeni bebek gelişinde ördüğüm bir motif var. Buradaki kurs masalarında buluşabiliriz.”

“Bu harika! Teşekkürler Faith.” Megan bir an endişeyle duraksadı. “Faith dememde sakınca yok, değil mi?”

“Elbette yok, Faith gayet iyi.”

Bir sonraki hafta için tarih belirlediler ve Faith kendi huzuru adına bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşündü. Troy’un kızıyla arkadaş olmayı aklından geçirmemişti. Bununla beraber, ilk bebeğini kaybettikten sonraki bu ikinci hamileliğinde Megan’ın duygusal anlamda desteğe ihtiyacı vardı.

Yine de, Troy düşünebilirdi ki...

Hayır. Troy Davis’i aklına getirmeyecekti. Megan’la arkadaş olmasının Troy’la bir ilgisi yoktu. Megan bağımsız bir kadındı. Faith de öyle.

Mağazadan eve döndüğünde Faith kendine çay demleyerek salonda oturdu. Toprak tonlarında çok güzel bir yün bulmuştu ve bununla güzel bir atkı denemesi yapmak istiyordu. Kafasındaki projeye başlama hevesiyle şişlerini ve yeni yumağını aldı, ilmekleri atmak üzereydi ki kapının zili çaldı.

Saat daha dördü biraz geçtiği halde hava kararmaya başlamıştı. Faith verandanın ışığını yaktı ve gözetleme deliğinden dışarı baktı.

Ve onu gördü.

Troy Davis.

Hiç kuşkusuz Megan'la Faith'in buluştuğunu duymuş, mesnetsiz varsayımlar ve yargılamalarla onu eleştirmeye gelmişti. Eğer durum buysa, ki muhtemelen öyleydi, Faith onu dinlemeyecekti. Megan'la görüşmek için *onun* iznine ihtiyacı yoktu.

İsteksizce kilidi çevirip kapıyı açtı. Kapının dışına yaprak dökmeyen bitkilerden yapılmış bir çelenk takmıştı ve kokusu, çocukluğunun Yılbaşı anılarıyla birlikte odaya doldu.

Üniforması hâlâ üstünde olan Troy elinde şapkasıyla karşısında dikiliyordu. "Merhaba Faith."

"Troy." Başıyla hafifçe selamladı, sesini dengeli ve sakin tutmaya çalışıyordu.

"Birkaç dakika konuşabilir miyiz?" diye sordu Troy, Faith kapıyı hemen açmayınca.

Faith gülümsemeden tel kapıyı açtı ve onun içeri girmesine izin verdi.

Yaklaşık iki hafta önce karşılaşmalarının ardından Troy'un birkaç kilo verdiğini fark etti ve hasta olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Verdiği kesin karara rağmen onu dikkatle inceledi, *sanki görüntüsüne hasret kalmış gibi*, diye düşündü bezginlikle.

Troy Davis'i umursamak *istemiyordu*. Ona karşı hiçbir şey hissetmek istemiyordu. Onu tekrar hayatına sokmak kendisine acıdan başka bir şey getirmeyecekti. Troy bunu kanıtlamıştı.

Troy salona girdi. "Oturabilir miyim?" diye sordu.

Faith başıyla onayladı. İçtenlik ve sıcaklıktan yoksunluğu

doğasına aykırıydı, ama kendini korumak zorundaydı. Başka şansı yoktu.

En sevdiği kabarık koltuğuna oturdu, Troy karşısındaki yerini aldı. Minderin ucuna ilişmişti ve şapkası hâlâ elindeydi.

Bitmek bilmez gibi görünen bir an boyunca konuşmadı. “İyi görünüyorsun,” diyebildi sonunda.

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Faith kuru bir sesle. Ne kadar iyi olduğu ve onsuz hayata ne kadar kolay alıştığı hakkında böbürlenmemek için dilini ısırdı.

Troy başıyla onayladı. “Düşünüyordum da...”

Faith örgü şişlerine uzandı, ellerini meşgul edecek bir şeye ihtiyacı vardı.

“Düşünüyorum da, aslında umuyorum, belki bu akşam yemek için vakit ayırabilirsin.”

Faith şişlerini kucağına bırakarak kaşlarını kaldırdı. “Efendim? Beni yemeğe mi davet ettin?”

“Evet. Cedar Cove’da birçok güzel restoran var ve...”

“Bu ne *cüret* Troy Davis.”

Troy’un beti benzi attı.

“İki ay önce seni yanlış mı duydum? Geçen haftadan söz etmiyorum bile. Sözlerini ve niyetini bir şekilde tersinden anlamış olabilir miyim?”

Troy tereddütle kaşlarını çatı.

“Hatırladığım kadarıyla, artık görüşmezsek daha iyi olacağını söylemiştin. Ben böyle hatırlıyorum, eğer yanlış anlamışsam lütfen düzelt.”

“Öyle söyledim,” diye kabul etti Troy. “Fakat o zaman,

ne kadar zor olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Seni seviyorum, Faith.”

“Hayır sevmiyorsun,” dedi Faith ruhsuzca. Kendini tekrar Troy’un büyüüne kaptırmak istemiyordu.

Troy’un başı yumruk yemiş gibi arkaya düştü.

“Eğer beni sevseydin,” diye devam etti Faith soğuk bir sesle, “kalbimi kırmak için bu kadar acele etmezdin. Böyle bir alışkanlığın var Troy ve benim için olay bitti. Bu sonuncusuydu.” Onunla göz göze gelmekten kaçınarak tekrar örgüsünü aldı. “Yemek davetine gelince...”

Troy sözlerini bitirmesine fırsat vermedi. “Seni özledim, Faith.”

Faith de itiraf edemeyeceği kadar onu özlemişti, ama bu Troy’un söylediklerini değiştirmezdi, Faith’le artık görüşmek istemiyordu. Kızı hakkında nasıl endişelendiğini biliyordu ve özellikle Megan’la tanıştıktan sonra ona hak vermişti. Eğer sabırlı olmasını istese onu anlayabilirdi. Oysa o Faith’i hayatından çıkarmayı tercih etmişti. Aynen böyle olmuştu. Faith baskı yapmasa, sebebini bile söylemeyecekti. Yo, hayır. Troy Davis’le işi bitmişti.

“Seni düşünmeden geçen bir günüm bile yok,” diye mırıldandı Troy.

Faith ısrarla ona bakmıyordu.

“Ne zaman evinin önünden geçsem, kendime ne kadar budala olduğumu hatırlatıyorum.”

“Dağarcığına birkaç sözcük daha ekleyebilirim.”

Faith bunu espri olsun diye söylememişti, ama Troy güldü.

“Evet, eminim yaparsın.”

Faith şişlerini biraz daha sıkı kavradı.

“Kapına gelecek cesareti bulmak uzun sürdü, Faith. Senden istediğim akşam yemeği değil. Aslında istediğim... ikinci bir şans.”

Faith dudaklarını sıktı. “Üçüncü olmuyor mu?”

“Üçüncü mü?”

“Daha genç bir kızken kalbimi kırmıştın.”

“Of, hadi ama, Faith. Sen de benimkini kırmıştın ve eğer beni bununla suçluyorsan, kesinlikle yanlış yoldasın.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Annen bana yalan söyledi,” diye hatırlattı Troy.

“Ve sen ona inandın! Benimle konuşmadın bile. Annemin sözüne uyarak kendi yoluna gittin ve Sandy’yi buldun.”

“Sen de Carl’ı buldun ve onunla evlenmek için hiç beklemedin.” Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Tartışmanın bir anlamı yoktu. İkisi de diretiyor ve geri adım atmak istemiyordu.

“Bu yıllar önceydi,” dedi Troy, gergin bir andan sonra. “Bana göre talihsiz bir durumdu, ama oldu. İkimiz de hayatımıza devam ettik ve başkalarını bulduk. Sen iyi bir adamla evlendin ve ben sevdiğim bir kadınla. İkimiz de aileler kurduk. Her şey yazıldığı gibi oluyor.”

Troy olanları gayet mantıklıymış gibi ifade ediyordu, ama üniversitedeyken kendisini neden başından attığını düşünerek ve neden bu kadar zalim davrandığını merak ederek ağlamakla geçen uykusuz gecelerini bilmiyordu. Evet, Carl’la tanışmış ve

evlenmişti, ama Troy'u unutmak kolay olmamıştı. Onu o zaman da gerçekten seviyordu, şimdi de.

“Kader bizi tekrar bir araya getirdi,” diye mırıldandı Troy.

“Ve sen onu boşa harcadın.”

“Öyle yaptım ve özür diliyorum,” dedi tereddüt etmeden. En azından bu kadarını itiraf edebiliyordu.

“Megan’ın hayatımda başka bir kadın olmasını kabullenemeyeceğini sanıyordum,” diye açıkladı. “Özellikle Sandy’nin ölümünden hemen sonra.”

Faith, Megan’ın ona bir şeylerden söz etmiş olmasından şüpheleniyordu. Hamileliğini babasından ve diğer aile büyüklerinden sakladığına göre, arkadaşlıklarından da bahsetmemiş olmalıydı.

“Megan benim tek çocuğum ve onu seviyorum, ama benim de bir hayatım var.” Troy duraksadı, ardından yumuşak ve boğuk bir sesle ekledi. “Şu anda hayatım sensiz bomboş.”

Faith direncinin kırılmaya başladığını hissedebiliyordu.

“Tekrar deneyecek miyiz?”

İlişkilerinin bittiğine dair bütün inadına rağmen, Faith bo-calıyordu. Troy umut dolu bir ifadeyle ona bakarak bekliyordu. Faith bakışlarını ondan kaçırdı. “Bunu düşünmek zorundayım.” Duraksadı. “Bu kez *emin misin*, Troy?”

“Eminim.”

Faith ona inanmak istiyor ama korkuyordu. Yeni bir reddilmeyi, yeni bir suistimali kaldıramayacağını biliyordu. “Henüz bir karar vermeye hazır değilim,” dedi.

Bir an için Troy hayal kırıklığına uğramış gibi oldu, ama

tavrını hemen değiştirerek daha ciddi bir göründü. “Öyle olsun.” Bir sonraki cümlesini kafasında tartıyormuş uzun süre elindeki şapkaya baktı. “Bak ne diyeceğim. Kararını verdiğin zaman, bana bildirirsin.”

“Olur.”

“Seni tekrar rahatsız etmeyeceğim, Faith.” Ayağa kalktı, ön kapıya doğru yürüdü. “Yolu göstermen gerekmez.”

Yine de, Faith kalkarak ona eşlik etti.

Troy gergin ve dimdik duruyordu. Faith onun sözünde duracağını ve bir daha onunla bağlantı kurmaya çalışmayacağını biliyordu.

Bir sonraki hareket, eğer olacaksa, Faith’ten gelmek zorundaydı.

On Beş

Justine Gunderson annesini görmek için sabırsızlanıyordu. Olivia'yı günde bir ya da iki kez arıyordu ama çarşambadan beri onu ziyaret etme fırsatı olmamıştı. Yeni restoranıyla ilgili ikisine de keyif veren sohbetlerine devam etmek istiyordu. The Victorian Çay Salonu tadilattaydı ve Olivia'nın önerileri büyük fark yaratmıştı.

Annesi ameliyatın etkilerini atlatmaya başlamış gibiydi, şubatin başında kemoterapiye başlayacaktı. "Yeni bir yıla başlamak için harika bir yol!" diye dalga geçerek hepsini güldürmüştü. Sonuçta, gülmekten *başka* yapacak hiçbir şeyleri de yoktu, gülecek ve direneceklerdi.

Justine cumartesi sabahına özgü angarya işlerini bitirdi; kuru temizleme, kütüphane ve sonunda o gün Leif'la birlikte pişireceği zencefilli kurabiyeye gereken pudra şekerini almak için market ziyareti. Her şeyi arabaya atan Justine annesinin Deniz Feneri Yolu'ndaki evine direksiyonunu kırdı.

Evin önüne park ettikten sonra hızla verandanın basa-

maklarını tırmadı. Bir kez gürültüyle yumrukladıktan sonra kapıyı açtı. “Anne? Jack?”

“Buradayım,” diye seslendi Olivia yatak odasından.

Justine koridoru geçti. Annesinin bir cumartesi sabahı bu saatte hâlâ yatakta olması alıştığı bir durum değildi. Justine ameliyatın ve anestezinin onun enerjisini tükettiğini biliyordu, ama yine de şaşırmaktan kendini alamıyordu. Olivia hayatı boyunca erken kalkan biri olmuştu ve bu yeni durum hiç... ona özgü değildi.

Karanlık odaya girdiğinde annesinin yatağın kenarında oturduğunu gördü.

“Bana sabahlığımı verir misin?” diye sordu Olivia sendeleyerek.

Justine söyleneni yaptı. “Perdeleri açmamı ister misin, anne?”

“Lütfen.”

Soluk gün ışığı odaya dolunca sordu: “Jack nerede?”

Olivia ona baktı. “Şey... Kitsap Alışveriş Merkezi’ndeki gençlerin futboluyla ilgili bir spor yazısı yazacak. Söyleşi yapabileceği tek zaman buydu.” Ayağa kalkan annesi sabahlığının kemerini bağladı. “Eminim gelmek üzeredir.” Gözlerini kırptırarak sordu: “Bu arada, saat kaç?”

“Onu çeyrek geçiyor.”

Olivia gözlerini ovuşturdu. “Bu kadar uyuduğuma inanamıyorum.”

“İhtiyacın olduğu çok açık. Çay demleyeyim mi?”

Esneyen Olivia başıyla onayladı. “Teşekkürler hayatım.”

Justine bu eski evi seviyordu, özellikle de mutfak. Bu evi,

kendi evi kadar iyi tanıyordu. Ocak ve dolap arasında rahatça hareket ederek suyun kaynaması için ateşi yaktı, en sevdiği beyaz seramikten demliğı çıkardı ve naneli çay poşetlerini aldı. Genelde İrlanda usulü kahvaltılık çayı tercih ederlerdi, ama bu kez ikisi için de daha uygun seçim yaptığını düşünüyordu.

“Leif evde mi?” diye sordu on dakika sonra ona katılan annesi.

“Babasıyla öteki büyükannesini ve büyükbabasını ziyaret ediyor.” Justine masaya iki fincan ve çay tabağı koymuştu bile. Olivia sandalyesine yerleşirken nane aromasını içine çekerek kaynar çayı fincanlara boşalttı. Kar tanesi desenli pamuklu pijaması ve Grace Harding’in hediyesi olan kırmızı sabahlığı hâlâ Olivia’nın üstündeydi.

“Seni görmek harika, Justine,” dedi annesi gülümseyerek.

“Seni de anne. Dün uğramayı düşünüyordum, ama...”

“Yo yo, burada olman gerektiğini ima etmek istemedim. Her gün konuşuyoruz.”

Annesiyle olan ilişkisinin temelleri sağlamdı. Eskiden öyle değildi ve Justine, Seth’le evlendikten sonra kaydettikleri aşamayı zora sokacak herhangi bir şeye izin vermeye niyetli değildi.

“İyi misin?” diye sordu annesi Justine’in karnına bakarak.

“Harikayım. Yüz yıl önce olsa, her yıl ya da iki yılda bir doğuran kadınlardan olabilirdim. Sağlığım süper ve hamileliği de seviyorum.”

Annesi gülümsedi. “Ben de severdim. Sen ve kardeşin...” Genelde Jordan’dan söz edeceği zaman yaptığı gibi tereddüt etti. Justine annesini bu kadar iyi tanımasa, gözlerinin bir an

hüzünle gölgelendiğini kaçırabilirdi. Aynı kayıp duygusunu kendisi de yaşıyordu. On üç yaşındayken bir yaz günü ölen ikiz erkek kardeşinin yokluğunu.

“Sence benim de ikizlerim olur mu?” diye sordu Justine. Seth’le birlikte bunu merak ediyorlardı, yakında yaptıracağı ultrasonun onlara kesin bir cevap vereceğini umuyordu.

“Ailede var.” Annesi bir kez daha gülümsedi, bu düşünce-den keyif aldığı belliydi.

“Büyükannemin de ikiz erkek kardeşleri var, değil mi?”

Olivia başıyla onayladı. İki büyük dayısı da ölmüştü, ama Charlotte’un onların fotoğraflarıyla dolu bir albümü vardı.

“Justine, ikiz taşıyormuş gibi *hissediyor musun?*”

“Of, Tanrı aşkına, bilmiyorum. Sanmıyorum.” Omuz silkti. “Her neyse anne, sana çay salonunda neler olup bittiğini anlatmak istedim.”

Annesi oturduğu yerde doğruldu. “Tamam, anlat bakalım.”

“Şey, dış cepheyi güzel bir pembe tonda boyamaya karar verdim.”

“Pembe,” diye tekrarladı Olivia. Bir kez daha, “Pembe,” diyerek, sanki yanlış duymuş gibi kaşlarını çatı.

Justine annesinin tepkisini görünce sırtıttı. “Seth’e söylediğimde de aynı tepkiyi verdi.” Seth onu caydırmaya çalışmamıştı, ama Justine tercihini tuhaf bulduğunun farkındaydı. Yine de seçtiği renkten son derece emindi ve ayrıntıları defalarca gözden geçirmişti.

Her gün inşaat alanına gidiyor, projeyi müteahhitte tartışıyordu. Her gün yeni kararlar alınıyordu ve bunları yapım eki-

biyle görüşmek mantıklı ve anlamlıydı. Her ziyaretin ardından yeni restoran ve Cedar Cove için, özellikle de kadınlar için ifade edeceği anlam,ı onu biraz daha heyecanlandırıyordu. Öğle yemeğine gitmeye can atacaklardı. Özellikle onlara hizmet veren bir buluşma mekânı olacaktı.

“Çay salonu uğrak yeri olacak,” dedi gururla.

“Flamingo kadar pembe olacak,” diye dalga geçti annesi, “böylece bulmak kolay olacak.”

“Hayır, gülkurusu.” Adeta başı dönen Justine gülmeye başladı, annesi de ona katıldı. Bir an sonra Justine annesinin gülüşünün zorlama olduğunu fark etti.

Ters bir şeyler olup olmadığını sormak istedi, ama sormadı. Annesi Jack’le kavga ettiyse burnunu sokmak istemezdi. Olivia’nın paylaşmak istediği bir şey varsa, Justine dürtüklemekten de bunu yapabilirdi.

“Çok yorgunum,” dedi, çayından bir yudum alan Olivia.

“Yatağına dönmek ister misin?”

“Belki dönmeliyim. Sadece birkaç dakika.” Çayını bitirdi ve beyaz demliğe uzandı. Eli şüpheli bir biçimde titriyordu.

“Bekle anne,” diyen Justine demliği hemen ondan uzaklaştırdı. “Ben koyarım.” Annesinin ameliyat sonrası bitkin hali onu endişelendiriyordu. Justine’in daha önce itiraf etmek istemediği kadar berbat görünüyordu. Yüzü kızarmıştı ve sandalyesinde rahatsızca yer değiştiriyordu.

“Büyükkannen tarifleri hazırlamayı bitirdi mi?” diye sordu Olivia, Justine’in ilgisini başka yöne çevirerek.

“Hemen hemen. Büyükkannemin ne kadar muazzam bir iş çıkardığına inanamazsın.”

Olivia gülümseyerek başıyla onayladı. “Yapacağını biliyordum.”

“Büyükanнем haftalardır tarifleri toparlıyor.” Justine sadece Charlotte’un birkaç özel tarifini rica etmiş, ama Charlotte onun beklentilerinin çok ötesini gerçekleştirmişti.

“Büyükanнем, Ben’le birlikte Yılbaşı’nda gemi yolculuğuna çıkmadan önce her şeyin organizasyonunu bitirmeye kararlı.”

“Öyleyse hayli var?” Fincanını kaldırırken annesinin eli titriyordu.

“Birkaç yüz tane diyebilirim. Görmen gerek anne. Onun adına Ben her şeyi bilgisayara kaydetti. Sonra büyükanнем bütün tarifleri gözden geçirerek son dokunuşları ve eklemeleri yaptı. Bana ailemizin çok özel yemek kitabını hazırladı. Hatta içinde Grace, Corrie McAfee ve Peggy Beldon gibi yakın arkadaşlarının bile tarifleri var. Bütün bayram yemekleri de. Yine de en özel bölümler, eklediği küçük notlar.”

“Bana örnek ver,” dedi Olivia.

“Şey, mesela, tarçınlı rulolara Jack için pişiriliyorsa kuru üzüm konmayacak diye not düşmüş.”

Annesi başıyla onayladı.

“Annem üzüm seven Jack’in kuru üzümünden nefret etmesini komik buluyor.”

Annesinin bakışları yumuşadı. “Erik de sever, ama kuru erikten hoşlanmaz, biliyorsun.”

Justine, Jack’in kurutulmuş meyveye olan antipatisi hakkında daha fazla yorum yapmak istemedi ve, “Her neyse,” dedi. “Büyükanнем her türlü ipucunu ve bazı tariflerin nereden

geldiğini de not etmiş. Yıllardır gittiği cenaze evlerini biliyorsun, değil mi?” Justine ve Olivia birlikte sırttılar. “Anne, yemek kitabı gerçek bir hazine.”

“O senin büyükannen,” diye mırıldandı Olivia. “Kafasına bir şey koydu mu, hiçbir şey onu durduramaz.”

“Bana verebileceği en güzel hediyeydi.”

“Kardeşin en çok zencefilli kurabiyeleri severdi.” Annesi düşüncelere dalmış gibiydi.

“James mi?”

“Jordan. Fakat onları insan biçiminde yapmamı istemezdi. Bunun için fazlasıyla *klas* bir çocuktur. O yüzden diğer kurabiyeler gibi yuvarlak yapardım.”

Justine bunu hatırlamıyordu.

“Benden onun için pişirmemi istedi.”

Jordan’ın çocukluğu hakkında nadiren konuşurlardı. Aradan yirmi yıl geçtiği halde, şimdi bile çok acı veriyordu. Annesinin Jordan’ın en sevdiği kurabiyelerden söz etmesi gerçekten tuhaftı.

“Jordan senden kurabiye yapmanı mı istedi? Ne zaman?” Jordan ağustos ayında ölmüştü ve yaz mevsiminin en sıcak günlerinden birinde annesinin zencefilli kurabiye pişirme ihtimali yok denecek kadar azdı.

Olivia şaşkınlıkla Justine’e baktı. “Bu sabah.”

Justine donakaldı. Tekrar konuşabildiğinde, sesinin olabildiğince yumuşak çıkmasına gayret ediyordu. “Bu sabah Jordan’la konuşmuş olamazsın anne.”

Olivia boş gözlerle ona baktı ve ardından mahcup olarak

başını iki yana salladı. “Elbette bu sabah değildi. Ne düşünüyordum bilmem, ama Jordan benden kurabiye pişirmemi isteyemez değil mi?”

“Hayır anne, isteyemez.” Paniğe kapılan Justine dikkatle annesini inceledi. Gözleri fazlasıyla parlaktı ve ateş gibi yanıyordu.

“Çok susadım,” dedi Olivia. Fincanını aldı, ama bu kez eli kontrolsüzce titriyordu. Fincan parmaklarının arasından kayıp masaya düşmeden önce etrafına ve Yılbaşı temalı Amerikan servislerin üstüne çay döküldü.

“Ben ne yaptım?” diye haykırdı Olivia. “Şu karışıklığa bak!”

“Bunun için üzülme. Seni yatağına götüreceğim.”

Olivia nerede olduğunu farkında değilmiş gibi, Justine’e kafası karışmış bir ifadeyle baktı.

Annesine destek olan Justine onu mutfaktan çıkardı ve uzun koridordan geçirerek yatak odasına götürdü. Bir kolunu beline sarmış, annesini yarı taşıyor yarı sürüklüyordu.

Olivia’nın üstünü örter örtmez Justine annesinin yüzünün dokunulmayacak kadar sıcak olduğunu fark etti ve bu durum onun soluğunu kesti. Banyoda bulduğu ateşölçeri annesinin altına dayadı.

Okuduğu rakam paniklemesine sebep oldu. Kırk bir derece ateşle, kimsenin annesinin hayatı tehlikesi olduğunu söylemesine gerek yoktu.

“Ben iyiyim, Justine,” diye ısrar etti Olivia dili dolanarak. “Jack birazdan eve döner.”

“Hemen onu arıyorum!”

“Hayır... Arama. Gerek yok. Uyursam... iyi hissederim.”

Justine annesiyle tartışmak yerine mutfığa koştu. Jack'in telefon numarasını ararken etrafa dökülen çay umurunda değildi. Her zaman çok düzenli olan annesi numarayı rehberde *Jack*'in altına gayet düzgün biçimde yazmıştı.

Telefon üç kere çaldığında hâlâ açılmamıştı.

Geçen zaman üç uzun yıl gibi geliyordu. Sonunda Jack cevap verdiğinde Justine patladı, "Anneme bir şey oldu. Ateşi kırk bir derece... Jordan'dan bahsediyor... Jack, ne yapacağım?"

Jack'in hiç soru sormaması övgüye değerdi. "Geliyorum," dedi çabucak. "Hemen onkoloğunu arıyorum. Yakınlardayım... On dakikaya kadar oradayım."

Justine annesine bakmak için geri döndüğünde, annesinin Jordan'la sohbete daldığını gördü. Bir şeylere kıkırdıyor ve mırıldanıyordu: "Of Jordan, beni sürekli güldürüyorsun."

"Anne, anne." Justine yatağın kenarına oturarak annesinin elini tuttu. Ağlamamak için çabalarken kalbi deli gibi atıyordu.

Hızla yaklaşan bir aracın sesini duydu. Hemen salona koşan Justine gelenin Jack olması için dua ediyordu. Oysa gelen kişi, egzozuna susturucu takılmamış modifiyeli bir arabaya binen düşüncesiz bir yeni yetmeydi. Yolu taradı, Jack henüz görünürlerde yoktu.

Beş dakika sonra Jack eve ulaştı, kapıyı hızla açarak ve ona seslenerek içeri girdi.

"Buradayım," diye bağırdı Justine.

Jack yatak odasına daldığında Olivia daha önce onu hiç görmemiş gibi yüzüne baktı.

"Ateş yüzünden aklı başında değil," diyen Justine artık

korkusunu gizlemeye gerek duymuyordu. “Çok yüksek, Jack. Çok yüksek.”

“Dr. Franklin onu hastaneye götürmemiz gerektiğini söyledi.” Olivia’yı battaniyeyle birlikte kucaklayarak ön kapıya yürüdü. O noktada Olivia artık itiraz edemeyecek kadar halsizdi.

Justine battaniyeyi toparlayarak Jack’in yanında koşuyordu. Olivia’yı Jack’in arabasının arka koltuğuna yatırdılar ve doğrudan Bremerston’daki hastanenin yolunu tuttular. Justine de annesinin yanındaydı.

“Hiç büyümedi,” dedi, Justine’e dönen Olivia.

“Jordan’dan mı söz ediyorsun anne?”

Olivia gülümseyerek başını koltuğa yasladı. “Benden zencefilli kurabiye isterken on üç yaşındaydı ve hâlâ öyle...”

Justine annesinin elini kavradı, duygularını kontrol edebilmek için büyük çaba sarf ediyordu. Jack hız sınırının çok üstündeydi, ateşini düşürmek için umutsuz bir çabayla camları açtığından soğuk aralık havası içeri doluyordu. Ateşten yanan yüzüne buz gibi rüzgâr çarpan Olivia gözlerini kapadı, Justine titredi. Ceketini ya da çantasını almayı düşünmediğinden dişleri takırdamaya başladı.

Hastaneye ulaştıklarında her şey çok çabuk oldu. Annesinin doktoru daha önceden telefon ettiği için personel onları bekliyordu.

Onkolog Doktor Franklin ortaya çıkana kadar Justine ve Jack sessizce oturarak beklediler. Doktorun yüzü tatsızdı. “Korkarım Olivia’nın yarası enfeksiyon kapmış,” dedi.

“Bu nasıl olabilir?” diye sordu Jack. “Son derece dikkatli davrandık. Bütün talimatları harfiyen yerine getirdik.”

“Muhtemelen sebebini asla bilemeyeceğiz. Şu anda en büyük endişemiz ateşini düşürmek. Damardan antibiyotiğe başladık.”

Olivia’nın yatırılır yatırılmaz döneceğini söyleyerek yanlarından ayrıldı.

Jack’in yüzü kireç gibi, ifadesi keder doluydu. Kendini suçlar gibi bir hali vardı. Sürekli, “Asla yanından ayrılmamalıydım,” diyordu. “Tanrı’ya şükür sen oradaydın.”

Arka planda çalan Yılbaşı şarkıları artık çok uygunsuz geliyor, ama Justine’e Seth’le birlikte o gün Yılbaşı ağacını kurmayı tasarladıklarını hatırlatıyordu. Oysa şu anda tatil için hazırlanmak aklındaki en son şeydi.

“Annem düzelecek,” dedi, çünkü bunu duymaya ihtiyacı vardı. Söylemeye ihtiyacı vardı.

“Elbette,” diye onayladı Jack, ama sesi pek güvenli çıkmıyordu.

Olivia’dan haber almayı beklerken, Justine nerede olduğunu haber vermek için Seth’i aradı. Kocası, Leif’i merak etmemesini ve Olivia’ya en iyi dileklerini iletmesini söyledi.

Doktor Franklin geri döndüğünde sesinin tonu kasvetliydi. “Olivia’nın durumu istikrarlı. Söylediğim gibi, yüksek doz antibiyotik uygulamasına başladık, ateşi biraz düştü. Onu buz battaniyesine yatırdık, biraz faydası oldu.”

“Şükürler olsun,” diye fısıldadı Jack.

“Durumu istikrarlı olsa da, enfeksiyonun ciddiyetini küçümsemek istemem. Dört ya da beş saat geç kalırsa, onu kurtaramayabilirdik.”

Justine’in hızla elini ağzına götürdü.

“Elimizden geldiğince bununla savaşaacağız. Kuşkusuz

asıl sorun Olivia'nın bağıışıklık sisteminin zaten hasar görmüş olması. Bu, bir gecede halledebileceğimiz bir durum değil. Belki günlerce burada kalacak.”

Jack başıyla onayladı. “Mümkünse yanında kalmak isterim.”

Doktor Franklin karşı çıkmadı.

Doktor gidince Jack, Justine'e dönerek arabasının anahtarlarını uzattı. Ne yapmak istediğini anlayamayan Justine ona bakıyordu.

“Arabayı eve götür,” dedi Jack. “Gelirken bana giyecek bir şeyler getir.”

“Ama Jack...”

“Olivia'yı bir daha bırakmayacağım,” dedi Jack, “Onu bir daha asla yalnız bırakmayacağım.”

On Altı

Shirley Bliss camdan dışarı baktı. Sokak ışıkları yanalı bir saatten fazla olmuştu ve Tanni yemeğe yine geç kalmıştı. Tek bir ismi var gibi görünen Shaw'la takılmaya başladığından beri alışılmadık bir durum değildi. Shirley onu bir kez, kısa bir süre görmüştü. Tanni, Shirley'nin anlayamadığı sebeplerle onun bu genç adamla konuşmasını istemiyordu. Jim'i en çok bu gibi durumlarda özliyordu.

Kocası, Tanni'yle çok yakındı ve onun ölümünden sonra kızları kendini toparlayamamıştı.

Shirley de asla toparlanamayacaktı.

Neredeyse bir yıl olmuştu. Çok zor bir yıl.

Shirley yaşadığı sürece, Washington Eyalet devriyesinin kapısını çaldığı o ocak gününü asla unutmayacaktı. Bodrumdaki atölyesinde yeni bir yorganla uğraşıyordu ve işinin yarım kalması canını sıkırmıştı. Alaska Havayolları'nda pilot olan Jim iki saat önce havalimanına gitmek üzere evden çıkmıştı. Genellikle Seattle-Anchorage hattında uçuyordu. Her zaman olduğu gibi, arabası yerine Harley Davidson'ıyla gitmeyi tercih etmişti.

Başlangıçta, Shirley kapısında bir devriye olmasına anlam verememiş, adamın sözlerini anlamakta güçlük çekmişti, bir kaza olmuştu ve kocası kurtulamamıştı.

O zaman bile Shirley anlayamamış, bir yanlışlık olduğunu söylemişti. İki saat önce, çalışırken onu rahatsız etmek istemeyen Jim yanağına bir öpücük kondurmuş ve havalimanına doğru yola çıkmıştı. İki saat önce, yirmi yılını birlikte geçirdiği adam ertesi akşam görüşeceklerini söylemişti.

Şimdi ölmüş müydü? Bu olamazdı. Mümkün değildi.

Anlaşılan devriye bu tür tepkilere alışık ve Shirley adına aramasını istediği bir aile bireyi, bir papaz ya da bir arkadaş olup olmadığını sormuştu.

Gözlerini kapatan Shirley, kendisinin ve çocuklarının hayatını sonsuza kadar değiştiren o korkunç günün anılarını zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Aralarında Jim'in kaybına en iyi uyum sağlayan Nick gibi görünüyordu. Hem Shirley'yi hem de kız kardeşini kanatları altına almış, bu rolü Shirley'yi şaşırtacak biçimde iyi üstlenmişti. Jim oğluyla gurur duyardı. Yılbaşı'nda Nick iki haftalığına okuldan geldiğinde, Shirley onunla Tanni hakkında konuşmak istiyordu.

Tanni, Jim'in ölümünden sonra eskisi gibi olamamıştı. Ağabeyinin aksine, arkadaşlarından ve ailesinden, özellikle de Shirley'den uzaklaşmıştı. Aslında, Tanni kaza yüzünden Shirley'yi suçlar gibiydi. Eğer Shirley sorun etseydi, belki Jim o aptal motosikleti almayabilirdi. O gün Jim'in motor yerine arabayla gitmesi için ısrar etmeliydi. Bilmesi gerekirdi, ona engel olması gerekirdi, *bir şeyler* yapması gerekirdi. Böylece sürüp gidiyordu. Tanni'yle konuşmaların kapsamı bundan öteye git-

miyordu. Shirley artık kendini savunmaya çalışmayı bırakmıştı. Bir anlamı yoktu. Son günlerde kızları kendini sanata vermişti ve saatlerce odasından çıkmıyordu. Shirley'yle olabildiğince az konuşuyor ve ona çizdiklerini göstermeyi reddediyordu.

Başlangıçta, Tanni'nin Shaw'la beraberliği Shirley'yi cesaretlendirmişti. Babasının ölümünden beri ilk kez bir yaşam belirtisi gösteriyordu. Önem verdiği bir arkadaş edinmişti. Şükran Günü'nde tanışmışlar ve o günden beri ayrılmaz olmuşlardı.

Shaw daima Tanni'yi evden alır ve tekrar eve bırakırdı. Arabasını kapının önüne çektiğinde Tanni nadiren birkaç söz sarf ederek çıkar ve saatlerce geri dönmezdi. Bu durumda soru sormak için bir fırsat da bırakmaz, eve geldiğinde “engizisyon” olarak adlandırdığı ortamdan nefret eder ve annesini tamamen yok sayardı.

“Beni yalnız bırak.” Kızının mottosu bu gibiydi.

Fakat Shirley bunu yapamazdı. İçinde bulunduğu kırılgan ruh halinde, Shaw'la fiziksel ilişki kurmasından endişeleniyor, zihninde erken hamilelikten hastalığa ve madde bağımlılığına kadar yüzlerce sevimsiz senaryo dolaşıyordu. Bu tür yoğun bir ilişki için Tanni henüz çok gençti. Fazlasıyla özgüvenli, fazlasıyla toy, fazlasıyla *kırılgan*.

Shirley kendini çaresiz hissediyordu. Ne zaman kızıyla konuşmaya kalksa, Tanni kendini kapatıyordu.

Çalan telefonun sesi Tanni'yi gafıl avladı, önce irkildi ve sonra ahizeye uzandı.

“Alo?” Gecikmesinin sebebini açıklamak için kızının aradığını düşünüyordu. Daha iyisi, birazdan evde olacağını söyleyebilirdi.

“Shirley Bliss mi?” Shirley’nin tanımadığı bir erkek sesiydi.

“Evet,” dedi endişeyle. Nabızı hızlanmış, Tanni’yi merak ettiğinden bu yabancınn kötü haber vereceğini düşünerek dehşete kapılmıştı. Sonuçta, eğer bir kez olmuşsa bir kez daha olabilirdi.

“Merhaba Shirley. Ben Will Jefferson.”

İsim tanıdıktı, ama nereden hatırladığını hemen çıkaramadı. Sonra birden aklına geldi.

“Umarım bu şekilde aramamda bir sakınca yoktur.”

Galerinin yeni sahibinin sesi kulağa biraz fazla kibar ve düzgün geliyordu. “Sizin için ne yapabilirim Bay Jefferson?” diye konuştu, ciddi bir ses tonuyla.

“Lütfen Will deyin.”

Shirley gözlerini devirdi. “Beni arama sebebiniz...”

“Kısa süre önce Liman Caddesi Sanat Galerisi’ni satın aldım.”

“Evet, biliyorum.” Galeri yeni bir sahabe kavuştuğu ve işlerini sergileyebileceği bir pazar olduğu için mutluydu. Yerel sanatçıların çoğu oradan gelen kazançla geçiniyorlardı.

“Sizinle konuşmamın doğru olacağını söylediler,” diye açıkladı Will. “Eserlerinizi sergilemeyi elbette istiyorum, ama aynı zamanda galeriyi yenilemekle ilgili bazı fikirlerim var. Bu konuda konuşma fırsatı bulabileceğimizi umuyordum. Bana geri dönüş yaparsanız minnet duyarım.”

“Şey, ben...”

“Cumartesi akşamı ve yılın en yoğun dönemlerinden biri olduğunun farkındayım, ama hafta başı bir gün bir araya gelebilmeyi umuyorum. Sizin için uygun olur mu?”

“Sanırım.” Uzaklardan kapısı kapanan bir arabanın sesini duyan Shirley başını kaldırdı.

“Salıya ne dersiniz?”

“Evet, tabii.” Şu anda tek istediği bir an önce telefonu kapamaktı.

Will galeride buluşmayı önerdi, Shirley tarihi ve saati not aldı.

“Tekrar görüşmek üzere,” dedi Will, konuşma sona ererken.

Shirley kaşlarını çatı. “Tekrar mı?”

“Evet, iki hafta önce yelkenli tekne için yaptığınız parçanın –tekstil kolajın– çekini alırken kısaca karşılaşmıştık.”

Ah, evet, *karşılaşmışlardı*. Shirley artık onun neye benzediğini tam olarak biliyordu. Will Jefferson son derece çekici bir adamdı ve şöhreti önünden gidiyordu. Anlaşılan Cedar Cove’da doğmuş, büyümüştü ve geri döneli sadece birkaç hafta olsa da çapkın bir erkek olarak biliniyordu. Shirley dedikodulara pek kulak asmazdı, kendi fikrinin oluşmasını tercih ederdi.

Ön kapı açıldı.

“O halde sonra görüşürüz,” dedi Shirley çabucak.

“Harika. Teşekkürler Shirley.” Çok belirgin bir duraksama oldu. “Çok iyi arkadaş olacağız gibi bir hisse kapılıyorum. Salıya görüşürüz.”

“Hoşça kalın.”

Shirley kapadığı telefona baktı. Konuşmaları kısa olsa da adamın kendinden ve cazibesinden son derece emin olduğuna dair bir izlenim edinmişti.

Tanni doğruca odasına gitti ve kapısını kapadı.

Shirley onu izledi ve nazikçe kapıyı çaldı.

“Ne?” diye sordu kızı.

Sadece öfkeye sebep olacak sorular sormaktansa, Shirley farklı bir yaklaşım denerdi. “Akşam yemeği hazır.”

“Ben çoktan yedim,” dedi Tanni kapıyı açmadan.

“Sakıncası yoksa bana eşlik etmeni isterim. Her akşam tek başıma yemek çok sıkıcı.”

Sessizlik.

Dakikalarca bekledikten sonra umutsuzca mutfağa geri döndü. O gün erken saatlerde Jim’in en sevdiği çorbalardan birini yapmıştı, karnabahar, patates ve peynirli. Soğuk kış akşamları için mükemmel bir yemektir.

Kâsesine bir kepçe çorba alıp mutfak masasına oturdu. Her zaman olduğu gibi kısa bir dua için başını öne eğdi ve kızına ulaşabilmek için yardım diledi.

Shirley başını kaldırdığında Tanni mutfağa giriyordu. Herhangi bir hoşnutluk göstermektense peçetesini açarak kucığına serdi.

“Nedir o?” diye sordu Tanni, tencereyi işaret ederek.

“Çorba.”

Eh, o kadarını görebiliyorum. Ne çorbası?”

Başka zaman olsa Shirley, Tanni’nin bu kabalığına tepki gösterirdi, ama şimdilik buna aldırmayacaktı. Sebebinin biliyordu ve onun kendini açmasının daha önemli olduğunu da biliyordu. O yüzden yumuşak bir sesle cevap verdi. “Karnabaharlı çorba.”

Shirley haftalardır ilk kez Tanni’nin gözlerinde bir memnuniyet ışığı gördü.

“Bana katılmak ister misin?” diye sordu, ama o anda daveti geri alabilmeyi diledi. Ne zaman kızının yanında olmasını istese Tanni geri çekilirdi.

“Zaten yediğimi söylemiştim.”

“Affedersin, unuttum.”

Kızının mutfakta oyalanması Shirley’yi yüreklendirdi. Başka bir şey söylemekten korkarak kaşığı çorbaya daldırdı.

Daha fazla dayanamadı. “Shaw’la iyi vakit geçirdiniz mi?” Riskli bir soruydu, ama Shirley kızını öfkelenlendirmeyecek kadar tehlikesiz olduğunu umuyordu. Bir kaşık daha çorba aldı ve Tanni’nin boynundaki aşk ısırığını görmezden geldi.

Tanni omuz silkti. “Sanırım.”

Nereye gittiklerini sormak istedi, ama bu iletişim fırsatını tehlikeye atmak istemiyordu.

“Geldiğinde telefonla konuşuyordum,” dedi Shirley neşyle. “Liman Caddesi Sanat Galerisi’ni satın alan adam haftaya benimle görüşmek istiyor.”

“Galerinin satıldığını duymuştum,” diye mırıldandı Tanni. “Seninle hangi konuda görüşmek istiyor?”

“Yenileme tasarısı var. Anlaşılan benim de fikirlerimi duymak istiyor.”

“Ya.” Tanni bir sandalye çekerek annesinin karşısına oturdu.

Shirley şaşkınlığını ve rahatlamasını gizlemeye çalışıyordu. Sonra, Tanni konuşmak istiyorsa, bunun ancak bir şey istediği için olduğu aklına geldi.

“Yılbaşı için bir planımız var mı?” diye sordu Tanni.

“Evet.” Shirley ayrıntıya girmede.

“Ne gibi?” Soru bilgi almaktan çok suçlamak için sorulmuş gibiydi.

“Ağabeyin eve gelecek ve...”

“Aman ne önemli.”

“Ve,” diye devam etti Shirley üstüne basarak, “büyükannen ve büyükbabanı görmeye gideceğiz.” Jim’in ebeveynleri Seattle’da yaşıyorlardı ve Shirley onların adına olduğu kadar Nick ve Tanni’nin adına da iletişimlerini sürdürmek istiyordu.

“Onları ne zaman istersem görebilirim,” diye itiraz etti Tanni.

“Doğru, ama bir tarih belirlemezsen böyle bir şey gerçekleşmez. Bizi gerçekten dört gözle bekliyorlar.”

Kaşlarını çatan Tanni ellerine baktı, sorumluluk ve arzuları arasında mücadele veriyor gibiydi.

“Gitmek istediğin başka bir yer mi var?” diye sordu Shirley sakınmadan.

Kızı omuz silkti. “Shaw ve ben...” düşüncesini tamamlamadı.

“Bize katılması için onu davet etmek ister misin?”

Tanni başını kaldırdı. Bu soruyu ciddi olarak düşünüyor gibiydi. “Olabilir.”

“Memnun oluruz.”

“Çok yetenekli anne.”

Shirley mankafa gibi görünmek istemiyordu, ama bu yeteneğin hangi alanda olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. “Hangi konuda?”

“Sanat.” Sanki bu çok açık bir şeymiş gibi içini çekti.

İşte bu çok şey anlatıyordu. Shirley asırlardır onun çalışmalarını görmese de, Tanni de yetenekli bir çocuktü. Kızı yerel sanat yarışmasını kazandığında hiç kimse Shirley’den daha fazla şaşırmamıştı. Tanni’nin öğretmeni onun yaptığı resmi yarış-

maya sokmuş ve ona haber bile vermemişti. Tanni üzölmüş, bütün olanları “anlamsız” bulmuştu.

“Çizimlerine bakmamı ister misin?” diye teklif etti öylesine.

Kızı bir kez daha soruyu düşündü. “Henüz hazır değil, ama sanırım yakında olacak.”

“İşte bu iyi. Ne zaman hazır olursa.”

“Durum şu ki...” Tanni duraksadı.

“Evet?”

“Çizdiği şeyler canını sıkabilir.”

“Konunun ötesine bakabilirim,” diye güvence verdi kızına.

“Acaba sen...” Tanni, sormak istediğı konu hakkında rahatsız görünüyordu.

“Acaba ben ne?” diye üsteledi Shirley.

“Eğer çalışmalarının iyi olduğunu düşünürsen, ben öyle düşünüyorum anne, gerçekten öyle düşünüyorum, Shaw için Bay Jefferson’la konuşabilir misin?”

Shirley bağlantı kurmak için kısa bir an düşündü. “Shaw’un sanatını sergilemek isteyip istemeyeceğı konusunda mı?”

Tanni’yle göz göze geldiler ve kızı başıyla onayladı.

“Şey, eğer söylediğın kadar iyiyse, benim açımdan sorun olmaz.”

Tanni aylardır yapmadığı bir şey yaptı ve ona gülümsedi. Aslında bunu tebessümden çok, tuhaf bir dudak hareketi olarak tanımlamak daha doğru olurdu, ama yine de bu kadarı yeterliydi.

“Demek... Onun yetenekli olduğunu düşünüyorsun?”

Tanni başıyla onayladı.

“Senden daha mı yetenekli?”

Kızı bir an tereddüt etti ve sonra hiçbir kibir göstermeden cevap verdi. “Hayır, ama onun sanatçı bir annesi ya da sanatla gerçekten çok ilgili bir babası yok. O yüzden benim avantajlarıma sahip değil.”

Tanni’nin açık konuşması ve babasına yaptığı göndermeyle Shirley’nin içi sıcacık oldu. Kendisi Jim hakkında nadiren konuşabiliyordu, bu kadar kolay ve rahat bir biçimde konuşmaksa imkânsızdı.

“Sizden öğrendiğim her şeyi ona aktarmaya çalışıyorum,” diye devam etti Tanni.

Geçmiş yıllarda, tekstil sanatıyla uğraşmaya başlamadan önce Shirley resim yaparken kızı ayaklarının dibinde oynardı. Tanni’ye ilk karalama defterini dört yaşındayken vermişti ve kız o günden beri çiziyordu. Jim’in cenaze töreninden sonra Tanni’nin eskiz defterlerini imha ettiğini öğrendiğinde Shirley yıkılmıştı.

“Shaw’u eğitmene sevindim.”

“Bu ilişki görüldüğü gibi tek taraflı değil,” diyen Tanni tekrar gülümsedi. Parmakları yukarı kayarak boynundaki aşk ısırgını kapadı. “O da bana bir şeyler öğretiyor.”

Zaten Shirley’nin en büyük korkusu da kesinlikle buydu.

On Yedi

Emily ve Dave arasındaki gerginlik, Dave dayanamaz hale gelene kadar artarak devam etmişti. Ne zaman onunla konuşmaya çalışsa Emily sanki Dave görünmez adammış gibi davranıyor, bir girişimde bulunmaya kalktığı anda başka odaya geçiriyordu.

Çocukların önünde dikkatli davransalar da, Emily elinden geldiğince ondan sakınıyordu. Bir soruya cevap vermek zorunda kalmadıkça Dave'le konuşmuyor, bunu bile eğer yanlarında başkası varsa yapıyordu. Dahası, cevapları bile olabilecek en az sözcükle veriyordu. Saçlarını Dave'e sataşmak için sarıya boyatmıştı. Yine de, evliliğinin başına gelebileceklerden korkan Dave karısına gerçeği söyleyemiyordu.

Pazar sabahı, papazlık hayatının en zor vaazını vermişti. İçten içe biliyordu ki, cemaatini, ailesini ve en önemlisi Tanrı-sı'nı hayal kırıklığına uğratmıştı.

Kilise boşaldığında Emily iki oğlunu çoktan eve götürmüş, arkaya kalan Dave kendini tamamen işe yaramaz hisse-

derek en öndeki sıraya çökmüştü. Karısına yalan söylemiş, cemaatini yanlış yönlendirmiş ve her şeyi tek başına halletmeye gayret etmişti. Hayatındaki herkesi hayal kırıklığına uğratmıştı.

Artık yapabileceği tek şey kusurlarını itiraf etmektir. Bu durum böyle devam edemezdi.

Dave yapmak zorunda olduğu *şeyi* kabullenmişti, ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Otuz dakika boyunca kilisede oturarak Emily'yle yapacağı konuşmayı düşündü. Doğruyu söylemekte bu kadar zorlanacağı kimin aklına gelirdi?

Başını öne eğerek dua etti ve Tanrı'nın onu bağışlaması için yalvardı. Bitirince, karısından af dilemek üzere kiliseyi terk etti.

Otoparka doğru yürürken ayakları sanki kurşun gibi ağırlaşmıştı. Vicdan azabıyla ve yetersizlik duygusuyla başa çıkmaya çalışırken, birkaç dakika kazanmak için bile olsa birilerinin onu durdurup geciktirmesini çok isterdi. İşlerin bu kadar ileri gideceğini düşünmemişti. Zamanı geri alma ve daha iyi tercihler yapma şansı olsa, hiç tereddüt etmezdi. Onun yerine kibrini ve başına getirdiklerini itiraf etmek zorunda kalmıştı. Şimdi karısına kibrinin onu tuzağa düşürdüğünü itiraf etmek zorunda kalacaktı.

Çulluk Geçidi'ndeki evine ulaştığında dakikalarca arabanın içinde oturdu. Emily bu evi seviyordu. Öyle seviyordu ki bu evi deli gibi istemişti. Dave de Emily'ye olan sevgisinden bunu mümkün kılmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Evin kendisine getireceği bunca kederi öngörememişti. Yine de kendinden başka suçlayacak kimse yoktu.

Mutfak masasında oturan çocuklar Dave içeri girince başlarını kaldırıp ona baktılar.

“Selam baba, annem peynirli makarna yaptı.”

Dave oğlunun saçlarını karıştırdı. “Nefis.”

“Neden bu kadar geç kaldın?” diye sordu Matthew. “Annem öğle yemeği için seni beklememize gerek olmadığını söyledi.”

“Annen nerede?” diye sordu Dave, oğluna cevap vermek yerine. Çocuklarına kendini affettirmek ve onları aldattığı süreyi telafi edebilmek için her şeyi yapardı. Emily’nin de onu bağışlamasını diliyordu.

“Sanırım odanızda,” diye cevap verdi Mark. Yüzü endişeliydi. “Annem kendini iyi hissetmiyor. Öğle yemeğini hazırladıktan sonra yattı.”

“Evet,” dedi Matthew. “Üstelik ağlıyordu.”

Çocuklar, delici bakışlarını Dave’e dikerek annelerinin göz yaşları için sessizce onu suçlar gibiydiler. Dave’in midesi kasıldı.

“Gidip annenizi kontrol edeyim. Siz ikiniz, o peynirli makarnadan bana da ayırın,” diye ekledi neşeli bir tonda, ama sesi kendine bile zorlama geldi.

Dave yatak odalarına giden koridora çıktı, kapıyı açıp içeri girmeden önce bir an tereddüt etti. Perdeler kapalı olduğundan gözlerinin karanlığa alışması birkaç saniye sürdü ve ardından yatakta Emily’yi gördü. Ya uyuyor ya da uyur gibi yapıyordu.

Kararsız kalan Dave bir kez daha tereddüt ederek seçeneklerini tarttı. Gönlü bu işi ertelemekten yanaydı, ama erteledikçe bu itirafın kolaylaşmayacağını da biliyordu.

Yavaşça yatağa yaklaştı. Oturduğunda yatak ağırlığıyla hafifçe çöktü. Emily yüzü ona dönük yan yatıyordu. Aradan dört gün geçtiği halde Dave onu sarışın görmeye alışmamıştı. Yeni

renk ve modeliyle o sabah kilisede büyük ilgi toplamıştı, kuşkusuz istediği buydu. İlgi, sevgi, fark edilme, kısaca Dave'in ona vermeyi ihmal ettiği her şey.

Emily'nin gözleri kapalıydı. Eğer uyanıksa, uyur gibi yapmakta son derece başarılıydı. Bu durumda Dave'i yok saymakta uzmanlaşmış demekti.

"Sanırım bu durumu çözmenin zamanı geldi, ilk ve son kez," dedi. Sesi gergin ve kontrollüydü.

Karşılık olarak Emily diğer tarafa döndü, artık karşı duvara bakıyordu. Havayı yumuşatmaya niyeti olmadığı çok açıktı. Dave onun öfkesini anlayabiliyordu, yine de devam etti.

"Bir ilişkim olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Neredeyse o anda Emily'ye soru sormaması gerektiğini fark etti. Karısının ihtiyacı olan şey güvenceydi. "Cevap verme," dedi hemen. "Önemi yok."

"Önemi yok mu?" Emily'nin hızla doğrularak öfkeli gözlemini ona dikmesi Dave'i ürküttü.

Dave bir kez daha hata yapmıştı. "*Onu* demek istemedim."

"Ya, ama bence istedin." Kollarını göğsünde kavuşturdu, vücut dili şüpheyi yer bırakmayacak kadar açıktı.

"Emily, hayatım üzerine yemin ederim ki sana daima sadık kaldım ve daima öyle kalacağım." Bu güvenceyi, bu yemini hak ediyordu. Başka her şey bekleyebilirdi. Ne ona ne de paylaştıkları yemine ihanet etmeyeceğini bilmesi onun için hayati önem taşıyordu.

Emily şüpheyi yüzünü ekşitti. "İhanet eden bütün kocalar sadık olduklarına yemin ederler." Açıkça alaylı bir tonda konuşuyordu. "İncil'i getirsem üstüne yemin eder misin?"

“Emily lütfen...”

“İşaretleri anlamadığımı mı sanıyorsun? Neyse, hepsini ezbere biliyorum ve açıkçası kanıtlar tamamen aleyhine.”

Sesi öyle bilgiç çıkıyordu ki, kendine olan bu özgüveni karşısında Dave donakaldı.

“Saf ve budala olduğumu sanıyorsun, değil mi?” diye sordu gözlerini kısarak. “Bu konuda yazılar okudum. Aldatılan bütün eşler bilir. Bu tür bir ihanet öylesine derin, öylesine esaslı ki hissetmemek, fark etmemek mümkün değil. Bazı kadınlar işaretleri görmezden gelir ama bilinçaltında hepsi bilir.”

“Ben...”

“En son eşler öğrenir derler. Yanlış. İlk biz biliriz.”

“Emily, eğer dinlersen...”

“Hayır. *Beni* dinleme sırası *sende*. Haftanın iki ya da üç gecesi eve ne kadar geç geldiğini fark etmediğimi mi sandın? Saat gibi tıkr tıkr. Sence ne kadar budala olabilirim?”

“Haftada üç gece.”

“Demek bir ilişkin olduğunu itiraf ediyorsun!”

“Hayır.” Tek sözcüklü cevaplar vermek için bile araya girmekte zorlanıyordu. Emily’nin hırsını almasına izin verecekti, kendisi daha sonra açıklama yapabilirdi.

“Hiç sanmıyorum. Konuşarak beni ikna etmeye çalışacaksın, ama daha fazla rol yapamayacağım Dave. Boşanmak istiyorsan, boşanabilirsin. Seninle işim bitti.”

Hiçbir şey Dave’i bu kadar şaşırtamazdı. “Boşanmak filan istemiyorum! Eğer fırsat verirsen, belki sana...”

Emily tekrar sözünü kesti. “Elbette boşanmak istemezsin.

Papazlık özgeçmişinde boşanmış ve iki çocuk babası yazmasını istemezsin, değil mi?”

“Emily, kes artık! Bu çok saçma.”

Yatak örtüsünü açan Emily dizlerinin üstüne kalktı. “Kesmeyeceğim! İçimde birikmiş çok büyük bir öfke var. Ailemin ve arkadaşlarımin önünde beni utandırmaya nasıl cüret edersin? Annem bile bir terslik olduğunu anladı.”

“Bu konuda annenle mi konuştun?” Bağdırmamak için kendini zor tuttu.

“Bu seni şaşırttı mı?”

Şaşırtmış ve dahası küçük düşürmüştü. “Şüphelerini benimle değil de annenle mi paylaştın?” bu çok inciticiydi.

“Başlangıçta bilmek istemedim,” dedi Emily. “Hiçbir kadın kocasının başka biriyle ilişkisi olduğunu itiraf etmek istemez. Okuduğum yazılara göre bu çok sık rastlanan bir durum.”

“Emily,” diye zorlanarak başladı. “Tekrar söylüyorum ve bu gerçek. Bir ilişkim *yok*.”

Emily gözlerini devirip tavana baktı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Dave’i dışlıyordu. “Elbette,” dedi alaycı bir tonda.

“Yarızamanlı bir işe girdim.”

Emily’nin kolları yana düştü, şaşkın gözlerle Dave’e bakakaldı. Kafası karışmıştı. Dave gözünü kırpmadan ona bakıyordu.

“Bir... iş mi?” diye sordu bir süre sonra.

“Haftanın üç günü mesai bittikten sonra First National Bank’te güvenlik görevlisi olarak çalışıyorum.” Bunun en iyi çözüm olduğunu düşünmüştü. Çalıştığı sürenin yüzde doksan dokuzunu binanın içinde geçirdiğinden kimse onu görmüyor-

du. Nadiren, Olivia'yı ziyarete gittiği öğleden sonra gibi, başkasının yerine bakıyordu. Normalde vardiyası saat dörtten ona kadardı. Bir dizi monitörü izlemek dışında fazla bir işi yoktu. Bölgede peş peşe gerçekleşen hırsızlık olaylarından sonra bu pozisyona gerek duyulmuştu. Dave silah taşımıyordu sadece telsizi vardı.

Emily ağzı bir karış açık, bu açıklamanın akla uygunluğunu tartmaya çalışıyordu.

Dave onun inanıp inanmamakta zorlandığını ve bunun da diğerleri gibi yeni bir yalan olup olmadığını merak ettiğini görebiliyordu.

“Neden... neden böyle bir şey yapasın ki?” diye sordu titreyen sesiyle.

İtirafının en zor kısmı buydu. Açıklamaya başlamadan önce Emily kendince mantık yürüttü.

“Kumar mı oynuyorsun, Dave?”

Dave sinirlenmeye başlamıştı. “Bana nasıl böyle bir şey sorarsın?” Bütün çabasına rağmen sesindeki kederi saklayamıyordu. “Beni hiç mi tanıımıyorsun, Em? Çok sevdiğin bu evi alabilmek için her şeyi mahvetmiş olabilir miyim?”

Emily'nin ifadesi bir anda şüpheden şoka dönüştü. “Ev... mi?”

“Kâğıtları imzaladığımızda ekonomik bir darboğazın içine girdik.”

“Fakat ben düşündüm ki... Sandım ki...”

“Öyle düşünmene izin verdim,” dedi Dave, sözünü bitirmesini engelleyerek. Suçlanması gereken kişi kendisiydi. O dö-

nem kendilerini mali bir krize soktuğunun farkında bile değildi. Emily evi istiyordu ve Dave de onun isteğini gerçekleştirmek istiyordu. Hesap kitap işlerine kendi bakar, bütün faturaları kendi öderdi. Her ay Emily'ye belirli bir bütçe ayırır ve karısı da ev idaresi konusunda mükemmel iş çıkarırdı.

“Evi *satın alacak* gücümüz olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

İç i daralan Dave başını öne eğdi, Emily'nin yüzüne bakamıyordu. “İpotek komisyoncusu taksitleri ödenebilir sınırlarda tutmak için elinden geleni yaptı, ama altı ayda bir artış koşuluyla.” O durumda bile bütçeleri kırıma noktasındaydı ve altı ay sonra ipotek şirketi ilk artışla darbeyi indirdi.

“Benimle konuşmadan ek işe mi girdin... Sebebin i söylemeden?” Her sözcüğü acı doluydu.

“Evi kaybedebileceğimizi düşünerek üzülm eni istemedim,” diye mırıldandı Dave.

“Başka bir kadın olduğunu düşünmeme izin mi verdin?”

Aslında böyle bir şey aklına bile gelmemişti. “Fark edeceğini sanmamıştım. Sadece her zamankinden daha fazla çalıştığımı düşünürsün sandım.”

Akşamları sık sık cemaat toplantıları olurdu ve Emily'nin akşam yemeklerini o yüzden kaçırdığına inanacağını sanmıştı.

“Başlangıçta öyle düşündüm,” diye mırıldandı Emily yumuşak bir sesle. “Sonra dikkatinin ne kadar dağınık olduğunu fark etmeye başladım. Kendin gibi değildin. Sonra...” Duraksadı.

“Sonra ne?” diye üsteledi Dave.

“Birkaç hafta önceydi. Odanın kapısını kapadın ve bir süre

sonra telefonu alarak yeniden çevir tuşuna bastım.” Bakışlarını yere çevirdi. “Bir kadın açtı ve Davey olup olmadığını sordu.”

Dave yüksek sesle inledi. “Maxine. O da güvenlik görevlisi. Benimle vardiyasını değiştirmesi gerekiyordu. Ceptelefonuma mesaj bırakmış ve ben de işi düzenlemek için onu aradım. Onunla tanışırsan altmış yaşında olduğunu görürsün, hem de büyükanne. Onunla bir ilişkim *yok*.”

“Ama... çok sık gidiyordun.”

Dave çalıştığı ek saatlerin onu tükettiğini ve döndüğünde her anlamda bitkin olduğunu kabul etmek zorundaydı.

“Evi satacağız,” dedi Emily. “Bu şekilde devam edemezsin.”

Dave o kısmına katılıyordu. Çok yorgundu ve çevresindekilere karşı tahammülsüz olmaya başlamıştı. Kendinde görme-ye başladığı değişikliklerden hoşlanmıyordu, ama bunlarla başa çıkacak gücü de kendinde bulamıyordu.

“Satamayız.” Kapana kısılmışlardı. Emily’ye söylemek zorunda olduğu en korkunç şey buydu.

“Elbette satabiliriz.”

“Emily, sence bunu düşünmemiş olabilir miyim?” dedi. “Piyasa değişti ve evin değeri artık ödediğimiz kadar değil. Bizi devasa bir mali deliğin içine soktum.”

Emily çökerek bileklerinin üstüne oturdu. “Ben bir iş bulurum,” dedi, sanki o zaman bütün sorunları çözülecekmiş gibi. “Okulda gönüllüydüm, orada bir pozisyon olabilir. Başvuracağım...” Dikkatini toplayabilmek için gözlerini kapadı. “The Quilted Giraffe’ı da deneyebilirim. Oradaki herkes beni herkes tanır.”

“Evlendiğimiz zaman,” diye söze girdi Dave, “Ev kadını olup çocuklara bakmana karar vermiştik.”

“Öyle olacağım,” dedi Emily. “Başvuru yaparken çalışma saatlerimin çocukların programıyla çakışmaması gerektiğini belirteceğim.”

Bu durumda bile Dave’in hoşuna gitmemiştii. “Senin çalışacağını düşünmekten bile hoşlanmıyorum. Evi geçindirmesi gereken kişi benim.”

“Hadi ama Dave, gerçekçi ol. Yirmi birinci yüzyıldayız. Evde kalmamı istediğin için minnettarım ve bundan memnunum ama ailemize de mali katkıda bulunmak istiyorum. Ayrıca, oğlanlar artık büyüdü. Yardım etmek *zorundayım*. Aslında, bu konuda ısrar ediyorum.”

Dave, rahatladığını söylemeyi gururuna yediremiyordu. “Okulun ya da manifaturacının gerçekten senin saatlerine uyaacağını düşünüyor musun?” Emily’den bunu kendisi isteyemezdi ama yine de bir çözüm gibi görünüyordu.

Karısı coşkuyla onayladı. “Okuldaki iş sınıf asistanlığı. Aslında okul müdürü, kadro için izin alırlarsa başvurmamı önermişti.”

“Hiçbir şey söylemedin.” Söylemiş olsa, hatırlayacağını düşünüyordu.

Emily sırttı. “Şey, hayır, çünkü henüz karar vermemiştim. Benim de kendime göre birkaç sırrım var. Anlarsın ya.”

Dave o kadar rahatlamıştı ki kendini sarhoş gibi hissediyordu. “Sana daha önce söylemeliydim. Neler olup bittiğini anlatmalıydim.”

“Evet, söylemeliydin.”

Dave’in omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı. O bir papazdı, Tanrı’nın yardımcısıydı ve yine de İncil’deki en temel öğretilerden birini göz ardı etmişti. *Gerçek seni özgür bırakır*. Aylar sonra ilk kez özgür olduğunu hissediyordu.

Emily ona yaklaştı, Dave karısına sarıldı. Uzun süre öylece kaldılar. Emily’nin kolları Dave’in boynundaydı kulağına bir şeyler fısıldadığında Dave gerildi.

“Kol saati mi?” diye tekrarladı.

“Bana onu da açıklasan iyi olur.”

Dave yatağa çöktü. O saati kaybettiğini sanarak suçluluk duygusundan hasta olmuştu. Buna karşı yargıcın evinde ortaya çıkması onu daha da utandırmıştı.

“Dave,” dedi Emily. “*Altın bir kol saatini nereden buldun?*”

Dave içini çekerek açıkladı. “Ölmeden önce Martha Evans verdi.”

Karısı inanmıyormuş gibi kaşlarını çatı. Dave’in en büyük korkusu buydu. “Ne düşündüğünü biliyorum,” diye mırıldandı. “Bir aile yadigârını asla kabul etmemeliydim ve haklısın.”

“Düşündüğüm şey bu değildi...” Emily kollarını çekerek gözlerini dikince Dave öfke ve hayal kırıklığıyla haykırmak istedi.

“Gerçekten Martha’nın mücevherlerini çaldığıma inanıyor musun?” diye sordu. “Benim ne tür bir adam olduğumu sanıyorsun?”

“Ben... ben...”

“Önce beni bir ilişkim olmakla suçluyorsun ve şimdi hırsız olmamdan şüpheleniyorsun.” Karısının bu haksız düşünc-

si karşısında Dave çok şaşırmıştı. Emily daima arkasında duracağını düşündüğü tek kişiydi. Oysa şimdi karısının da kendisinden şüphelendiği çok açıktı. Eğer Emily bile şüpheleniyorsa, başkası zaten şüphelenirdi. Neyse ki Martha Evans'ın niyetiyle ilgili kanıtı vardı.

Emily hemen özür diledi. "Biliyorum, çok üzgünüm."

"Ölmeden birkaç gün önce Martha kocasının emeklilik armağanı olan kol saatini bana bırakmak istediğini söyledi."

"Dave..."

"Reddettim," diye araya girdi Dave. "Böyle bir armağanı kabul etmeye niyetim yoktu, ama Martha avukatıyla konuştuğunu ve her şeyin ayarlandığını söyledi. Saati mirasında bana bırakmış."

Dave bu olayda bütünüyle masum değildi. Allan'dan onay istemesi gerekirdi. Avukatın saatle ilgili hiçbir şey söylememiş olması onu huzursuz ediyordu. "Anlayacağın gibi, Martha'nın mücevherlerinin bir kısmının ortadan kaybolduğunu duyunca, saat bende olduğu için şüphelerin üstümde toplanacağından endişelendim."

"Saati bu haftaya kadar takmadın?" diye soran Emily, tıpkı korktuğu gibi Dave'in davranışının şüpheli görüldüğünü vurguluyordu.

"Haklısın, takmadım. Sonra saklayacak bir şeyim olmadığına karar verdim. Saati bana verdi ve ailesinin de okuduğu vasiyetnameye not düşüldü. O yüzden takmamı engelleyen hiç bir şey yoktu. Kendi saatime yeni bir pil takmam gerekiyordu. Farkına varmadığım şey ise, altın saatin klipsinin gevşek olmasıydı."

“Ya.”

“Bana ait olmayan bir şeyi asla almam.” Bu, yalnızca inancının getirdiği temel bir öğreti değildi, Dave’in gençliğinde öğrendiği acı bir dersti. Karısı bile onun ergenlik çağındaki sabıka kaydını bilmiyordu.

Emily sessizliğini korudu.

“Bana inanmıyorsun, değil mi?”

Emily’nin tereddüdü belli belirsizdi, ama Dave yine de anladı.

“Emily?”

“Sana inanıyorum,” diyen Emily ona tekrar sarıldı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Dave. “Para sorunlarımızdan ve saatten sana söz etmeliydim.”

“Mali durumumuzdan haberdar olmalıyım, Dave.”

Dave başıyla onayladı. “Haklısın.” Aslında fatura ödemelerini memnuniyetle Emily’ye devredebilirdi, böylece karısı yaşadığı baskıyı daha iyi anlayabilirdi. Yarızamanlı işine rağmen, durumlarında fazla bir gelişme olmamıştı.

Ne zaman ilerleme kaydettiklerini düşünse, yeni bir sorun çıkıyordu. Önceki ay Emily’nin arabasının lastiklerini yenilemek gerekmişti. Bunun için bütçeleri uygun olmasa da, Dave karısının ve çocuklarının güvenliğini göz ardı edemezdi. Bir tanesi dışında bütün kredi kartlarını kapatmıştı ve son kartı sadece acil durumlar için saklıyordu. Zaten limitin sınırında olan bu kartla minimum ödemeler yapabiliyordu.

Dave altın kol saatini satmadığına pişmandı. O saati takmak, yetmezmiş gibi –özellikle Yargıç Griffin’in evinde– kaybetmek budalalıktan başka bir şey değildi.

On Sekiz

Neredeyse ikinci vakti olmuştu. Olivia'nın hastane odasındaki koltukta uyuklayan Grace Harding arada bir sıçrayarak uyanıyordu. Olivia'ya damardan antibiyotik ve vücudundaki su kaybını önlemek için serum veriliyordu. Ayrıca çeşitli tüplerle sayısız monitöre bağlanmıştı. Neyse ki ateşi düşmüştü ve görevliler dikkatle durumunu takip ediyordu.

Oda artık karanlıktı, Grace saatine baktı. Kış gündönümü yaklaştıkça günler kısalmaya başlamıştı. Her yerde yaklaşan yeni yılın işaretleri vardı ama Grace kendini hiç şenlik havasında hissetmiyordu. En iyi arkadaşı ağır hastaydı ve bunu atlattır atlatmaz kemoterapiye başlayacaktı. Durumunun ne kadar kötü olduğunu şimdiden kestirmek zordu.

Oturduğu yerde doğrulan Grace tutulan boynunu düzeltmek için öne doğru eğildi. Jack her an dönebilirdi ve ihtiyacı olan son şey endişeli ve korku dolu bir Grace'le karşılaşmaktı. Olivia'nın yanından hiç ayrılmıyordu. Öğle vakti Cliff'le birlikte hastaneye gelen Grace, onu birkaç saatliğine gitmeye ikna

etmişti. Cliff onu duş alması ve kıyafet değiştirmesi için eve bırakacak ve geri getirecekti. Buna karşın Jack gayet gönülsüz gitmişti.

Kapı kayarak açıldı ve Cliff başını içeri uzattı. “Bir değişiklik var mı?”

“Gördüğüm kadarıyla yok.” Olivia bütün bu zaman boyunca uykudaydı. “Jack nerede?”

“Koridorda Justine’le karşılaştı. Ona gelişmeleri aktarıyor.”

Dün sabah annesini görmeye gittiği için Grace sonsuza kadar Justine’e minnettar kalacaktı, aksi halde bir ölüm kalım durumuyla karşılaşabilirlerdi.

“Charlotte ve Ben de burada,” dedi Cliff. Olivia’nın annesi bütün sabah Ben’le birlikte hastanedeydi. Birkaç saatliğine eve gitmişler ve anlaşılan tekrar geri dönmüşlerdi.

Özel oda küçüktü ve birkaç dakika sonra Justine’le Jack içeri girdiklerinde Grace biraz ara vermeye karar verdi. Bir fincan kahveye ve temiz havaya ihtiyacı vardı. Cliff, Charlotte ve Ben’le birlikte bekleme salonunda oturmuş televizyon seyrediyordu.

“Kahve almaya kafeteryaya iniyorum,” diye haber verdi Grace.

Onu sadece hoşnut bir şekilde örgüsünü ören Charlotte duymuş gibiydi. “Ah, kalkmışsın,” dedi. “Daha önce sana bakmıştım, ama uyandırmak istemedim.”

Ben ve Cliff, Seattle Seahawks futbol maçının son dakikalarına odaklanmışlardı.

“Bir şey isteyen var mı?” diye sordu Grace.

Charlotte bir kez daha bakışlarını örgüsünden kaldırdı.

“Ben istemem Grace, teşekkürler.”

“Cliff? Ben?”

Kocası kısaca ona gülümsedi. “Ben iyiyim, teşekkürler.”

“Ben de öyle,” diyen Ben gözlerini ekrandan ayırmadı.

Cliff bu maçın, sezonun ilerleyen dönemlerindeki rövanşlarında takımın sıralamasını belirleyeceğini söylemişti. Grace de futbolu severdi ama şu anda ilgisini çekmiyordu, aklında sadece Olivia vardı.

Kafeteryada iki erkek hastabakıcıyla birlikte kuyruğa girdi ve uzanıp orta boy bir fincan aldı. Biri arkasında sıraya girdi, ama dönüp bakmadı.

“Merhaba Grace.”

Will Jefferson’ın sesinin üstünde yarattığı etkiyi belli etmek için büyük çaba gösterdi. Hastanede karşısına çıkmasına şaşırmamalıydı. Sonuçta Olivia onun kız kardeşiydi ve Will de herkes gibi endişeliydi. Bildiği kadarıyla Olivia’yı önceki akşam da ziyaret etmişti ama karşılaşmamışlardı.

Arkasına döndü. “Merhaba Will.” Sakin ve kontrollü bir tonda konuşuyordu. Geçmişleri yüzünden Will’e karşı temkinliydi, adamın onu huzursuz edecek bir şey söylemesi ya da yapması şaşırtıcı olmazdı.

“Kız kardeşim nasıl?”

“Sabahtan beri değişiklik yok.”

“Tehlikeyi atlattı, değil mi?”

Grace başıyla onayladı. “İlk tehlikeyi atlattı, evet. Ama hâlâ enfeksiyonla savaşıyor.”

“Zavallı Liv,” diye mırıldandı Will.

Grace kahve makinesine uzanıp fincanını doldurdu, Will

onu izlerken kahve aldı. Grace onun omuzlarının ıslak olduğunu fark etti.

“Yağmur mu yağıyor?” diye sordu. Hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü temiz hava almak için dışarı çıkamayacaktı.

“Korkarım evet,” dedi Will. “Aslından ben kar bekliyordum.”

Grace gülümsedi. “Sen ve Cedar Cove’daki bütün okul çağı çocukları.”

Will sıırıttı. “Şey, sanırım içimde hâlâ büyümeyen bir çocuk var.”

“Öyle görünüyor.” *Pek çok anlamda*, diye düşündü Grace. Kasaya geldi, bozuk para bulmak için cebini karıştırırken Will ondan önce davrandı.

“İki kahve,” dedi kasiyere.

“Teşekkür ederim Will, ama gerek yoktu.”

Will omuz silkti. “Barış teklifi olarak düşün.” Boş masalardan birini işaret etti. “Birkaç dakikan var mı?”

Grace tereddüt etti.

“Cliff için sakıncası varsa, bunu anlayabilirim.”

Grace onun kendisine yem attığını biliyordu. Kocası mantıksız ve aşırı kıskanç biri değildi, ama yine de Will onun Grace’ten şüphelenmesi için gerekeni yapmıştı.

“Galeriyle ilgili birkaç soru sormak istiyordum,” dedi Will.

Grace saatine baktı. “Sanırım beş dakikadan bir şey olmaz.”

“Güzel.” Will ilerleyip küçük bir masaya oturdu, Grace ona katıldı.

“Geçen hafta evrakları imzaladım,” dedi Will gururla.

“Şimdiden mi? Ocak ayına kadar devralmayacağını sanıyordum.”

“Ben de öyle, ama her şey o kadar yolunda gitti ki beklemeye gerek duymadım. Bir önceki sahipleri vergi açısından erken kapatmanın kendi lehlerine olduğunu söylediler, ben de kabul ettim.”

“Tebrikler.” Kutlama işareti olarak fincanını havaya kaldırdı.

Will kendi fincanını onunkine dokundurdu. “Olivia olmasa galeriden hiç haberim olmazdı.”

“Yöre halkı minnettar.” Grace, sanat galerisinin pek çok yerel sanatçıya başlama fırsatı verdiğini biliyordu. Damadı Jon Bowman da onlardan biriydi. Fotoğrafları ilk olarak, Maryellen’in yönetici olduğu dönemlerde Liman Caddesi Sanat Galerisi’nde sergilenmeye başlamıştı.

Aslında tanışmaları da galeri sayesinde olmuştu. Jon’un eserleri artık Seattle’daki büyük bir galeride sergileniyordu ve bir ajans aracılığıyla çalışıyordu. Fotoğrafları basında ve kasanın meşhur turistik reklamlarında yer alıyordu.

“Bölgedeki yetenekli sanatçıların sayısı beni şaşırttı,” dedi Will. “En son ne zaman bir sanat galerisine gittin?”

Grace uzun zaman önce olduğunu itiraf etmek zorundaydı. “Maryellen ayrıldığından beri sadece bir ya da iki kez.” Kızı, Liman Caddesi Galerisi’nin başarısındaki en büyük etkendi. Zorlu bir hamilelik dönemi yüzünden işten ayrılmak zorunda kalınca, galerinin şansı gözle görülür biçimde dönmeye başlamıştı.

“Herkesten aynı şeyi duyuyorum,” dedi Will. “Kuşkusuz

Maryellen’la konuşuyorum, ama aynı zamanda yerel sanatçılarla da görüşerek galeriyi tekrar nasıl cazip bir hale getirebileceğimiz konusunda önerilerini alıyorum.”

“Bu harika bir fikir,” dedi Grace içtenlikle.

“Teşekkürler.” Grace’in iltifatını laubali bir tavırla kabul etmişti. Kahvesine bakarak sordu: “Shirley Bliss’i tanıyor musun?”

Grace bu ismi hayal meyal hatırlıyordu. “Sanırım... Maryellen’in eserlerini çok beğendiğini hatırlıyorum.”

“Tekstil sanatçısı. Kırkyama yapıyor, ama aynı zamanda farklı teknikler de kullanıyor. Malzeme konusunda çok yaratıcı ve çalışmaları da gerçekten heyecan verici.”

Galeri zaman zaman Shirley’ninki gibi tekstil sanatı da sergiliyordu, ama eğilim daha çok yağlıboya ve fotoğrafçılık yönündeydi.

“Will ona baktı. “Umarım Shirley’nin yeni fikirleri vardır. Bu hafta buluşacağız. Tekstil sanatına biraz daha ağırlık vermek istiyorum.” Kahvesine biraz daha şeker atıp karıştırdı. “Kırkyama ve örgü son dönemde inanılmaz popüler olmaya başladı, tıpkı annemin dediği gibi.”

Grace başıyla onayladı. “Bu doğru.”

“Annem özel bir kırkyama standı hazırlamam gerektiğini söylüyor,” dedi Will. “Bunlar genellikle el işi olarak görülüyor – geleneksel el sanatı, anlarsın ya – fakat bazen ortaya gerçek sanat eserleri çıkabiliyor.”

Will’in coşkusu Grace’in hoşuna gitmişti... Ayrıca vaktini ve enerjisini harcayabileceği yeni bir alan bulduğu için rahatlamıştı. Kahvesini bitirdi, “Gitmem gerek,” dedi.

“Tamam.” Will iki eliyle fincanını kavramıştı. “Herkes birkaç dakika sonra orada olacağımı söyle.”

“Elbette.” Grace kalktı ve gitmek üzere döndü. “Görüşürüz.”

Bekleme salonunda girdiğinde futbol maçı bitmiş gibi görünüyordu ve Cliff’le Ben son saniyede kazanılan maçla ilgili hararetli bir konuşma yapıyorlardı.

Grace kocasının yanındaki yere oturunca Cliff uzanıp parmaklarını onunkilere geçirdi.

“Kafeteryada Will’le karşılaştım,” dedi Grace, Charlotte’a.

“Ya, sevindim,” diye mırıldandı Charlotte, tam ilmekleri sayarken. “Birazdan burada olacağını söyledi.

“Birkaç dakika konuştuk,” dedi. Will, Cliff’in önünde konuyu açarsa sürpriz olmasını istemiyordu.

Kocası başıyla onayladı, herhangi bir soru sormadan hafifçe parmaklarını sıktı.

Annesinin odasından dışarı çıkan Justine de onlara katıldı, kısa süre sonra Jack onu izledi.

“Vardiya değişimi,” diye açıkladı dışarı çıkma sebebinin. Yeni bir personel grubu geldiğinde herkesin dışarı çıkması isteniyor ve hemşirelere hastaların son durumu hakkında bilgi veriliyordu.

“Olivia nasıl görünüyor?” diye sordu Charlotte endişeyle.

“Fena değil,” diye cevap verdi Justine. “Annem gerçek bir savaşçı.”

“Uyandı,” dedi Jack. “Haklıymışsınız,” diye devam etti Grace ve Cliff’e dönerek. “Gittiğimin farkına bile varmamış.”

“Annem düzelecek,” dedi Justine, gençlik heyecanı ve iyi niyetiyle.

Grace bu sözlerle inanmak istiyordu. Sevgi, inanç ve dua işe yarıyorsa, Olivia’nın iyi olacağına kuşku yoktu.

“Selam millet.”

Will bekleme salonuna girerken Grace başını çevirip ona baktı.

“Selam Will.” Cliff ayağa kalkarak elini uzattı.

İki adam tokalaştılar, ardından Will eğilip annesinin yanğını öptü ve Ben’in yanına oturdu.

“Seahawks’un kazandığını duydun mu?” diye sordu Ben.

“Asansörde doktorların birinden duydum.” Öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. “Kız kardeşimle ilgili son haberler nedir?”

“Gelişme var,” dedi Jack. “Fakat hepimizin ödünü patlattı.”

Will başıyla onayladı. “Daha iyi olduğuna sevindim.”

“Hepimiz öyle,” dedi Charlotte duygulu bir şekilde. “Yine de Ben’le birlikte şu gemi yolculuğuna çıkmakta kararsızım.”

“Büyükanne.” Justine parmağını Charlotte’a doğru salladı. “Gidiyorsunuz. Annem o gemiye binmemeyi aklından geçirdiğini bile duysa küplere biner.”

“Seyahat sigortası da yaptırdım,” dedi Ben. “O yüzden istediğimiz zaman iptal edebiliriz. Charlotte’un iyi vakit geçirmesini istiyorum, ama Olivia için endişelenirken bunu yapamaz.”

“Öyleyse yapılması gereken bir tek şey var,” dedi Jack, orada toplanan herkese teker teker bakarak. “Olivia’nın bir an önce iyileşmesi için elimizden geleni yapacağız.”

Charlotte gülümsedi. “Eve gidip tavuklu şehriye çorbası yapacağım. Olivia küçük bir kızken çok işe yarardı, şimdi de yaramalı.”

“O çorbaya bayılırım,” dedi annesine gülümseyen Will. “Sırf annem bu çorbadan hazırlasın diye hasta numarası yapardım.”

“Seni sinsi!” diye bağırın Charlotte herkesi kahkahaya boğdu.

“Ama her zaman dediğin gibi anne, bu çorba her derde deva.”

Jack kıkırdadı. “Kanser uzmanları Charlotte’un çorbasının iyileştirici etkilerinden haberdar mı diye merak ediyorum.”

“Ben onlara söylerim,” dedi Justine.

Charlotte örgüsünü çantasına tıktırdı. “Hadi gidelim, Ben. Bir termos dolusu tavuklu şehriye çorbasıyla geri döneceğiz.” Yavaşça kalkarak kocasına uzandı.

Grace bir kez daha Charlotte’un artık yaşını gösterdiğini fark etti. Ben de ayağa kalkarken zorlanıyordu. Kol kola birbirlerinden destek aldılar ve ayaklarını sürüyerek uzaklaştılar.

Jack’le göz göze gelen Grace aynı endişeyi paylaştıklarını anladı. Charlotte tavuklu şehriye çorbası yapacaksa, aynı çorbadan Ben’in ve kendisinin de yararlanması iyi olacaktı.

Birkaç dakika sonra hemşire bekleme salonuna geldi.

“Olivia ziyaretçilerini kabul edebilir,” dedi. “Gayet iyi gidiyor. Doktoruyla konuştum ve Doktor Franklin yarından sonra taburcu olabileceğini söyledi. En fazla iki gün daha burada.”

“Bu harika bir haber!” diyen Grace ellerini çırttı.

“Gerçekten öyle,” diye ona katıldı Jack. “Üstelik daha tavuklu çorba bile içmedi.”

Grace gülümsedi. Jack’in mizah duygusu geri geldiyse, bir şeyler gerçekten düzeliyor demektir.

On Dokuz

Christie ablasının ayarladığı akşam yemeği yüzünden ne kadar gergin olduğunu itiraf etmeye utanıyordu. Önceki hafta buluştuklarında Christie, James’le bizzat iletişime geçmeyi kabul etmişti. O an için iyi bir fikir gibi gelmişti...

Ne yazık ki Christie bunu tek başına yapmayı başaramamıştı çünkü reddedilme duygusu çok baskındı. Çileden çıkan Teri araya girmiş ve hem Christie’yi hem de James’i akşam yemeğine davet etmişti. Christie yemeğe James’in de geleceğini biliyordu, ama anlaşılan James bu konuda aydınlatılmamıştı. Bunun adil olmadığını düşünen Christie kendini huzursuz hissetse de Teri ne yaptığını bildiğini iddia ediyordu.

İki kardeş o günle ilgili olarak yaptıkları planı defalarca tartışmışlardı.

“Ne giyeceksin?” diye sordu Teri, Christie gelmeden bir saat önce.

Christie henüz ne giyeceğine karar vermemişti. Neredeyse tüm giysilerini denemiş, ama hiçbirini beğenmemişti. “Ben... henüz bilmiyorum. Bir önerin var mı?”

“Çok abartılı olmasın,” diye uyardı Teri. “Sade olsun, rahatlamaya yönelik bir akşam olacak. Gündelik bir şeyler düşün.”

Christie yatak odasının aynasındaki görüntüsüne baktı ve payetli bluzunu çözmeye başladı. Zaten duruşunu da beğenmemişti. “Kot pantolon ve kazağa ne dersin?” diye sordu bu kez. Wal-Mart hafta başında kot pantolonlarda indirim yapmıştı. Christie kelepiri gördüğü an tespit edenlerdendi ve personel indirimiyle birlikte Levi’s pantolonları neredeyse bedavaya getirmişti.

“O kadar da değil. Hiç siyah pantolonun yok mu?” Christie’nin gözleri gardıroba kaydı. “Evet, sanırım var.” Derinlerde bir yerde siyah bir pantolonu olduğunu hatırlıyordu. Genel tercihi kot pantolondur, üstünde iyi duruyordu ve rahat ediyordu.

“Öyleyse siyah pantolon ve kazak giy. Dinle, yemeği bu akşam hazır etmek istiyorsam kapatmak zorundayım.”

Christie ona engel oldu. “James benim de geldiğimi hâlâ bilmiyor, değil mi?”

Ablası bir an duraksadı. “Ne yazık ki biliyor. Bobby’nin ağzını sıkı tutması gerekiyordu, ama unutmuş.”

“Of.”

“Endişelenme, burada olacak.”

“Tamam.”

“Bir saat sonra görüşürüz.”

Bu pek yeterli bir süre değildi. Christie bir kez daha kendini gardırobun önüne attı. Yere ve yatağının üstüne giysiler saçılmıştı. Odasına bakan biri, onun hırsızlık kurbanı olduğunu düşünebilirdi. Bugün çalıştığı için yatağını düzeltmeye fırsat bulamamış, üstüne bir de giysiler gelince oda darmadağınık

olmuştu. Odayı bu halde görecektir olsa, Christie, James'in ne düşüneceğini gayet iyi biliyordu.

Birdenbire James'i yatağında çıplak hayal etti. Ne tür bir sevgili olacağını kestiremiyordu. Aşırı nazik olacağına kuşku yoktu. Görüntüyü dağıtmak için başını iki yana salladı. Kalp atışları hızlanmıştı ve bu fazlasıyla kibar soğuk nevaleye neden ilgi duyduğunu bile bilmiyordu.

Yine de, bir türlü anlayamadığı sebeplerle onu aklından çıkaramıyordu. James'in onu sevmesini istiyordu, James için daha iyi bir insan olmak istiyordu.

The Pink Poodle'dan çıktığında onun bakışlarındaki hayal kırıklığını hâlâ görebiliyordu. Evet, içmişti ama sarhoş değildi. Yanından bile geçmezdi. Ayrıca nerede olduğu, kimle olduğu ve ne yaptığı James'i hiç ilgilendirmezdi. Fakat bakışlarındaki o ifadeyi unutamıyordu.

Teri'nin dediği gibi, James Wilbur ona ilgi gösteren ilk düzgün adamdı ve bu Christie'yi zayıf ve korunmasız kılıyordu. Adam her ne kadar Christie'nin cazibesine kapılsa da, onunla ilgili her şeyi kınıyordu, bu durum da Christie'nin kafasını karıştırıyordu. Kafası karışınca alınıyor, alındıkça daha çok kafası karışıyordu.

Bu akşamki buluşma mükemmel bir örnekti. Aslında buluşma bile denemezdi, sadece "sıradan" bir akşam yemeği idi ve canı ne isterse giyebilmeliydi. Yine de orada durmuş sadece James orada olacağı için nasıl görüneceğinin derdine düşüyordu.

Aynaya yaklaşan Christie kendini seyretti. Ona bakan kadında, yıllardır oluşturmak için deli gibi uğraştığı güzellik ve

zarafetten eser yoktu. Saçlarını geri atarken, acaba bütün bunların bir kez daha Teri'nin sahip olduklarını istediği için mi olduğunu merak etti.

Christie küçükken ablası Teri'yi gölge gibi izlerdi. Teri bundan nefret eder ve onu başından defetmek için elinden geleni yapardı. Ergenlik çağlarında ve yirmili yaşlarında aralarındaki düşmanlık neredeyse ilişkilerini yok etmişti. Teri neye sahipse, Christie onu istiyordu. Oğlanlar *dabil*. Ve sonra yetişkin erkekler. Kendine, Teri'nin bu kez sahip olduklarının gerçekten cazip olup olmadığını sordu. Evet, öyleydi.

Her şeyden önce, Christie'nin kısa süren evliliği başından itibaren faciayken, Teri kendisine âşık bir adamla evlenmişti. Christie'yi hayatı boyunca seveceğine yemin eden adam sarhoşken hışımla onu dövüyordu. Giderek artan şiddet dozunu düşününce, Christie bir yıl içinde öleceğine kesin gözüyle bakıyordu.

Ablasının güvencesi de vardı, hem maddi *hem de* manevi. Bu, gençken ikisinin de yaşamadığı bir durumdu. Teri, Bobby'yle evlenmeden önce şu anda olduğu kişi değildi. Aşk onu değiştirmişti. Christie bunu kıskanıyordu.

Christie aynadaki görüntüsüne kaşlarını çattı. Burada dikilerek James'e olan duygularının analizini yapacak vakti yoktu. Duygular oradaydılar. Şu anda, üstüne bir şeyler uydurup makyaj yapması ve saçlarını fırçalaması gerekiyordu.

Sonunda ablasının evine ulaştığında Christie on beş dakika geç kalmıştı. Bir türlü siyah pantolon bulamamış, onun yerine eski gri bir pantolon ve uzun, kırmızı bir kazak giymişti. Kombi tam Yılbaşı'na uygundu. Christie kıyafetini hareket

ettikçe çingırdayan minik, gümüş çanlardan oluşan kolyeyle tamamladı. Ayakkabıları çok sıkıyordu, ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Kapıyı açan Teri bütün hamileliğiyle ışık saçıyordu.

“Christie, geç kaldın,” diye tısladı, onu kolundan yakalayıp içeri çekti. Christie bu eve gelmeyeli bir süre olmuştu ve değişiklik şaşırtıcıydı. Köşe bucak her yer Yılbaşı süsleriyle donatılmıştı.

“Vay canına,” dedi, etrafına göz gezdiren Christie. Antrede durduğu yerden üç tane çam ağacı görebiliyordu, sahanlıkta, salonda ve koridorun sonunda. Her tür yüzey farklı biçim ve boyutlarda süslemelerle bezenmişti.

“Bobby Yılbaşı süslemelerini yapabileceğimi söyledi ve ben de yaptım.”

“Neden üç ağaç?” diye soran Christie, o an için James’i unutmuştu. “Daha doğrusu kaç tane?”

“Beş.”

“Beş tane süslenmiş Yılbaşı ağacı mı?”

“Hoşuma gidiyor,” diye açıkladı Teri.

“Hadi be,” diye mırıldandı Christie. Kendisi de Yılbaşı’nı severdi ama böyle bir şeye ne bütçesi yeterdi ne de uygun yeri vardı. “Bunlar bir servete mal olmuştur.”

Teri süklüm püklüm sırtıttı. “Ben mutlu olduğum sürece Bobby’nin umurunda değil.”

Christie ona kaşlarını çatıttı. “Senden nefret etmek çok kolay olabilir.”

Teri kıkırdadı. “Bobby ve bebek olmadan bunların hiçbi-

rinin anlamı yok.” Yeşil kadife tuniğinin altında büyüyen nazik şişliğe dokundu.

Christie tekrar çevresine baktı, James’in münasebetsiz bir biçimde köşeden bakmasını bekliyordu, ama yoktu. “James nerede?” diye sordu sesini alçaltarak.

“Henüz gelmedi.”

“James geç mi kaldı?” Bu onun yapacağı bir şey değildi.

“James gelmiyor,” dedi, içeri giren Bobby. “Üzgünüm Christie, baklayı ağzımdan bıraktım.”

“Çıkardım hayatım,” diye düzeltti Teri. “Ya da ağzımdan kaçırdım.”

Bobby ciddiyet içinde başıyla onayladı. “Yemekte senin de olacağını söyleyince, James gelemeyeceğini belirtti.”

Christie omuz silkti. “Neyse, sorun yok.” Paltosunu çıkarıp sandalyenin arkasına astı sonra çantasını da aynı yere bıraktı.

“Yemek neredeyse hazır,” diyen Teri, Christie’nin paltosunu alarak portmantoya astı. Birlikte mutfağa yürüdüler, Teri aceleyle fırının başına gidip kapağını açarak içine göz attı ve, “Bobby’nin en sevdiklerinden biri,” diye açıklama yaptı.

Christie de fırının içine baktı, ama pilav tenceresinde özel bir şey göremedi. Midesi bütün gün rahatsızdı ve işin gerçeği pek iştahı yoktu. James’in gelmediği iyi olmuştu yoksa hiçbir şey yiyemeyecekti.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm,” dedi Teri. “Bu akşamı iple çektiğini biliyorum.”

Christie tekrar omuz silkti. “Hadi ama, James’ten daha esaslı adamları bile ürküttüm.”

Teri, Christie'nin yakalayamadığı bir şey söyledi. "Onun için öyle üzülüyorum ki, sana anlatamam," diye ekledi.

"Bu konuda üzülme. James'e yaklaşmamı sen önerdin ve ben yapamayınca bu partiyi sen ayarladın. Ne yazık ki geri tep-ti. Benim açımdan bu ilişki asla gerçekleşmeyecek. *C'est la vie.*"

Teri kaşlarını kaldırdı. "Artık Fransızca mı konuşuyorsun?"

Christie ablasının koluna bir şaplak attı, birlikte güldüler.

Christie çok az yiyebildiği halde akşam yemeği keyifliy-di. Moralinin ne kadar bozuk olduğunu Teri ya da Bobby'nin anlamaması için sürekli konuşuyordu. İlk fırsatta bir mazeret uydurarak çantasını ve paltosunu aldı. Üstelik Teri yorgun gö-rünüyordu. Bütün gün temizlik yapmış ve evi de süslemişti. Yemek boyunca iki kez Christie ablasını esnerken yakalamıştı.

Bobby iyi geceler dileyerek çalışma odasında kayboldu, Teri kardeşini kapıya kadar uğurladı. İkisi de James'in daire-sinin yer aldığı üç arabalık garajın üst katına baktılar. Işıklar yanıyordu, James'in evde olduğu açıktı.

"Konuş onunla." Teri fısıldayarak ısrar ediyordu.

Christie başını iki yana salladı. "Unut gitsin." James'in onunla bir işi kalmamıştı ve geriye dönüp baktığında en iyisi-nin bu olduğunu düşünüyordu. Hayatında başa çıkması gere-ken zaten yeterince sıkıntı vardı.

"Seni sonra ararım. Çarşamba günü doktor randevum var. İlk ultrasonumu yaptıracağım ve doktor bebeğin fotoğrafını görebileceğimi söyledi."

"Gerçekten mi?" Christie bunu sabırsızlıkla bekliyordu. Sarılıp vedalaştılar ve Christie arabasının yolunu tuttu. Araba-

ya yerleştğinde gözü James'in dairesinden gelen ışığa takıldı. *Korkak!* Christie söz konusu olduğunda James Wilbur tam bir korkaktı. *Güzel!* Fakat Christie onun peşinden koşmayacaktı.

Christie anahtarı sokup marşa bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar tekrar denedi, ama araba çalışmadı.

Harika, gerçekten harikaydı. Mahsur kalmıştı. Bobby Polgar yardımcı olamazdı. Bildiği tek şey satrançtı. Teri de ne yapacağını bilemezdi. Zaten Christie hamile ablasını bu soğukta dışarı çıkaracak değildi. Autoclub'a telefon etmenin de bir anlamı yoktu, çünkü aidatlarını ödeyemediğinden üyeliği yıllar önce iptal olmuştu.

İstemeyerek de olsa Christie yukarıdaki daireye baktı. Anlaşılan her şekilde James'i görecekti. Dış basamakları tırmanıp iki kez kapıya vurdu, sonra geri çekilip bekledi.

James üstünde bir takım elbiseyle kapıyı açınca Christie onun hayatı boyunca hiç kot pantolonu olup olmadığını merak etti.

"Arabam çalışmıyor," dedi, açılış konuşması yapmaya gerek duymadan.

"Araç çağırmayı düşündün mü?" diye sordu, hemen kapamak zorunda kalabilirmiş gibi eli hâlâ kapı kolundaydı.

"İmkânım olsa burada seni rahatsız eder miyim sanıyorsun?" dedi sert bir sesle. Sonra ses tonunu ayarlamaya çalıştı.

"Beni eve bırakabilirsen minnettar olurum."

"Elbette. Biraz bekle."

"Teşekkür ederim." Bu *çok* utanç vericiydi.

James geri döndüğünde üstünde paltosu, şapkası ve eldi-

venleri vardı. “Sakıncası yoksa, arabayı çalıştırıp çalıştıramayacağımı kontrol etmek isterim.”

“Elbette.” Arabayı işaret etti. “İşte buyur.”

James mandalı açıp motor kapağını kaldırdı. Birkaç dakika uğraştıktan sonra umutsuzca Christie’ye baktı.

“Sanırım yeni bir şarj dinamosuna ihtiyacın var.”

“Harika.” Bu parçanın ne kadar pahalı olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama bunu bilmeden de satın almaya gücünün yetmeyeceğini tahmin edebiliyordu. Ödemek zorunda olduğu kira ve borçlarla zaten zor geçiniyordu.

“Arabayı getireyim,” dedi James.

Bu haberle hâlâ beyni uyuşmuş olan Christie başıyla onayladı. Öyle ya da böyle arabasını Teri’nin evinden bir tamirciye çekertmek zorundaydı. Bunu yaptırmak da hiç ucuz değildi. Zamanlama ancak bu kadar kötü olabilirdi.

James limuzini geri geri yavaşça garajdan çıkardı, arabadan inerek Christie’ye yolcu kapısını açtı.

“Kendi kapımı açabilirim.”

“Evet, hanımefendi,” diye karşılık verdi James, Christie’nin nefret ettiği resmi ses tonuyla.

“Bana *hanımefendi* dememeni daha önce söylemiştim.”

“Söylediniz,” diye kabul etti James.

“Öyleyse neden ısrarla devam ediyorsun? Beni sinirlendirmenin bir yolunu mu *arıyorsun?*” Christie artık öfkeliydi. Bütün gecesi berbat geçmişti ve bunun sorumlusu James’ti. “Dinle, beni götürmene gerek yok, çok teşekkür ederim. Yürümeyi tercih ederim.” Christie arabanın kapısını hızla çarptı, çanta

sının askısını omzuna attı ve yürümeye başladı. Her adımında boynundaki çanlar çingirdiyordu. Ayakları şimdiden acımaya başlamıştı, ama ayakkabılarını çıkarma şansı yoktu.

Henüz birkaç metre yürümemişti ki James sessizce ona katıldı.

“Defol.”

“Bunu yapamam.”

“Nedenmiş?” James cevap vermeyince ekledi. “Benimle yürümeni istemiyorum.”

“Yalnızsın. Güvenli değil.”

“Neredeyse bütün hayatım boyunca yalnızdım. Muhafıza ihtiyacım yok, anladın mı?” sesinin olabildiğince sert ve soğuk çıkmasına çabalıyordu.

“Biliyorum,” dedi James kibarca.

“Ne biliyorsun?” Dönüp öfkeyle ona baktı. “Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.” Sesi çatlıyordu, soğuktan titreyerek ellerini ceplerine soktu.

“Christie.” Sesi, bir çocukla konuşur gibi yumuşak, sakinleştirici bir tondaydı.

Bu Christie’yi iyice çileden çıkardı. “Defol!” diye bağırdı. “Beni yalnız bırak. Benimle yürümeni istemiyorum,” dedi bir kez daha. “Anlamıyor musun?” Henüz uzun ve dik araç yolunun bile sonuna gelmemişlerdi, ama Christie’nin soluğu kesilmiş ve ayakları şişmeye başlamıştı. Evine en az beş kilometre daha vardı.

James hafifçe geri çekildi, ama arkasından yürümeye devam ediyordu.

“Herkes senin kahraman olduğunu sanıyor,” diye söylendi

Christie, kendini yürümenin verdiği ıstıraptan uzaklaştırmaya çalışarak. “İki haydutla dövüştüğün ve Teri’nin dediğine göre Rachel’in hayatını kurtarmış olabilirsin.” Birkaç saniye durdu. “Sadece ben senin hakkındaki *gerçeği* biliyorum, James. Sen korkağın tekisin, değil mi?”

James bir şey söylemedi.

Arkasına dönen Christie onunla yüz yüze geldi. “Beni duydun mu ödle?”

“Evet.”

“Kendinle ilgili söyleyecek bir şeyin yok mu?”

“Hayır.”

Adam onu o kadar sinirlendirmişti ki, arkasını dönüp tekrar yürümeye başlamadan önce ayağını hızla yere vurdu. Bu büyük bir hataydı, çünkü topuğu su toplamaya başlamıştı. Zarif babetlerinin ayağına bir numara küçük olduğunu biliyordu ama indirime girmişlerdi ve kırmızı kazağıyla çok uyumluydu.

“Neden topallıyorsun?” diye sordu James.

“Topallamıyorum. Defol.”

“Christie, mantıklı ol.”

“Hayırlı” diye haykırdı Christie, ağlamamaya çalışarak. “Hayattan nefret ediyorum, kendimden nefret ediyorum ve senden nefret ediyorum.”

“Hayır etmiyorsun,” dedi James sakın bir sesle.

Adamla kavga etmek imkânsızdı. Canına tak etmişti. Birden dönerek ellerini beline yasladı.

“Beni *yalnız bırakmanı* nasıl sağlayabilirim?”

James cevap vermedi.

“İyi, çok meraklıysan arkamdan yürüyebilirsin.” Sokağın sonuna kadar gitmeyi başarabildi, ama artık yürümesi imkânsızdı. Sağ ayakkabısı kanamaya başlayan topuğuna sürüyordu. Artık durmak ve ayakkabıyı çıkarmak *zorundaydı*. Yalpalayarak beş adım atmamıştı ki James arkasından gelip sanki hiç ağırlığı yokmuşçasına onu kucaklayıverdi.

“Çabuk beni yere indir seni geri zekâlı!”

Çılgık atmak, tekmelemek ve onunla kavga etmek istiyordu. James’in çenesi kasılmıştı ve Christie onun öfkeli bakışından, kendisi olmadan hiçbir yere gitmeyeceğini anladı.

Burnunu çekti.

“Canın yanıyor mu?” diye sordu James.

Başıyla onaylayıp tekrar burnunu çekti. “Niçin benden nefret ediyorsun?” diye sordu hüznle, umursadığı için kendine çok kızarak. Onun nezaketini ve şefkatini *istemiyordu*, kafası karışıyordu.

“Senden nefret etmiyorum.”

“Ben orada olduğum için akşam yemeğine gelmedin.”

James inatla sessizliğini sürdürüyordu.

Bir dakika geçtikten sonra Christie kendisini yere bırakmasını istedi. “Lütfen, lütfen beni yalnız bırak.” Duygusal anlamda çökmüş haldeydi. Yaşlar gözüne batıyordu ama isteyeceği son şey, kesinlikle son şey, James’in onu ağlarken görmesiydi.

James yüksek sesle içini çekti, ama onu yere bırakmak yerine biraz daha sıkı sarıldı. Christie başını onun omzuna yaslayarak sunduğu rahatlığı ve sıcaklığı içine çekti.

“Seni eve bırakmama izin verecek misin?”

Christie başıyla onayladı. Öylesine canı yanıyordu ki, aptalca davranmayı bırakmıştı. O mesafeyi yürüyebileceğini düşünmesi gerçekten gülünçtü.

“Güzel.” James onu yavaşça yere bıraktı.

El ele tutuşup yan yana yürümeye başladılar. Diğer elinde ayakkabısıyla Christie aynı yolu topallayarak geri döndü. Arabaya ulaştıklarında James kapıyı açtı, Christie bu kez itiraz etmedi.

Arabaya tam binmek üzereyken James ona engel oldu, uzanıp onu dudağından öptü. Elleri saçlarında, dudakları arzu-lu ve meraklıydı, Christie ürpermeye başlayana kadar öpücüklerini giderek derinleştirdi. James başını kaldırdığında Christie kendini arabaya bıraktı.

James’e bunu neden yaptığını sormak istiyordu, ama konuşamadığını fark etti. Yol boyunca tek kelime etmedi. Siteye ulaştıklarında James arabayı park ederek onun inmesine yardımcı oldu.

Christie, James’in yüzüne bakamıyordu. “Teşekkür ederim.”

James resmi bir biçimde başıyla onu selamladı.

Tekrar öpmesini umarak Christie oyalanmaya çalıştı.

James onu hayal kırıklığına uğratmadı. Onu derinden ve uzun uzun öptü. Christie hâlâ onun dokunuşlarının etkisiyle sarhoş gibiyken, James arabaya binip uzaklaştı.

Yirmi

Sabah Troy'un kızı Faith'i aramış ve onunla görüşmek için can attığını söylemişti. Zavallı Megan onu klinikten arayarak işine engel olduğu için tereddütlüydü, ama Faith'in ev telefonu rehberde kayıtlı olmadığından, ulaşabileceği tek numara da buydu.

Troy'la görüştüğünden beri geçen günler boyunca Faith sürekli bu ziyarete kafa yormuştu. Belki gereğinden fazla inatçı davranıyordu. Bir yandan da Troy'un Megan'ı bahane olarak kullanıp kullanmadığını merak ediyordu, etmek *zorundaydı*. Megan mantıksız bir kadın gibi görünmüyordu ve babasını çok sevdiği açıktı. Faith, Megan'ın babasının mutsuz olmasını isteyeceğine inanamazdı. Belki de Troy kızının davranışını yanlış okumuştı veya belki Faith'e karşı kendi duygularından emin değildi.

"Buluşabilir miyiz?" diye sordu Megan. "Bebek battaniyesiyle ilgili sorunlarım var. Benim için bir göz atarsan çok sevinirim. Sana öğle yemeği ısmarlarım," diye ekledi.

"Saçma. Öğle yemeğimi ısmarlamak zorunda değilsin ve memnuniyetle battaniyene göz atarım." Salı günü öğleden sonra, öğle paydosunda şarküteride buluşmaya karar verdiler.

Faith daha sonra kısa telefon görüşmelerini tekrar düşündü. Megan, Faith'in Troy'la ilişkisini bilmediği halde aralarında bir dostluk başlamıştı. Bu öğle yemeği, ona söylemek için mükemmel bir fırsat olabilirdi. Troy'un ısrarla sürdürmeye çalıştığı gizlilik Faith'in umurunda değildi. Görüşüklerini kızının öğrenmesini istemediğini Faith daha başından fark etmişti. Her koşulda, zaten artık önemi olmaması gerekiyordu.

Restorana girdiğinde Megan çoktan gelerek pencere kenarında bir masaya oturmuştu. El salladığını gören Faith kalabalık salonda o tarafa doğru yürümeye başladı.

"Masa kapabilmek için biraz erken geldim," diye açıkladı Megan. Ayağa kalkarak hemen Faith'e sarıldı.

Faith, Megan'ın gayet sağlıklı göründüğünü gözlemledi, saçları parlıyordu ve cildinin rengi iyiydi. Hamile kadınların ısıldadığına dair klişe Megan için kesinlikle geçerliydi. Troy'un kızına ne kadar yakın olduğunu bildiğinden, bu haberin onu çok heyecanlandırduğundan emindi. Tabii Megan ona söylediyse... Bir fırsatını bulursa, bunu soracaktı.

Kolunun altına mönüleri sıkıştırmış olan garson kız elinde iki bardak suyla birlikte masalarına yaklaştı. "Günün çorbası peynirli brokoli, günün yemeği ise yengeçli sıcak sandviç," diye açıklama yaptı.

Megan ve Faith birer çorba sipariş edip sandvici paylaşmaya karar verdiler. İkisi de çay istediğinden garson kız birkaç dakika sonra büyük bir mavi demlik ve iki fincanla geri döndü.

Megan örgüsünü çıkardı, "Şurada bir hata yaptım," dedi. Battaniyeye bakarken kaşları çatılmıştı. Motif aslında basitti, ama

desen dört sırada ortaya çıkıyordu. Faith bir bakışta Megan'ın nerede hata yaptığını anladı. Üçüncü sırayı iki kez örmüştü.

“Seni rahatsız ediyor mu?” diye sordu Faith, yarısı örülmüş battaniyeyi inceleyerek.

Megan başıyla onayladı. “Başlangıçta etmediğini düşündüm, o yüzden örmeye devam ettim.

“Faith bunu kendisi de defalarca yaşamıştı. “Oysa şimdi gözüne batıyor, değil mi?”

“Kesinlikle öyle.”

“O halde geri dönüp düzelteceksin,” diye önerdi Faith.

“Gerçekten mi? Yani hepsini sökmem gerektiğini mi söylüyorsun?” Duymaktan korktuğu şey buymuş gibi içini çekti.

“Bunu çok sık yaparım,” dedi Faith. “Bazen bir bölümü doğru yapana kadar defalarca söktüğüm olur. Hata çok küçükse bunu göz ardı edebilirim, ama orada hata olduğunu sadece benim bilmem kaydıyla.”

“Fakat bu büyük bir hata, değil mi?”

“Senin nasıl gördüğüne bağlı,” dedi Faith sözlerini dikkatle seçerek.

“Böyle bir şey seni rahatsız ettiğinde, söküp atar mısın?”

“Şey, genellikle öyle yaparım. Böylece daha iyi olacağını hisseder ve ikinci kez ördüğümde iki kat hızlı giderim.”

“O halde sökeceğim,” diyen Megan kararından memnun görünüyordu. “Bu arada, babama ve Craig’in ebeveynlerine bebekten söz ettim.”

“Hepsinin çok heyecanlandığını tahmin edebiliyorum.”

“Özellikle de babam.” Megan dikkatini tekrar örgüye vermişti.

“İstersen yemekten sonra sana yardım ederim.”

Çayları demlenmişti, örgüsünü çantasına koyan Megan fincanları doldurdu. “Benimle bu şekilde buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim,” dedi, kendini fincan doldurma işine kaptırarak.

“Benim için zevk, Megan.” Birden, Megan’ı bu daveti yapmaya yönlendiren tek şeyin –ya da başlıca şeyin– örgü olmadığından şüphelendi. “Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Megan arkasına yaslandı. “Sanırım seninle görüşmek istediğimde aklımdan geçeni anladın.”

“Pek sayılmaz, ama kafanda bir şey varsa elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışırım.”

“Teşekkürler, Faith,” dedi çabucak. “Biriyle konuşmaya ihtiyacım var ve diken üstündeyim.”

“Beni seçtiğin için onurlandım.”

“Sen kesinlikle doğru kişisin,” diye vurguladı Megan. “Bana dürüst davranacağını biliyorum ve... ve senin tavsiyelerine güveniyorum.”

“Teşekkürler,” diye mırıldanan Faith kendini biraz suçlu hissediyordu.

“Yaşarken annemle ne kadar yakın olduğumuzu söylemiştim.”

“Evet.”

“Onu her gün görüyordum. Sonlara doğru pek iyi konuşmıyordu, ama daima dinliyordu. Öldüğünde babam ve ben yanındaydık ve... güzeldi.” Megan gözyaşlarını savuşturmaya çalıştı. “Ölüm güzel olabilir, değil mi?”

“Evet, olabileceğine inanıyorum.” Faith masanın üstünden uzanarak Megan’ın elini sıktı.

“Annem çok uzun bir süredir hastaydı.”

“Biliyorum.”

Megan duygularını kontrol altına almaya çalıştı ve sonunda bunu başardı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha güçlü ve içtendi. “Annem öldükten kısa süre sonra, babam biriyle çıkmak istediğini ima etti. Nasıl dehşete düştüğümü sana anlatamam.”

Faith’in suçluluk katsayısı birkaç derece daha arttı. Demek Troy kızının tepkisini abartmamıştı ve ilişkilerini neden saklamak istediğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Megan dudaklarını büzdü. “Başlangıçta şaka yaptığını sandım. Tanrı aşkına, annem gideli daha birkaç hafta olmuştu.”

Faith tereddüt içindeydi ve ne yapacağını bilemiyordu. Troy’un görüştüğü kadının Faith olduğu hakkında Megan’ın hiçbir fikri yoktu. Bundan şimdi söz etmek inanılmayacak kadar tuhaf olacaktı.

“Dediğin gibi, annem çok uzun bir süredir hastaydı,” dedi dikkatle.

“Biliyorum ve babamın onca yıl boyunca ne kadar yalnız olduğunu tahmin edebiliyorum. Sorun şu ki, babam kendini tamamen anneme adamıştı.”

Garson elinde siparişler ve boş bir tabakla geri geldi. Birkaç dakikalarını sandvici bölüp çorbanın tadına bakarak ve yemek hakkında yorum yaparak geçirdiler. Bu kısa ara Faith’e iyi gelmişti. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Troy’la ilişkisini açıklamadan Megan’ın güvenini kabullenmek yanlıştı.

“Baban Şerif Troy Davis, değil mi?” diye sordu. Bir şekilde konuya girmek zorundaydı ve bu, başlangıç için en güvenli yol gibi görünüyordu.

“Onu tanıyor musun?” Megan’ın gözleri kocaman açılmıştı.

“Evet. Baban ve ben lisede beraber okuduk.”

Megan neşeyle ellerini çırpı. “Aman Tanrım, asla tahmin edemezdim. Bu harika!”

“Baban yakışıklı bir delikanlıydı.”

“Biliyorum,” dedi Megan, gururla gülümseyerek. “Okul yıllıklarına baktım, çok hoşmuş.”

Faith de aynı fikirdeydi ve fikri değişmemişti.

“Demek baban tekrar biriyle görüşmek istiyor?”

Megan başıyla onayladı. “Bir süre önce bunu yapması gerektiğini söyledim, ama zannedersen bana inanmadı, özellikle daha önce gösterdiğim tepkiden sonra... Şimdi bunun için pişmanım, ama o an şok olmuştum. Annemi kaybettikten bu kadar kısa bir süre sonra başkasıyla ilgilenebileceği aklımın ucuna bile gelmezdi.”

“Herkes kendi duygularından sorumludur, Megan. Bu yüzden kendini hırpalama.”

Megan cevap vermeden önce bir kaşık çorba aldı. “Babam o kadar yaşlı değil. Kalan hayatını yalnız geçirmek istemiyor ve bu konuda onu suçlamıyorum. Demek istediğim, onu annemden başka bir kadınla görmek kolay değil, ama bencil olmak da istemiyorum.”

“Bence bunlar gayet doğal duygular,” diye mırıldandı Faith. “Babanla endişelerini paylaşman çok önemli.”

Faith yemeğinden bir lokma aldıktan sonra konuya girdi. “Bu seni şaşırtabilir, ama baban ve ben lisede flört etmiştik.”

Megan ona bakakaldı. “Babam ve sen mi?”

Faith kısa bir duraksamadan sonra başıyla onayladı. “Dah önce dediğin gibi popüler bir delikanlıydı.”

Megan kıkırdadı. “Bu çok hoş.”

“O zamanlar onu çok severdim,” dedi Faith, duruma geniş açıdan yaklaşabilmek için geçmiş zaman kullanıyordu. Er ya da geç, bir kolay yolunu bulacak ve Sandy’nin ölümünden sonra kısaca bir araya geldikleri söylemek zorunda kalacaktı.

“Babam senin gibi biriyle çıksa daha kolay kabul edebilirdim,” dedi Megan kaşığını alırken.

Troy’la çıkan kişinin *kendisi* olduğunu tam söylemek üzereyken Megan devam etti.

“Fakat diğer kadından hiç hoşlanmıyorum.”

“Diğer kadın?” diye düşünmeden araya girdi Faith. Kendine engel olamamıştı.

Megan başıyla onayladı. “Sally adında dul bir kadın.”

Faith’in sırtının ürpermesi aralık soğuşundan değildi. Şüphelendiği gibi, Troy Davis tutarsız biriydi. Daha kötüsü, bir gün ölümsüz aşk yeminleri ederken ertesi gün başkasını bulan bir dönekti.

“İçimde, babamın onu bilmemi istemediğine dair bir his var,” dedi Megan kaşlarını çatarak.

Faith çatalını tabağın yanına bıraktı. “İstemediğinden eminim,” dedi iğneleyici bir tonda. Anlaşılan sevgililerini sır olarak saklamak alışkanlık olmuştu.

“Craig’e göre,” diye devam etti Megan, “bazı erkekler hayatlarında bir kadına ihtiyaç duyarlarmış. Babamın onlardan biri olduğunu hiç tahmin etmezdim, ama sanırım artık bunu kabullenmek zorundayım.”

“Neden öyle olsun?” diye sordu Faith, cevaptan biraz çekinerek.

“Şey, çünkü,” dedi Megan, “Daha önce şu diğer kadın vardı ve şimdi de Sally.”

“Aynı kişi olabilir,” diye fikir yürüttü Faith. Troy’un Sally denen kadınla ne zaman görüşmeye başladığını nereden bilebilirdi? Yüzü utanç ve öfkeyle yanıyordu. İkiisiyle de aynı anda flört ettiğini duyarsa şaşırmayacaktı.

Megan bir süre sessiz kaldı. “Sen söyleyince düşündüm de,” dedi, “annem öldükten sonra babamın ima ettiği kadın Sally olabilir.”

Faith için bunu kabullenebilmek çok zordu. Öfkesi giderek su yüzüne çıkmaya başlıyordu. Ona böyle sinsice davranmaya nasıl cüret ederdi? Önemsemediği tek kadının kendisi olduğuna Faith’i inandırmıştı. Hatta onu sevdiğini söylemişti!

“O halde... Sally’yle tanıştın,” dedi Faith. Anlaşılan diğer kadın, hiyerarşiye göre Troy’un kızıyla hiç tanıştırılmayan Faith’ten daha üst sıradaydı.

Megan çayından bir yudum aldı. “Craig ve ben Yılbaşı alışverişine çıkmıştık, Wal-Mart’ta babam ve Sally’yle karşılaştık.”

“Ben... anlıyorum.” Troy’un alışveriş hakkında ne hissettiğini düşününce, bu hayli ilginçti.

“Babamın utandığını hemen anladım. Önce beni görmezden gelmeye çalıştı.”

Faith başıyla onayladı. Öyle yaptığına bahse girebilirdi. “Sally nasıl biri?” diye sordu. Kadının genç, uzun boylu ve sarı-şınsa, Faith onun davranışlarından sorumlu tutulamayacağını düşündü.

“Sally mi? Şey, sanırım idare eder. Babamın yaşlarında ve nasıl desem... biraz suratsız gibi.”

“Fakat güzel, değil mi?”

“Pek sayılmaz.”

“Onda hoşlanmadığın şey nedir?” diye sordu Faith. Megan’ın ağzını aradığı için kendinden tiksiniyordu.

“Her şeyden önce çok otoriter,” dedi Megan tereddüt etmeden.

“Otoriter,” diye tekrarladı Faith.

“Evet. Babamla birlikte daha sonra *sushi* yemeye gideceklerini söyledi ve ben babamın *sushiden* ne kadar nefret ettiğini biliyorum.”

“Aha.”

“Üstelik alışverişten de hoşlanmaz.”

Bunu Faith de biliyordu. “O halde baban bu Sally’den... çok etkilenmiş olmalı.” Faith diğer kadının adını zorlukla ağzına alabiliyordu. Öfkesinin giderek büyüdüğünü hissediyor ve gitmesi gerektiğini biliyordu.

Kararlı bir biçimde çantasını alıp kucığına bıraktı. Sadece birkaç gün önce Troy kapısına gelmiş ve ona bir şans daha vermesi için konuşmaya çalışmıştı. Adam bir palyaçonun toplarla oynaması gibi kadınlarla oynuyordu. Hımm. *Palyaço*. Sayın Şerif Troy Davis için fena bir sözcük değildi.

“Sence ne yapmalıyım?” diye sordu Megan, umutla Faith’e bakarak.

Kendi duyguları arasında kaybolan Faith soruyu anlayamadı.

Onun kafasının karıştığını fark eden Megan açıkladı, “Babam Sally hakkında bir şey söylemeli miyim? Demek istediğim, ondan hoşlanmıyorum ve babam hoşlanıyorsa, şey... sanırım sorun olur. Eğer babama bu kadar otoriter davranıyorsa, bana da aynı şeyi yapacaktır.”

“Ah...”

Megan içini çekti. “Gerçekten beni ilgilendirmez diye düşünüyorum. Belki burnumu sokmasam daha iyi olacak.”

“Evet, şey, ben... bu konuda sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Sadece... ben sadece,” Faith birkaç dakika içinde kekeleyen bir budalaya dönüşmüştü.

“Babam Sally’nin kendisi için hiç uygun olmadığını nasıl anlamaz bilemiyorum.” Megan babasının neden bu hale geldiğini idrak edemiyor gibi başını iki yana salladı.

“Bu konuda haklısın.”

“Erkekleri anlamak güç olabiliyor, değil mi?”

“Bana mı söylüyorsun,” diye mırıldanan Faith yalandan gülmeye çalıştı.

Restoran giderek kalabalıklaşıyordu ve ikisinin de işe dönme zamanı gelmişti. Garson kız hesabı getirdi, Faith uzanıp aldı.

“Keşke ödememe izin versen.”

“Tabii ki hayır,” diyen Faith çantasını açtı. Küçük cüzdanını açıp bozuk para çıkarmaya çalışırken elleri titriyordu. “Sanırım bahşişin de yarısını karşılar,” diyerek masaya on iki dolar bıraktı.

“Hemen geldiğin için teşekkür ederim.”

Faith’in tebessümü samimiydi. “Benim için zevkti. Gerçi pek yardımcı olabildiğimi sanmıyorum.” Bu öğle yemeği hayli bilgilendiriciydi ve o anlamda muhtemelen Megan’dan çok kendisine yararı olmuştu. Troy Davis konusunda artık gözleri açılmıştı.

“Fakat oldun,” dedi Megan. “Gerçekten oldun.”

Kısa bir vedalaşmanın ardından Faith kapıdan çıktı. Soğuk yüzünden arabayla gelmiş ve yan sokağa park etmişti. Arabasına bindi, marşa basıp ısıtıcıyı çalıştırdı ve öfke yerini üzüntüye bırakırken öylece oturdu.

Yirmi Bir

Emily Flemming'in yeni işindeki ilk günüydü ve bu aynı zamanda evlendiğinden beri çalışacağı ilk işti. Manifaturacı onun için idealdi ve maddi sıkıntılarının çözümünün bir parçası olmak iyi hissetmesini sağlıyordu. Emily gün boyunca olan her şeyden memnundu, özellikle de Dave'den,. Ona olan inancı tazelenmişti. Kuşkusuz halen açıklaması gereken bir çift pırlanta küpe vardı ve süreç içinde bunları da ona sormayı düşünüyordu. Emily, kocasının kocasının mantıklı bir açıklaması olduğuna inanıyordu. Aslında pazar günü konuştuklarında sormayı unutmuştu ama onları da Dave'e altın saatle birlikte Martha Evans'ın verdiğinden şüpheleniyordu. Dave onları Emily'ye armağan etmek için Yılbaşı'nı bekliyor olmalıydı.

Geriye dönüp baktığında, şüpheleri hakkında Dave'le yüzleşmeyerek aptalca davrandığının farkındaydı. Bunu yapmış olsaydı, hem kocasını hem de kendini bu kadar üzmemeycekti.

Kuşkusuz bu konuda Dave'in de hataları vardı. Mali sorunlarından ona daha önce söz etmeliydi. Ödenmemiş fatura

yığınının görene kadar, Emily durumun ciddiyetinin farkında değildi. İki yakalarını bir araya getirmek için kocasının ikinci bir işte çalıştığını öğrenmek, onun için gerçek bir şok olmuştu.

Salı sabahı çocukları okula bıraktıktan sonra, aralarında Get Nailed'in ve pek çok yerel işyerinin de bulunduğu alışveriş merkezindeki The Quilted Giraffe'in yolunu tuttu. Roxanne York'un mağazasında her çeşit kumaş, yün ve yorgan malzemesi satılıyordu. Bunun yanı sıra, kocası bir kazada ölmeden önce tanınmış tekstil sanatçısı olan Shirley Bliss'in de ders verdiği çeşitli kurslar düzenleniyordu. Ne yazık ki Emily bu kurslardan hiçbirine katılamamıştı, çünkü dersler mutlaka kilisedeki kadın gruplarının toplantılarıyla çakışıyordu. Emily kırkyama derslerini tercih ederdi, ama daha önceden taahhütte bulunduğu için vicdanı geri adım atmasına izin vermiyordu.

Yıllar içinde Emily sık sık uğradığı bu mağazanın sahibiyle arkadaş olmuştu. Roxanne defalarca Emily'den onun için çalışmasını istemişti. Dave'le birlikte her şeyin nasıl yerli yerine oturduğuna inanamıyorlardı. Birkaç dakika içinde, istediği saatlerde çalışabileceği bir işe sahip olmuştu.

İşe girdiğini söylediğinde çocuklar anında itiraz etmişlerdi. Emily'nin çalışacak olması fikrinden hoşlanmamışlar, onu sorularıyla ve sızlanmalarıyla bunaltmışlardı.

"Hastalanırsam ve biri beni okuldan almak zorunda kalırsa ne olacak?" diye sordu Matthew.

"Okuldan sonra kim kurabiye pişirecek?" Mark'ın en büyük endişesi buydu.

"Bana ihtiyacın olursa," diye güvence verdi oğluna, "bü-

tün yapman gereken telefon etmek, hemen orada olurum. Evde olmamdan daha farklı değil.”

Matthew ikna olmamıştı ve bütün sabah suratını astı.

“Kurabiyelere gelince, onları da pişirmeye devam edeceğim,” dedi Mark’a.

“Söz mü?” diye sordu oğlan şüpheyle.

“Söz veriyorum.” Oğlunun en sevdiği meyveli kurabiyeler için gereken bütün malzemeyi almıştı. Genelde bunları sadece Noel döneminde pişirirdi.

“Günaydın Roxanne,” dedi Emily neşeyle, tanıdık mağazaya girerken. Özellikle yılın bu döneminde işler çok yoğun olurdu ve fazladan yardım geldiği için Roxanne da mutluydu.

İşvereni Emily için bir yaka kartı bastırmış ve üzerinde beş altı tane cep olan bir önlük hazırlamıştı. Paltosunu ve çantasını arka odada üstünde ismi yazan özel rafa bırakan Emily gururla yaka kartını ve önlüğünü taktı. İşe hazırды. Roxanne’ın bankada ufak tefek işleri vardı ve işe başlamasının üstünden on dakika geçmeden Emily mağazada yalnız kaldı.

Yalnızlığı uzun sürmedi. Çok geçmeden, yeni envanteri incelemeyi bile bitiremeden, ilk müşterileri geldi.

“Emily, artık burada mı çalışıyorsun?” diye sordu, içeri arkadaşları Corrie McAfee’yle birlikte giren Peggy Beldon. “Vay, saçını beğendim!” Doğru olsa da olmasa da bunu söylemesi güzeldi.

Peggy gerçek bir kırkyama ustasıydı. Renkten o kadar iyi anlardı ki kırkyama camiasındaki herkes onu kıskanırdı. Kocasını Bob’la birlikte Thyme & Tide adlı, ulusal bir seyahat dergisinde ciddi övgüler almış pansiyonun sahibiydiler.

“Bugün ilk günüm,” dedi Emily gülümseyerek. Dave’le evlendikten sonra ve çocuklar doğmadan önce büyük bir hediyelik eşya dükkânında kısa bir süre çalışmıştı ve şu anda bu tecrübesi için şükreliyordu.

“Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diye sordu.

“Henüz yok,” diye karşılık verdi Corrie. Corrie kırkyamaya yeni başlamıştı, ama coşkusu kayda değerdi. Üstelik kırkyama derneğine de katılmıştı. Emily’ye göre Corrie, Peggy Beldon’dan daha iyi bir yol gösterici bulamazdı.

İki kadın kumaş topları arasında dolaştılar.

Emily satış elemanlarının tepesinde dikilmesinden hoşlanmazdı, o yüzden kasada kalarak iki kadını rahat bıraktı. Roxanne birazdan dönerdi, Peggy ve Corrie Emily’nin cevaplayamayacağı sorular sorarlarsa o yardımcı olurdu.

“Roy’un yine cinleri tepesinde,” dedi Corrie, elini bir kumaş topunun üstünde gezdirirken.

Emily erkekleri ve duygu durumlarını gayet iyi biliyordu. Dave’in cinleri de aylardır tepesindeydi, neyse ki artık sebebini biliyordu. Para sorunları en kötüsüydü.

“Aklında bir şey mi var?” diye sordu Peggy.

“Martha Evans’in kayıp mücevherleriyle ilgili olmalı. Roy ve şerif bu konuyu konuşuyorlardı.”

Emily kasanın arkasından çıkarak yavaşça kadınlara yaklaştı. Dikkatini bir dizi motif kitabına verdi, çünkü onların konuşmasına kulak misafiri olduğunu belli etmek istemiyordu. Bununla beraber, söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyordu.

“Troy’un söylediğine göre Martha’nın kızları çok üzgünmüş,”

dedi Corrie. “Defalarca Troy’u görmeye gelmişler. Anneleri mücevherleri doğru dürüst sigortalatmamış ve olan poliçenin kayıp sınırı da çok düşükmüş.”

“O parçaların duygusal değerleri de olduğunu tahmin ediyorum.”

Emily yutkundu, özel bir konuşmaya kulak kabarttığı için suçluluk duyuyordu... Yine de başka bir şansı yoktu. Alabileceği tüm bilgiye ihtiyacı vardı.

“Araya girdiğim için özür dilerim, istemeden sizi duydum. Mücevherlerin ortaya çıkması için dua ediyorum,” dedi Emily. Bu çok utanç vericiydi çünkü Troy, Martha’nın cesedini Dave’in bulduğunu gayet iyi biliyordu.

“Sanırım herkes etmeli,” dedi Corrie. “Sonuncusu ise kocasının altın kol saatiyle ilgili.”

Emily’nin tüyleri diken diken oldu.

“Martha’nın büyük kızı... İsmi unuttum. Roy bugün şerifle görüşmeye gittiğini söyledi. Tamamen aklından çıkmış, ama kayıp listesine onu da eklemek istiyormuş.”

Emily mağazanın ön tarafına döndü. Bacakları onu taşıyamayacak kadar titriyordu. Dave saati ona Martha’nın *verdiğini* iddia etmişti. Hatta koluna takmıştı bile! Akli başında hiçbir hırsız böyle bir şey yapmazdı ki. Bir yanlışlık olmalıydı.

Konuşmalarını düşündüğünde, Emily onun bu kadar değerli bir aile yadigârını kabul etmekte isteksiz olduğunu söylediğini hatırladı. Martha’nın dediğine göre saat vasiyetinde yer alacak ve ileride bu konuda herhangi bir sorun çıkmayacaktı.

“Mack yeni dairesine tamamen yerleşti,” diyerek konuyu değiştirdi Corrie.

“İşte bu güzel haber,” diye mırıldanan Peggy, raftan bir kumaş topu aldı. “Anladığım kadarıyla, Will Jefferson artık galerinin üst katında yaşıyormuş.”

“Mack de öyle söyledi.”

“Hâlâ bir sanat galerimiz olduğu için çok seviniyorum.”

Konuşmanın devamı Emily için geçti gitti.

İki kadın da metrelerce kumaş aldıktan sonra öğle yemeğini nerede yiyeceklerini tartışarak dışarı çıktılar.

Emily kendini sersem gibi hissediyordu. Altın kol saatinin kayıp olduğu söyleniyordu ve şimdi çalınan parçalardan biri olarak mı listelenmişti? Bir yanlış anlama olmalıydı. Neyse, bu kolayca çözülecek bir şeydi ve Emily bunu kendisi halledecekti.

Öğle paydosunda Allan Harris’in ofisinin yolunu tuttu, danışmada oturan iyi giyimli genç bir adam dışında içeride kimse yoktu. Emily içeri girince ona baktı.

“Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu.

“Ben Emily Flemming,” dedi.

“Merhaba.” Adamın Dave’le Emily arasında bağlantı kuramadığı açıktı.

“Peder Flemming eşim olur.”

“Ah, tabii. Elbette.” Geoff hemen ayağa kalkarak elini uzattı. “Ben Geoff Duncan. ”

“Merhaba Geoff. ”

“Kısa bir süre önce Peder Dave’le konuştuğumda, nişanlama ve bana evlilik öncesi danışmanlık yapmayı kabul etmişti.”

Emily başıyla onayladı, kayıp saat konusunu nasıl günde-me getireceğini bilemiyordu. Bütün bunların karışıklıktan kay-

naklandığına emindi ve Şerif Davis'e vasiyetnamenin bir kopyasını gösterirse sorunun çözüleceğine inanıyordu.

“Dave eşlerle ilgilenmekten ayrıca bir keyif alır,” dedi Emily.

“Randevu ister misiniz?” diye sordu Geoff. “Ne yazık ki Bay Davis şu anda şehir dışında ve günün ilerleyen saatlerine kadar döneceğini de sanmıyorum. İsterseniz o zaman için bir şeyler ayarlayabilirim.”

“Gerçek bir randevuya ihtiyacım yok.” Zaten mali sıkıntı içindeydiler, o yüzden Emily bir de avukat ücreti ekleyerek sorunlarını katlamak istemiyordu, üstelik bu kadar basit bir konu yüzünden.

“O halde belki ben yardımcı olabilirim,” diye öneride bulundu Geoff.

“Ben... benim bir şeye ihtiyacım var.” Yabancı birinin son arzusunun ve vasiyetnamesinin bir kopyasını istemek cesaret isterdi ve çok da etik görünmüyordu.

Geoff boş gözlerle ona baktı.

“Kocamın sözünü ettiği bir şey,” diye ekledi.

“Bu ne olabilir?” Geoff soran gözlerle ona baktı.

Emily buraya kadar sorularına cevap almadan dönmek için gelmemişti. “Martha Evans'ın vasiyetnamesinin bir kopyasını görmem gerek.”

Geoff gözlerini kıstı ve başını iki yana salladı.

“Böyle bir şey istemem yanlış mı?”

Geoff ellerini önünde kenetledi. “Korkarım bunu yapamam.”

“Tanet olsun,” dedi Emily. Kendini aptal gibi hissediyordu.

“Önemli mi?” diye sordu Geoff.

“Evet!” diye haykırdı Emily. Önemli olmasa böyle bir is-

tekte bulunmayacağını adamın bilmesi gerekirdi. Emily, kocasının camiadaki ismini temiz tutmakla yükümlü olduğunu düşünüyordu. Olivia Griffin saati görmüştü, parmağıyla Dave'i işaret etmekten de çekinmeyecekti. Ve küpeler... Küpeler de kayıp mücevherler listesinde yer alıyor muydu?

Geoff birkaç saniye onu inceledi. "Neden bu kadar önemli olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Emily kocasını işin içine karıştırmadan nasıl açıklayabileceğini düşünüyordu. "Martha'nın ölüsünü Dave'in bulduğunu muhtemelen biliyorsunuz."

"Evet, tabii."

"Sanırım... sanırım, bazı şeylerin kayıp olması onu zan altında bırakabilir."

Geoff kaşlarını çatı. "Peder Flemming kendine ait olmayan hiçbir şey almaz."

Geoff'un, Dave'i savunmak adına bu kadar çabuk tepki vermesi Emily'nin hoşuna gitmişti. "Yine de bir sorun var."

"Öyle mi?"

"Martha, Dave'e kocasına ait olan altın bir kol saati hediye etmiş."

"Tamam," dedi Geoff kararsızca.

"Kaybettiğini fark edince nerede olduğunu sordum. Klipsi kırılmış ve..."

"Saati kaybetmiş, öyle mi?" Geoff'un yüzünde panik vardı.

"Yo, endişelenmeyin. Bulundu."

"Çok şükür. Altın bir saati yerine koymak zordur."

Kendi bütçeleri söz konusu olduğunda imkânsızdı, ama

Emily bu konuya girmeye gerek duymadı. “Ameliyat sonrası Yargıç Griffin’i ziyarete gittiğinde saati düşürmüş, neyse ki yargıç onu bulmuş.”

“İşte bu rahatlatıcı,” dedi Geoff.

“Evet, öyle.”

“Yani Dave saati takıyor muydu?”

“Evet, elbette. Hediye olduğuna göre takmaması için bir sebep *yoktu*.”

Geoff koltuğuna yaslandı. “Kayıp mücevherler yüzünden iş tatsızlaşıyor, değil mi?”

Geoff durumu gayet iyi anlamıştı. Emily küpelerden söz etmeye cesaret edemedi. Onları da kontrol edebilirdi, ama şu ana kadar küpelerin Dave’de olduğunu başka bilen de yoktu.

“Bayan Evans’ın vasiyetnamesinin konuyla ilgisi ne?” diye sordu.

“Çok,” dedi Emily, masaya doğru eğilerek. “Bayan Evans kol saatinin eşime armağan olarak verileceğinin vasiyette yer alacağını söylemiş. Bunun doğru olup olmadığını görmek istiyorum.”

“Aha.”

“Artık neden o kopyaya ihtiyacım olduğunu biliyorsunuz.”

Geoff tükenmez kalemini tıkırdattı. “Of Tanrım,” diye mırıldandı dişlerinin arasından. “Peder Dave’in nişanlıma ve bana danışmanlık teklif ettiğinden bahsetmiştim, değil mi?”

“Evet,” diyen Emily başıyla onayladı.

“Avukat yardımcısı olarak fazla para kazanmadığımı tahmin edersiniz.”

Emily’nin bu konuda hiçbir fikri yoktu.

“Eşiniz öyle nazik bir adam ki, bize danışmanlığı ücretsiz verecek.”

Bu tam Dave’e göreymiş, daima başkalarına yardım etmeye çalışırdı.

Geoff içini çekti, odada başka biri olmadığı halde etrafına bakındı. Sonra sesini alçaltarak devam etti, “Size vasiyetname-nin bir kopyasını verdiğim duyulursa işimden olurum.”

“Sizden asla böyle bir şey isteyemem,” dedi Emily hemen. “Böyle bir riske girmenize *asla* izin vermem.”

Geoff elini kaldırarak onu susturdu. “Eğer bu kocanızın ismini temize çıkaracaksa, bu riski almaya değer.”

“Bay Harris’in şu anda mahkemede olduğunu mu söylediniz?”

“Evet.”

“O halde vasiyetnameyi sadece okusam bile yeter. Sadece gerekli sayfanın bir kopyasını alırım ve Troy Davis gibi biri soracak olursa, Dave’in elinde kanıtı olur.”

Geoff ayağa kalktı. “Mükemmel bir öneri,” dedi, arkasındaki evrak dolabına yürürken.

“Bu bizim küçük sırrımız olacak,” dedi Emily. “Kimsenin bilmesine gerek yok. Görebilecek tek kişi şerif.”

“Size güvenmek zorundayım.” Emily onun sesindeki tereddüt ve endişenin farkındaydı.

“Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum.” Emily vasiyetnameyi alıp sayfalarını karıştırmak için sabırsızlanıyordu.

Geoff klasörü bularak dolaptan çıkardı, zımbalanmış vasiyetnameyi alarak Emily’ye uzattı. Emily bekleme salonundaki

deri koltuğa çökerek sayfaları hızla karıştırmaya başladı. Hukuk eğitimi almasa da, standart maddeler dışında her şeyin ayrı bir sayfada yer alacağını tahmin ediyordu. Tahmin ettiği gibi, bu sayfalara vasiyetnamenin sonlarında ulaştı.

Listelenen parçaları gözden geçirdi. Martha'nın hayli büyük bir mücevher koleksiyonu vardı. Dave bir zamanlar, Martha'nın bir kâğıt ürünleri şirketinde yönetici olan kocasıyla birlikte yaptıkları seyahatleri anlatmayı sevdiğinden söz etmişti. Adam karısına çoğu antika olan mücevherler almaktan keyif alıyordu ve her yüzük ya da bir çift küpe, Martha'ya farklı bir yeri hatırlatıyordu. Liste iki sayfa tutuyordu ve her mücevherin karşısına kime verileceği not düşülmüştü.

Emily altın kol saatiyle ilgili bir kayıt göremedi. Listeyi ikinci kez ve daha dikkatlice gözden geçirdi.

“Buldunuz mu?” diye sordu Geoff biraz endişeyle.

Emily yutkundu. “Vasiyetnamenin burada yer almayan başka bir bölümü var mı?”

“Bildiğim kadarıyla yok.”

“Benim için bir kontrol eder misiniz?” diye sordu, sesinin olumlu çıkmasına gayret ederek.

Geoff evrak dolabının başına döndü. “Hey, bir dakika. Burada bir şey daha var.”

Emily birden rahatladı. Az kalsın paniğe kapılacaktı.

“Of.” Geoff'un coşkusu birden kayboldu. “Bunlar fotoğraflar.”

“Ne fotoğrafı?” diye sordu Emily.

“Mücevherler. Bayan Evans'ın sayısız pırlanta küpesi ve

birkaç zümrüt broşu varmış. Fotoğraflar hangi mücevheri kas-
tettiğini anlamak için.” Tereddüt etti. “Bay Harris bunu yap-
ması için uzun süredir ona ısrar ediyordu, çünkü mücevherler
uygun bir biçimde sigortalanmamıştı.”

“Görebilir miyim?” diye sordu Emily. Bu konuyu daha
fazla irdelemenin riskli olduğunu biliyordu, ama kendine de
engel olamıyordu. Uzanıp belgeyi aldı.

“Belki altın kol saati buradadır,” diye fikrini söyledi Geoff.

“Eminim öyledir,” dedi Emily, hiç hissetmediği bir güven-
le. Sayfaları karıştırarak, bulmayı umduğu şeyi görene kadar her
fotoğrafı dikkatle inceledi.

Pırlanta küpeler.

Evlilik yıldönümlerinde tesadüfen Dave’in cebinde bul-
duğu küpeler.

“Aradığınızı buldunuz mu?” diye soran Geoff’un endişesi
giderek artıyordu. İçeri aniden biri girip ne yaptığını anlayacak
olursa, başı ciddi olarak derde girerdi.

“İşte.” Emily vasiyetnameyi ve diğer evrakı ona uzattı.

Geoff onları hemen klasöre koyarak evrak dolabına kal-
dırdı, sonra Emily’ye baktı. “Her şey yolunda mı, Bayan Flem-
ming? Solgun görünüyorsunuz.”

“İyiyim,” diye yalan söyledi Emily.

“Şey... umarım sorularınıza cevap bulmuşsunuzdur.”

“Yardımanız için minnettarmı,” diyerek soruyu geçiştirdi.
“Bayan Evans’ın dosyasını size gösterdiğimi kimseye söyleme-
melisiniz,” dedi Geoff.

“Asla kimse bilmeyecek,” diye söz verdi Emily.

Sadece birkaç saat önce, Emily evliliklerinin yeniden dirildiğini hissediyordu. Dave onu seviyordu. Ev taksitlerindeki artış yüzünden iki işte birden çalışmak zorunda kalıyordu. Şimdi, kendi payına düşeni yapmak için, Emily de çalışmaya başlamıştı.

Çok sevdiği evini ellerinde tutmak istiyorlarsa paraya ihtiyaçları vardı.

Emily'nin bütün istediği Dave'in faturaları ödemek için başka bir yola başvurmamış olmasıydı... Onu hapishaneye gönderecek bir yola.

Yirmi İki

Teri Polgar hâlâ sersem gibiydi. Jinekoloğunun verdiği haber onda şok etkisi yaratmıştı. İnanılmaz, harika, keyifli bir şoktu, ama yine de şoktu ve Bobby'nin bunu duymaya hazır olup olmadığından emin değildi. Kendisi bile tamamen sindirememişti.

“James,” diye mırıldandı arabanın arka koltuğundan. “Lütfen beni Get Nailed’e götür.” Biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ve aklına en iyi arkadaşı Rachel’dan başkası gelmiyordu.

“Nasıl isterseniz, Bayan Teri,” diye cevap verdi James. Nadiren yorum yapar veya soru sorardı.

James, Cedar Cove alışveriş merkezinin önüne çekti, onun inip kapısını açmasına fırsat vermeyen Teri arabadan dışarı fırladı.

James kararsızca kapının yanında durarak, “Beklememi ister misiniz?” diye sordu.

“Lütfen,” dedi Teri omzunun üstünden. Alışveriş merkezi hatırladığından çok daha kalabalıktı. Devasa kırmızı bir çaydanlığın yanında duran kadın çan çalarak fakirler için yardım

parası topluyordu. Teri hemen çaydanlığa yirmi dolar attı. Alkolik bir annenin büyüttüğü çocuklar olarak, Christie'yle birlikte pek Yılbaşı heyecanı yaşama şansları olmamıştı, belki o yüzden şimdi her şeyi abartıyordu. O zamanlar aldıkları hediyeler bunun gibi hayırseverlerden geliyordu. Annesinin eline geçen fazladan her kuruşsa içkiye gidiyordu.

Alışveriş merkezinin ılık havası içini ürperten soğuğu kovladı ve Teri adımlarını sıklaştırarak salonun yolunu tuttu, içeri girer girmez bekleme odasını geçerek doğruca çalışma alanına gitti.

“Hey, bakın kim gelmiş!” diye bağırdı Jane. Müşterisinin turnaklarıyla uğraşırken saçlarına plastikten yapılmış çobanpüskülü taç takmıştı.

Arkadaşları anında Teri'nin etrafını sardı.

“Mutlu yıllar!”

“Teri, seni görmek harika!”

Bakışları hemen Rachel'a kaydı. Rachel ona güvence verebilirdi. Her şeyi doğru açıdan görmesini sağlayabilirdi. Rachel onu sakinleştirebilirdi.

Rachel her zamanki gibi bir terslik olduğunu hissetti.

“Konuşacak vaktin var mı?” diye sordu arkadaşının kolunu tutan Teri.

Rachel başıyla onayladı. “Permamı yeni bitirdim. Kesim

ve fön için Bayan Holman gelecek, ama onu birkaç dakika bekletebilirim. Neler oluyor?”

Rachel’ın elini bırakan Teri bitkin bir halde dinlenme odasını işaret etti. Dizleri titriyordu. “Özel konuşalım.”

“O kadar kötü mü?” Rachel’ın yumuşayan gözlerinde endişe vardı.

“Yo, pek sayılmaz. Sadece... Altında eziliyorum.”

Rachel onu salonun arka tarafına götürüp iki sandalye çekti. Teri bir tanesine neredeyse çöktü. “Bu sabah ultrasona gittim,” dedi. “Bobby bebek için çok endişeli. Çok önemli bir radyo söyleşisi olduğundan benimle gelemedi, zaten onun yanımda olması bence iyi bir fikir değil. Aşırı endişeleniyor.”

Rachel kaşlarını çatı. “Randevun dokuzdaydı, değil mi?” Saatine baktı. “Neredeyse öğlen oldu. Neden bu kadar uzun sürdü?”

“Çünkü bir düzine ahmak göz atmak istedi. Göbeğini dünyaya sergilemek gibisi yok, söylemedi deme.”

“Beterin beteri var. Kıçın da olabilirdi.”

İyi tarafından bakmak Rachel’ın işiydi.

“Her şey *yolunda*, değil mi?” Rachel dikkatle arkadaşına baktı.

“Sen söyle.” Teri titreyen elleriyle kocaman çantasını açtı ve teknisyenin ona verdiği fotoğrafı çıkardı. Yavaşça masaya bırakıp Rachel’ın tepkisini bekledi.

Arkadaşı fotoğrafı inceledi. “Teri!” diye haykırdı bir an sonra. “İkizlerin olacak!”

“Tekrar bak,” dedi Teri, dikkat çekici bir ses tonuyla.

Bir süre daha bulanık resme bakan Rachel hızla derin bir soluk aldı. Gözleri büyürken eli kalbine gitti ve zorlukla yutkundu. “Üçüz mü?”

Teri başıyla onayladı. “Geçen hafta doktor iki kalp atışı duyduğunu söylemişti, o yüzden ultrason istedi.” Şoku henüz atlatamamıştı. İkizlerle başa çıkabilirdi –tabii bu fikre alıştıktan sonra– ama üçüz? Bobby zaten ünlü bir isimdi ve şimdi Teri de *üçüz* bebeklere hamileydi.

“Hormon tedavisi olmadın, değil mi?”

“Tanrı aşkına, hayır.” Zaten o yüzden ultrason o kadar dikkat çekmişti. Doğal üçüz son derece nadirdi.

“O yüzden bu kadar bitkin ve yorgun hissediyordun.”

Bu ilk gebeliği olduğundan Teri ne yaşayacağını bilmiyordu. “Üstelik aşırı duygusalım.”

“Ona şüphe yok.”

“Başlangıçta, doktor gebeliğin beklentilerimizden daha ileri olabileceğini söyledi. Regl dönemlerimi hiç takip etmediğimden bir şey de söyleyemiyordum.”

“Ayrıca aşırı kilo!”

“Evet, bunun için Dr. Joyce benden özür diledi. Ona uygun beslendiğimi ve bu kadar kilo almayı hak etmediğimi söylüyordum.”

Rachel sırttı. “Çok sarsıldığını tahmin edebiliyorum, ama Teri, bu muhteşem bir haber. Bobby’ye söyledin, değil mi?”

Zaten sorun buydu. “Hiçbir şey söylemedim ve söylemek istediğimden emin değilim.”

“Bunu kocandan saklayamazsın.”

“Belki de saklamalıyım. Tek bebek doğuracağım için bile fazlasıyla endişeli ve şimdi üç tane olduğunu mu ilan etmemi istiyorsun? Üç bebek. Rachel! Ödüm kopuyor.”

Arkadaşı onun korkularını biraz hafife aldı. “Mükemmel bir anne olacaksın. Ve endişelenme, Bobby bunu gayet makul karşılayacaktır.”

“Bir tane bebek düşünüyordum,” diye inledi Teri. “Oysa şimdi kendi hokey takımımı kuracak kadar çocuk doğuracağım.”

Teri düşünceye daldı. Annelik söz konusu olduğunda önünde bir rol model yoktu. Ebeveynlik hakkında şimdiden altı kitap okumuş ve hiçbiri ona gerçek anlamda güven vermemişti. Bir bilgi başka bir kitaptaki bilgiyle çelişiyordu. Bir teori diğerinin tamamen zıddıydı.

“Üç bebek,” dedi Rachel. “Harika idare edeceksin, üstelik ihtiyaç duyduğunda yardım da alabilirsin, maddi durumunuz iyi.”

“Dadı mı?” Teri bunu hiç düşünmemişti. Yarızamanlı çalışacak bir dadı Teri’nin bebekleri beslemesine ve yıkamasına yardım edebilirdi.

“Resme tekrar bakabilir miyim?” dedi Rachel. “O kadar şaşırmıştım ki bebeklerin cinsiyetini fark edemedim.”

“İki erkek, duruşu yüzünden üçüncüsünün cinsiyeti belli olmuyor,” diyen Teri başını ellerinin arasına aldı.

“Benim de kendi haberlerim var,” diye fısıldadı Rachel. Başkasının duymamasından emin olmak ister gibi omzunun üstünden etrafa göz gezdirdi.

Teri ona baktı.

“Bruce ve ben evleniyoruz.”

“İşte buna haber derim. Takvimde Sevgililer Günü’nü haftalar önce işaretlemiştim.” Çok romantik bir tarihti. Rachel güzel, resmi bir tören istiyordu ve Teri’den altı aylık hamile olacağı halde baş nedimesi olmasını istemişti.

“Tören şubatta olacak,” diye itiraf etti Rachel. “Fakat... Yirmi Aralık’ta bir işin var mı?”

Teri ona bakakaldı. “Erken mi evleniyorsun?”

Rachel başıyla onayladı. “İki ay daha beklemenin anlamı ne? İkimiz de ne istediğimizi biliyoruz ve bu bizi deli ediyor.”

“Hemen yanına taşın,” dedi Teri. “İnsanlar bunu her zaman yapıyor.”

“Biliyorum, ama Jolene’i düşünmek gerek. Onun hatırına her şeyi düzgün yapmak istiyoruz, ama Bruce giderek sabırsızlanıyor. İşin gerçeği ben de öyleyim. Onu o kadar seviyorum ki, mecbur olduğumdan bir dakika fazla beklemek istemiyorum.”

Teri onu anlıyordu. Kendi evliliği de aceleyle gelmişti. Bobby birlikte yaşamaktansa evlenmek konusunda ısrar etmişti. İkisinin aynı şey *olmadığını* Bobby bir şekilde biliyordu ve Teri de keşfetmişti. Evlilik bir taahhüttü. Sık sık bozulsa da, her şeye rağmen bitmeyen bir aşk, iyi ve kötü günde birlikte

olmak üstüne bir taahhüttü. Bobby'ye göre evlilik, birlikte yaşamayı ayarlamaktan daha öte bir şeydi.

Bu konuda fazlasıyla görmüş geçirmiş biri olarak, Bobby'nin bu yaklaşımı Teri'ye bilmek istediği her şeyi anlatıyordu. Evlendikleri gece aklına gelince Teri'nin gözleri doldu.

Rachel bunu hemen fark etti. "Teri, hâlâ bebekler için mi endişeleniyorsun?"

"Hayır... Sadece Bobby'yi ve onu ne kadar sevdiğimi düşünüyordum."

"Ona bir an önce söyle," diye üsteledi Rachel. "Çok heyecanlanacak. Evet, ama aynı zamanda da endişelenecek. Onu kim suçlayabilir? Muhtemelen mayısa kadar seni gözünün önünden ayırmayacaktır."

"Hayır, nisan. Doktor komplikasyondan korktuğu için nisanın son haftasında sezaryen düşünüyor. O yüzden bebekler yirmi yedi nisanda doğacak."

"Of Teri, bu çok heyecan verici!"

"O yüzden son üç buçuk aydır kendimi aşırı semirmiş bir inek gibi hissediyorum," dedi alay ederek. "Sekizinci ayda beni gözünün önüne getirebiliyor musun?" Teri düşünmek bile istemiyordu.

"Hazır buraya gelmişken," diye mırıldandı Rachel, "James'le kardeşin arasındaki gelişmelerden söz et biraz."

Teri bu ani konu değişikliğinin, Rachel'ın onu endişelerinden uzaklaştırma çabasından kaynaklandığını biliyordu. Teri

arkadaşını bu ilişki hakkında, yani James'in ve kız kardeşinin beraberliği hakkında sık sık bilgilendiriyordu.

“Nerede kalmıştım?” diye sordu öne doğru eğilen Teri.

“Son anlattığına göre Bobby ve sen ikisini akşam yemeğine davet etmiştiniz.”

“Şey, *o plan* tam anlamıyla geri tepti. James gelmeyi reddetti.”

Rachel gözlerini devirdi. “Erkekler çok inatçı.”

“Ben de aynen öyle düşünüyorum,” dedi Teri. “Yine de, sonradan bir şeyler olmuş olmalı.”

“Ne gibi?”

“Emin değilim. Ertesi sabah Christie'nin arabası hâlâ bizim oradaydı.”

“Christie gitmemiş mi? Geceyi James'le mi geçirdiğini kastediyorsun?”

Teri omuz silkti. “Eh, bizimle değildi, o yüzden ben de senin gibi düşündüm. Fakat... yanlış düşünmüşüm.”

“Peki onun yanında değilse neredeymiş?”

“Evinde.” Bu haber Teri'nin canını sıkıyordu. “Anlaşılan arabası çalışmamış.”

“Of.” Rachel'ın da hayal kırıklığına uğradığı açıktı. “O halde James onu evine mi bırakmış?”

“Öyle görünüyor. James'e sorduğumda hiçbir şey anlatmadı. Sadece Christie'nin arabasıyla sorun yaşadığını biliyorum, çünkü James arabayla uğraşıyordu.”

“Tamir mi etti?”

“Sanırım. İkinci kez baktığımda ne James ne de araba oradaydı.” İçini çekti. “Ne yazık ki uzun süre kalmadı, anlaşılan arabayı bırakıp tek kelime etmeden geri döndü.”

“Bu adamın derdi ne?” diye soran Rachel abartılı bir sesle inledi. Kaçırılma olayından beri James Wilbur’ın sağlığı ve mutluluğuyla çok ilgileniyordu.

“Sorun şu ki, kız kardeşimi tanıyorum. James’e âşık oluyor, ama bununla mücadele ediyor.”

“Bir öncekini düşününce James gerçek bir gelişme,” dedi Rachel.

“Bir seri katil bile Christie’nin önceki sevgilisine göre gelişmedir,” diye dalga geçti Teri. “Neyse, o kadar da değil, ama ne demek istediğimi biliyorsun.”

Rachel dışarı baktı, müşterisi salonda bekliyordu, çalışanlardan biri, muhtemelen Jane, kadının omuzlarına naylon pelerini geçirmiş ve eline *Vogue*’un son sayısını tutuşturmuştu. “Gitmem gerekiyor.”

“Dinlediğin için teşekkürler, Rach.”

Ayağa kalkarak kucaklaştılar. “Yirmi Aralık’tan kimseye söz etme, tamam mı?” dedi Rachel.

“Emin olabilirsin.”

“Henüz kimseye söylemedik. Jolene’e bile. Peder Fleming o gün öğleden sonra kilisede nikâhımızı kıymayı önerdi. Özel bir tören olacak.”

“Ama ben davetliyim, değil mi?”

“Elbette! Baş nedimem olmadan evlenemem, değil mi? Kocanı saymıyorum bile.”

Teri arkadaşının kolunu hafifçe sıktı. “Bobby ve ben orada olacağız,” diye söz verdi. “Teşekkürler.”

“Hayır, ben *sana* teşekkür ederim,” dedi Rachel. “Her neyse, gitmem gerek. Bazılarımız geçinmek için hâlâ çalışıyor.” Yumuşak kahkahası Teri’ye sözlerinde bir kiskançlık olmadığını anlıyordu. Rachel onun en iyi arkadaşı olmanın ayrıcalığını kullanarak dalga geçiyordu.

“Bobby’ye bebekleri söylemekten çekinme,” dedi Rachel, dinlenme odasından çıkarlarken. “Ve sonra bu akşam beni ara. Çok *heyecanlanacak*,” diye üsteledi.

Teri de Rachel kadar emin olmayı dilerdi. Hamile kalmak isteyen *kendisiydi*. Bobby onun hayran için endişeleniyor ve beklemeleri gerektiğini düşünüyordu. Birden fazla bebekleri olacağını duyunca kesinlikle paniğe kapılacaktı.

Teri alışveriş merkezinden çıkar çıkmaz James limuzinle ona yaklaştı, Teri daha fırsat bulamadan arabadan inerek kapıyı onun için açtı. Teri arabaya yerleşir yerleşmez direksiyonaa geçti.

“Her şey yolunda mı Bayan Teri?” diye sordu, endişeli bir bakışla.

“Evet, sanırım. Neden sordun?”

James marşa bastı. “Doktor randevunuz olması gereken- den daha uzun sürdü ve çıktığınızda üzgün görünüyordunuz. Sonra benden sizi doğruca salona götürmemi istediniz, Bayan Rachel’a olduğunu varsayıyorum.”

“Rachel benim en yakın arkadaşım. O... şey, pardon.” Çalan ceptelefonunun sesi sözünü kesti. Telefonu çantasından çıkarınca arayanın kız kardeşi olduğunu gördü.

“Selam Christie,” diyerek telefonunu açarken James’in omuzlarının kasıldığını fark etti.

“Selam,” dedi Christie. “Evi aradım ve Bobby randevundan henüz dönmediğini söyledi. Bugün öğleden sonra bir işin var mı?”

“Şey... Pek sayılmaz.”

“Saçlarımı kesebilir misin?”

“Elbette. Saat dört gibi gelebilir misin?” Böylece Bobby’ye haberi verecek ve alışmasını sağlayacak birkaç saati olurdu. En azından öyle umuyordu.

“Dörtte geliyorum.” Kız kardeşi bir an duraksayarak. “James de oralarda olacak mı?”

Teri gülmesini bastırdı. “Öyle sanıyorum.”

“Arabamı tamir etti,” dedi Christie çabucak. “O yüzden ona küçük bir teşekkür hediyesi aldım. Benim adıma ona verebilir misin?”

“Bunu kendin yapmalısın.”

“Ben... bilmiyorum.”

“Öyleyse olurluna bırak,” dedi Teri. “Bakalım durum nasıl gelişecek.”

“Tamam.”

Teri telefonu kapatıp çantasına attı. “Bugün öğleden sonra Christie gelecek,” dedi yavaşça.

“Arabasıyla ilgili hâlâ sorun mu var?” diye sordu James.

“Varsa bile bana söylemedi.”

“Korkarım o araba fazla dayanmayacak.” James başını iki yana salladı. “Lastiklerini de değiştirmesi gerekiyor.”

Teri de kız kardeşinin hâlâ o hurdayı kullandığı için üzülüyordu, ama bu durum için daha sonra endişelenecekti.

“Kız kardeşim sana bir şey almış. Arabası arızalandığında ona yardımcı olduğun için minnettarlığını gösteren küçük bir şey,” diyen Teri, James’in tepkisini gözlemledi.

“Buna gerek yok.”

“Senin iyi bir yüreğin var, James.”

Teri dikiz aynasından James’in bu iltifat karşısında kızardığını görebiliyordu.

“Teşekkür ederim, Bayan Teri.”

Sahil Bulvarı’ndaki eve ulaştıklarında Bobby dışarıda volta atıyordu. “Neden bu kadar uzun sürdü?” diye sordu, James arabanın kapısını açar açmaz başını içeri uzatarak.

“Her şey yolunda, Bobby,” dedi Teri sakın bir sesle. “Fakat haberlerim var.”

Bobby şaşkınlıkla ,ve korkuyla bakıyordu. “Doktorla mı ilgili? Ne tür bir haber?” Teri’nin arabadan inmesine yardım etti, sonra elini tuttu ve eve doğru yürüdüler.

“Otursan iyi olur,” dedi Teri.

Bobby’nin beti benzi iyice attı. Kanepeye oturdu, Teri onun kucığına oturup kollarını boynuna doladı.

“Sana ikizlerimiz olacağını söylesem ne derdin?” diye sordu. Onu üçüz fikrine alıştırmayı umuyordu.

“İkiz mi!” Neredeyse Teri’yi kucağından fırlatıyordu. “İkiz,” diye tekrarlarlarken yüzüne hafif bir tebessüm yayılıcı. “İkiz,” dedi bir kez daha.

“Heyecan verici, değil mi?”

Bobby başıyla onayladı.

Teri genzini temizleyince Bobby başka bir şeyler olduğunu anladı ve dikkatle ona baktı.

“Hayatım, bir tane daha olsa?”

Bobby tam ona yakışan bir biçimde kaşlarını çatı. “Bir tane daha ne?”

“Bebek.”

“Bir bebek daha mı istiyorsun?” Kafası iyice karışmıştı.

“Hayır,” dedi Teri. “Zaten var.”

Bobby’nin kavraması biraz zaman aldı. Göz göze geldiler. “Sen... sen bana, ü-üçüz mü demek i-istiyorsun?” diye kekeleydi.

Teri başıyla onayladı.

“Üçüz,” dedi Bobby bir kez daha, sonra birden gülmeye başladı. Ciddi, ağırbaşlı Bobby Polgar, içinin ta derinliklerinden gelen neşeli ve gür kahkahalar atıyordu. Sonra Teri’ye sarıldı ve onu öpmeye başladı. Karısını ne kadar sevdiğini mümkün olan her biçimde göstermeye çalışıyordu.

Teri de Bobby’yi aynı şekilde seviyordu.

Yirmi Üç

James'in daire kapısını kibarca çalan Christie derin bir soluk alarak bir adım geri çekildi ve omuzlarını düzeltti. Beklerken, eli Teri'nin her zamankinden daha kısa kestiği saçlarına gitti. Christie hep omuz hizasını tercih etmişti, ama bu yeni model de ona yakışmıştı ve bakımı daha kolaydı.

James kapıyı açtı.

Bir an sadece bakiştılar.

Sonra, ziyaretinin sebebini hatırlayan Christie küçük bir paketi ona uzattı. "Bu senin için."

James bakışlarını yere indirdi, utanmış gibiydi.

"Ben... ben arabamı onardığın için sana teşekkür etmek istedim," dedi çabucak.

"Şarj dinamosunu çalıştırabilirdim, ama yeni bir arabaya ihtiyacın var. Hemen." Bunu söyledikten sonra hediyeı kabul etti, ama hâlâ huzursuz görünüyordu.

"Yeni bir arabaya bütçem yetmez," dedi Christie. "Kazan-

dığım parayla bunu adam etmeye bile gücüm yetmez.” Yalnız yaşayan biri olarak, oturduğu evin kirasını ve eski kocasının borçlarını ödemek zaten yeterince zordu, üstelik başka masrafları da vardı. Tam bu dönemde Yılbaşı indirimleri gerçekten piyango gibi gelmişti.

“Hediye için teşekkürler,” diye mırıldandı James, “ama hiç gerek yoktu.”

“Önemli değil.” Christie, James’in yerel üretim olan Almond Roca çikolatalarını sevmesi için dua etti. Wal-Mart’ta indirimde girmişlerdi ve Christie onlara gümüş renkli güzel bir paket yaptırmıştı.

“Çok naziksin.”

Christie döndü ve merdivenlerden inmeye hazırlandı.

James onu durdurdu. “Gerçekten artık o arabayı kullanmamalısın,” dedi.

Christie omuzlarını kaldırdı. “Haklı olduğuna eminim.” Bu araçla artık uzatmaları oynadığını biliyordu. Kısa bir süre sonra başka bir terslik çıkaracaktı. Tamamen çalışmaz bir hale gelebilirdi ve olacağı buydu. O zaman toplu taşıma araçlarına başvuracaktı ve Cedar Cove gibi bir kasabada fazla seçenek de yoktu. Bu süreçte James en azından bu hafta boyunca arabasını kullanmasını sağlamıştı ve Christie bunun için minnettardı.

James ne yapacağını bilemiyormuş gibi şekerleme kutusunu elinde tutmaya devam ediyordu.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi Christie.

“Saçlarını kestirmişsin,” dedi James, yeni fark etmiş gibi.

“Teri kesti. Hoşuna gitti mi?” Eli boynuna doğru gitti.

“Farklı görünüyorsun.”

Cevabı sanki bu değişikliği onaylamamış gibiydi. Flört ettiği her erkek saçlarını uzun görmek istemişti. James’le flört ettiğinden değil, ama konu zaten bu değildi. Teri’nin *bununla* ilgili fikirleri olduğuna kuşku yoktu, ama Christie erkeklerin kadınların saçlarına olan yaklaşımını anlayamıyordu.

James soruyu geçiştirmişti, ama Christie onun bu manevrasına izin vermeyecekti. O yüzden başka bir soru sordu. “Pazartesi akşamı beni neden öptün?”

James’in dudakları kasıldı. “Özür dilememi mi istiyorsun?”

“Hayır,” dedi. “Sadece sebebini bilmek istiyorum.” Doğal olarak ondan hoşlandığını, deli gibi arzuladığını duymak istiyordu. Biraz melodrama kaçsa da, güzel bir hayaldi.

“İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin,” dedi, James’in bu soruyu duymaya hazır olmadığını fark edince. Belki de nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

“O akşam mantıklı davranmaya karar verdiğin için rahatlamıştım,” dedi sonunda. “Başlangıçta çok öfkeli görünüyordun.”

“Öyleydim.”

“Ve mantıksız.”

Kabul etmek zorundaydı. Ama umutsuzdu. Onun arabası bozulsa ve özellikle ertesi sabah altıda işte olması gerekirken tamir ettirecek parası dahi olmasa, James de öyle hissederdi.

“Tamam, ilk öpücük rahatladığın içindi,” dedi. “Peki ya ikincisi?” Christie tıpkı kendisi gibi onun içinde yanan ateşi ve ihtiyacı hissetmişti.

James hızla gözlerini kırıştırdı. “Tamamen bencillikti.”

“Ya.” Uzanıp tırazzanı tuttu.

“Çok mu şaşırdın?” diye sordu James.

“Hayır.” James muhtemelen onun geçmişi hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Tek ateşli öpücük onu kızdırmazdı. O öpücükte bir hoşluk, bir saygı vardı. O yüzden Christie “bencil” olduğunu pek söyleyemezdi.

James ona engel olmayınca, gönülsüzce merdiveni inmeye başladı. Her basamakta gidişini engelleyecek bir şey söylemesi için dua ediyordu. Kendi aklına gelen bir şey yoktu, sorabileceği her soruyu sormuştu. Hava kararmıştı ve artık eve gitme zamanıydı. Açık bir aralık akşamıydı ve gökyüzünde yıldızlar parlıyordu.

“Christie?”

Onun sesini duyunca öyle hızlı döndü ki, neredeyse basamaktan düşecekti. “Evet?” dedi sabırsızca.

“Dikkatli kullan, tamam mı?”

Hayal kırıklığıyla omuzları çöktü ve ayaklarını sürümeye başladı. James’in onu eve davet edip etmemesini neden umursadığını bilmiyordu. Onunla tekrar görüşmek isteyip istememesi neden önemliydi? Ona eşlik etmek isteyecek bir sürü adam vardı. Onlardan biri James değilse, bu kimin umurundaydı?

“Tekerleklerin tamamen kabak.”

Christie onu duymamış gibi yaptı. Egosu yeterince yara almıştı. Zaten ne önemi vardı ki? Üstelik adamın kılı kırk yaran tavrından ve resmi konuşmasından hoşlanmıyordu. Güzel. Bir daha onun için yolundan sapmayacaktı.

Eve giderken The Pink Poodle'ın önünden geçti ve içeri girmek için dayanılmaz bir istek duydu. Ancak, üzüntüsünü boğmak istese de biranın bir bedeli vardı, geceyi atlatmanın daha verimli yollarını bulabilirdi. O yüzden, yeni yıl için şen şakrak süslenmiş sahil parkına yöneldi. Wal-Mart'ın personel panosunda o akşam lise orkestrasının özel bir Yılbaşı konseri vereceğine dair ilan vardı. Tatil coşkusundan biraz istifade edebilirdi.

Boş bir park yeri bulduğu için şanslıydı. Kameriyeye ve halka açık oturma yerlerine doğru ilerlerken kasa kuyruğunda gördüğü birçok müşterisiyle karşılaştı. Şerif Davis genç bir çiftle beraber oradaydı, benzerliğe bakılırsa kızı ve damadı olmalıydı.

Charlotte ve Ben Rhodes ön sırada oturuyorlardı. Kasa-badaki herkes onları tanırdı. Charlotte o gün öğleden sonra alışverişe gelmiş ve gemi seyahati için bir şeyler almıştı. Çok neşeliydi, bu gezi onu heyecanlandırmıştı ve iki eski dost gibi gevezelik etmişlerdi.

Sonra kütüphaneden Grace Harding'i gördü. Kocasıyla birlikte kalabalığın kenarında duruyordu. Adam kolunu karısının beline dolamıştı ve Grace başını onun omzuna koymuştu. Bu duruşta dokunaklı bir şey vardı, sanki ısmarlama bir şefkat ve güven gibi. Grace'in yanında eşleri ve kucaklarında bebekle-

riyle birlikte iki genç kadın daha vardı. Christie onların Grace'in kızları olduğunu biliyordu ama isimlerini hatırlayamıyordu.

Lise orkestrası gerçek kızak çanlarının eşlik ettiği "Jingle Bells"le Yılbaşı melodileri çalmaya başladı. Sıra, "O, Little Town of Bethlehem"e geldiğinde Christie artık ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Çevresindeki bütün bu insanları düşünen birileri vardı. Özel oldukları birileri. Kendisi hariç. Dünyadan yok olsa kimse farkına varmazdı. Neyse, Teri ve belki erkek kardeşi Johnny vardı, ama onlar da günlerce hatta belki haftalarca yokluğunu fark etmezlerdi.

Yaşlar gözlerine batmaya başlayınca elinin tersiyle onları sildi. Yeni bir yıla girerken yalnız olmak en kötüsüydü. Teri onu yemeğe çağırmıştı, ama bu bir acıma davetiydi. Johnny ise günü yeni kız arkadaşının ailesiyle geçirmek üzere çoktan planlarını yapmıştı, o yüzden sadece Christie kalmıştı. Teri'ye henüz bir cevap vermemişti, ama kalabalık etmek istemiyordu. Bobby ve Teri'nin, özellikle Teri üçüzlerine hamileyken, Christie'nin ayakaltında dolaşmasına ihtiyaçları yoktu. Yeni bir yılı kutlarken fazladan bir misafir sıkıntısı anlamsızdı.

Huysuz ve mutsuz bir şekilde, Christie parktan ayrıldı ve sahil boyunca yürümeye başladı. Marınanın önünde durup tekneleri seyrederken, müziğin sesini hâlâ duyabiliyordu. Teknelerin çoğu direklerine Yılbaşı ışıkları çekmişti ve birkaç tanesinin güvertesinde Yılbaşı ağacı vardı.

Arabasına gitmek için geri dönerken, kütüphanenin önüne

yoksul çocuklar için oyuncak toplamak üzere devasa bir fıçı koyulduğunu gördü. Büyürken, kendisi de o çocuklardan biriydi.

Birden, yeni yıla nasıl girmek istediğini bildiğini fark etti. Yiyecek ve oyuncak sepetlerini ulaştırmak için gönüllü olabilirdi. Kendine acıyarak üzülme yerine, olumlu bir şey yapabiliyordu. Kederli küçük bir kızken yüce gönüllü insanlar onun hayatına dokunmuştu ve şimdi başkalarına yardım etme sırası ondaydı.

Evet, yapması gereken buydu. Armağanları dağıtamasa bile huzurevinde akşam yemeği servisi yapabiliyordu.

Kendini daha iyi hisseden Christie arabasına binerek evinin yolunu tuttu, oraya vardığında James'in dışarıda park ettiğini görünce hayrete düştü.

Christie dışarı adımını atar atmaz James de arabadan çıktı.

Ona doğru yaklaşırken Christie'nin kalbi deli gibi atıyordu.

"Gönüllü olacağım," dedi heyecanla, bu önemli kararı birileriyle paylaşma ihtiyacı duyuyordu.

Sanki başka bir lisandan konuşmuş gibi James gözlerini kırptırdı.

"Becerebilirsem, Yılbaşı arifesinde hayırseverlerin sepetlerini ve hediyelerini yoksul çocuklara ulaştıracağım." James'in şaşkın ifadesi onu güldürdü. "Kendime acımakla meşgulken, birden başkalarına yardım eli uzatmam gerektiğini idrak ettim." Sonra birden, James'in neden orada olduğunu bilmediğini fark etti.

Durdu ve söylemesini bekledi.

James kendini ifade etmeyi hiçbir zaman kolayca başaramamıştı.

Onun bir şey söylemediğini görünce, Christie sordu: “Sen de benimle birlikte gönüllü olmak ister misin?”

James başıyla onayladı. “Tamam.”

“Acaba bir...” bira demek üzereydi, “bir fincan çay ister misin?” diye değiştirdi teklifini.

“Evet, lütfen,” dedi James sırtarak.

Christie değişiklik yaparak temizlediği evine James’i aldı. Bir Ritz odası olmayabilirdi, ama en azından rahattı. Yeni yıl coşkusuyla Christie perdenin çubuğuna simli bir çelenk asmış ve sehpanın ortasına seramik bir kardan adam koymuştu.

James paltosunu dikkatle katlayıp kanepenin arkasına yerleştirdi.

“Acaba, şey, gelmenin bir nedeni var mı?” diye sordu, demliğe su doldururken.

“Nereye gittin?” diye sordu James, soruya soruyla cevap vermeyi alışkanlık haline getirmişti.

“Rıhtıma. Lise orkestrasının yeni yıl konseri vardı. Bir süre müzik dinledim ve işte o sırada gönüllü olmaya karar verdim.”

“Peki, neden özellikle Yılbaşı’nda?”

Gidecek bir yeri olmadığını ona söylemek istemedi. Bu çok özel ve utanç vericiydi. Ve çok hüznü. “Ödeşme,” dedi. “Yeni yıla hediyesiz giren küçük bir kızken başkaları bana iyi davranmışlardı. Şimdi bu nezaketin karşılığını ödemek istiyorum.”

“Bu çok düşünceli bir hareket.”

Christie fikrinin değerini tartışmak istemiyordu. “Soruma cevap vermedin. Neden *buradasın*?”

“Seni görmek istedim. The Pink Poodle’a gittiğini düşünmüştüm.”

Christie neredeyse gidiyordu. “Beni görmek istemen çok hoş.”

James süklüm püklüm başıyla onayladı.

“Senden hoşlanıyorum, James.”

İşte, bir sürü parlak sözcükle süslemeye gerek duymadan gerçeği söyleyivermişti. James kabul edebilir veya reddedebilirdi ve işin gerçeği, ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

James bir süre onun gözlerinin içine baktı ve sonra yüzüne büyüleyici bir tebessüm yayıldı. “Ben de senden hoşlanıyorum.”

Tuhaflığı şüphe götürmeyen ilişkilerinde ilk kez böylesi büyük bir itirafta bulunuyordu. Onu ne kadar mutlu ettiğini görmesinden korkan Christie, dolaptan şeker ve çay poşetlerini alarak kendini meşgul etmeye çalıştı.

Çay hazır olur olmaz fincanları alıp sehpanın üstündeki Yılbaşı temalı bardak altlıklarının üstüne koydu. Sadece bir kanepe olduğundan, James’in yanına oturmaktan başka seçeneği yoktu.

Kendi fincanını almadan önce James, Christie’nin çayından bir yudum içmesini bekledi.

“Geldiğine sevindim,” dedi Christie, onun yüzüne bakmadan.

“Ben de.” Duraksadı, sonra ekledi. “Saçlarını beğendim.”

Christie saçlarını kestirdiğini neredeyse unutmuştu. “Teşekkür ederim.”

“Çok güzelsin.”

Christie pohpohlanmaya alıştı. Erkeklerin çoğu, ondan istediklerini almak için ne söylemeleri gerektiğini bilirlerdi. Onların yalanlarını dinlerdi, çünkü doğru olmalarını deli gibi isterdi. James’in sarf ettiği iki sözcük, o güne kadar işittiği bütün iltifatlardan daha değerliydi.

Dakikalarca karşılık veremedi. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı sonunda. “Beni tekrar öpmek ister misin?” diye sordu şakayla karışık.

James onu ciddiye aldı. “Evet, ama henüz değil. Sonra.”

Christie kahkahalarla gülmek istedi. Daha sonra mı? Başka bir erkek olsa, onu çoktan yatağa atardı ve ısınmak için çay yudumlamaktan daha cazip şeyler yaparlardı.

“Hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” dedi Christie.

“Bunun farkındayım.”

“Kaç yıldır Bobby’nin şoförlüğünü yapıyorsun?” Bir cevap bekledi, ama o cevap gelmedi.

“Bobby ve ben arkadaşız.”

“Uzun süredir mi arkadaşsınız?”

“Evet.”

Aralarında sessiz bir gerilim oluştu. “Başka bir şey bilmeni istemiyorsun, değil mi?”

James huzursuzca kıpırdandı. “Belki zamanı gelmiştir,” diyerek uzandı ve fincanını sehpaaya bıraktı.

Anlayamayan Christie kaşlarını çattı. “*Belki ne zamanı?*”

Küçük bir çocuk gibi gülümseyen James, Christie’nin çayını elinden aldı. “Tekrar öpüşmenin zamanı.” Ona yaklaşıp onu öptü.

Christie içinde infilak eden arzuyla soluğunun kesileceğini sandı. “James,” diye fısıldadı. “Ah, James.” Kollarını boynuna dolayarak karşılık verdi, ama James onun teması yoğunlaştırmasına izin vermedi. Christie, elini çabuk tutup doğru dürüst öpmeye başlamazsa James’in ayaklarının dibinde eriyeceğini düşünüyordu.

Sonra elini kısa kesilmiş saçlarının arasında hissetti. James başını eğerek onu tekrar öptü ve Christie’ye acelenin gereksiz olduğunu gösterdi. Christie ona aitti ve o da Christie’ye.

James onu bıraktığında Christie kanepeye yığıldı, gözleri hâlâ kapalıydı ve soluğunun düzelmesi dakikalar aldı.

“Vay canına,” diye içini çekti.

“Güzeldi,” diye kabul etti James. Onun da soluğu düzensizdi.

Christie öne uzandı, alnını James’in alına dayadı. “James, hakkımda bilmediğin şeyler var.”

“Önemli değil.”

“Benim için önemli.” Doğruyu söylemek istiyordu, böylece sonradan tatsız sürprizler yaşanmazdı. “Daha önce evlendim... İyi bir evlilik değildi.” Christie, eski eşinin ne ilk ne de son sevgilisi olmadığını anlamasını sağlayacak kadar ayrıntıya girdi.

James sessizce onu dinledi sonra sarılıp tekrar öptü. Ara

sıra sorular sordu, Christie'nin gözlerinden yaşlar süzölmeye başlayınca onları öptü. Christie, itirafları sona erince başını onun omzuna gömdü.

James huzur veren kollarıyla onu sardı ve, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Christie onun neden teşekkür ettiğini anlayamamıştı, başını kaldırdı ve göz göze geldiler. "Bütün bunları anlatmak kolay olmamalı."

"Değildi."

"Bana önem veriyor musun?"

Christie başıyla onayladı. "Gerçeğı bilmeni isteyecek kadar çok."

James alnını öptü. "Gerçek çok değerli bir armağandır."

Bir süre daha onu kollarında tuttu. Sonra, istemeyerek de olsa saçlarına doğru fısıldadı, "Eve dönmek zorundayım." Ayağı kalktığında huzursuz görünüyordu. "Teşekkürler, Christie," dedi tekrar.

Ne diyeceğini bilemeyen Christie eliyle belirsiz bir işaret yaptı. Onu tekrar görmek istediğini söylememek için kendini zor tutuyordu, ama sessizliğini korudu. James onu arayacaktı. Bunu gözlerinden okuyabiliyordu. Christie'ye değer veriyordu yoksa gelmezdi. Kalbini ona açmıştı ve saklamadan anlattığı bütün gerçeğı James kabul etmişti. Artık onunla ilgili her şeyi biliyordu, Christie hiçbir şey saklamamıştı. Gittiğini görmektense hiç hoşlanmamıştı.

Son bir öpücükten sonra James gitti. Bu iyi bir şeydi, çünkü Christie ayaklarına hükmedemiyordu. Tekrar kalkacak gücü bulduğunda aradan en az beş dakika geçmişti.

Daha önce bütün günahlarını bir erkeğe dökcek kadar cesur davranamamıştı. Garip bir biçimde kendini daha iyi hissediyordu. James'e her şeyi anlatmak beklenmedik biçimde Christie'yi özgür kılmıştı. Başlangıçta onu uzaklaştırmaktan korkuyordu, ama hiçbir şey gerçekten daha uzak olamazdı. Dokunuşları şefkatli, sözleri nazik ve yüreklendiriciydi. Onu sevdiğini söylememişti ama seviyordu. Christie bunu biliyordu. *Hissediyordu*. Bildiği bir şey daha vardı.

O da James'i seviyordu.

Yirmi Dört

“Anne, hayal kırıklığına uğradığını biliyorum,” dedi Linnette ceptelefonunda konuşurken. Kendisi aynı durumdaydı, ama Yılbaşı için muhtemelen Cedar Cove’a gidemeyecekti. Buffalo Valley sağlık ocağını belirlenen zamanda açmak için gereken düzenlemeleri yapmak istiyorsa, bu mümkün değildi.

Linnette özür dileyen bakışlarını Pete Mason’a çevirdi. Pete onu öğle yemeğine çağırmişti ve kısa zaman öncesine kadar Linnette’in garson olarak çalıştığı restoran *3 of a Kind*’da oturmuşlardı. Yemekler servis edilmiş ve Linnette sandvicinden henüz birkaç lokma almıştı ki, ceptelefonu çalmıştı. Şimdi telefonu açmamış olmayı diliyordu, ama artık çok geçti.

“Şükran Günü’nde, Yılbaşı’na gelebileceğini söylemiştin,” diye itiraz etti annesi.

“Söylediğimi biliyorum, üzgünüm.” Zaten kendini suçlu hissederken, annesinin sesindeki hüsrana hiç yardımcı olmuyordu.

Linnette’in sözlerini sessizlik izledi. İç çekmesine engel

olmaya çalışarak Corrie'yi ve kendisini rahatlatabilecek başka ne söyleyebileceğini düşündü. Cedar Cove'daki ailesini ve arkadaşlarını özlemişti, ama kendini tamamen şubat ayında açılacak olan –en azından açılacağını umduğu– sağlık ocağının hazırlıklarına kaptırmıştı. Bu kadar da değildi, bu yolculuğu yapacak parası yoktu. Yılın bu döneminde uçak bileti almak kesinlikle imkânsızdı.

“Mack sizinle olmayacak mı? Gloria da , değil mi?”

“Henüz emin değilim.” Annesi üzüntüsünü saklamıyordu. “İkisi de işe yeni başladılar, o yüzden korkarım çalışmak zorunda kalacaklar. Çocuklar olmadan Yılbaşı kutlamanın da bir anlamı yok.”

“Üzgünüm,” dedi Linnette bir kez daha. Konuyu değiştirmek için sordu, “Mack nasıl?”

“İyi, ama Lucky birkaç hafta önce öldü, sana söyledi mi?”

“Yoo. Ah anne, bu çok üzücü. O yaşlı köpeği çok seviyordu.”

“Neyse.” Annesi içini çekti. “Lucky on dört yaşındaydı, o yüzden çok büyük bir şok olmadı. Mack toparlandı. Kendini it-faiye merkezindeki yeni işine verdi ve sanırım gayet memnun.”

“Öyle olduğunu biliyorum,” diye mırıldandı Linnette.

“Sana bir sürprizim vardı,” diye sızlandı annesi.

“Bir... sürpriz mi?” Linnette yeterince suçlu hissediyordu. “Evet. Bob Beldon babanı ve kardeşini kilisedeki İsa'nın doğum yortusunda yer almaya ikna etti.”

Linnette buna inanamıyordu. Mack böyle bir etkinlikten

keyif alabilirdi, ama babasını razı etmek için fazlasıyla ikna edici olmak gerekirdi.

“Mack bir çobanı canlandıracak ve baban *Müneccimlerden* biri olacak.”

Bunu görmek isteyen Linnette kıkırdadı. “Peder Fleming ve Bay Beldon babamı böyle bir şeye nasıl ikna edebildi?”

“Bana sorma, ama her ne söyledilerse işe yaradı.” Annesi sonunda rahatlamış gibiydi. “İlk provada Mack’in koyunların peşinden nasıl koştuğunu görmeliydin,” dedi gülerek.

“Gerçek koyun mu?”

“Aynen. Devemiz de var.” Corrie böbürlendi. “Peder Dave bunu nasıl başardı bilmiyorum, ama baban için bir deve buldu. İsa, Meryem ve Yusuf’un bulunduğu ahırda deveyi Roy güdecek.”

“Babam... ve bir deve mi?”

Pete’in kaşları yukarı kalkınca Linnette ona gülümsedi.

“Develer aksi olabilirler. Bence babandan başka hiç kimse onunla başa çıkamaz.”

“Tükürdüklerini ve ısırdıklarını duydum,” dedi Linnette neşeyle.

“Ah, evet. Doğru duymuşsun.” Duraksadı. “Gloria ve ben gülmekten katıldık.”

“Babam hayli bunalmış olmalı.” Babasının cübbe ve sandaletlerle inatçı bir deveyle mücadelesini gözünde canlandırmak neredeyse eve gitme ihtimalini tekrar düşünmesine yol açacaktı.

“Sana sürpriz yapacaktık,” dedi annesi özlem dolu bir sesle.

“Bol bol fotoğraf çekeceğinize söz ver.”

“Elbette. Aslında kendime erkenden Yılbaşı armağanı aldım, bir dijital kamera. Video bile çekiyor. Baban bana nasıl kullanılacağını öğretiyor.” Linnette, özel dedektif olan babasının yıllardır bu kameralardan bir tane kullandığını biliyordu.

“Sana e-postayla yortudan bir sahne göndereceğim ya da...” diye ekledi dalga geçerek, “Roy’un göndermesini sağlayacağım.”

“Evet anne, lütfen. Her şeyi görmek istiyorum.” Linnette birdenbire her zamankinden daha fazla ev hasreti çektiğini hissetti. İlk kez Yılbaşı’nı ailesinden uzak geçirecekti.

“Eğer eve gelmeyeceksen Yılbaşı’nda ne yapacaksın?” diye sordu annesi.

Linnette, Pete’e döndü ve konuşma çok uzadığı için özür diledi. Ona yemeğine devam etmesini işaret etti, Pete söyleneceğini yaptı. “Hassie Knight’la birlikte olacağım. Basit bir yemek yedikten sonra kâğıt oynarız.” Hassie, Knight’s Eczanesi’nin sahibiydi ve sağlık ocağının açılmasına ön ayak olmuştu. Aralarında Linnette ve sayısız iş sahibinin de bulunduğu bir komite kurmuş, hep birlikte eyalet temsilcileriyle çalışarak ruhsat başvurusunda bulunmuşlardı.

“Pete’le beraber olmayacak mısın?”

“Sanmıyorum anne. Onun da kendi ailesi var.”

“Ondan birkaç kez söz ettin, ama bu çiftçiyi hemen ciddiye almayacak kadar duyarlı olmana sevindim.”

“Henüz çok erken.” Bundan daha fazlasını söylemesine gerek yoktu, annesi ne demek istediğini anlıyordu. Linnette’in Cal Washburn’le ilişkisi bitmişti ve terk edilmenin acısını yeni bir ilişkiyle atlatmaya ihtiyacı yoktu. Son duyduğuna göre Cal ve Vicki evlenerek Wyoming’e yerleşmişlerdi. Linnette onlara mutluluk diliyordu ve bunda da samimiydi.

İşin komik yanı, Cal’i kaybettiği için artık üzülüyor ve geriye dönüp baktığında ayrılmasının en doğru şey olduğunu düşünüyordu. İkisnin beklentileri ve ilgi alanları çok farklıydı. Linnette onu sevmiş ve Cal bu ilişkiyi bitirdiğinde yıkılmıştı, ama bütün hayat tecrübelerinde olduğu gibi çok önemli dersler almıştı.

“Cal Wyoming’de,” dedi annesi, düşüncelerini okumuş gibi.

“Biliyorum,” dedi Linnette duygusuzca. “Yargıç Griffin nasıl?” diye sordu, konuyu değiştirerek. Bir önceki konuşmalarında annesi Olivia’nın sağlık durumunun kötüleştiğini söylemişti.

“Çok daha iyi. Hastaneden taburcu oldu ve enfeksiyon kontrol altına alındı.”

“Çok sevindim.”

“Kocası için çok zor oldu,” dedi Corrie. “Sahi,” diye ekledi, “Jack Griffin’den söz etmişken, yortuyla ilgili sahne hakkında inanılmaz komik bir köşe yazısı yazdı. Hayvanlarla bir prova vardı, Cliff Harding’in çiftliğinde tutuluyorlar,” dedi çabucak. Cal orada yaşayıp çalıştığından ve Linnette onu hep çiftlikle özdeşleştirdiğinden, annesinin Cliff’in çiftliğinden söz ettiği için üzüldüğünü hissetti.

“Bana makaleyi gönder anne, tamam mı?”

“Tamam.” Annesi tekrar içini çekti. “Keşke Yılbaşı’nda gelebilseydin.”

“Anne lütfen. Kendimi daha kötü hissetmeme sebep olma.” Biraz daha böyle devam ederse ağlayacaktı. “Uçak bileti fiyatları uçmuş ve kış günü arabayla tek başıma oraya gelmem hiç güvenli değil.” Pencereden dışarı baktı, yerdeki karın yüksekliği en az yarım metreydi.

“Baban ve ben biletini alırsız.”

Teklif çok cazipti, ama Linnette bunu yapmalarına izin veremezdi. “Hayır anne, ben yetişkin biriyim ve yakında evi ziyarete geleceğim.”

“Ziyarete,” diye tekrarladı annesi yavaşça, niyetini açıkça belli ederek. Corrie, Linnette’in Cedar Cove’a geri dönmesini istiyordu, özellikle Cal ve Vicki gittikten sonra.

İşin gerçeği, Linnette bunu bir kez bile düşünmemiştir. Bu küçük Dakota kasabasında teselli bulmuştu. Asistan hekim olarak mezun olduğundan beri tek hedefi tıbbi becerilerini ücra bölgelerde, ihtiyacın en fazla olduğu kırsal yerleşimlerde kullanmaktır.

Ebeveynleri, özellikle annesi, Cedar Cove sağlık ocağındaki işinden ayrılınca çok mutsuz olmuşlardı, ama Linnette bu yaptığının doğru olduğunu her zamankinden daha çok hissediyordu.

“*Sen Yılbaşı’nı* nasıl geçireceksin?” diye sordu annesine.

“Saat on gibi hediyeleri açacağız. Zamanında yetişir mi bilmiyorum, ama seninkini postayla gönderebilirim.”

“Anne teşekkürler, ama hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

“Artık kendi dairen var mı?”

Linnette neredeyse kahkaha atacaktı. Buffalo Valley’yi hiç görmemiş olan annesinin nasıl bir yer olduğunu tahmin etmesi imkânsızdı. Kısa süre öncesine kadar *3 of a Kind*’ın ikinci katında küçük bir odada yaşıyordu. “Burada apartman daireleri yok anne. Şimdilik Hassie’nin bir odasını kiraladım.”

“Oda mı?”

“İkimiz için de çok iyi oldu.” Her şey umduğu gibi giderse, Linnette sağlık ocağının misafirhanesine taşınabilirdi. Kuşkusuz bütün bunların eyalet tarafından onaylanması gerekiyordu. Kullanmayı düşündükleri ev yıllardır boştu ve ciddi tadilat gerektiriyordu. Ödenek onaylanır onaylanmaz, en az yirmi erkek ve kadın –hatta ergen– projeye girişmek için hazır bekliyordu.

“Burada güzel bir daireyi terk ettin,” dedi Corrie. “Muhteşem manzaralı bir evi.”

“Ama Mack oraya taşındığını söyledi! Bu konuda mutlu olmalısınız. Mack demişken, bugünlerde hayatında biri var mı?”

Annesi iç çekti. “Söz ettiği biri yok, ama kardeşini bilirsin, özel konularda ağzı sıkıdır.”

“Doğru,” dedi Linnette. Fazla uzatmadan onu aramalı ve ağzından neler alabileceğine bakmalıydı. “Dinle anne, kapatmam gerek.”

Annesi bir kez daha şansını denedi. “Eve gelmek için uçak biletini almamıza izin vermeyeceğine *emin misin?*”

“Kesinlikle. O gün sizi arayacağım anne.”

“Aynı şey değil,” diye mırıldandı Corrie.

“Biliyorum.”

Vedalaştılar ve Linnette ceptelefonunu kapadı.

“Annen büyük bir hüsrana uğradı, değil mi?” diye sordu Pete, mavi gözlerini ona dikerek. “Tabii sen de öyle.”

Linnette omuz silkti, kendi hayal kırıklığını hafife aldığını göstermeye çalışıyordu. “Sorun yok. Yetişkin bir kızım. Her tatilde koşarak ailemin yanına gitmek zorunda değilim.”

“Fakat orada olmak isterdin, değil mi?”

“Şey, elbette.” İçinde jambon, marul ve domates olan sandvicini aldı ama iştahı da kaçmıştı. Sandvici tabağına bırakıp kenara itti, patates kızartmasına dokunmadı.

Dirseklerini masaya yaslayan Linette içerdeki bir avuç müşterisiyle restoranı gözden geçirdi. İyi bildiği bir şey vardı, sonuçta beş parasız bu kasabaya gelerek kalacak bir yer ararken Buffalo Bob Carr ona iş vermişti.

Buraya geldiğinden beri, başka bir yerde yaşadığını hayal edemiyordu. Cedar Cove’da bile.

Üstünde lekeli beyaz gömleğiyle Bob mutfaktan çıktı. “Kremalı mantar çorbası hazır Pete, hâlâ ilgileniyorsan.”

“Kesinlikle,” diye seslendi Pete.

“İstersen sandvicimi bitirebilirsin,” dedi Linnette. Pete’in bir doksan boyu ve doymak bilmez bir iştahı vardı.

“Hayır, teşekkürler. Onu sen yemelisin.”

Bob koca bir kâseyi getirip Pete’in önüne bırakırken Linnette’e baktı. “İyi misin?” diye sordu, endişeyle kaşlarını çatarak.

“Elbette... Sadece aç değilim.”

“Beni endişelendiren iştahsızlığın değil. Yüzündeki mutsuz ifade,” dedi dobra dobra.

“Mutsuz değilim,” diyen Linnette bunu kanıtlamak için ona gülümsedi. “Aralık geldi. Yıl bitmek üzere. Nasıl hüznlenebilirim ki?”

“O şarkıyı biliyorsun değil mi? ‘Hüzünlü Yıl’ı?” diye sordu Buffalo Bob. “Elvis boşuna söylememiş.”

“Senin için de ‘Mutlu Yıllar’ı söylemiş Bob,” diye cevabı yapıştırdı Linnette.

“Evet, sana da mutlu yıllar,” diye sırtıttı Bob, “ama cidden Linnette...”

“Ben iyiyim. Gerçekten.”

Bob’u tanımayanlar fiziksel görünüşünden onu motorcu sanabilirdi. Sürekli kot pantolon ve kolsuz tişörtünün üstüne deri yelek giyen iriyarı bir adamdı. Atkuyruğu yaptığı seyrek saçları neredeyse sırtına kadar uzanıyordu. Tehditkâr görünüşüne karşın, Linnette onun ne kadar yufka yürekli olduğunu hemen keşfetmiş ve karısı Merrily ve üç çocuğuyla onu izlemek, Bob hakkında fikir sahibi olmasına yetmişti.

Pete sandvicini ve çorbasını bitirip hesap pusulasına uzandı. “Ben ısmarlıyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Linnette biraz üzüntüyle. Özellikle yemeğin ortasında annesinin telefon etmesiyle, ona doğru dürüst eşlik edememişti. Bir restoranda telefonla bu kadar uzun süre sohbet etmenin kabalık olduğunu biliyordu, ama bu konuda fazla bir şey de yapamamıştı. Neyse ki Pete çabuk gücenen biri değildi.

“Kardeşime gerekli parçayı alıp çiftliğe dönmem gerek,” dedi.

Dennis Urlacher’in ondan istediği traktör parçasını almak için kasabaya bir saatlik yoldan gelmişti. Linnette onun kendisini görmek için kasabaya gelme fırsatlarını kolladığını biliyordu. Açıkçası, onun ziyaretlerinden hoşlanıyordu. Pete duygularını yalın bir biçimde dile getirmişti ve Linnette onun yanında rahat ediyordu. Bir taahhütte bulunmak için çok erkendi ama yine de öyle olacağını hissedebiliyordu. Hâlâ birbirlerini tanıma aşamasındaydılar ve bir daha asla Cal’le yaşadığı gibi yoğun bir duygusal ilişkinin üstüne atlamayı düşünmüyordu.

“Bu hafta sonu film değişiyor,” dedi Pete. Arka cebinden cüzdanını çıkarıp masaya yirmi dolar koydu. “İlgileniyor musun? Sana hayal edebileceğin en büyük patlamış mısırı alırım.”

“Rüşvete gerek yok, Pete. Sinemaya gitmeyi severim.” Cedar Cove’daki çoklu gösterimlerin aksine buradaki sinema salonunda sadece tek perde vardı ve filmler genellikle gösterime girdikten haftalar, hatta aylar sonra kasabaya geliyordu. İlk taşındığında, salondaki filmlerin DVD’si piyasaya sürülmeden sadece bir iki hafta önce gösterilmesi Linnette’i hayli güldürmüştü.

Linnette'in cevabıyla Pete eyalet piyangosunda büyük ikramiyeyi kazanmış gibi sırttı. "Saat altı gibi seni Hassie'den alırım."

"Harika." Linnette'in uzun yünlü paltosunu sandalyesinin arkasından alıp giymesine yardım etti. Linnette atkısını iki kez boynuna doladı, sonra eldivenlerini ve şapkasını taktı. Kuzey Dakota'nın kışları sertti, *3 of a Kind*'dan eczaneye yürüme mesafesi bir sokak bile olmadığı halde kalın bir mantoya, çizmele-re ve her türlü kışlık donanıma ihtiyacı vardı.

Dışarı çıkan Linnette kamyonetine kadar Pete'e eşlik etti. Kamyoneti yeni bir modeldi, sadece birkaç aylık olduğu halde üstünde şimdiden çizikler ve göçükler vardı. Linnette ilk çizdiği gördüğünde üzülmüştü, ama Pete bunun çalışan bir kamyonet olduğunu ve kendi ifadesiyle birkaç "ufak tefek darbe"nin beklenmesi gerektiğini söylemişti.

Pete hafifçe yüzüne dokundu. "O halde cumartesi görüşürüz."

"Tamam." Linnette sert rüzgâra karşı omuzlarını kaldırdı.

"Seni ararım," dedi Pete.

Linnette başıyla onayladı.

Pete'in gönlü bir türlü gitmeye izin vermiyor gibiydi. "Yeni yıla benimle birlikte girebilirsin, bunu biliyorsun."

"Pete, kes şunu. Hassie ve ben gayet güzel vakit geçireceğiz. Büyütülecek bir şey değil."

"Biliyorum." Pete içini çekti. Kimsenin görmediğinden emin olmak ister gibi çevresine baktı ve onu öptü. Derin ve uzun bir öpüşme değildi, ama en azından çok güzel bir öpücüktü.

Pete genelde duygularını herkesin içinde belli etmezdi ve bu davranışı Linnette'i şaşırtmıştı. Ona gülümsedi. Sonra, kısa bir vedalaşmanın ardından hızla eczanenin yolunu tuttu.

Linnette içeri girdiğinde Hassie'nin ağzı kulaklarındaydı. "Eyaletten haber geldi. Klinik için ödenek çıktı!"

Linnette eldivenli ellerini cıvrıttı. "Bu harika!"

"Haberı yaymaya başladım bile."

Linnette'in başı dönüyordu. "Bu kadar çabuk olacağına ihtimal vermiyordum."

"Bu –Hassie ona göz kırptı– Bismarck'ta doğru kişileri tanıdığım için."

"Kesinlikle öyle."

Bir saat sonra, Linnette yeni sağlık ocağı olacak terk edilmiş binanın önündeydi. Kasabadaki erkekler, Buffalo Bob dahil, oraya akın etmeye başlamışlardı ve çok geçmeden koca bir duvar aşağı indirilmişti. Tadilat başlamıştı. Okulda paydos zili çalar çalmaz bir grup delikanlı molozları taşımak ve ortalığı süpürmek için geldiler. Linnette defalarca kendini onların önünde buldu, yardımcı olmaktan çok ayaklarına dolanıyordu.

Gün batarken diğer herkes çekilmişti. Linnette süpürgeyi ve farası bir kenara bırakarak keyifle geniş ön salona baktı. Sadece yarım günde büyük bir ilerleme kaydedilmişti. Telefonu çalınca elini paltosunun cebine attı.

"Alo?"

"Ben Pete."

“Selam Pete, bil bakalım ne oldu?” Açılan kapının sesiyle döndü ve Pete Mason içeri girdi. Linnette gülerek telefonunu kapadı. “Demek duydun?”

Pete başıyla onayladı. “Kutlarım! Üstelik tek haber bu değil.”
“Ya?”

Pete onu kendine çekti ve ellerini omuzlarına koydu. “Yıl-başı’nda evde olacaksın.”

“Ben ne... Gidemem Pete, özellikle şimdi.”

“Seni ben götüreceğim. Herkes bir araya geldi ve hafta sonu malzemeler buraya ulaşacak. Hafta sonları da çalışırsak, tadilatı on gün içinde bitirmiş oluruz. Her şey tamamlandığında, sen ve ben yola çıkarız.”

“Yola mı çıkarız?”

“Seni doğruca Cedar Cove’a götüreceğim, böylece ailene sürpriz yapabilirsin.”

Linnette’in duyguları taştı. “Pete!” kollarını ona dolayıp sımsıkı sarıldı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.”

Pete, Linnette’in belini kavradı, “Ailenle tanışmak için sabırsızlanıyorum,” dedi.

“Ben de tanışmanı istiyorum.”

“Ebeveynlerin kadar Gloria ve Mack’le de,” dedi Pete. “Onlar hakkında bir sürü şey anlattın. Bir gün o ailenin bir bireyi olmayı umarak, onlarla tanışma zamanının geldiğini düşünüyorum.”

Linnette'in gözleri kocaman açıldı, ifadesinin ne kadar ihtiyatlı olduğunu hissedebiliyordu.

Pete onun dehşete kapıldığını hissetmiş olmalı ki, hemen ekledi, "Aceleye getirmek istemiyorum. Sadece, hazır olduğunda bana söylemeni bekliyorum. O zamana kadar beklemeye hazırım. Daha önce söylediğim gibi, ben sabırlı bir adamım."

Yirmi Beş

Tam hayatının tekrar düzene girdiğini düşünürken, Dave Flemming karısının canını sıkan başka bir şey olduğunu fark etti. Emily son birkaç gündür kendisinde değildi. Başlangıçta bunun yeni işi yüzünden olduğunu düşünmüştü, ama sanki öyle değildi. Aslında, ne zaman mağaza hakkında konuşacak olsa yüzü aydınlanıyordu.

Dave onu sorgulamamıştı, ters giden bir şey varsa kendiliğinden hallolmasını umuyordu. Kendisi de iki işe birden gidiyor, aynı zamanda İsa'nın doğuş yortusunun sahnelenmesini de kapsayan kilisedeki Noel hazırlıklarıyla ilgileniyordu. Kapsamlı bir eşe ayıracak hiç zamanı yoktu.

Yılın başka zamanı olsa Dave ona sorardı, ama şu anda üstündeki baskı çok fazlaydı. Eninde sonunda Emily'nin ona açılacağını ve sorun neyse dile getireceğini düşünüyordu. Eğer Yılbaşı arifesine kadar bir şey söylemezse, kesinlikle soracaktı.

Perşembe günü öğleden sonra, tam Dave kiliseden çıkarken Emily geldi.

“Seninle konuşmam gerek,” dedi, Dave’in çalışma odasına girdi ve kapıyı arkasından kapadı.

“On dakika sonra bir koro şefiyle randevum var ve...”

Karısı sözünü kesti. “O halde geç kalacaksın.” Emily’nin sesindeki otoriter ton onu çok şaşırttı.

“Tamam,” dedi boyun eğmiş bir ses tonuyla. Oturdu ve uzun sürmemesi için dua etti.

Emily, Dave’in masasının karşısına oturdu, çantasını iki eliyle sımsıkı kavramıştı. Ok gibi bakışları her yönde geziyordu.

Dave birkaç dakika sabırla bekledi. “Em?” diyerek onu harekete geçirmeye çalıştı.

Emily ürpererek içini çekti. “Salı sabahı Allan Harris’in işyerine gittim,” dedi birdenbire.

Dave’in kafasında her türden çılgın düşünce uçuşmaya başladı. Emily kanunla başını derde mi sokmuştu? Acaba – Tanrı esirgesin– boşanmak mı istiyordu? Yoksa...

“Martha Evans’ın son dileğini ve vasiyetnamesini görmek istedim.”

Dave ona bakakaldı. “Hangi sebeple?” Üstelik bu tür bir belgenin aile dışında birine gösterilmesinin etik olmadığını da biliyordu. “Emily, bunu yapmalarına...”

“Biliyorum,” dedi Emily tekrar onun sözünü keserek. “Oradaki sevimli genç adam bir göz atmama izin verdi. Bu yüzden işini kaybedebilir, onun için lütfen kimseye söyleme.”

“Tabii söylemem.” Allan Harris’in yardımcısının sözü geçince Dave, genç çift için bir evlilik danışma randevusu ayarlaması gerektiğini hatırladı. Geoff ilkinin iptal etmişti.

Karısının gözleri doldu. “Emily, neler oluyor?” diye sordu endişeyle. “Bir terslik mi var?”

“Vasiyetnamede Martha’nın sana altın bir kol saati bıraktığına dair hiçbir ibare yok.”

Dave birden ayağa kalktı. “Olmak zorunda.”

“Sana olmadığını söylüyorum, Dave. Bütün vasiyetnameyi okudum ve bu konuda tek bir sözcük bile yok.”

Dave midesinin bulanmaya başladığını hissetti. Karısının onu soruşturmaya gittiğine ve Martha’nın söylediğini yapmadığına inanamıyordu. Fakat yapmıştı, bundan adı gibi emindi. “Orada olmak *zorunda*. Martha bana bizzat gösterdi.”

“Vasiyetnameyi mi?”

“Hayır. Allan Harris’e yazdığı mektubu. Kocasına ait olan saati kendi rızasıyla bana verdiğini yazıyordu. Miras bırakacak bir oğlu olmadığı için, son arzusu saati benim takmamdı.”

“Peki damatları?” diye sordu Emily.

Dave huzursuzca omuz silkti. “Büyük kızı boşanmış ve bildiğim kadarıyla Martha küçük kızının kocasıyla hiç yüz yüze görüşmemiş.” Başını iki yana salladı. “O saatin Martha için anlamı çok büyüktü ve bana verdiği için gerçekten onur duymuştum.”

“Torunları yok mu?”

“Hayır.” Dave karısının onu neden böyle sorguladığını bil-

miyordu. Duyduğu bu güvensizlik onu kızdırmış ve yaralamıştı.

Emily ona bakmayı sürdürdü. “Bu durumun ne kadar kötü görüldüğünün farkında mısınız?”

Bulanıtı artarak devam etti. “Haklısın. Saati hemen iade edeceğim.” Aslında hiç almamalıydı, ama Martha çok ısrar etmişti. Emily’ye de söylediği gibi, yaşlı kadın kendisi için çok anlamlı bir hediye verdiği için ona minnet duymuştu.

Dave ayağa kalkarak odanın içinde volta atmaya başladı. Bütün bu saçmalık büyük bir yanlış anlamadan ibaretti. Harris’i arayarak mektubu soracaktı. Martha’nın mektubu teslim ettiğini bizzat görmemişti, ama aynı gün Allan’dan bir randevu almıştı.

Dave’in avukatla son randevusu tuhaftı. Tatsızdı. Allan onu Martha’nın ölüsünü bulduğu günle ilgili sorgulamıştı. Adamın ses tonu onu sinirlendirmişti. Harris açıkça kayıp mücevherlerden Dave’in sorumlu olduğunu ima etmiş, Dave de o yüzden savunmaya geçmişti. Aksi takdirde, Allan’dan vasiyetnameyi kontrol etmesini isteyerek saatin kendisine verildiğini teyit etmesini isterdi.

“Hemen Allan’la konuşsam iyi olacak,” dedi havayı yumuşatmak için.

Emily oturmaya devam ediyordu. “Başka bir şey daha var,” dedi.

“Bu sefer ne?” diye homurdandı Dave.

Emily çantasını açtı ve içinden bir naylon poşet çıkararak ona uzattı.

Dave önce pırlanta küpelere sonra Emily'ye baktı, şaşırdığı çok açıktı. "Nedir bu?"

"Bilmiyor musun?" Emily de şaşırmıştı.

"Hayır." Öfkelenmeye başlıyordu. Karısı ne yapmaya çalışıyordu?

"Bu küpeleri tanımıyor musun?"

"Tanımalı mıyım?" Dave onları masaya fırlattı.

Emily çantasından bir kâğıt mendil çıkararak gözlerini kuruladı. "Onları senin ceketinin cebinde buldum."

Dave'in midesine bir beyzbol sopasıyla vursa bu kadar etkili olmazdı. Dave tam anlamıyla koltuğuna çöktü. Söyleneni idrak etmesi biraz zaman aldı. Konuşmaya başladığında sesi boğuk çıkıyordu. "Ne zaman?"

"Yıldönümü yemeğimizin akşamı. Ceketini aldığımda biri yere düştü. İkincisini de cebinde buldum."

"Ve düşündün ki..." Sözcükler ağzından çıkmadı.

"Başlangıçta başka bir kadın olduğunu düşündüm. Sonra, saatten haberim olunca, Bayan Evans'ın küpeleri de sana bıraktığını ve... onları bana Yılbaşı armağanı olarak vereceğini sandım."

"Küpeler Martha'ya mı ait?"

Yanaklarından yaşlar süzülen Emily başıyla onayladı.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben... ben vasiyetnameye ilişkin fotoğraflarda gördüm."

Emily'nin bu kadar huysuz davranmasına şaşmamak gerekirdi. Dave çaresizce başını iki yana salladı. "Emily," dedi

gözlerinin içine bakarak, “Sana hayatım üstüne yemin ederim ki şu ana kadar o küpeleri hiç görmedim.”

“O halde cebine nasıl girdiler?” diye sordu karısı.

Bu duruma ne bir açıklaması vardı ne de bir tahminde bulunabiliyordu. “Hiçbir fikrim yok.”

Elleriyle ağzını kapatan Emily iki büklüm oldu ve hıçkıarak ağlamaya başladı.

Dave de ağlamak istiyordu. Kol saatiyle ilgili haber onu dehşete düşürmüştü, ama şu an hissettiklerinin yanında devede kulak kalırdı. “Olamaz,” diye mırıldandı. “Bu gerçekten olamaz.”

“Resmi kendi gözlerimle gördüm,” dedi Emily gözyaşları arasında. “Bayan Evans’ın bir çiftten fazla pırlanta küpesi varmış, o yüzden... o yüzden hepsinin fotoğrafını aldırılmış.”

Dave konuşamayacak kadar şaşkıındı.

Emily tatsız burun çekmelere dönüşen hıçkırıklarını kontrol altına almaya çalıştı. “Bence Troy Davis’le konuşmalısın,” dedi gözleriyle onu sorgulayarak.

Emily aklını mı kaybetmişti? “Bunu yaparsam beni tutuklar.” Kanıtlar doğruca onu işaret ediyordu ve Troy’un sorgulamak için onu tutuklamaktan başka çaresi yoktu.

“Mecbursun,” diye üsteledi Emily. “Yoksa hiç kimse sana inanmaz.”

Ancak Dave’in şerife sunabileceği bir şey yoktu. Mektup ortaya çıkana kadar kol saatinin ona ait olduğunu ispatlayamazdı. Küpeleri de açıklayacak hiçbir kanıt yoktu. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

“*Lütfen* Dave.”

“Yapamam.” Önce yeni yılı atlatmak zorundaydı, bu işle sonra ilgilenenecekti. Şu anda bunu yapacak durumda değildi.

“Neden?” Emily ısrarla ona bakıyordu.

“Emily, bir düşünsene. Yeni yıla iki haftadan az kaldı. Noel Yortusu’yla ilgili bütün organizasyonlardan, ayrıca hayırseverlerin Yılbaşı sepetlerini dağıtmaktan ben sorumluyum. *Üstelik* bankada çalıştığım saatler var.” Tatil öncesi ve tatilde yapması gerekenler kafasında dönüp duruyordu. Noel arifesi için bir vaaz yazması gerekiyordu ve açıkçası bunu hapiste yapmak istemezdi.

“Dave, bunu erteleyemezsin.”

“Başka şansım yok.” Birden aklına bir şey geldi. “Bundan başkasına söz ettin mi?”

“Hayır.”

“Şükürler olsun.” Az da olsa rahatlamıştı.

“Şerif Davis’le konuşmak zorundasın! Bunun başına bela olmasına izin veremezsin...” Gözleriyle ona yalvarıyordu. “Saati Olivia Griffin’in evinde kaybettiğini unuttun mu?”

Dave onun endişesini umursamadı. Bu konuda daha önce canı sıkılmıştı, ama Olivia’nın saatin Dave’de olmasını önemseyeceğini sanmıyordu. Dave saati ertesi gün almıştı ve muhtemelen şimdiye kadar her şeyi unutmuştu.

“Bekleyebilir,” dedi. Emily’nin içinde bulunduğu baskıyı tam olarak anladığını sanmıyordu. “Ben masumum.”

“Elbette öylesin.”

Dave onun sesindeki belirsiz tereddüdü fark etti. “İnanmıyorsun, değil mi?”

Emily bakışlarını kaçırdı. “Elbette inanıyorum, ama Şerif Davis’le konuşursan kendimi daha rahat hissedeceğim. Şerif mantıklı bir adamdır.”

“Sana katılıyorum, ama ona şimdi gidersem beni gözaltına alır ve bu olamaz. Önümüzdeki iki hafta içinde de olamaz. Omuzlarımda aynı anda kaç sorumluluk olduğunun farkında değil misin?” Dave zaten aşırı yüklü olan programına yeni bir sorun eklemek istemiyordu. “İki hafta daha bekleyebilir.”

“Gerçekten bekleyebilir mi, Dave?”

“Bana güven, Emily.” Sesi yalvarırmış gibi çıkıyordu ya da Dave öyle *hissediyordu*. “Evli kaldığımız onca yıl boyunca, dürüstlüğümden şüphelenmeni gerektirecek bir şey yaptım mı?”

Emily tekrar tereddüt etti. “Hayır.”

“O halde?”

“Yakın zamana kadar,” diye düzeltti Emily.

“Buna inanamıyorum!”

“Bir de benim açımdan bak,” dedi Emily. “Kısa süre önce mali sıkıntı çektiğimizi itiraf ediyorsun, ama bunu bana söyleyecek kadar saygın yok.”

“Özür diledim ve iki yakamızı bir araya getirmek için ikinci bir işe girdim,” diye bağırdı. Koro şefi bekliyordu ve bu konuşma sinirlerini gittikçe daha fazla geriyordu.

“Moralin çoğunlukla bozuk,” diye ekledi Emily, “ve sebebini bilmiyorum.”

“Senin de olurdu,” diye terslendi Dave, “benim kadar çok çalışsaydın. İnsanlar benim dikkatimi çekmek için birbiriyle yarışıyor, her taraftan beni çekiştiriyor. Herkes benden bir şeyler istiyor.”

“Papaz olmayı sevdiğini sanıyordum.”

“Seviyorum. Tanrı’nın bana uygun gördüğü görev bu ve işimden memnunum, ama bazen baskı ve yoğunluk bir insanın dayanabileceğinden fazla oluyor. Ve şu ikinci iş faktörü...” omuzlarını silkti. “Seni seviyorum, Emily ve senden bana güvenmeni istiyorum.”

Emily cevap vermedi.

“Bu kadar zor mu?”

“Keşke mantıklı düşünebilsen,” dedi Emily sessizce.

“Mantık?” diye tekrarladı Dave. “Gördüğüm kadarıyla mantıksız olan *sensin*.”

“İnkâr içindesin,” diye iddia etti Emily.

“Of, bırak bu popüler psikoloji saçmalıklarını. *İnkâr mı?*”

“Saçmalık değil. Arkamıza yaslanıp hiçbir şey yapmadan oturursak,” diye sözcüklerle saldırıya geçti, “ve çenemizi de kapalı tutarsak, her şey unutulup gider sanıyorsun. Suçlu ortaya çıkacak ve sen açıklama yapmak zorunda bile kalmadan paçayı sıyırmış olacaksın.”

“Bu doğru değil,” diye itiraz etti Dave. “Bütün istediğim

işimi yapmak. Topluluğuma sahip çıkarak bu işi iki hafta sonraya bırakmak.”

“Of Dave.”

“Emily lütfen bana biraz sabret. Şerif Davis’le şimdi konuşamam, ama konuşacağım. Sana şeref sözü veriyorum.”

Kapı çalındı, Dave gözlerini kapatarak burnundan soludu, “Evet Angel,” diye seslendi.

Yardımcısı kapıyı açtı, özür dileyen gözlerle Dave ve Emily’ye baktı. “Böldüğüm için üzgünüm.”

“Sorun değil,” dedi Dave. “Zaten bitirmiştik.”

Angel içeri girdi. “Hayvan yemi getiren kamyonun burada olduğunu söylemek zorundayım.”

“Burada mı?” diye inledi Dave. “Cliff Harding’in çiftliğine gitmesi gerekiyordu. Hardingler hayvanlara ev sahipliği yaptığı için sonsuza kadar onlara minnettar kalacaktı.

“Biliyorum,” dedi Angel, “ama şoför sizinle konuşmak istiyor, çünkü evrakta teslimatın buraya yapılması gerektiği belirtiliyormuş.”

“Tamam, hemen orada olacağım.”

“Ve Bayan Stevenson ibadethanede.”

Koro şefi dakikliğiyle övünürdü ve bekletilmekten hoşlanmamıştı. “Lütfen ona hemen geldiğimi söyle,” dedi Dave.

Angel başıyla onaylayarak kapıyı kapadı.

Dave karısına döndü. “İstersen bunu daha sonra konuşalım.”

“Ne gerek var? Zaten kararını vermişsin.” Emily pırlanta

küpeleri hırsıyla alıp tekrar çantasına attı, ayağa kalkıp koşarak kapıdan çıktı, ama gözyaşlarını Dave'in görmesine engel olacak kadar hızlı değildi.

Dave o akşam geç saatlere kadar Emily'yle konuşma fırsatı bulamadı. Eve döndüğünde saat on buçuk olmuştu. Yem teslimatıyla ilgili sorunu çözdükten sonra koro şefiyle görüşmüş, bankaya zamanında yetişmek için akşam yemeğinden feragat etmek zorunda kalmıştı. Vardiyası bitince Mocha Mama'dan bir çörek alarak eve döndü, sessizce içeri girdikten sonra, uyuyan oğullarına göz atıp Emily'nin atölyesine uğradı. Emily ona bakmadı.

Dave bedenen yorgundu ve ruhen çökmüştü, ama karısıyla bu sorunu halletmesi gerektiğini biliyordu.

"Emily," dedi yumuşak bir sesle.

Emily dikiş makinesinin başında bir yorganla uğraşıyordu. Radyoda Yılbaşı şarkıları çalıyordu, ama Dave onun radyoyu duyduğundan emin değildi.

"Hadi konuşalım," dedi, dikiş makinesinin yanındaki sandalyeye oturdu ve uzanarak karısının dizini okşadı.

"Fikir mi değiştirdin?" diye sordu Emily. "Bulduğum şeyi şerife söyleyecek misin?"

"Hayır." Böyle bir davranışın sonuçlarına katlanamazdı.

"Öyleyse konuşacak başka bir şeyimiz yok."

"Lütfen dinle beni, Em," diye yalvardı Dave. "Söylediğin her şeyi düşündüm ve haklı olduğun bir nokta var. Biri bu bilgiye ulaşırsa sorun olabilir."

Emily keyifsizce güldü. “Bu çok hafif kalır.”

“Sana katılıyorum, birine söylemeliyim.”

Odaya girdiğinden beri ilk kez Emily dönüp ona baktı.
“Kime?”

“Roy McAfee’den randevu almaya karar verdim.”

“Yapmak istediğin bu mu?”

“Evet.” Dave yorgun gözlerini ovuşturdu. “Roy’a güvenirim ve avukat olmadığı halde kanunu bilir. Bana haklarımı söyleyecektir.”

Emily başıyla onayladı, önerisini kabul etmişti.

“Yılbaşı’nı atlattıktan sonra da,” diye devam etti, “şerife ikimiz gider ve birlikte konuşuruz.”

“Tamam,” dedi Emily tatmin olmuş bir şekilde. “Teşekkür ederim.”

Mükemmel bir çözüm olmasa da, işe yarayabilirdi. İşleri bittikten sonra bu sorunu kökünden halledecekti.

Yirmi Altı

“Hadi baba, bu kadar mızımız olma!” Megan arabasının yanında, elleri belinde duruyordu. “Bizimle gelmek *zorundasın*.”

Troy Yılbaşı ağacı almak için alışverişe çıkmak istemiyordu. Sandy’yi son birkaç yıldır bu geziye çıkarmış ve dördü yakınlardaki bir ağaç çiftliğine gitmişlerdi. Sandy bakımevine yatırıldıktan sonra Troy Yılbaşı dekorasyonlarına kafa yormamış, Megan ve Craig’in ağacı onların da ağacı olmuştu.

Bu yıl her türlü bayram tatilini kafasından çıkarmak istiyordu, içinde en ufak bir yeni yıl heyecanı yoktu. Kızının ve damadının peşine takılmadan daha iyi bir Cuma akşamı geçirmek için başka seçenekler vardı. Mesela, CSI’nin tekrar bölümlerini seyretmek gibi. Bu kısa yolculuğa bulaşmamak için elinden geleni yapıyordu, ama Megan onu pek duymuyor gibiydi.

“Yapay ağaçlar daha güvenli,” diye söylendi. “Üstelik içneleri de dökülmüyor.”

“Baba,” diye inledi Megan, “*Eğlenceli* olacak. Bunu her yıl yapıyoruz, unuttun mu? Bu artık bir aile geleneği.”

Geleneğe karşı çıkmak ne haddineydi? “Of, tamam,” dedi somurtarak.

“Hadi!” diye bir kez daha bağırان Megan ellerini çırpı. “Biraz bayram havasına gir. Ağacımızı seçip sıcak kakao içeceğiz ve bedava şekerleme alacağız. Bu seni mutlu etmiyor mu?”

“Tabii, tabii, mutluyum,” diye mırıldandı, ama değildi. Hafta bitmek bilmemişti. Bir gün önce Martha Evans’ın iki kızı emniyete gelmiş ve büyük bir yaygara koparmışlardı. Annelerinin mücevherlerini, daha önemlisi miraslarını çalıp giden suçluyu bulmak için ne yaptığını soruyorlardı. Troy’un onları sevimsiz ve açgözlü bulmasının bir önemi yoktu, kadınlar cevabını bilmediği sorular soruyorlardı. Onun bazı şüpheleri vardı, ama hiçbirisi kesin değildi. Bekliyor ve izliyordu, ancak şu ana kadar şüphelendiği kişi bir hata yapmamıştı. En azından şimdilik. Ve bir polis olarak önsezileri Sandy’nin okuduğu polisiye romanlardaki kadar güçlü olsa da, tutuklama yapmak için önsezi yeterli olmuyordu.

Üstelik hafta boyunca Faith’i düşünüp durmuştu. Onu özleyiyor, ona daha incelikle yaklaşmadığı için pişmanlık duyuyordu. Megan’ın korkularına aşırı tepki vererek Faith’e haksızlık etmişti.

Sandy’nin yavaş yavaş tükenişini izleyerek yaşamak, psikolojisine büyük zarar vermişti. Megan’ın da aynı yoldan gitme ihtimalini kaldıramazdı. Geriye dönüp baktığında, MS tedavisinde son otuz yılda kaydedilen gelişmeleri göz ardı ettiğini fark ediyordu. Böyle bir hastalığı ne Megan ne de başkası için dilemese de, ölüm eskisi gibi kaçınılmaz değildi.

Ancak Megan, Faith'ten ayrılma sebebi, mazereti olmuştu. Kızının ona ihtiyacı olduğunu kendine tekrarlıyordu ve kuşkusuz vardı. Bununla beraber, derinlerde bir yerde, Troy mutluluğu yeniden bulmaktan korkup korkmadığını merak etmeye başlamıştı. Bilinçli olarak yapmasa da, kızı acı çekerken mutlu olmaya hakkı yoktu.

“Babanı yanında götürmeye ihtiyaç duymayacak kadar büyüdün,” diye söylendi Troy, bu geziden kaytarmak için son bir çabayla.

Megan her zamanki masum tebessümlerinden biriyle ona baktı. “Bu doğru, ama yeni yıla ilk kez annem olmadan gireceğiz. Lütfen baba?”

Troy onu reddedemedi. “Tamam,” diye tekrar mırıldandı, ama sesi öncekinden daha coşkulu değildi.

“Seneye bebek de olacak,” diye hatırlattı Megan. “Torununla birlikte yeni bir gelenek başlatacağız.”

“Bu geleneğin içinde hepsi birbirinin aynı olan ağaçların arasında kilometrelerce yürürken kıcımı dondurmak da var mı?”

“Of baba,” diye çıkıştı Megan, “Bu yıl senin neyin var?”

Troy omuz silkti. “Sanırım yeni yılı kutlama havasında değilim.”

“Bu akşam havaya girersin,” diye garanti verdi Megan kibarca.

Craig arabayı kullanırken Troy damadının yanına oturdu, Megan arka koltuktaki yerini aldı. Radyoda peş peşe Yılbaşı şarkıları çalıyor ve onlar da eşlik ediyorlardı. Daha doğrusu Megan ve Craig eşlik ediyor, Troy ara sıra başını oynatıyordu. Şu anda Yılbaşı geyikleri hiç ilgisini çekmiyordu.

Ağaç çiftliğine ulaştıklarında ortalık ana baba günüydü. Sanki Cedar Cove'daki bütün aileler buraya akın etmiş gibiydi ve cuma akşamı olduğu için bu durum Troy'u şaşırttı. Bütün bölge ışıklarla donatılmış, ağaçlar aydınlatılmıştı. Kocaman bir demlikte sıcak kakao kaynıyordu ve ayrıca sıcak elma şarabı da vardı. Troy'a göre ikisi de fena halde pahalıydı.

"Bu akşam neden bu kadar kalabalık?" diye sordu Troy yüksek sesle, arabadan uzaklaşırlarken Park yeri buldukları için de şanslıydılar.

"Yarın yağmur bekleniyor," dedi Craig.

Bu yeterli bir açıklamaydı. Hava kararmaya başlamıştı, ama gökyüzü açıldı ve yıldızlar görünüyordu. Yılbaşı ağacını hafta sonu süslemek isteyen aileler bu akşam almak zorundaydı.

Craig kamyonetten testeresini alırken Troy da etrafına baktı ve pek çok tanıdık aile gördü.

Arkasından gelen Megan'ın sesini duydu. "Baba! Baba, merhaba demeni istediğim biri var."

Kızına bakmak için döndüğünde olduğu yerde kalakaldı. Megan'ın yanında duran Faith Beckwith'ti.

"Sana bahsettiğim harika hemşireyi hatırlıyor musun?" diye sordu Megan.

Hatırlamıyordu. Yapabildiği tek şey Faith'e bakmaktı.

Troy birden kendini iyi hissetmeye başladı. "Merhaba Faith," dedi. İstese de böyle bir şeyi kendisi ayarlayamazdı.

"Onu *hatırlıyorsun*," diye şakıdı Megan. "Bu hafta yemek yerken senden söz etmiştik."

İşte bu dikkatini çekmişti. "Sen ve Faith yemek mi yedi-

niz? Beraber?” Bir ona bir diğerine bakıyor ve böyle bir şeyin nasıl olduğunu merak ediyordu.

Megan başıyla onayladı. “Ördüğüm bebek battaniyesiyle ilgili sorunlarım vardı ve Faith’ten yardım etmesini istedim.”

Troy kızının örgüye başladığını hayal meyal hatırlıyordu.

“Yemekteyken Faith liseden tanıştığınızı söyledi.”

“Uzun zaman önceydi,” diye mırıldanan Faith yaprak dökmeyen ağaçların iğneleriyle dolu yere bakıyordu. Göz göze geldiklerinde, Faith’in bakışları için sadece düşmanca ifadesi kullanılabildi. En son nasıl ayrıldıklarını düşündüğünde, Troy bu süreçte neler olduğunu anlayamamıştı.

Megan aralarındaki gerginliğin farkında değildi. “Faith’le görüştüğümüzü sana daha önce söyleyecektim,” diye sürdürdü konuşmasını. “Bence ikinizin lisede arkadaş olmanız şahane.”

“Pek arkadaşlık denemez,” diyen Faith ellerini paltosunun ceplerine soktu.

“Sen de Yılbaşı ağacını buradan mı alacaksın?” diye sordu Megan.

“Ben oğlum ve ailesiyle beraberim,” dedi Faith.

“Ben de babamı sürükleyerek getirdim. Biraz neşelense iyi olur.”

Faith, Megan’ın omzunun üstünden baktı. “Seni tekrar gördüğüme sevindim, Megan,” dedi, Troy’u kısaca başıyla selamladı, “Ailemin yanına dönmem gerek. Mutlu yıllar,” diyerek uzaklaştı.

Kesinlikle bir terslik vardı. Faith ona kesinlikle buz gibi davranmıştı ve Troy sebebini bilmiyordu.

“Çok hoş biri,” dedi Megan.

“Evet,” diye onayladı hızla uzaklaşan Faith’in arkasından bakan Troy.

“Bence tanışıyor olmanız gerçekten çok hoş,” dedi Megan bir kez daha.

Troy cevap vermedi.

“Ona çıkma teklifi etmelisin.”

Ne? Kaşlarını çatıyan Troy kızına baktı. Sadece birkaç ay önce başka bir kadınla görüşmesine kesinlikle karşıydı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bir randevu baba,” dedi ve babasının boş bakışlarına güldü. “Faith sıcak ve güzel bir kadın. Bana pek çok yönden yardımcı oldu ve sadece örgüden söz etmiyorum. Bana MS’le ilgili istatistiklerden söz eden ve hamilelik için yüreklendiren de Faith’ti.” Megan babasının koluna girdi. “Anlarsın ya baba, o dul bir kadın.”

Troy ters bir tepki verdi.

“Tekrar biriyle çıkacaksan, bence Faith mükemmel olur.” Kızı tereddüt etti. “Craig bana bir şey söylemememi tembihledi, ama...”

Troy dikkatle kızına baktı. “Faith hakkında mı?”

“O değil.” Bir omzunu silkti. “Görüştüğün diğer kadın hakkında... Galiba adı Sally’ydi.” Megan dudaklarını sıktı. “Craig ve ben sizinle karşılaştığımızda çok üzülmüştüm, ama Craig bunun benim üstüme vazife olmadığını söyledi. Bu senin hayatın ve tekrar biriyle görüşmek istiyorsan, bu tamamen sana kalmış.”

“Ben... ben teşekkür ederim.”

“Konu şu ki,” diye devam etti Megan, “Sally’nin çok otoriter olduğunu düşünüyorum.”

“Açıkçası, ben de öyle,” diyen Troy sırtıttı.

“Onunla tekrar görüşecek misiniz?”

Troy bir kahkaha attı. “Hayatta olmaz.”

Megan da güldü. “Yaşa baba. Bak, Faith orada. Neden eski günlerden söz etmiyorsunuz?”

Dönüp Faith’e bakan Troy kızının haklı olduğunu gördü. Faith iki torunuyla birlikte Yılbaşı ağaçlarının arasında duruyordu. Harika görünüyordu. Çok güzeldi.

“Ona bir fincan kakao götür,” diye önerdi kızı.

Faith’le mesafe kaydedebilmek adına, ağaç yetiştiricilerinden kazık yiyeceği gerçeğini göz ardı etmeye hazırdı. “Sanırım öyle yapacağım.”

Megan onun kolunu sıktı. “İyi şanslar, baba.”

“Teşekkürler.”

Troy iki fincan sıcak kakao alarak Faith’in oğlu ve ailesiyle birlikte durduğu yere yürüdü.

Scott Beckwith onu başıyla selamladı. “Nasıl gidiyor şerif?”

“İyidir, iyidir.”

Faith gergin gergin torunlarının arkasında duruyor, onu görmezden gelmeye çalışıyordu.

“Sana kakao getirdim,” diyen Troy fincanlardan birini ona uzattı.

Faith’in elleri hâlâ paltosunun ceplerindeydi. “Hayır, teşekkürler.”

“Ben alırım,” dedi küçük torunu hevesle.

Troy kakaoyu altı ya da yedi yaşlarındaki kıza uzattı. “Adın ne?” diye sordu.

“Angela.”

“Ben Bradley,” diyen ağabeyi gözlerini diğer fincana dikmişti. Troy memnuniyetle kakaoyu ona bıraktı.

Angela, Troy’a gülümsedi. “Bir dişim düştü. Görmek ister misin?”

“Angela. Bradley.” İleri doğru yürüyen Scott çocuklara seslendi. “Buraya gelin ve ağacı kesmeme yardım edin.”

İki çocuk ellerindeki kakaoları çalkalayarak babalarına doğru koştular.

Troy birkaç dakika Faith’le yalnız kalabileceği için minnet-tardı. “Megan ona iyi bir arkadaş olduğunu söylüyor.”

Faith başıyla onayladı ve oğluna doğru yürümeye başladı. Troy koluna dokunarak onu durdurdu. “Bana kızgın mısın?”

Faith’in başı sanki şok olmuş gibi arkaya düştü. “*Kızgın mı?*” diye sordu. “Sana kızmamı gerektiren bir şey mi var?”

Troy’un sormak istediği de kesinlikle buydu. Eliyle hafif bir işaret yaparak tekrar denedi. “Sen söyle.”

O zaman Faith yüzünü Troy’a döndü, gözleri öfkeden çakmak çakmak olmuştu. “İlişkimizi bitiren sensin.”

“Bunu unutabilir miyiz, Faith? Tekrar başlamak istiyorum.”

Faith gözlerini kıstı. “O halde sana Sally’yi aramanı öneririm.”

Troy afalladı. Felaketle sonuçlanan görücü usulü tek buluşmasını anlaşılan bütün kasaba duymuştu. Megan ve Craig’le karşılaşması yeterince kötü değilmiş gibi, anlaşılan Faith de öğrenmişti.

“Anlaşılan tam senin tipinmiş,” dedi Faith kuru bir sesle.

“Değil,” dedi Troy. “Benim tipim sensin.”

Faith’in duruşu biraz gevşedi, Troy bir an onun gözlerindeki acıyı gördü. “Ben de senin için öyle düşünüyordum, ama yanılmışım.”

“Hadi, biraz makul ol.” Troy’un sabrı taşıyordu. “Biriyle çıktım, sadece bir kere. Bunu gereğinden fazla abartıyorsun.”

Faith onun bu yorumunu biraz düşündü, sonra da umurunda değilmiş gibi omuz silkti. “Belki öyle. Seni temin ederim, canın kimi isterse onunla çıkabilirsin.”

“Ben *seninle* çıkmak istiyorum,” diye üsteledi. Faith’in neden işi bu kadar yokuşa sürdüğünü anlayamıyordu.

Faith başını iki yana salladı. “Onur duydum, ama yürümez. Birlikte güzel vakit geçirdik, ama bitti.”

“Benim için bitmedi,” dedi Troy.

Faith hafifçe güldü. “Aynı fikirde değilim. Başka biriyle çıkmaya başlayan *sensin*. Sana bol şans dilerim Troy, gerçekten, ama özü sözü bir olmayan bir adamla ciddi sorun yaşıyorum.”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Eşini kaybettikten sonra Megan’ın seni başka bir kadınla görmeye tahammülü olmadığını söylemiştin.”

“Evet, ama...”

“Anlaşılan bu sadece benim için geçerli. Sally’yle çıkmayı sorun etmişsin gibi görünmüyor. Bana kalırsa, bir dürüstlük sorunumuz var.”

Troy yeterince dinlemişti. “Çizgiyi aşıyorsun, Faith. Sana geldim ve özür dilemek istedim, beni reddettin çünkü geçmi-

şe takılmıştın. Geçmişte olanlar benim suçum değildi, hatırlatmak isterim.”

Faith’in yüzü kızardı.

“Dürüstlükten söz edeceksek, o zaman arkamdan kızım ile arkadaş olmanı konuşalım.” Troy’un da kendi adına birkaç sorusu vardı. Bütün bu olanlarda Faith tamamen masum değildi.

“Megan *beni* arayıp buldu, ama ikimizden haberi olduğu için değil.”

“Ama yine de onu caydırmak için bir çaban olmadı, değil mi?”

“Hayır, neden olsun ki? Çok tatlı bir kız. Belki o yüzden ikimizin akraba olduğunu anlamak zamanımı aldı...” Faith duraksadı, sonra başını iki yana salladı. “Üzgünüm,” diye mırıldandı. “Bunu söylememeliydim. Fakat ona seni tanıdığımı söyledim.”

“Liseden.”

“Doğru,” dedi Faith. “Kısa süre önceki ilişkimize değinenin yersiz olduğunu düşündüm... Ama belki de yanıldım.”

“Belki.”

“O halde *belki* ikimiz için en doğrusu, anlaşılamadığımız konusunda anlaşmak.”

“Eğer istediğin buysa.”

Faith’in altdudağı hafifçe titriyordu. “Yeterince denedik. İki kez. İkimizin de hataları oldu. Kendi adıma özür diliyorum, sen zaten dilemiştin.”

“Baştan başlayamaz mıyız?” diye sordu Troy.

“Hayır,” dedi Faith. “Bence yapmamalıyız.”

Sona gelmiş görünüyorlardı. “Denedik ve olmadı. Bir kez daha denemeye gönlüm el vermiyor. Sanırım fazlasıyla yaşlan-

dım ve kendimce bir düzen oturttum. Eskiden olduğu kadar çabuk toparlanamıyorum.”

Troy’un onun kararını kabullenmekten başka seçeneği yoktu. “O halde dostça ayrılmamızı isterim.”

“Ah, aynı fikirdeyim.” Faith elini cebinden çıkarıp ona uzattı.

Troy kaşlarını çatı. “Kucaklaşmayı tercih ederdim.”

Faith gülümseyerek ona doğru hareketlendi.

Troy onu kollarıyla sarıp gözlerini kapadı, tanıdık kokusunu içine çekerken belki gerekenden fazla sarıldı. Sonra kollarını indirip bir adım geri çekildi.

“Aynı kasabada yaşadığınıza göre, sanırım birbirimize karşı nazık olabiliriz,” diyen Faith, o akşam ilk kez kendi gibi davranıyordu.

“Bunu ben de umuyorum.” Hâlâ biraz huzursuz olan Troy ayak diremeyi sürdürdü. “Megan konusuna gelince, onu kanatların altına aldığın için minnettarım. Birine ihtiyacı vardı ve seni seçtiği için çok mutluyum.”

Faith’in yüzü kızardı, Troy bunun soğuktan mı yoksa başka sebepten mi olduğunu merak etti.

“Sana bu kadar kızdığım için özür dilerim,” diye fısıldadı Faith. “Sen ve Sally hakkında hiçbir şey söylememeliydim.”

Troy omuz silkti. “Sally zorla sürüklendiğim bir buluşmaydı. İş arkadaşlarımdan birinin kayınvalidesi. New York’tan ziyarete gelmiş. O akşam Bart’ın sosyal bir etkinliğe katılması gerekiyordu ve kayınvalidesi yalnız kalacağı için benden onu yemeğe götürmemi istedi.”

“Ya.”

“Hiçbir önemi olmayan, tek günlük bir buluşmaydı.”

“Yine de haklıydın. Beni ilgilendirmezdi. Kıskanç bir cadaloza benzemiş olmalıyım.”

“Hayır,” diye onu rahatlatmaya çalıştı Troy.

“Büyükanne, büyükanne, gel ağacımıza bak,” diye seslendi Angela. Ağabeyi de hemen arkasındaydı.

“Aileme katılsam iyi olacak.”

Troy geri doğru bir adım attı. “Ben de gidip Megan ve Faith’i bulayım.”

“Bu konuşmayı yaptığımız için minnettarım.”

Troy başıyla onayladı.

“Mutlu yıllar, Troy,” dedi Faith yumuşak bir sesle.

“Mutlu yıllar, Faith.”

Troy onları bulduğunda Megan ve Craig ağaçlarını çoktan seçmiş ve kesmişlerdi.

“Evet baba, ne düşünüyorsun?” diye sordu Megan.

Troy ağacı inceledi. “İyi seçim. Bu akşam mı süsleyeceksiniz?”

“Ben *ağaçtan* söz etmiyorum,” dedi Megan. “Faith’i sormuştum.”

“Ha, o mu?” diye mırıldandı Troy, nasıl açıklayacağını düşünerek. “Çok hoş biri, ama fazla ortak yönümüz olduğunu sanmıyorum.”

Kızının ağzı açık kaldı. “Dalga mı geçiyorsun? Faith senin için mükemmel biri.”

“Babanı rahat bırak, hayatım,” dedi Craig. “Bu babanın kararı, senin değil.”

Megan itiraz edecek gibi göründü, ama sonra kocasının sözünü dinledi.

Troy, Craig'ın Yılbaşı ağacını arabanın üstüne bağlamasına yardım etti. Park yerinden çıkarlarken Faith gözüne çarptı. Ailesinden ayrılmış onu izliyordu. Göz göze geldiklerinde vedalaşmak için elini kaldırdı.

Bu kez, gerçekten ayrılmışlardı.

Yirmi Yedi

“*Nereledesin?*” diye sordu Christie ablasına, neredeyse telefona haykıracaktı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Teri’yle bir an önce konuşması gerekiyordu. Wal-Mart’taki vardiyası daha yeni bitmişti ve Teri’yle Bobby’nin evine gelmişti ve bu aynı zamanda James’i görmek için de uygun bir bahaneydi. Evine geldiğinden beri James aklından çıkmıyordu. Baş başa geçirdikleri zaman çok özeldi, en azından Christie için ve James’in de kendisi gibi hissedip hissetmediğini bilmek istiyordu.

“...Alışverişte,” Teri’nin sesi gidip geliyordu.

“Ne yaptığını sormadım, nerede olduğunu sordum. Seninle konuşmam gerek. Hemen.”

“Seattle,” dedi Teri. “Bobby’yle birlikte beşik bakıyoruz. Şu an bir alışveriş merkezine doğru gidiyoruz.”

“Of,” Christie’nin içi daraldı. “İş çıkışı size geldim... Evde olduğunuzu düşündüm.”

“Üzgünüm... Hayal kırıklığına uğrattım, ama...” Teri’nin sesi bir kez daha gitti.

“James de sizinle mi?” diye sordu Christie.

“Kim? Seni duyamıyorum.”

“Boş ver.” Belli ki yanlarındaydı.

“Sorun nedir?” Ablası sesindeki paniği hissetmiş olmalıydı.

“Burada biri vardı.”

“Nerede?” diye bağırdı Teri.

“Evde. Kapını önünde.”

Bir sessizlik oldu. Christie bunun bağlantı sorunundan mı, yoksa ablasının endişesinden mi olduğunu anlayamadı.

“Kim?”

“Bir muhabir. Üstelik Bobby’yle görüşmeye gelmemiş.”

“O zaman kim...” Christie’nin kulağına parazit sesleri geldi. “Ben mi?”

“Hayır, James’le konuşmak istiyordu.”

“Sahi mi? hangi konuda?”

“Şey, her şeyden önce onun adı James Wilbur değil.”

“Öyleyse ne?”

Öğrendikleri yüzünden Christie’nin başı dönüyordu. “Adı James Gardner.”

“Bu... enteresan.” Teri’nin arabada Bobby ve James’le beraber olduğu için konuşması riskliydi, ama Christie şansını denedi. Teri, önsezişiyle Christie’nin ona söyleyeceği şeyi açık

etmemesi gerektiğini anlamış gibiydi. Yine de, iki adam da kulak menzilindeyken söyleyebilecekleri sınırlıydı.

“Başka neler söyledi?” Teri öğrenmek istiyordu.

“Muhabir evde çalışanlardan biri olduğumu sandı, ben de oynamayı sürdürdüm ve evin çalışanı olduğuma onu inandırdım. Bobby’nin, senin ve James’in birkaç günlüğüne kasaba dışına çıktığınızı söyledim.”

“İyi fikir.” Teri’nin sesi artık daha yüksek çıkıyordu, her neredeyse telefon daha iyi çekmeye başlamıştı.

“James’le konuşmam gerek. Çok önemli, Teri. Maskesi düşmek üzere.”

“Maske?”

“Sonra anlatırım. Bobby’ye sor. O her şeyi biliyor, hep biliyormuş.”

“Tamam,” dedi Teri sakın bir sesle.

Christie her an gözyaşlarına boğulabileceğini hissediyordu. “James hakkında hiçbir şey merak etmedin mi?”

Teri’nin sesi alçaldı. “Açıkçası, evet.”

“James ve Bobby’nin geçmişi eskiye dayanıyor, çocukluklarına kadar.”

Sözlerini kısa bir sessizlik izledi. “Bobby ve ben kasabada bir otelde kalacağız, istersen...”

“James’le konuşmam gerek,” diye araya girdi Christie. “Neler olup bittiğini öğrenmesi çok önemli.”

“James eve, Cedar Cove’a dönecek. Altı buçuk gibi orada olur.”

“Tamam.”

“Bana söyleyebileceğin başka şeyler var mı?”

“Çok karmaşık.” Christie titreyen eliyle alnına düşen saçlarını arkaya attı. “Hiç tahmin etmezdim... Bir milyon yıl geçse, yine de edemezdim.”

“Christie beni bu şekilde merakta bırakamazsın.”

“Sana şu anda söyleyemem, o yüzden bir daha sorma. Sadece...”

“Sadece ne?”

“Bu akşam Bobby’yle baş başa kaldığınızda ona James’le ilgili birkaç soru sorabilirsin.”

“Daha önce sormadığımı mı sanıyorsun?”

“Sadece sor, ama bu kez bütün dünyanın... Her şeyi öğrenmek üzere olduğunu da söyle.”

Christie kendini tekmelemek istiyordu. Çenesini tutmaya kararlıydı, ama yine ne varsa ağzından kaçırmaya başlamıştı.

“*Her şey* derken kastettiğin nedir?” diye sordu Teri. Christie ablasının ses tonundan onun kolay pes etmeyeceğini anlayabiliyordu.

Teri koku almış bir tazı gibiydi. Ayrıntıların peşindeydi ve onları hemen istiyordu. Derinden iç çeken Christie öğrendiklerinin bir kısmını anlatmaya başladı. “James anladığım kadarıyla Wilbur adlı bir kasabada doğmuş, sanırım Doğu Yakası’nda. Soyadını da oradan almış.”

“Bunu sana kim söyledi?”

“Muhabir... Bu çok önemli Teri. Çok önemli.”

“Sözünü ettiğin kişinin düşündüğün kişi olduğundan emin misin?” diye sordu Teri ihtiyatla.

“Evet.” Christie’nin hiç şüphesi yoktu. “Fotoğraflarını gördüm. Kesinlikle James, tamam mı? Resimlerde daha genç, ama kesinlikle o.”

Ablası fısıltıyla konuşuyordu. “Otele geldik, bana on dakika ver. Seni ararım.”

“Tamam, tamam.”

Gerçekten de tam dokuz dakika sonra Teri onu aradı.

“James’le konuşmak istiyorsun, değil mi?” diye sordu, uzun bir girizgâh yapmadan. “Yalnız,” diye ekledi. “Rahatsız edilemeyeceğiniz özel bir yerde.”

“Evet... Elbette.” Christie’nin onu bir an önce bilgilendirmesi gerekiyordu. “Özel bir yerden kastın nedir?” Teri’nin kafasında bir şey vardı.

“Dinle,” diye devam etti Teri, sesi otoriter çıkıyordu. “James eve geri dönüyor ve eve götürmesi için bazı paketleri ona verdim.”

“Yo, bunu yapamaz!”

“Neden?”

“Çünkü o muhabir hâlâ buralarda onu arıyor olabilir. Haber manşetlere çıktığı anda, bütün Seattle kanallarının James’in peşine düşmesi an meselesi olacak. Ardından CNN ve Fox gelir, derken diğerleri ve internet...”

“Muhabire James’in kasaba dışında olduğunu söylediğini sanmıştım.”

“Öyle yaptım.”

“Öyleyse endişelenecek bir şey yok.” Sesinin tonu Christie’yi şüphelerinden uzaklaştırmıştı. “Eve kimse giremez, James oraya ulaşır ulaşmaz güvende olur. Kapılar elektronik olarak kilitleniyor ve paranın satın alabileceği en iyi güvenlik sistemine sahibiz. Hiç kimse oraya başını derde sokmadan giremez. O yüzden bunu kafana takma.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle. Bu konuda bana güven. Sen ve James için en güvenilir yer evdir.”

“Tamam.”

“Orada beklemeni istiyorum, tamam mı?” Sanki Teri emirler yağdırmaya başlamış gibiydi, ancak bu durumda Christie’nin de karşı çıkacak hali yoktu.

“James oraya geldiğinde müzik ve mumlar eşliğinde güzel, romantik bir yemek hazırlamış olacaksın.”

“Bunu neden yapayım?” diye sordu Christie. Acil bir durumun ortasındaiken ablası balayından bahseder gibiydi.”

“O muhabirin ortaya ne çıkaracağını bilmiyorum, ama bunu James’e hemen söyleme. Bırak rahatlasın, güzel bir yemek yesin, ondan sonra söyle... nazikçe.”

“Bobby’ye öyle yapıyorsun, değil mi?”

Ablası güldü. “Deniyorum, ama her zaman işe yaramıyor.”

“Demek bütün bunları çözdün, öyle mi?”

“Evet, üstelik bu konuda çok becerikli olduğumu söyleyebilirim.” Teri heyecanlanmış gibiydi. Haftalar önce eve göz kulak olması için Christie’ye anahtar vermişti. Bobby’yle birlikte okyanusta bir hafta sonu kaçamağı yapmışlardı ve anahtar hâlâ kardeşindeydi. Ayrıca kardeşi güvenlik alarmının şifresini de biliyordu.

“Buzdolabında fileto somon var, soğutucuda da gerçekten iyi bir Sauvignon Blanc. İkisi için de afiyet olsun.”

Christie şaşkına dönmüştü. “Tek lokma bile yiyebileceğimi sanmıyorum.”

“Yiyebilirsin ve yiyeceksin.” Ablası bir kez daha kıtalarına emirler yağdıran bir general edasındaydı. “Bobby bana her şeyi anlatacağına söz verdi. Şimdi iş başına. Fazla zamanın yok.”

“James bir şey biliyor mu?”

“Hayır... Ona senin evde olacağını söylemedim.”

“Onu uyarmalısın!”

“Hayır,” diye karşı çıktı Teri. “Şimdilik ne kadar az bilirse o kadar iyi.”

Ablası muhtemelen haklıydı.

Bütün gerginliğine rağmen Christie duşa girdi, saçlarını yıkadı ve indirimden aldığı kendi makyaj malzemeleriyle kıyas bile edemeyeceği Teri’nin makyaj malzemelerini ödünç alarak kullandı. Sonra onun talimatlarını harfiyen izledi. Güvenlik alarmı öterek eve birinin girdiğini haber verdiğinde somon neredeyse pişmişti ve şarap çoktan buza yatırılmıştı.

Christie panikledi.

Teri, James'e ne söyleyeceği konusunda herhangi bir fikir vermemişti. İçgüdüleri, onu korumak adına, öğrendiği her şeyi bir anda James'e anlatmasını söylüyordu. Fakat Teri'nin dediği gibi, bu işi çok dikkatli yapmak zorundaydı.

James evde biri olduğunu hissetmiş olmalıydı, ama mutfaka girdiğinde afalladı. "Bobby burada olacağını söylemedi," diye mırıldandı. Onu gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu.

Christie mutfağın ortasında dikiliyor, bluzunun üst düğmesiyle oynuyordu. Sonra hızla üstündeki önlüğü çıkardı.

"Teri somon hazırlamamı söyledi," diye açıkladı. "Benimle yemek ister misin?"

James cevap vermedi.

"Aslında fena aşçı değilimdir."

Sessizliğini koruyan James, buz kovalarında dinlenen şişeye baktı.

Teklifine hemen cevap alamayan Christie harekete geçmeye karar verdi. Dikkatini yaptığı salataya vererek devam etti: "Şişeyi bizim için açabilirsin."

James aksine mutfaktan çıktı, Christie onun geri gelmeyeceğinden emindi. Az sonra döndüğünü görünce rahatladı, artık üstünde kalın paltosu yoktu.

"Beni burada bulmak seni çok şaşırtmış olabilir, ama emin ol gayet mantıklı bir sebebim var." Fırının zamanlayıcısı çaldı, Christie iki fırın eldiveniyle kapağını açtı ve somonu fi-

rından çıkardı. Mutfak birden mis gibi taze dereotu ve limon kokusuyla doldu.

Pilav ocağın üstünde kaynamaya başlayınca ikisi birden o tarafa yöneldiler ve omuzları çarpıştı. James ona baktı, o James'e baktı. Sırttan James sakince uzanıp tencereyi ocaktan aldı.

“Burada olduğuna sevindim,” dedi.

Bu sözler neredeyse Christie'yi ağlatacaktı. “Ben de burada olduğuma memnunum,” dedi ve bütün mahcubiyetiyle kızardı. Ona her şeyi söylememek şimdi daha da zordu.

James elini onun yüzüne yaklaştırdı ve parmağını yavaşça şakağından yanağına, oradan da çenesine doğru kaydırды. Bugüne kadar bir erkeğin ona yaptığı en tahrik edici hareketti bu. Vücuduna dokunan tek şey parmağının ucuydu, ama yine de Christie onun kollarında erimeye hazırdı. Gözlerini kapattı ve James'e yanaşmak isteyen içgüdülerine karşı koymaya çalıştı. Zamanı değildi. Yutkunduydu ve sakinleşmeye çalıştı.

Gözlerini tekrar açtığında James dikkatle onu süzüyordu. Christie dudaklarını yaladı. “Yoksa... Beni öpmeyi mi planlıyorsun?”

James başıyla onayladı.

“Acaba diyorum... Ertelesen olmaz mı?”

James tekrar sırtıttı. “Sanırım olmaz.” İşkence gibi ağır hareketlerle Christie'nin dudaklarına eğilip onu öptü. Yumuşak ve sakin başlayan öpücükler giderek dozunu arttırmaya başladı.

Kontrolü ele alan James'ti. Dakikalar sonra geri çekildi ve Christie'ye sarıldı. Nefesi düzensizdi.

Christie ona doğru eğildi. Hayatının en şehvetli anlarını ablasının mutfağında yaşadığına inanamıyordu, hem de bütün giysileri üstündeyken.

“James, ben... Benim sana söylemem gereken çok önemli bir şey var,” dedi kendini konuşmak için hazır hissettiği anda. Vereceği haberi içinde tutmak artık imkânsızdı.

James’in elleri onun saçlarında geziyor ve sanki onu duymamış gibi davranıyordu.

“Lütfen,” diye mırıldandı Christie. “Hadi oturalım.” James’in elini tuttu, onu oturma odasına götürdü ve kanepeye oturdular.

Christie’yle James, dizleri birbirlerine değecek bir açıyla oturuyorlardı. Uzanıp James’in elini tuttu ve avuçlarının içine aldı. Uzun süre söze nasıl başlayacağını düşündü. Sonunda en kısa yoldan söylemeye karar verdi.

“Buraya erken geldim, kapıda seni arayan bir adam vardı.”

“Beni mi?” diye sordu James kaşlarını çatarak.

“Beni evin çalışanı sandı ve ben de onu bozmadım. Bunu yaptığım iyi olmuş.”

“Neden?” Kaşları biraz daha çatıldı.

“Bana senin hakkında sorular sordu.”

“Ne tür sorular?”

“Geçmişinle ilgili... Ne kadar zamandır Bobby’yle çalıştığın, satranç oynayıp oynamadığın, nereden geldiğini söyleyip söylemediğin. Bu tür şeyler.”

James onunla göz göze gelmekten kaçındı.

“Biliyorum James. Artık her şeyi biliyorum ve hiçbir önemi yok. Hiçbirinin.”

James’in gözleri büyüdü ve elini kurtarmaya çalıştı, ama Christie bırakmadı. Kanepeye tırmanarak James’in yanına diz çöktü. “Sen ve Bobby’nin böyle bir sırrı bunca yıl saklayabildiğinize inanamıyorum.”

James tekrar uzaklaşmaya çalışınca, Christie bu kez kucığına oturarak ona engel oldu. “James,” diye fısıldayarak elini yanığına koydu. Daha fazla dayanamayacaktı, onu öpmeye başladı.

Christie’nin öpücükleri James’i sakinleştirmiş gibiydi. Christie onun boynundaki damarın deli gibi attığını görebiliyordu. “Yirmi yıl önce, satranç dâhisi *sendin*. Bobby değildi.”

James onunla göz göze gelmeyi reddederek uzaklara baktı. “Bir sinir krizi geçirdim.”

“Biliyorum.”

“On üç yaşımdan beri satranç oynamadım.”

Christie başıyla onayladı. Çaktırmadan sorgulayarak ve olduğundan daha bilgiliymiş gibi davranarak muhabirin ağzından bir hayli laf almış ve daha sonra neler olduğunu öğrenmişti. James ve Bobby rakiptiler. James’in ebeveynleri onu sürekli zorluyor, mükemmel olmasını bekleyerek sürekli Bobby’yi yenmesini istiyorlardı. Bir gün James kariyerinin en büyük satranç oyunlarından birini kaybetmiş ve ardından kendini akıl hastanesinde bulmuştu.

James taburcu olduktan sonra bir daha asla satranç oy-

namamıştı. En azından, muhabire göre, halkın önüne hiç çıkmamıştı. Christie onun özel hayatının da farklı olmadığından şüpheleniyordu. Satranç dünyasının bildiği kadarıyla, James Gardner ortadan kaybolmuştu. Birdenbire yok olmuş ve, onu bulmak için yıllardır gösterilen tüm çabalara rağmen bir daha kendisinden haber alınamamıştı.

Anlaşılan James unutulmuştu. Christie muhabirin sorduğu sorulardan, onun görüntüsünün yıllar içinde değiştiğini biliyordu. Adam ona James'in on üç yaşındaki fotoğrafını göstermişti. İlk ergenlik çağının yumuşak çizgileri sertleşmiş ve daha belirgin hale gelmiş, saçlarının rengi koyulaşmıştı. Yaklaşık yirmi beş santim daha uzamıştı. Artık görüntüsü aynı değildi, ama yine de Christie onu tanıdı. Muhabirden James'i tanıdığını saklamaya çalışmamıştı, bir anlamı da yoktu. Tanınmış gazetelerden birinin elemanı olan adam, bilginin orada bir yerde, makalelerde, kamu arşivlerinde ve hatta araştırmak isteyen olursa, gerçeğin fotoğraflarda saklı olduğunu söylemişti.

"O zamanlar Bobby Polgar tek arkadaşımıydı," diye mırıldandı James.

"Evet."

"Hâlâ öyle."

"Yanılıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

Christie doğruldu. "*Ben de* senin arkadaşımım."

"Muhabir beni nasıl bulmuş?"

“Zor olduğunu sanmıyorum. Kaçırılma olayıyla başlamış. Olayın arkasında daha büyük bir hikâye olduğunu düşünerek Bobby *ve* seninle ilgili araştırmayı derinleştirmiş. Araştırmasını yapıp sorularını sorduktan sonra her şey birbirini takip etmiş.”

“Ne zaman yayınlanacakmış? Makalesi?”

“Yakında.”

James kollarını Christie’nin beline sardı ve gitmesine asla izin vermek muşistemiyormuşçasına sıktı.

Muhabirin söylediğine göre, özellikle satranç dünyasından kaybolması şaşırtıcıydı, çünkü tam olarak kaybolmamıştı. Bobby’yi tüm maçlarına o götürdüğü için, kenarda da olsa kalmayı sürdürmüştü. Bu durum iki adam henüz yirmili yaşlarındayken başlamıştı. Başlangıçta, arka planda kalsa da tanınma riski vardı, ama hiç kimse onu fark etmemişti.

“Benimle sadece Bobby ilgilendi,” dedi James. “Hastane-de beni görmeye o geldi.”

Christie, Bobby’nin şefkatinin ve sadakatının başından beri farkındaydı. Onunla ilk tanıştığında Teri’yi kıskanmış ve ablasının bu kadar şanslı olmasına imrenmişti.

Bobby’yi Teri’den çalmayı bile aklından geçirmişti, ama Bobby onun derhal bu düşünceden vazgeçmesini sağlamıştı. Tekeşli bir adamdı ve Christie’ye de bunu hemen öğretmişti.

“Bir daha hiç satranç oynamadın mı?” diye soran Christie’nin başı hâlâ James’in omzundaydı. “Evde? Tek başına? Bobby ile?”

“Asla. Niyetim var, ama yüreğim yok.” Sıcacık eli Christie’nin

sırtındaydı. “Bobby’de ikisi de var. Bobby’de bir şampiyonun yüreği var, bende hiçbir zaman olmadığı kadar.”

Christie içini çekti. Ablası gibi kendisi de oyunun temel kurallarını bile pek bilmiyordu ve öğrenmek için ne sabrı ne de ilgisi vardı.

“Boş zamanlarında ne yapıyorsun?” diye sordu Christie. James sürekli bir şeylerle meşgul görünüyordu ve Christie onun söyleyip söylemeyeceğini merak etti. Hiç kimsenin özel hayatına girmesini istemediğinin farkındaydı.

“İvır zıvır işler,” dedi James. “Okuyorum, özellikle de tarih. Fakat çoğunlukla bilgisayar oyunları yapmakla uğraşıyorum. Benim yaratıcı çıkışım bu. Ben... ben insanların gözü önünde olmaktan pek hoşlanmıyorum.”

Christie onun başkalarıyla iletişimde bulunmak istemediğinin ve buna ihtiyaç duymadığının farkındaydı. Kendi düşünceleri ve günlük işleri arasında tek başınayken gayet mutlu görünüyordu.

“Bobby’nin şoförlüğünü yapmadığım zamanlarda bu oyunlar beni meşgul ediyor.”

Christie yaşadıkları o anda sonsuza kadar kalabilir ve mutlu olabilirdi. Bu aşk mıydı? Emin değildi, çünkü aşkın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Tutku, şehvet, ihtiras, bu duyguların hepsi tanıdıktı, ama hiçbiri uzun ömürlü değildi. Ne zaman umut verici bir ilişkiye başlasa, başarısız olmuştu. Cazibe ateşi daima sönüyordu ve geriye sadece öfkeyle acı kalıyordu.

Geçmişte bir an önce kendini yatağa atmaya bakardı. James'le sadece üç kere öpüşüp hiç yatmamış olmaları, eski sevgililerini muhtemelen şok eder, ya James'te ya da ilişkide ters giden bir şeyler olduğunu düşünürlerdi. İşin gerçeği, ilk kez *doğru* giden bir şeyler vardı.

“Sen de benim sırlarımı biliyorsun,” dedi Christie. “Üstelik benimkiler seninkilerden daha itibarsız.” James'in ona sırlarını daha önce açmış olmasını dilerdi. Bugün o muhabir ortaya çıkmasa, belki sessizliğini korumaya devam edecekti. Bu düşünce onu incitiyordu, ama üstünde de fazla kafa yormamaya çalışıyordu.

James onun başından öptü.

“Bobby'yle çocukluğunuz hakkında konuşuyor musunuz?”

“Hayır. O geçmişte kaldı.” Göğsü inip kalkıyordu. “Ben böyle yaşamayı seçtim. Bobby'nin bana ihtiyacı var ve benim ihtiyacım olduğu anda Bobby de benim yanımdaydı.”

“Peki ya ailen?”

James omuz silkti. “Ben onlar için para ve şöhrete giden yoldum. Beni asla affetmediler ve bir daha hiç konuşmadılar.”

“Of James. Çok üzgünüm.”

“Ebeveynlerimin ikisi de öldü. Sahip olduğum tek aile Bobby. Bobby ve şimdi de Teri.”

Christie, James'e onu *sevdığını* ve kendisinin de ailesinden olmak istediğini söylemek için can atıyordu.

Ancak içgüdüleri bunun için henüz çok erken olduğunu

söylüyordu. James bu tür bir yakınlaşmaya daha hazır değildi. Kendini koruma alışkanlığı ve çekingenlik içine işlemişti. Yine de, yavaş da olsa, çok zaman da alsa, Christie'nin onu sevdiği kadar o da Christie'yi sevebilirdi.

Christie buna inanıyordu.

Yirmi Sekiz

Tanni Bliss okulun paydos zili çalar çalmaz Shaw'un onu beklediği park yerine doğru hızlı adımlarla yürüdü, kendini mavi renkli eski Ford steysin vagonun yolcu koltuğuna atarak Shaw'a uzandı. Shaw onu öpmekte tereddüt etmedi.

“Okul nasıldı?” diye sordu, yoğun trafiğe çıkmadan önce dikiz aynasından yolu kontrol etti.

“Her zamanki gibi.” Tatile bir hafta kala kimse kendini derslere veremiyordu. Öğretmenlerin bile dikkati dağınık gibiydi ve bir an önce kaçmak için can atıyorlardı.

“İş nasıldı?” diye sordu Tanni, Shaw'un kafedeki işinden ne kadar nefret ettiğini bildiği halde. Ona iş verdikleri için teyzesine ve eniştesine minnettardı, ama istediği yönde ilerleme, daha doğrusu sanat alanında kariyer yapma konusunda bu iş hiç yardımcı olmuyordu.

Ailesiyle yaşamak, sanat okulu için para biriktirmesini sağlıyordu. Çeşitli burslara başvurmuştu, ama lise diploması

olmadığı için kabul edilmemişti. Avukat olan babası, kendi gibi oğlunun da avukat olması için baskı yapıyordu ve Shaw başkaldırınca, evdeki gerilim dayanılmaz bir hal almıştı. Babası ve bitmek bilmeyen istekleri yüzünden Shaw mezuniyete birkaç hafta kala okulu bırakmıştı. Sanat okulu onu kabul etmeyince, kayıt memuru Denklik Diploması alıp yetişkin öğrenci olarak tekrar başvurması için onu teşvik etmişti. Shaw ocak ayında bir sınava girecekti.

“İyidir herhalde.”

İşi ve orada yaptıkları hakkında nadiren konuşurdu.

“Çalışabildin mi?” Bu sorunun Mocha Mama’s ile ilgisi yoktu, son sanat projesini kastediyordu.

“Biraz.”

“Bana gösterecek misin?” Shaw, çizimlerinden ya da tablolarından kendisi memnun olana kadar genellikle onları göstermezdi. Gözlerini bir an trafikten ayırıp ona baktı ve sırttı. “Belki.”

“Shaw!” dedi Tanni. “*Lütfen.*”

Shaw biraz daha sırttı. “Olabilir.”

Bir ya da iki haftadır Tanni’ye ne olduğunu bile söylemediği bir proje üstünde çalışıyordu. Evde babası kızdığı için es-kizlerini genellikle kafede yapıyordu.

“Seni eve bırakmamı ister misin?” diye sordu Shaw.

Tanni’nin de kendince bir sürprizi vardı. “Henüz değil.”

“O halde nereye?”

Tanni tepkisini görmek için onun yüzüne baktı. “Liman Caddesi Galerisi’ne.”

Shaw’un gözleri bir anda yoldan Tanni’ye çevrildi. “Neden?”

Bu sürprizi saklamak zor olmuştu, neredeyse yüz kere dilinin ucuna gelmiş, kendini zor tutmuştu. “Yeni sahibi Bay Jefferson’la randevum var.”

“Bundan daha önce söz etmedin, değil mi?” Bir başka deyişle, söylemiş olsa Shaw hatırlardı.

“Hayır.”

“Randevu ne hakkında?”

“Sen.”

“Ben mi?” diye patladı Shaw kuşkuyla.

“Evet, sen. Daha doğrusu, portre çalışmaların hakkında. Kurt Cobain, Jimi Hendrix ve James Dean portrelerin şu anda onda.”

Shaw, sınırlarda yaşamış –ve ölmüş– insanları, halka mal olmuş kişileri seçerdi.

“Tanni...”

“Anneme senin portrelerinden birkaçını gösterdim ve o da onları Bay Jefferson’a götürdü.”

“Annen bunu benim için mi yaptı?”

Tanni başıyla onayladı. “Bay Jefferson galeriyle ilgili fikirlerini almak üzere annemle görüşmek istemişti.” Annesi görüşmeden geri döndüğünde galerinin yeni sahibi ve yeni sorumluluklarıyla ilgili hayli heyecanlıydı. “Adam anneme galeriyi toplumla nasıl kaynaştırabileceklerini sormuş ve annemin önerilerinden biri genç yeteneklerin çalışmalarını sergilemek olmuş.”

“Süper.”

Tanni ona gülümsedi, Bay Jefferson’ın portreleri hakkın-

da ne düşündüğünü çok merak ettiğini biliyordu. Aynı zamanda, sormaya korktuğunun da farkındaydı.

“Peki... Ne düşünüyormuş?” Shaw öylesine sorar gibi Li-man Caddesi’ne saptı.

“Seninle görüşmek istiyor,” dedi Tanni.

Shaw’un yüzü sarardı. “Tanni, yapamam!”

“Ne demek yapamam?” Düşündüğü son şey olan bu tepki karşısında umutsuzluğa kapılmıştı. “İyisin Shaw! Gerçekten yeteneklisin ve dahası, bir vizyonun var.”

“Onunla benim adıma sen konuş, tamam mı?”

Shaw ciddiydi. Onun kendine olan bu güvensizliği Tanni’yi şaşırtmıştı, ama onun için bunu hiç şüphe duymadan yapardı. Sonuçta, Shaw ona sayılamayacak kadar çok konuda yardımcı olmuştu. Babasının ölümünden beri ilk kez ölmek istemiyordu. Bazı günler diğerlerinden daha iyiydi. Hâlâ acı çekiyor ve hâlâ onu çok özliyordu, ama artık geleceğe bakabiliyordu. Babasının olmadığı bir geleceğe. Bunu büyük oranda Shaw’a borçluydu. O yüzden, bu konuda yardımını istiyorsa, Tanni de yardım edecekti. Hem de hiç sorgulamadan.

“Tamam,” dedi.

“Bana söylemeliydin... Bana haber vermeden yapmamalıydın.” Kaşlarını çattı, sanki Tanni’nin karışmasından hoşnut olmamış, sanki küstah olduğunu düşünmüş gibiydi.

Değer bilmezliği karşısında Tanni kırılmıştı. “Neden? Annemle ben sana *yardım etmek* istemiştik.”

“Tanni.” Shaw onun adını fısıldayarak söyledi. Onu ne kadar üzdüğünü fark etmiş gibiydi. “Hazır değilim... Yeteneğim ya da eğitimim yok... Senin gibi değilim.”

“Evet, var,” diye üsteledi Tanni. “Her durumda benim kadar yeteneklisin.” Tanni kadar şanslı değildi belki ya da aynı eğitimle desteği almadığı da doğrudu, ama azmi vardı ve çalışmaları tutkusunu ve tevazusunu yansıtıyordu.

Shaw bir park yeri bulup arabasını çekerek motoru susturdu. Ancak elleri hâlâ direksiyondaydı ve onu öyle sıkıyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu.

“İstersen birlikte gidebiliriz,” dedi Tanni, varlığına ve desteğine ihtiyacı olabileceğini düşünerek.

Shaw başını iki yana salladı. “Sen git.”

“Ama...”

“Ben burada beklerim.”

İstemeyerek de olsa Tanni arabadan indi.

Görüşmeye başladıkları zamana kadar Shaw çok az kişiye çalışmalarını göstermişti. Arkadaşları onun resim yapmaktan hoşlandığını biliyorlardı, ama hepsi bu kadardı. Onu gerçekten anlayan sadece Anson Butler’dı ve şimdi de Tanni.

Galeri yokuşun en tepesindeydi ve yan taraftaki girişine ulaştığında Tanni nefes nefese kalmıştı. Bay Jefferson hâlâ devam eden tadilatlar yüzünden Shaw’la orada buluşmak istemişti.

Tekrar Shaw’a bakan Tanni ona hafifçe el salladı ve galeriden içeri girdi.

“Bay Jefferson,” diye seslendi kapının içinden. Çekiç sesleri ve elektrikli zımparanın uğultusu arasında sesi kayboldu, daha yüksek sesle bir kez daha seslendi.

Belinde bir alet kemeriyle Will Jefferson göründü. Uzun boylu bir adamdı ve ölen babasıyla aynı yaşlarda görünüyordu. Belki biraz daha yaşlıydı. Boş gözlerle Tanni’ye baktı. “Ben Tanni Bliss. Annem Shirley Bliss,” dedi Tanni. “Annem size arkadaşım Shaw’un birkaç çalışmasını vermiş... Kendisi onun adına uğramamı istedi.” Shaw’un yeteneğine olan inancına rağmen biraz gergindi.

Will Jefferson sanki birden bağlantıyı kurmuş gibi başıyla onayladı. “Shirley’nin kızı. Evet.”

“Selam.”

Will elindeki talaşları silkeledikten sonra tokalaştılar.

Will Jefferson arkadaşının yeteneğini onun gibi anlamaz ve takdir etmezse ne olacaktı? Tanni Shaw’a nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Böyle bir reddedilme onu kösteklerdi ve Tanni şimdiye kadar bunu hiç düşünmemişti.

“Demek geçen gün annenin bıraktığı çalışmalar hakkında konuşmak üzere buradasın.”

Tanni başıyla onayladı.

Will Jefferson, onu eskizlerin dikkatle klasörlenerek dizildiği, çerçeveli ve çerçevesiz tabloların duvara yaslanarak üzerine naylon serildiği bir masaya davet etti. “Annen genç yeteneklere galeride fırsat vermenin iyi bir fikir olduğunu söyledi.”

Tanni bir kez daha başıyla onayladı. Bütün bunları zaten biliyordu.

“Maryellen Bowman’dan ve bir ressam arkadaşımın bu eserlere bakmasını istedim,” dedi Bay Jefferson. “Uzman görüşüne ihtiyacım vardı.”

Tanni soluğunu tuttu ve sonra kafasındaki soruyu sorabilmek için tekrar bıraktı. “Ne... söylediler?” Kalbi sanki atmayı unutmuş gibiydi.

“Maryellen bu bölgede nelerin satılacağını iyi bilir. Shaw’un çalışmalarını beğendi ve onunla sözleşme yapmamı önerdi.”

“Peki arkadaşınız, ressam olan?” diye sorarken Tanni’nin sesi titremeye başlamıştı.

“O da Shaw’un çalışmalarını övgüye değer buldu.”

“Övgüye değer,” diye tekrarladı Tanni. Ne güzel sözlerdi! İçini rahatlatma, heyecan ve saf bir mutluluk sardı.

“Shaw’daki yeteneğin hâlâ çok ham olduğunu, ama çizimlerinde kesinlikle bir potansiyel olduğunu düşünüyor. Onları sergilemeyi isterim.”

“İster misiniz?”

“Bu portreler olgunluğu ve duyarlılığı yansıtıyor. Ayrıca inanılmaz bir enerji duygusu var.”

“Evet, katılıyorum,” dedi Tanni, sakince ve profesyonel görünmeye çalışarak. Vizyonuna ve becerilerine uygun, aynı zamanda da ticari cazibesi olan sanata odaklanması için Shaw’la çok uğraşmış, en iyi seçimin de portre olduğuna karar vermişti.

“Shaw sanat okulunda mı?”

Tanni nasıl cevap vereceğini bilemedi. Kendisi yıllar boyunca sanat kurslarına ve kamplarına gitme fırsatı bulmuştu. Sonra, bir araya gelebildikleri sürece, kendisi ne öğrendiyse ona aktarmaya çalışmıştı. Eğer Shaw’un sanat okuluna gittiğini söyleyecek olursa, yalan söylediği ortaya çıkabilirdi.

“Henüz değil.”

Will Jefferson başıyla onayladı. “Shaw’un imzalaması gereken bir sözleşme hazırladım. İki kopya, biri bende kalacak diğeri de onda. Koşullarımı kabul ederse, ki iki taraf için de adil olduğunu düşünüyorum, eserlerini sergilemekten mutlu olacağım.”

“Ücretler nasıl?” Shaw’un eserlerini bağışlamasını istemezdi, ama satılmayacak kadar pahalı olmalarını da istemezdi.

Will Jefferson çok uygun gelen bir rakam söyledi. Anlaşılan hem sanat hem piyasa konusunda muhakemesi çok iyi olan Maryellen Bowman’ın fikrini almıştı.

“Kulağa mantıklı geliyor,” dedi evrakları alırken. “Tekrar geleceğim.” Galeriden çıkarken neredeyse dans ediyordu.

Tanni arabaya doğru koştu, sevinç ve heyecandan soluk soluğaydı. Shaw arabanın yanında volta atıyor, soluğu havada buharlaşıyordu. Onu görünce birden durdu.

“Ne dedi?” diye sordu hiç düşünmeden, Tanni duyma mesafesine girer girmez.

“Bu kâğıtları imzalaman gerekiyor,” dedi ve onları eline tutuşturdu.

“Neden?” İki takım kâğıdı alırken Tanni’ye bakıyordu.

Tanni hırıltılı bir sesle güldü. “Bu, eserlerini satabilmek için gerekli evrak.”

“İşlerimi beğenmiş mi?”

“Evet.” Tanni ağız dolusu sıırttı. “Hem de *çok*.”

“Uydurmuyorsun, değil mi?” Shaw şüpheyile ona bakıyordu.

“Bu kâğıtları da mı uydurdum?”

Shaw onları öyle sıktı ki kenarları buruşmaya başladı.

“Önce anlaşmayı oku,” dedi Tanni. “İstersen annem de bir göz atabilir. Daha önce de bu galeriyle sözleşme yapmıştı. Başka galerilerle de.”

Shaw kararsızca kaşlarını çatı. “Hangisinin daha doğru olduğunu düşünüyorsan onu yapacağım.”

Tanni soluğunu bıraktı. “Öyleyse önce annem bir okusun.”

“Tamam.”

Tanni kollarını onun beline sarıp sımsıkı sarıldı. “Heyecanlı mısın?”

Shaw da onu kucakladı. Kâğıtlar hâlâ elindeydi. “Tahmin edemeyeceğim kadar. Benim için bunu yaptığına inanamıyorum.”

“Seni seviyorum.” Tanni bunu söylemek istememişti, ama artık çok geçti. Söylemişti.

Shaw’un nefesi kesildi, ama yine de Tanni’yi bırakmadı.

“Böyle söylememeliydim.” O kadar utanmıştı ki, sözlerini geri alabilmeyi çok isterdi.

“Ben de seni seviyorum.”

“Ah Shaw.” Mutluluktan ağlamak istiyordu. Annesi âşık olmak için çok genç olduğunu söyleyecekti ve belki de haklıydı. Onunsa bütün bildiği Shaw’a hissettiği duygulardı. Sürekli onu düşünüyordu. Birlikte geçirdikleri anlarda huzur ve mutluluk buluyordu, babasını kaybetmenin getirdiği yoğun acının tam tersiydi.

Tanni’nin dış görünüşü, arkadaşlarının, hatta annesinin bile dikkatini çekecek kadar düzelmişti. Shaw’la tanıştığı günden beri, hayatındaki her şey iyiye doğru gidiyordu.

Shaw ona sarılmaya devam ediyordu. “Anson’ın Allison’ı arayarak neden özgürlüğünü tehlikeye soktuğunu bir türlü anlayamamıştım,” dedi Tanni’nin kulağına.

Tanni, Anson’ın Deniz Feneri Restoranı yerle bir eden yangın yüzünden nasıl suçlandığını hatırlıyordu. Yangının ardından Anson ortadan kaybolmuştu ve Shaw’dan başka hiç kimse onun orduya yazıldığını bilmiyordu. Kanıtlar ikinci derece olduğundan hakkında işlem yapılmamıştı, ama Anson “şüpheli kişi” durumuna düştüğünden polis yerini tespit ederse onu sorgulamak için alıkoyabilirdi. Daha inandırıcı bir suçlu bulunmadığı takdirde, Anson’ın tutuklanması işten bile değildi.

Bu tehlikeye rağmen Anson, Allison’ı arardı. Bir ya da iki kez değil, defalarca.

“Anson’a geri zekâlı olduğunu söyledim,” diye açıkladı Shaw. “Kendini hapiste bulabilirdi. Ne dediğini biliyor musun?”
“Ne?”

“Bunun önemli olmadığını, Allison’ın sesini duymak zorunda olduğunu söyledi. Birinin o kadar sevebileceğini aklıma bile getiremiyordum.” Tanni’nin saçlarını öptü. “Artık anlıyorum.”

“Ah Shaw...”

Tanni sokağın başından iki kadının yaklaşmaya başladığını görünce Shaw’u dürttü. İstmeden de olsa birbirlerinden uzaklaştılar.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi Shaw.

“Elbette.”

“Çok yeteneklisin, ama başkalarının senin eserlerini görmemesini umursamıyorsun.”

“Umursuyorum,” dedi Tanni. “Fakat şimdilik, yaptığım her şey kendim için.” Kazadan sonra, yaptığı eskizler akıl sağlığını —en azından bir aşamaya kadar— korumasını sağlamıştı. Shaw’dan başka biriyle paylaşamayacağı kadar özellerdi. Hatta annesiyle bile, çünkü kazayla görecekti olsa çıldırabilirdi.

Eğitimsizliğine ve Tanni için çantada keklik olan her şeyden yoksun olmasına rağmen, Shaw bir sanatçıydı. Başarılı olabilirdi.

Tanni bunu geleceği görebiliyormuş gibi açık ve net biliyordu. Küçük bir kasaba galerisindeki birkaç çizim, sadece bir başlangıçtı.

Yirmi Dokuz

Dave Flemming ellerini kucagında birleştirmiş, Roy McAfee'nin ofisinde, kendisine yardım edeceğine inandığı adamın karşısında oturuyordu.

“Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu Roy. “Benimle görüşmek istediğinizi görünce şaşırdığımı itiraf etmeliyim.”

Dave bu duruma düşeceğini asla, ama asla aklına getirmezdi. Ancak Emily'ye söz vermişti ve sözünü tutacaktı. “Bir sorunum var,” dedi. Sözcüklerle oynamadığı ağızda gevelemedi, kendini temize çıkarmanın en iyi yolunun olabildiğince dürüst davranmaktan geçtiğini düşünüyordu.

Meşguldü ve spekülasyon, endişe ve şüpheyile geçirecek zamanı yoktu. Bu işin mümkünse Yılbaşı'ndan önce çözülmesini istiyordu. Roy bunu başarabilirse, Dave ona minnettar kalacaktı.

“Ve bu sorunla ilgili benim yardımcı olabileceğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu Roy.

“Bilmiyorum. Umuyorum.” Dave'in halen ziyaret etmesi

gereken bir çift hasta cemaat üyesi vardı, Noel Yortusu'nda kullanılacak hayvanlar hakkında Cliff Harding'le görüşecekti ve komite toplantılarından birinin gündemini belirleyecekti. Hayırseverlerin yiyecek sepetleri o gün öğleden sonra geliyordu ve Dave'in bir miktar konserve yiyecek alarak onları gönüllüler gelmeden önce kiliseye götürmesi gerekiyordu. Sonra da bankadaki vardiyasına yetişecekti.

"Bunun Martha Evans'ın kayıp mücevherleriyle bir ilgisi olduğunu düşünebilir miyim?"

Bu soru Dave'e dedikodu çarkının son sürat döndüğünü ve isminin kasabada hırsızlıkla birlikte anıldığını söylüyordu. "Doğru."

Roy arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve vücut dili bir an Dave'i hayal kırıklığına uğrattı. Arkadaşının kendisini, Dave'den ve sorunlarından uzak tutmaya çalışıp çalışmadığını merak etti.

"Bir avukatla görüşmek istemez misin?" diye sordu Roy.

Dave bunu düşünmüş ve uygun görmemişti. "Sence görüşmeli miyim?"

Roy omuz silkti. "Duruma bağlı. Suçlu olduğun bir konu var mı?"

Aptallık olabilirdi, ama soru gururunu incitmişti. "Hayır." Ayrıntıya girmedi, cevabını nitelendirmedi. Bundan daha basit açıklayamazdı. Martha Evans'ın kayıp mücevherleriyle kesinlikle ilgisi yoktu.

"(O halde senin için ne yapabilirim?"

Roy'un yardımına başvurmak mantıklı bir karar gibi gö-

rünmüştü, ama artık emin değildi. “Bütün bunları benim tarafımdan duymanı isterim.”

“Senin tarafın,” diye tekrarladı Roy, gözlerini hafifçe kısmış Dave’i izliyordu. “Bir avukata söylemek istemeyip, bana söylemek istediğin bir şey mi var?” Kaşlarını biraz daha çatı ve daha da arkaya yaslandı. “Dinle Dave. Belki...”

“Öncelikle,” diyen Dave arkadaşının ya da arkadaşı olduğunu sandığı adamın sözünü kesti, “tavsiyene ihtiyacım var.”

“Ne tür bir tavsiye?”

Dave, Şerif Troy Davis ve muhtemelen Allan Harris’le birlikte dedektifin de onu birinci derece şüpheli olarak gördüğünü fark etti. İtiraf etmek acı ve cesaret kırıcı olsa da, belki Dave de aynı koşullarda onlar gibi düşünürdü.

“Bir şey söylemeden önce, bu altın kol saatini Martha Evans’ın mirasçılara iade etmeni istiyorum.” Saati kolundan çıkardı ve diğer adama verdi. Klipsini yaptırmıştı, o yüzden tekrar kaybetme ihtimali yoktu.

Roy saati kabul etti. “Bu saat sende, çünkü...” Dave’in açıklamasını bekledi.

“Martha benim almamı istedi. Kocası yönetici olarak emekli olmuştu ve Martha saati benim almam konusunda ısrar ediyordu.”

Roy ona inanıp inanmadığını belli etmedi. “Bunu kanıtlayabilir misin?”

Kanıtlayamadığını itiraf etmek Dave’i yerin dibine soktu. “Anlaşılan hayır... Öyle olduğunu sanıyordum, ama değilmiş.”

Roy tekrar kaşlarını çatı. “Belki en başından anlatsan daha iyi olacak.”

Dave en başın neresi olduğundan emin değildi. “Papazlık yapmaya başladığım günden beri Martha kiliseye gelirdi.”

Roy devam etmesi için başıyla onayladı.

“Beni cesaretlendirir ve destek verirdi, yüce gönüllü bir insandı. Ben... ben onu ikinci bir anne gibi görürdüm.”

“Bunu ona söyledin mi?” diye gaz verdi Roy.

“Hayır.” Diğer adamın aklından geçenleri neredeyse okuyabiliyordu. “Fakat benim için ve onu tanıyan herkes için özel biriydi. Hastalandığında onu elimden geldiğince sık ziyaret etmeye çalıştım.”

“Ne kadar sık?” Roy bir kalem ve not defterine uzanarak not almaya başladı.

Dave bunun iyiye işaret olup olmadığını anlayamadı. “En az haftada iki kere. Ziyaretine gelen bir de hemşiresi vardı ve ben, onun gelmediği günlerde gitmeye çalışırdım.”

Roy kaşlarını kaldırarak yeni bir not aldı. “Bunun özel bir nedeni var mı?”

“Şey, evet... Yalnız kaldığı günlerde Martha’yı birinin kontrol etmesi için. Kızları Seattle’da yaşıyor ve ikisi de çalışıyor. Menfur bir niyetim yoktu, eğer düşündüğün buysa.”

Roy gözlerini not defterinden kaldırdı. “Ben sadece Şerif Davis’in soracağı soruları soruyorum.”

Soracağı sorular. Roy, şerif tarafından sorgulanmasının kaçınılmaz olduğunu düşünüyordu. Belki de Dave’e öyküyü doğru anlatmasını salık veriyordu, ama bunun hiçbir anlamı yoktu, çünkü bu Dave’in hikâyesinde hiçbir şeyi değiştirmemişti.

“Devam et,” diye üsteledi Roy ona dikkatle bakarak.

“Ölmeden birkaç gün önce Martha benden saati almamı istedi.”

Roy tekrar baktı. “Yani değerli eşyalarını nerede sakladığını biliyordun?”

Dave bir kez daha yargılanıp mahkûm edildiğini hissetti. “Evet, ama asla...” söylemek istediklerinin devamını getirmeydi. Karşı çıkmasının bir yararı olmayacaktı.

“Saati *nerede* saklıyordu?”

“Buzdolabındaki sebzelikte.”

Roy bir kaşını kaldırdı. “Brokolinin yanında mı?”

“Evet. Mücevherlerinin bir kısmını da buzlukta saklıyor, bir hırsızın bakacağı son yer olduğunu düşünüyordu.”

Roy başını iki yana salladı. “Ev anahtarını paspasın altına koymak kadar açık,” diye mırıldandı.

Dave sadece başıyla onayladı. “Saat buzlukta zarar görebileceği için ısı kontrollü bir kabın içindeydi.”

“Ve onu senin almanı istedi?”

“Almam için *ısrar etti*,” dedi Dave, savunmaya geçmiş gibi görünmemeye çalışarak. Saati kabul ettiği için kendine çok kızmış, onu bileğine geçirdiği andan itibaren hata yaptığını hissetmişti.”

Anlaşılan her türlü masumiyet çılgılığı duymazdan geliniyordu. Karısı bile ondan şüpheleniyordu. Dave konuşmasını Martha’nın kol saatini ona verdiğini açıklayan bir mektup yazdığını söyleyerek sürdürdü.

“Mektubu kendin gördün mü?” diye sordu Roy.

“Evet. Martha bana gösterdi. Avukatı aynı gün öğleden sonra gelecek ve Martha mektubu ona verecekti.”

“Gitmiş mi?”

Dave bunu takip etmemişti. “Ben... Ben bilmiyorum. Gitmediğini varsayıyorum, çünkü Emily dosyayı görmek için avukatın ofisine gitmiş ve mektup orada değilmiş.”

Bu durum yeni sorulara yol açıyordu ve Dave bunları en doğru biçimde cevaplamak için elinden geleni yaptı. Roy’a, Emily’nin dosyaya bakmak için Allan Harris’in ofisine gittiğini ve Allan’ın yardımcısı sayesinde dosyaya bakabildiğini anlattı. Geoff’un bunu iyilik olarak yaptığını ve gizli kalması gerektiğini de özellikle vurguladı.

“Emily üzgündü,” dedi, Dave. Yine de, Martha’nın mektubu ulaşmadığı için *kendisinin* duyduğu üzüntüyle kıyaslanamazdı.

Roy kalemini not defterine vurmaya başladı. “Gayet iyi tahmin edebiliyorum.”

“Düşündüm ki,” dedi Dave, Roy’un masasındaki altın kol saatine bakarak, “onu takma özgürlüğüm var.”

Roy not defterine yeni bir not aldı, Dave tersten yazı okuyabilmeyi dilerdi.

Roy ona baktı. “Saati Martha’nın ailesine iade etmemi istiyor musun?”

“Evet,” dedi Dave, Roy’un gözlerinin içine bakarak. “Yanlış anlama için en içten özürlerimle birlikte. Bu konuda çok kötü hissediyorum.”

Roy bir süre sessiz kaldı, Dave’e saatler gibi gelse de muhtemelen sadece birkaç saniye sürmüştü. “Korkarım burada... suçlayıcı bir durum var.”

Dave de bunun farkındaydı.

“Muhtemelen Martha Evans’ı sağ gören son kişi sensin,” diye hatırlattı Roy.

Dave huzursuzca yutkundu. “Öyle gibi görünüyor.”

“Martha’nın kocasına ait değerli altın bir kol saati takıyordun.”

Dave başıyla yavaşça onayladı.

“Başka bir şey var mı? Bana söylemediğin bir şey?”

Dave şerifle de konuşuyor olabilirdi. Roy’un soruları ve verdiği cevaplar onun suçlu görünmesini –ve hissetmesini– sağlıyordu. Sadece, suçlu değildi.

“Dave?”

Daha fazla oturamayan Dave ayağa kalkarak ofisin diğer tarafına yürüdü. “Evet.” Kalbi öylesine çarpıyordu ki, soluk almakta güçlük çekiyordu. Tekrar geri döndü, içinde pırlanta küpeler olan naylon poşeti çıkardı, masanın üstündeki saatin yanına koydu.

Roy küpeleri işaret etti. “Bunlar da mı Martha’nın?”

“Öyle olduğuna inanıyorum... Emily onların resmini görmüş... Martha’nın dosyasında.” Sesinin titremesine engel olamıyordu.

“Açıklasan iyi olur.”

Dave ona Emily’nin küpeleri nasıl bulduğunu anlattı. Küpelerin nasıl cebine girdiğine dair bir açıklama bulmaya çalışsa da, yapamıyordu. Bildiklerini anlatmayı bitirdiğinde Roy sessizdi.

“Bunları da aileye iade etmemi istiyor musun?”

Dave çaresizce omuz silkti. “Ben... ne yapacağımı bilmiyorum. Durum şu ki, bende durmalarını istemiyorum. Onları görenler benim... suçlu olduğumu düşünebilirler ve söyleyeceğim hiçbir şey bu düşünceyi değiştirmez.”

Dave koltuğa yığılarak elleriyle yüzünü kapadı. “Hepsi bu değil.”

“*Dahası* da mı var?” diye sordu Roy, sesini kısarak.

Dave ellerini indirdi. “Çok uzun zaman önceydi.”

Roy bekledi, ama Dave hemen konuşmaya başlamadı.

“Hadi. Bana ne olduğunu anlat.”

Dave göğsünün dehşetle gerildiğini hissediyordu.

“Hadi ama,” dedi Roy sert olmayan bir sesle. “Dök içini.”

Dave geçmişi gömmeyi dilerdi, ama artık böyle bir şansı yoktu. Ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdü, arkası dedektife dönüktü. Gözlerini kapadı.

“Dave,” dedi Roy. “Er ya da geç duyulacak. Bana söyleyip söylememek sana kalmış, ama Şerif Davis mutlaka ortaya çıkaracaktır.”

Dave aynı fikirdeydi. Bu sırrı saklamaya çalışmak bile anlamsızdı. “On sekizinci yaş gününden bir ay sonra tutuklandım.”

“Yani sabıka kaydın mı var?”

Bu kâbus hiç sona ermeyecek gibiydi, üstelik daha kötüye gidiyordu. “Ben... emin değilim. İlk suçum olduğu için hafif bir cezaıyla atlattım, üç ay kamu hizmeti.” Arkasına döndü. “Yargıç beladan uzak durursam sicilimin temizleneceğini söylemişti.”

“Temizlendi mi?”

“Sanırım, ama emin değilim.” Varsayımda bulunmayı alışkanlık haline getirdiği çok açıktı. Kendi üstüne düşeni yaptığında, diğerlerinin de üstlerine düşeni yaptığını varsaymak mantıklı geliyordu. Ne yazık ki, bu sıklıkla gerçekleşmiyordu.

“Hiç kontrol etmedin mi?”

“Hayır.” Çok utanmış, çok küçük düşmüştü. Hayatının o kısmını arkasında bırakmak istemişti. “Fakat öyle olduğunu düşünüyorum, çünkü bir bankada yarızamanlı çalışıyorum ve işe almadan önce güvenlik soruşturması yaptılar.”

Roy not defterine bir şeyler yazdı. Anlaşılan son anlattıkları iyiye işaret değildi.

“Ebeveynlerim dışında hiç kimse bu konuda bir şey bilmiyor,” dedi Dave, alçak bir sesle.

“Emily de mi?”

Dave başını iki yana salladı. “Bunu aklıma getirmemeyi tercih ediyordum.” İnsanların çoğunun hayatında geçmişte bırakmak istedikleri en az bir şey olurdu. Bir hata veya yanlış yapılan bir değerlendirme. Bencillik ya da aptallık.

“Suçun ne olduğunu söylemedin,” diye hatırlattı Roy.

“Haklısın, söylemedim.”

“Özel bir sebebi var mı?”

Dave yutkundu. “Hırsızlık.”

Arkasına yaslanan Roy gözlerini ona dikti. “Ne aldın?”

“Ben değildim.” Dudaklarından gayriihtiyari bir itiraz yükseldi. Bu anıları eşelemek acı veriyordu ve artık yıllar önceki adam değildi.

Roy devam etmesi için baskı yapmadı. Dave volta atmaya başladı ve birkaç dakika sonra kendini anlatmaya hazır hissetti.

“Bir vaizin oğlu olarak büyüdüm.”

“Yani baban da mı papazdı?”

Dave soruyu duymazdan geldi, çünkü cevabı belliydi. “Her zaman olduğu gibi, bir din adamının ailesi üstünde bü-

yük bir baskı vardır. Çocukların örnek olmaları, ebeveynlerini utandıracak şeyler yapmamaları beklenir.”

“Tutturması zor bir standart.”

“Benim için değildi. Babamın istediği evlat olmaya çalışıyordum. Yine de, ne kadar çabalarsam çabalayayım, ebeveynlerim bir kusur buluyordu.”

“Polis çocukları için de durum pek farklı değildir,” dedi Roy.

Dave saflığı yüzünden başka ailelerde de aynı durumun yaşanabileceğini hiç düşünmemişti.

“Ergenliğe ulaştığımda, babamı memnun etmeye çabalamaktan vazgeçtim,” dedi.

“Bir başka deyişle, isyan ettin.”

Bunu söylemek hafif kalırdı. Dave, babasının bütün değerlerine ve prensiplerine karşı çıkmıştı. Dersleri asmaya, ayak takımıyla takılmaya ve yaşı tutmadığı halde içmeye başlamıştı. Liseyi on yedi yaşında bitirdiği için üniversiteye başladığında henüz on sekiz yaşında değildi. Tom Cummings ve tayfasıyla o zaman tanışmıştı.

Dave hayatında Tom gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Doğal bir liderdi ve onun grubunun bir parçası olmak Dave’in kendini önemli hissetmesini sağlıyordu. Tom, gerçekten muzip bir tipti ve şaka olsun diye sınırları zorlamayı sevdi. Veya Dave öyle sanıyordu. Bir gün şaka, şaka olmaktan çıkana kadar.

Tom’un paraya ihtiyacı vardı. Dave, Tom’un neden acilen dört yüz dolara ihtiyaç duyduğunu hatırlamıyordu. Kuşkusuz hiçbirinde bu kadar para da yoktu, ama Dave’in elinde olsa veya ulaşabilme şansı bulsa hiç düşünmeden Tom’a verirdi.

İçlerinden birinin aklına bir fikir geldi. Başlangıçta Dave bunun da bir şaka olduğunu sanıyordu. Çok geçmeden ne kadar gerçek olduğunu keşfetti, ama...

“Sana isnat edilen suçlar neydi?”

“Hırsızlık ve ağır ceza gerektiren müessir fil.” Bu sözcükler ona yabancı geliyordu, sanki başka bir dilden gibiydi. Konuşmadığı, anlamadığı bir dil.

Bu itiraf, bir patlama sonrası kalkan toz bulutu gibi, aralarında asılı kaldı.

“Kurbanın yaşı kaçtı?” diye sordu Roy sonunda.

Genzindeki yumru cevap vermeyi güçleştiriyordu. “Yetmiş üç.”

Roy kalemini kenara bırakıp soluğunu bıraktı.

“Ne kadar kötü görüldüğünü söylemenize gerek yok,” diye mırıldandı Dave.

Gençken tutuklandığı duyulursa, Martha Evans’ın mücevherlerini çalmadığına kimse inanmazdı. Bir daha da hiç kimse ona inanmazdı. Bütün itibarını kaybederdi.

Artık vazgeçebilirdi. Bu olayın yirmi yıl önce gerçekleşmiş olmasının önemi yoktu. Tanrı’ya ve cemaatine hizmet ettiği yılların da bir önemi yoktu. İnsanlar onunla ilgili bir tek şey hatırlardı, on sekiz yaşında ne yaptığını.

Roy şüpheli biçimde susuyordu.

“Sanırım teslim olmamı önereceksin,” dedi Dave gergince. Sırtı dik, sesi sertti.

“Martha Evans’ın mücevherlerini çaldın mı?”

“Sana bu işle hiçbir ilgim olmadığını söyledim,” diye haykırdı. “Bana inanmıyorsun, değil mi?”

“Aksine, inanıyorum.”

“Ama herkes...”

“Sen gerçeği biliyorsun,” dedi Roy duygusuz bir sesle, “ve gerçek bu olduğu sürece, endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Dave öylesine rahatlamıştı ki, birden çözüleceğini hissetti.

“Bütün ipuçları beni işaret ettiği halde doğruyu söylediğime inanıyor musun?”

Roy omuz silkti. “İkinci derece delillerin bir vakayı *çözebileceğini*, ama aynı zamanda yanlış yönlendirebileceğini sana önce Şerif Davis söyleyecektir. Suçtan sorumlu kişi genellikle en göz önünde olan değildir. Bana anlattığın her şey ikinci derece deliller. Kayıp mücevherlerle ilgin olmadığını iddia ediyorsun. Seni yıllardır tanırım ve onursuz, sinsice bir şey yaptığını şahit olmadım. O yüzden... Sana inanıyorum.”

En azından bir kişinin yanında olduğunu bilmek iyi hissetmesini sağlamıştı. “Bana neden güvenesin? Demek istediğim, belki değişmedim. Belki hâlâ aynı hırsızım.” Dave, Roy’u zorlamaktan kendini alamıyordu. Ondan alacağı her türlü güvenceye ihtiyacı vardı.

“Sana neden güveneyim?” Roy bir kez daha omuz silkti. “Çünkü öyle. Öncelikle, çaldığın kol saatiyle kasabada dolaşır hava atmazdın. İkincisi, insanları iyi muhakeme edebildiğime inanıyorum.”

“Teşekkür ederim.”

“Sonuncusu ve en önemlisi,” diyen Roy not defterine bir şeyler karalayarak öne doğru eğildi, “Şerif Davis’in bu işin sorumlusu hakkında bir fikri var.”

“Öyle mi?”

Roy onunla göz göze geldi ve başıyla onayladı.

Dave ona bakmaya devam ediyordu. “Kim olabileceğini bana söylemeyeceksin, değil mi?”

Roy sırtıttı. Sonra devam etti, “Bu bana düşmez. Benden tavsiye istedin, işte sana tavsiye. Gidip Şerif Davis’le görüş ve az önce bana anlattıklarının hepsini ona da anlat.”

Otuz

Troy Davis, hayatının en kötü Yılbaşı'nı yaşayacağına karar verdi. Bunu şimdiden görebiliyordu. Nereye baksa neşeli insanlar görüyordu. Suç oranı bile düşmüştü, kasaba halkı hayata daha nazik, daha sevgi dolu yaklaşmaya başlamıştı. Bu durum onun keyfini yerine getireceğine, daha fazla sinir ediyordu. Sözün özü, bunalımdaydı.

Kendi hatası olduğunu itiraf etmek zorunda kalsa da sebebi, bir dizi tatsız faktöre bağlıydı. En önemlisiyse, sevdiği kadın artık onunla beraber olmak istemiyordu.

Nispeten arkadaşça ayrılmışlardı, ama birbirlerine patlayarak öfkeyi ve acıyı saklamak zorunda kalmasalar daha mı iyi olurdu diye merak ediyordu. Fakat hayır, bu Faith'in tarzı değildi. İlişkilerini medeni bir şekilde bitirmek istemişti. Aralarındaki karşılıklı iyi dilekleri duyan olsa nişanlandıklarını düşünebilirdi.

Dave Flemming'in sahneye koyduğu ve bütün kasabayı dahil etmiş gibi görüldüğü gülünç İsa'nın Doğuşu mizanseni

kendini iyi hissetmesine yaramıyordu. Meryem'den Yusuf'a ve Üç Bilge Adam'a kadar bütün oyuncular gönüllülerden oluşuyordu. Yıl sonuna kadar iki hafta boyunca her akşam sahne alacaklardı ve izlemeye gelenler ya yoksullar için bozulmayan bir ürün getirecekler ya da bağış kutusuna bir dolar atacaklardı. Haber tüm çevreye yayılmış ve Cedar Cove karavanların akınına uğramıştı. Bunun anlamı kaos ve trafiğin arapsaçına dönmesiydi, o yüzden durumla başa çıkabilmek için daha fazla memur görevlendirmek zorunda kalmıştı.

Program için Dave'in nereden deve bulduğu hakkında Troy'un hiçbir fikri yoktu. Bir hayvanat bahçesinden olabilir miydi? Duyduğuna göre develer hayvanların en arkadaş canlısı ya da hoşgörülüsü değildi. Dave ayrıca birkaç koyun, eşek ve büyükbaş getirmişti. Bunların her akşam dört saat boyunca huşu içinde beklemeleri gerekiyordu. Daha önce Cedar Cove'da hiç böyle bir şey olmamıştı ve koşulsuz başarılı olan etkinlik, geleneksel martı çağırma yarışmasını bile gölgede bırakmıştı.

Çok başarılı olsa da, bu Noel etkinliği Peder Flemming'in üstünde büyük bir baskı yaratmıştı. Üstelik Martha Evans'ın mücevherleri yüzünden Troy'un onu sorgulamaya çağırarak olmasıyla durumu daha da kötüleşecekti. Martha Evans'ın akrabaları sakız gibi yakasına yapışmışlardı. İki kadın annelerinin mücevherlerini geri istiyordu ve Troy birini tutuklamadan pes etmeyeceklerdi. Tesadüfen bütün deliller Dave Flemming'i işaret ediyordu, ama polis teşkilatında bunca yıldan sonra Troy içgüdülerine güvenebileceğini biliyordu ve Dave'in bu işe karıştığına bir an bile inanmamıştı. Yine de, henüz cevaplanma-

mış birkaç soru sorması gerekiyordu ve bunun sebebi Dave'in tek "şüpheli" olması değildi. Ne yazık ki muhtemel şüpheli çok uyanıktı ve Troy'un onu emniyete çağırması için yasal bir dayanağı yoktu, tabii şimdilik.

Telefon çaldı, düşüncelerinin arasına girdiği için minnet duyarak ahizeyi aldı. "Şerif Davis."

"Selam baba." Kızının sesi bir anda kendini daha iyi hissetmesini sağladı. "Mutlu yıllar."

"Sana da tatlım."

"Bu sabah Faith'i gördüm."

Troy dişlerini gıcırdattı. Megan açık yaraya tuz bastığının farkında değildi. "Ne güzel," demekten başka bir şey aklına gelmedi.

"Sana selam söyledi."

Troy doğruldu. Bu bir işaret olmalıydı. Belki de Faith ondan haber almayı beklediğini ima ediyordu. Kendini biraz daha iyi hissetti. "Şimdi mi söyledi?" Belki Faith fikir değiştirmişti ve kızını aracı olarak kullanıyordu.

"Örgü işlerimde bana yardım ettiğini sana söylemiştim, değil mi?"

"Sanırım böyle bir şeyden söz ettin." Troy kızının vereceği her ayrıntıyı nasıl umutsuzca beklediğini belli etmekten korktu.

"Her hafta öğle yemeğinde buluşacağız."

"Bu güzel." Bir kez daha sesinin, onunla ilgilendiğini hissettirmemesi için çabaladı.

"Öyle. Hamileliğim hakkında konuşuyoruz ve gerçekten çok yardımcı oluyor. Anneme çok benziyor, anlarsın ya. Beni dinliyor ve güven veriyor. Onu çok seviyorum."

Troy yorumları sessizce dinledi, Faith'in söylediği her şeyi duymak için can atıyordu, ama doğrudan kızına soracak kadar cesareti yoktu.

“Ona neden bir araya gelmediğinizi sordum. Eskiden bir-birinizden hoşlanırdınız, değil mi?”

“Evet, ama o asırlar önceydi.”

Megan içini çekti. “Faith de öyle dedi.”

Troy onun asla kendisi hakkında hassas bir şey söylemeyeceğini biliyordu, özellikle Megan’a. Kendisinden habersiz ikisinin arkadaş olmasına şaşırmıştı. Kimin aklına gelirdi? Şu anda Megan resmen bir zamanlar aralarına girmesinden korktuğu kadınla çıkması için ona yalvarıyordu.

“Senin hakkında çok güzel şeyler söylüyor.”

Troy, bunları tek tek saymasını istememek için kendini zor tuttu.

“Bir şey oldu, değil mi?”

Troy cevap veremedi. Megan devam etti, “Faith söz etmek istemediği için senin de bana anlatmadığın bir şey.”

Troy derin bir nefes aldı. “Bazen geçmişı arkada bırakmak en iyisi.”

“Benim yapabileceğim bir şey var mı baba?”

“Yapmak mı?”

“Faith’le aranızı düzeltebilmek için?”

Troy bu teklifi düşündü, ama aklına bir şey de gelmedi.

“Hayır, ama sorduğun için teşekkürler.”

Troy bakışlarını kaldırınca kapıda Roy McAfee’nin beklediğini gördü. “Seni sonra arayayım,” dedi kızına.

“Ziyaretçin mi var?”

“Evet.”

Megan’ın sesinde hayal kırıklığı vardı. “Keşke Faith olsaydı.”

Bunu Troy da çok isterdi. Bu yıl Noel Baba uğrayacak olursa, Troy, Faith’le ikinci bir şans isteyecekti. Ne yazık ki bütün deliller Noel Baba’nın olmadığını gösteriyordu.

“Hoşça kal, baba.”

“Şimdilik hoşça kal.”

Telefonu kapatır kapatmaz Roy içeri girdi, Troy ona oturmasını işaret ederek, “Senin için ne yapabilirim?” diye sordu. Arkadaşının dost ziyareti için gelmediğini bir şey söylemeden de anlayabilirdi. Roy iş yerine gelmişse, bu resmi bir ziyaretti.

“Martha Evans vakasıyla ilgili yeni bir gelişme var mı?” diye başladı. Troy’un karşısındaki koltuğa oturdu, arkasına yaslanıp gevşedi. Vücut diliyle paylaşacak yeni bir bilgiye ulaştığını söylüyordu.

“Neden soruyorsun?” Bu, zaman zaman oynadıkları ve alışkanlık haline getirdikleri bir oyundu. Bilgi alışverişi yapana kadar elim sende oynarlardı. Troy özel dedektifi sever ve sağduyusuna güvenirdi, ama kanun adamı *kendisiydi* ve Roy’un bunu anlamasını sağlamıştı.

“Dün bir ziyaretçim vardı,” dedi Roy.

“Kayıp mücevherlerle ilgili olabilir mi?”

Roy başıyla onayladı.

“Tanıdığım biri mi?”

Roy tereddüt etti, sonra başını tekrar eğdi.

“İşe bak ki, bu konuyla ilgili benim de bir ziyaretçim vardı. Ayrıca pazartesi günü de.”

McAfee kaşlarını kaldırdı. “Tanıdığım biri mi?” diyerek Troy’un sorusunu taklit etti.

Fakat Troy da arkadaşı kadar yan çizmeyi bilirdi. O da başını eğdi.

“Benim ziyaretçim Dave Flemming’di,” dedi Roy.

“Beni görmeye Geoff Duncan geldi.”

“Şimdi mi?” McAfee ona Dave’in bütün anlattıklarını aktardı.

Troy da Dave’in telefon ederek konuşmaya gelmek istediğini, ama bunu Yılbaşı’ndan sonra yapmak istediğini açıkladı. Bunu duyduktan sonra, Troy varsayımının doğruluğuna iyice ikna olmuştu.

“Geoff bir ikilem içinde olduğunu söylemek için gelmiş”, dedi Troy. “Anlaşılan ne yapması gerektiği konusunda mücadele diyordu ve işini kaybetme pahasına daha fazla sessiz kalamadı.”

“Emily Flemming’in hukuk bürosunu ziyaretinden mi söz etti?”

“Evet.”

“Bunu yapacağını tahmin ettim.” Roy ayağa kalktı, pantolon cebinden altın bir kol saati ve bir çift pırlanta küpe çıkardı.

Troy onların Evans mirasına ait olduğunu hemen anladı. “Onları Dave’den mi aldın?”

Roy başıyla onayladı. “Kol saatinin Martha’dan armağan olduğunu iddia ediyor.”

“Ve evrakın dosyanın içinde olması gerekiyordu, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi Roy. Sonra ekledi, “Dave pırlanta küpelerin nereden geldiğini bilmediğini söylüyor. Dedğine göre, karısı gösterene kadar da hiç görmemiş. Emily onları ceketinin cebinde bulmuş.”

Troy bir şey söylemedi.

McAfee dikkatle ona baktı. “Ona inanıyorum.”

“Ben de.” Şerif koltuğunda arkasına yaslandı. “Ne düşündüğünü bana söylemek ister misin?”

“Elbette Şerif... Tabii sen de düşüncelerini benimle paylaşmaya niyetliysen.”

Troy kıkırdadı. “Aynı sonuca ulaştığımız gibi bir hisse kapılıyorum.”

“Kumarbaz bir adam olsaydım, bahse girerdim.”

“Öyleyse kartlarımızı açıyor muyuz?”

“Açıyoruz,” dedi Roy.

Otuz Bir

Rachel bir koli dolusu kıyafeti salona taşıyıp diğerlerinin üstüne koydu. Bruce'un onu erken evlenmeye ikna edebildiğine inanamıyordu, hem de yılın bu döneminde. Yılbaşı'nda!

Çılgıncaydı.

Harikaydı.

Sabah yanında sevdiği adamla uyanmayı iple çekiyordu. Küçük kiralık dairesi için ilan vermişti, ama evi boşaltması için Yılbaşı arifesine kadar zamanı vardı.

Jolene hızla içeri girdi, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"En üstteki kutuyu al. Ağır değil." Rachel kartonlardan birine eğilip içindeki tabakları düzeltmeye başladı.

"Tamam, aldım." Jolene kutuyu kavrayıp Bruce'un kamyonetine taşımak üzere dışarı yöneldi.

Jolene çıkarken içeri giren Bruce kızına kapıyı tuttu.

Doğrularak belini tutan Rachel bu kiralık evde yaşadığı yedi yıl boyunca biriktirdiği ıvır zıvırın çokluğuna inanamıyor-

du. Mobilyaların çoğu elden düşmeydi ve onları bağışlamayı düşünüyordu, ama yine de toplanacak çok şey vardı.

“Turşu gibisin,” dedi Bruce. “Belki hepimiz mola vermeliyiz.”

O sabah saat sekizde işe başladığı ve eşya toplamak üzere eve gidene kadar dokuz saat ayakta durduğu halde Rachel başını iki yana salladı.

Ona doğru giden Bruce, Rachel’ı kollarına aldı, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Ne için?”

“Beni ve Jolene’i sevdiğin için. Benimle şimdi evlenmeyi kabul ederek şubata kadar bekletmediğin için.”

“İnan bana Bruce, şikâyetim yok.”

“Hemen evlenmemiz gerektiğini söyleyen ben değil miydim?”

Rachel gülümseyerek parmaklarını Bruce’un saçlarının arasından geçirdi. “‘Ben sana söylemiştim’ diyen bir koca olduğunu görebiliyorum.”

“Haklı mıyım, yoksa haklı mıyım?” diye soran Bruce, Rachel’in gözlerine bakabilecek kadar geri çekildi, sonra burnunun ucunu öptü.

Tel kapı hızla kapandı ve Jolene içeri girdi, sonra birdenbire durarak yüksek sesle içini çekti. “İkiniz yine mi öpücük moduna girdiniz?”

“Muhtemelen,” dedi Bruce.

“Gitmemi ister misiniz?” Kulağa şaka gibi gelebilirdi, ama Rachel öyle olmadığını biliyordu.

“Pek sayılmaz.” İstemese de Bruce’tan uzaklaştı. Jolene, babasıyla Rachel’in en basit öpüşmesinden bile tedirgin oluyordu. Bruce fark etmemiş olsa da, Rachel kesinlikle farkındaydı.

“Acıktım,” dedi Jolene.

Bruce saatine baktı. “Eh, şaşırmadım! Saat sekizi geçmiş.”

Saat altıda Rachel işten çıkar çıkmaz Bruce’un kamyonetini yüklemeye başlamışlardı. Bir gece önceden Rachel elinden geldiğince toplanmıştı, ama Yılbaşı sezonu yaklaştığından salondaki işler her zamankinden daha yoğundu. Sadece birkaç gün içinde programını ayarlamaya çalışmak, toplanıp Bruce ve Jolene’in yanına taşınmak, Yılbaşı ve nikâh için hazırlanmak, üstüne kiralık evini temizlemek çok fazla gelmişti, yine de Rachel hiçbir şeyin değişmesini istemezdi.

“Eşyamızı eve götüreyim,” diye önerdi Bruce. “Dönüşte akşam yemeği için yiyecek bir şeyler alırım. Ne istersiniz?”

“Tavuk!” diye bağırdı Jolene.

Bruce Rachel’a baktı. “Tavuk bana da uyar,” dedi Rachel.

“Seninle mi geleyim, Rachel’la mı kalayım?” diye sordu Jolene.

“Yatak odasını toplarken yardıma ihtiyacım olacak,” dedi Rachel.

“Tamam. Güle güle, baba.” Jolene, Bruce’a sarılıp boş kolları toplamaya başladı.

“Veda öpücüğü alabilir miyim?” diye sordu Bruce, muzip bir bakışla.

Jolene'in son öpüşmelerine tepkisini hatırlayan Rachel onu geri çevirdi. "Hayır."

Bruce suratını astı. "Cimrilik edeceğini söyleme."

"Duyarlı olmaya çalışıyorum. İkimizin de yapacak işleri var."

"Birlikte yapamayacağımız bir şey mi?" diye dalga geçti Bruce.

"Bruce," diye mırıldandı Rachel omzunun üstünden bakarak Jolene'in odadan çıktığına emin olunca. "Bütün geceyi kanepede sana sarılarak geçirebilirim, ama yapamam."

Bruce içini çekti, Rachel'in yanağına bir öpücük kondurdu ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

"Babam gitti mi?" diye sordu, karton bir koliyi salona sürükleyen Jolene.

"Evet, ama uzun sürmez."

Jolene koliyi bırakıp kendini kanepenin üstüne attı. "Biraz tuhaf."

"Nedir o?"

Jolene omuz silkti. "Babamla evleniyorsun."

"Fakat bunun için seviniyorsun, değil mi?"

"Sorun yok sanırım."

Jolene'in coşkusuz ses tonu Rachel'ı gafil avladı. Katladığı masa örtüsünü bıraktı, Jolene'in yanına oturdu. "Belki bunu konuşsak iyi olur."

Jolene başını eğdi. "Tamam."

"Bir şeylerin değişeceğinden mi korkuyorsun?"

"Değişecek," dedi Jolene ve ekledi, "şimdiden değişti."

Rachel onun haklı olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Bruce'la arasında her şey değişmişti, tabii Jolene'le de. Rachel kızın dürüstlüğüne minnettardı.

Rachel ve Bruce bu konuyu daha önce konuşmuşlardı. Artık otuz üç yaşına geldiği için Rachel ilk yıldan hamile kalmak istiyordu ve Bruce tamamen onunla aynı fikirdeydi.

“Senin kız ya da erkek bir kardeş *istediğini* sanıyordum,” dedi Rachel.

“İstiyorum... Sayılır,” dedi Jolene. “İstediğimi düşünüyordum, ama şimdi gerçekten olacağına göre, herkesin bebeğe ilgi göstereceğini biliyorum ve...”

“Sana gösteremeyeceğini,” diye onun yerine bitirdi Rachel. Kolunu Jolene'in omzuna sarıp onu kendine çekti. Yedi yaşından beri Rachel sürekli Jolene'in hayatındaydı. Bu çocuğu tanıyor, onu seviyordu, onu şu anda sevdiğinden daha fazla nasıl sevebileceğini bilmiyordu.

Jolene tekrar omuz silkti.

“Baban seni seviyor, Jolene.”

“Biliyorum.”

“Bebek olsa da olmasa da bu asla değişmez.”

İçini çeken kız ellerine bakmaya başladı.

“Benimle de değişmez,” dedi Rachel.

Kısa bir tereddütten sonra Jolene sordu, “Sana anne demek zorunda mı kalacağım?”

“Ne demek istersin?”

Jolene kararsız biçimde ona baktım. “Seni hep Rachel olarak bildim.”

“Öyleyse Rachel da.”

“Benim annem olmanı istiyorum!”

“Jolene, nasıl rahat edeceksen onu söyleyebilirsin.”

“Ama benim annem *vardı*,” diye haykıran Jolene, Rachel’ı ürküttü.

“Elbette vardı, Stephanie daima seninle ve senin bir parçan olarak kalacak.”

Jolene’in yüzü endişeliydi. “Onu unutmak istemiyorum ve unutacağımdan korkuyorum.”

Kızın sesindeki keder yürek parçalayıcıydı ve Rachel çok dikkatli cevap vermesi gerektiğini biliyordu.

“Hadi Jolene, onu unutmayacaksın, söz veriyorum. Ben de annemi kaybettim, unuttun mu?”

Annesi öldüğünde, Rachel teyzesinin yanına gitmişti. Babası, Bruce’un aksine, ayağının altında bir ufaklık istemiyordu. İş nedeniyle sık sık şehir dışına çıkması gereken meşgul bir adamdı ve Rachel yirmili yaşlarının başındayken kalp krizinden ölmüştü. Rachel teyzesinin yanına on yaşındayken gitmişti ve sadece okul bitene kadar Cedar Cove’da kalacaktı. Babası başka düşünceleri olduğunu söylemişti ve Rachel geriye dönüp baktığında, bunun muhtemelen yatılı bir okul olabileceğini düşünüyordu.

Teyzesi akli başında bir kadındı, sert ve otoriterdi, ama sevgisiz değildi. Hiç evlenmemişti. Okul bittikten sonra, Rachel’dan

kendisiyle birlikte yaşamaya devam etmesini istemişti ve babası fazlasıyla memnun olarak bunu kabul etmişti.

“Babamla evlendiğinde annemin fotoğrafını indirmek zorunda kalacak mıyım?” diye sordu Jolene.

“Tabii ki hayır!” Jolene annesinin resmini odasındaki şifonyerin üstüne koymuştu.

“Hatırlamaya ihtiyacım var.”

“Bunu biliyorum.” Rachel, Jolene’in alnındaki saçları düzeltti. “Bütün bunlar çok hızlı gelişti, değil mi? Demek istediğim, babanla evlenmeye karar vermemiz.”

“Ben... Ben Nate’le evlenerek buralardan gideceğini sanırken, *babam* birdenbire seni sevdiğini söyledi ve şimdi siz evleniyorsunuz. Nikâhın Sevgililer Günü’nde olması gerekiyor, oysa henüz Yılbaşı ve yanımıza taşınıyorsun.”

Jolene’in bakış açısından her şey çok aceleye getirilmiş görünüyordu. “Şubata kadar beklememizi mi tercih ederdin?” diye sordu Rachel. Eğer öyleyse, nikâhı ertelerdi.

“Ben... Ben emin değilim.”

“Alışman için sana fırsat vermedik,” diye mırıldanan Rachel, Jolene’i hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu.

“Babamla evlenmeni istiyorum. Yanımıza taşınmanı da istiyorum...”

“Ama henüz değil.”

“Ben... Ben bilmiyorum.”

Rachel kızın kararsızlığını anlayabiliyordu. “Kafanın ka-

rıftığını biliyorum,” dedi. “Senin için her şey çok hızlı gelişti, değil mi?”

“Evet,” diye kabullendi Jolene, Rachel onun biraz rahatladığını hissetti.

Bruce ve kendisi ne kadar budalaca davranmışlardı. İstemeden de olsa, Jolene’i dışlamışlardı. Kendi duygularına o kadar yoğunlaşmışlardı ki, onun duyguları ikinci plana düşmüştü.

“Bunu bir dakika düşünelim mi? Ne olmasını istersin?”

“Senin tekrar arkadaşım olmanı isterim.”

Rachel hiç böyle düşünmemişti. “Ben her zaman arkadaşın olacağım, Jolene.”

“Olmanı isterim. Sadece...”

“Sadece ne?” diye üsteledi Rachel.

“Sadece... Babamla senin öpüşmenden ve ona benzer şeylerden hoşlanmıyorum. Sanki ben odada değilmişim gibi, ama öyleyim ve her şeyi görüyorum. Hiçbir arkadaşımın ebeveynleri bu şekilde öpüşmüyor.”

Rachel, Bruce’la arasındaki bu çekimin zamanla aşınacağını düşünüyordu, ama bu süreçte Jolene’in rahatsız olduğunu göz önünde bulundurmak zorundaydılar. Bunu düşününce Rachel’in ruhu daraldı, her şey düşündüğünden daha karmaşıktı.

Rachel sonraki on beş ya da yirmi dakikasını Jolene’i dinleyerek, endişelerini söylemesi için yüreklendirmeye ve ona güvene vermeye çalışarak geçirdi. Ön kapı açılıp içinde akşam yemeği olan kocaman beyaz bir çantayla Bruce içeri girince, bir terslik olduğunu hemen hissetti.

“Hey, ikiniz. Neler oluyor?”

Rachel bir şey söylememesi için gözleriyle yalvaran Jolene'e baktı.

"Sadece konuşuyorduk," dedi.

Jolene minnetini ifade etmek için onun elini sıktı.

"Acıkan var mı?" diye sordu Bruce.

"Ben," diye ilan etti Rachel yapmacık bir neşeyle.

"Ben de," diye şakıdı Jolene.

Bruce hazır yemeklerini mutfağa götürürken Rachel tekrar Jolene'e döndü. "Babanla konuşayım," dedi.

"Bana çok kızar."

"Hayır, kızmaz," dedi Rachel. "Her şeyi bana bırak."

Jolene kollarını kavuşturdu, yüzü asılmıştı. "Hiçbir şey söylememeliydim."

"Hangi konuda?" diye sordu kapı aralığında duran Bruce.

Rachel önce Jolene'e sonra Bruce'a baktı. "Hayatlarımız o kadar hızlı değişiyor ki, Jolene ayak uydurmakta zorluk çekiyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Bruce kaşlarını çatarak.

Rachel onun anlayacağını ummuştu. "Aslında haklı olduğumu ve bütün bu evlilik olayının bizlerin önüne geçmesine izin vermiş olabileceğimizi düşünüyorum."

Bruce içeri girdi. "Ne söylemeye çalışıyorsun? Unutma, ben bir erkeğim, bana heceleyerek anlatman gerek."

"Şey," dedi Rachel, uzanıp Jolene'in elini tutarak, "Belki Sevgililer Günü'ne kadar beklemeliyiz. Başlangıçtaki planımız buydu ve şimdi..."

“Nikâhı ertelemek mi?” diye araya girdi Bruce. “Asla!” başını sertçe iki yana salladı. “Seninle evlenmek istiyorum ve ne kadar erken olursa o kadar iyi.”

“Jolene’i düşünmemiz gerekir,” diye hatırlattı Rachel.

Bruce bir an kızına baktı, sonra önünde diz çöktü. “Rachel’la evlenmeme üzülüyor musun?” diye sordu.

Jolene onunla göz göze gelmemeye çaba gösteriyordu. “Biraz,” dedi, vicdanının sesiyle.

“Rachel’ı sevdiğini sanıyordum.”

“Seviyorum! Hem de çok.”

“O halde sorun nedir?”

Jolene duygularını dile getiremezmiş gibi omuz silkti.

“Rachel’ı seviyorum,” dedi Bruce şefkatle. “Ve seni de seviyorum.”

Rachel onun kızına karşı bu kadar duyarlı olmasından gurur duymuştu. Jolene’in, babası için hâlâ eskisi kadar değerli olduğunu anlaması gerekiyordu. Bruce’la kızı alışılmışın dışında bir bağ oluşturmuşlardı, çünkü ikisi altı yıldan uzun bir zamandır baş başaydılar, Rachel’in sürekli varlığı bunu bozabilir, değiştirebilirdi. On iki yaşında bir kız, babasının beğenisini, kendisiyle gururlanmasını isterdi. Bunlardan yoksun büyüyen Rachel, aynı şeyin Jolene’e de olmasına izin vermeyecekti.

Uzaklardan bir telefon sesi geliyordu. Cevap vererek bu atmosferi bozmak istemeyen Rachel, telesekreterin çağrıyla yanıtlanmasına izin verdi.

“Bayan Pendergast, Cedar Cove Emlak Ofisi,” dedi bir adam sesi. “Bu çağrıya en kısa sürede cevap verebilir misiniz?”

Eviniz için bir kiracımız var ve sizden evi ne zaman boşaltacağınıza dair kesin bir tarih istiyoruz.”

Gözleri açılan Jolene, Rachel’a baktı. “Ev kiralanmış mı?”

“Öyle görünüyor,” diye cevap veren Bruce gereğinden fazla memnun gibiydi.

“Rachel şimdi seninle evlenmezse gidecek hiçbir yeri olmayacak,” dedi dehşet içinde.

“Bu doğru değil...” diye söze başlayan Rachel’a, Bruce engel oldu.

“Sanırım öyle.”

“Bruce!” Kızının yanında olmak yerine Rachel’ın yanında olmaya devam ederse, Rachel Bruce’un kaburgalarına yumruğu indirecekti. “Arkadaşlarımla kalabilirim.” Birkaç ay Teri’nin han gibi evinde konaklayabilirdi. Biraz emrivaki olsa da, Teri buna itiraz edecek bir arkadaş değildi, aksine, yanında kalması için ona ısrar edecek biriydi.

“O halde... Rachel’la bu hafta evlenmeniz gerekiyor,” dedi Jolene kısa bir süre sonra.

“Ben bekleyelim diyorum,” dedi Rachel kararlı bir tonda. Müstakbel üvey kızının, onun endişelerine kulak verdiğini ve ciddiye aldığını bilmesini istiyordu.

Bruce öfkeyle ona baktı. “Seninle hemen evlenmek istiyorum. Sen de Rachel’ın yanımızda olmasını istiyorsun, değil mi Jolene?”

Jolene, Rachel’la göz göze geldi. Uzun bir tereddüitten sonra başıyla onayladı. “Haklısın baba.”

Otuz İki

Olivia giderek gücüne kavuşuyor, güneş alan mutfağının sıcaklığında yeşil çayını yudumluyordu.

Grace az önce gitmişti ve ilerleyen saatlerde Justine gelecekti. Daha iki gün öncesine kadar Olivia bu süreyi uyuyarak değerlendirmek isterdi, ama şu anda bunu istemiyordu. Bu cesaret vericiydi. Ameliyatın ve sonrasındaki enfeksiyonun verdiği hasarı atlatmaya başlamıştı. Daha önce programlandığı gibi, Yılbaşı'ndan sonra kemoterapiye başlayacaktı. Olivia bunun gecikmiş –ama yinelenerek verilen– bir Yılbaşı armağanı olduğunu söyleyerek dalga geçtiğinde, Jack büyük bir ciddiyetle ona bakmıştı. “Evet, Olivia, öyle. Bana *seni* veriyor. Hayatını, sağlığını... Benim için en büyük armağan.” Jack genellikle her şeye takılır, kendince dalga geçerdi, o yüzden bu duygusallığı Olivia’yı derinden etkilemişti.

Yoldan gelen bir araç sesi duydu ve Ben’in arabasını he-

men tanıdı. Ben her zamanki beyefendiliğiyle arabayı park etti, indi ve arkasından dolanarak annesinin kapısını açtı.

İzlendiğini hissetmiş gibi Charlotte başını kaldırıp mutfak penceresine baktı, Olivia'yı görünce el salladı.

Olivia da ona el salladı, ayağa kalkarak arka kapıya yöneldi.

“Konuğumuz var,” diye seslendi, yürüyüş bandının üstündeki Jack'e. Kalp krizinden beri düzenli sporu alışkanlık haline getirmişti. Olivia bu gayretinden dolayı onu ödüllendirecek küçük şeyler bulmayı seviyordu.

“Kim... o?” diye soluk soluğa karşılık verdi Jack yatak odasından.

“Ben ve annem.”

“Bana... beş... dakika ver.”

Annesi ve üvey babası yaklaşırken Olivia onlara kapıyı açtı. Charlotte'un kolunda çobanpüskülü ve kırmızı kurdele ileştirilmiş hasır bir sepet vardı.

Olivia annesinin ve Ben'in yanağını öpmek üzere uzandı.

“Aman Tanrım, Olivia, harika görünüyorsun! Yanaklarına renk gelmiş ve kendine benzemişsin.”

“Daha iyi hissediyorum anne. Gel, yanıma otur. Yeşil çay ister misin?”

“Harika.” Charlotte sepeti masaya koydu. “Çayı ben yaparım. Siz ikiniz oturun.”

“Anne,” diye itiraz etti Olivia, “ben yaparım.” Annesi onu dinlemiyordu ve Olivia teşhis konulduğundan beri Charlotte'un

ona hizmet etmeye *ihtiyaç duyduğunu* fark etti. Onun kontrolü elinde tutma yollarından biri buydu; kızına göz kulak olmak. Bunun içine yiyecek de giriyordu.

“Sepette ne var?” diye sordu Olivia.

“Sen ve Jack için akşam yemeği.”

Herkes çok nazik ve düşünceliydi. Grace önceki gece, Olivia’yı yemeye teşvik etmek için ev yapımı, bir tencere dolusu, salsalı ve bol peynirli *taco* getirmişti. İşin gerçeği, Olivia iki ay içinde beş kilo kaybetmişti. Bunlar, kaybetmeyi göze alamadığı kilolardı ve giysileri üstünden dökülüyordu.

Öte yandan, Jack hâlâ kilo sorunu yaşıyordu ve evi işgal eden leziz şeyler ona işkence ediyordu. Olivia zoraki birkaç lokma alırken, Grace’in tenceresinden iki tabak yemişti. Kalanı da derin dondurucuya atmışlardı.

“Akşam yemeğinde ne var?” diye sordu Olivia, sepeti örtten folyoyu kaldırırken.

“Çorba,” diye cevapladı Charlotte. “Tavuklu şehriye.”

“Of anne, bu harika!”

“Ayrıca taze pişmiş ekmek.”

“Yılbaşı kurabiyesi ya da şekerlemesi yok mu?” diye sordu, mutfağa giren Jack. Boynuna bir havlu atmıştı ve yüzü kıpkırmızıydı.

“Jack!”

“Ne var, Yılbaşı!” Sepeti yokladı ve zafer edasıyla bir tabak şekerli kurabiye çıkardı.

“En sevdiklerim!” diye haykırdı keyifle. “Şekerli kurabiye.”

“Bütün kurabiyeler en sevdikleri,” diye fısıldadı Olivia, Ben’e doğru.

Ben kıkırdayarak fısıltıyla cevap verdi, “Ben de öyle hissediyorum. Charlotte ne pişirse anında en sevdiğim oluveriyor.” Mutfakta koşuşturarak taze yeşil çay demleyen Olivia’nın anesine bakarak gülümsedi.

“Teşekkürler Charlotte,” diyen Jack streççi açıp bir kurabiye aldı ve mutfaktan çıkarken kayınvalidesinin yanağına bir öpücük kondurdu.

Üçü birlikte masada oturduklarında Olivia sordu: “Yeni haberleriniz var mı?”

Ben Charlotte’a baktı. “Yarın sabah gemi yolculuğumuz başlıyor.”

Olivia soluğunu tuttu. “Ne çabuk?” Bu kadar olayın arasında bu yolculuğu tamamen unutmuştu.

Charlotte ellerini masaya koydu. “Seni bırakmak istediğimden hâlâ emin değilim.”

“Anne, gidiyorsun.”

“Ama...”

“Sadece gitmekle kalmıyorsun, hayatının en iyi vaktini geçirmeni *istiyorum*.”

“Ama...” Charlotte kaşlarını çatı. “Bana ihtiyacın olabilir. Yakında tedavin başlayacak ve...”

“Jack var anne,” diye araya girdi Olivia.

Charlotte gürültüyle iç çekti. “Jack bir erkek. Beni yanlış anlama, onu çok severim, ama o seni ne kadar severse sevsin annen olamaz. Hastayken anneye ihtiyaç duyulur.”

Charlotte’la Ben’in son anda bile gitmekten vazgeçmeyi düşünmeleri neredeyse Olivia’yı ağlatacaktı. “Ben iyiyim anne. Göz açıp kapayana kadar her şey geçmişte kalacak.”

Olivia bu inanca tutunuyordu. Yargıç olduğundan beri, mahkemeden ayrı kaldığı en uzun dönemdi. Bu durumda başka şansı yoktu, ama Olivia işini ve meslektaşlarını çok özlemişti.

Annesi hâlâ endişeli görünüyordu. “Bunun doğru olmadığını hissediyorum.”

“Gidiyorsun anne, üstelik her dakikanın tadını çıkaracağına söz veriyorsun.”

Charlotte’un daha fazla itiraz etmesine fırsat kalmadan, Jack mutfağa döndü ve bir kurabiye daha aldı. Bu sefer kurabiyesi ince belli ve beyaz şekerleme kaplıydı. Bir an, Olivia eline tokat atacakmış gibi durdu.

“Bana engel olmayacak mısın?” diye sordu.

“Bu kurabiyeleri çalışmanın ödülü olarak kabul et.”

“*Tek* ödül bu mu?”

Olivia kaşlarını kaldırarak başıyla onayladı.

Jack başını huysuzca iki yana salladı ve kurabiyeyi geri bıraktı. “Öyleyse tek kurabiyeyle idare edeceğim.” Olivia’nın yanındaki sandalyeye oturdu.

Olivia gülmemek için kendini tuttu, ama başaramadı. Bı-

raz çabayla dikkatini annesine çevirdi. “Karayip güneşinin altında tembellik yaparak geçireceğin günleri düşün.”

Charlotte masanın üstünden uzanıp parmaklarını Ben’in parmaklarına doladı. “Yılbaşı döneminde güneşlenmek kulağa harika geliyor,” dedi dalgın bir sesle.

“Sıcak, ihtiyar kemiklerimize iyi gelecek,” dedi Ben.

“Evet, biliyorum... Ama Olivia’yı bırakma düşüncesi beni rahatsız ediyor.”

“Hop,” diye karşı çıktı Jack. “Biz neciyiz burada?”

“Sen sadece bir erkeksin.” Olivia ağzını büzerek annesinin söylediklerini tekrarladı.

“Bundan daha önce şikâyet etmemiştin,” diye söylendi Jack.

Çaktırmadan annesine bakan Olivia masanın altından Jack’e bir tekme attı.

Jack yine yapacağını yaptı, Olivia onu yaralamışçasına yüzünü buruşturarak iki büklüm oldu ve bileğini tuttu.

“Kesilecek mi?” diye sordu Olivia, tekrar doğrulduğunda.

Ben güldü. “Olivia’nın iyileşme yolunda olduğuna emin olabiliriz. Jack’e gelince, ayak bileği için yoğun bir terapiye ihtiyacı olabilir.”

Charlotte gözlerini devirdi.

“Sabah ilk iş bizi almaya bir araba gelecek,” dedi Ben. “Uçağımız Fort Lauderdale’e saat sekizde kalkacak ve gemi yolculuğu on sekiz aralıkta başlayacak. Bir hafta sonra, Noel’de geri dönmüş olacağız.”

“Yedi gün hiç bu kadar uzun olmamıştı,” diye mırıldandı Charlotte.

“Anne, cennette bir hafta ve sen hâlâ şikâyet mi ediyorsun?”

Annesinin gözleri arasındaki çizgiler gevşedi ve Charlotte gülümsedi. “Budala bir yaşlı gibi davranıyorum, değil mi?”

Jack arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Git. Kızın benim güvenilir ellerimde.”

“Artık yeter!” diye patladı Charlotte. “Gitmiyorum.”

“Anne!”

Ben güldü, Charlotte’un kahkahası ona eşlik etti.

“Şaka yapıyordum,” dedi Charlotte.

“Evin anahtarı Will’de var,” diye devam etti Ben. “Gün aşırı kontrol edeceğini söyledi. Justine de Harry’ye bakmaya gelecek.”

“Bu Yılbaşı ne yapacaksınız?” diye sordu Charlotte.

“Yemek işiyle ben ilgileneceğim,” dedi Jack gururla.

Annesini ve üvey babasını etkilemeye yönelik bu çaba karşısında Olivia açıklama gereği duydu. “Yemek siparişi verecek.”

“Sıradan bir yemek değil,” diye üsteledi Jack. “Yemeğimizi *D.D.’s on the Cove* hazırlayacak.”

“Jack,” dedi Charlotte ellerini çırparak. “Ne kadar romantik.”

“Ben de ikiniz için aynısını istiyorum,” dedi Olivia annesine.

“Baştan başlayarak tekrar âşık olmanızı istiyorum.”

Ben, Charlotte’un elini tutan parmaklarını sıktı. “Bunun için gemi yolculuğuna ihtiyacımız yok.”

“Bizim de,” diye fısıldayan Olivia, Jack’e gülümsedi.

Annesi ve Ben bir süre daha kaldılar.

Giderlerken, çıkacakları yolculuk konusunda içleri biraz daha rahatlamıştı ve daha hevesliydimler. İkisi de canlanmış olarak döneceklerine söz verdiler.

Arabanın sesi giderek uzaklaşırken Jack, Olivia'ya döndü. "Bana borçlu olduğumu düşünüyorum."

"Borçlu mu?"

"Ödülüm, unuttun mu?"

"Ciddi misin, Jack?"

"Evet, ciddiylim."

Olivia güldü ve kollarını açtı.

Otuz Üç

“Beni nereye götürüyorsun?” diye sordu Tanni, kasabanın dışında bir yerde otobanın kenarında dururlarken. Önlerinden geçen arabalar yoldaki yağmur suyunu sıçratıyordu, pantolonunun arkası sırlıslıklam olmuştu.

“Sana bir şey göstereceğim.” Arabasını park eden Shaw ormana doğru yürümeye başlamıştı bile. “Hadi,” diye üsteledi.

“Nereye?” diye sordu Tanni bir kez daha. Shaw o kadar gariplik ve gizemli davranıyordu ki, onu tanımakta güçlük çekiyordu.

“Buraya.”

“Ormana mı?” Yeni botlarına bakıp içini çekti. Yoğun orman zemini ıslak ve çamurlu olacaktı. Bu botlara zarar gelirse, annesinin ona başka bir çift alacağını sanmıyordu.

Onunla tartışmak yerine Shaw hızla dönerek elini tuttu.

“Bütün bu gizlilik neden?”

“Oraya varınca anlarsın.”

“Umarım iyi bir şeydir,” diye sızlandı. Ayakları çamurda şap şap sesler çıkarıyordu.

“Bundan şimdiye kadar sadece bir kişiye söz ettim.”

Bir başka deyişle, bu şey her ne ise, Tanni’ye göstermesi güveninin işaretiydi. Botları biraz daha çamura battı, ama Tanni onlara bakmamayı tercih etti. Eğer Shaw önem verdiği bir şeyi onunla paylaşmak istiyorsa, ormanda ne kadar yürüdüğü-nün ya da kaç çift bot eskittiğinin önemi yoktu.

“Bu kadar uzak mı?” diye sordu, yaklaşık otuz metre yürüdükten sonra. Ağaç dalları aşağı sarkıyor, aralarından çok az ışık sızıyordu. Karanlığa ve düzgün bir patika olmamasına karşın, Shaw nereye gittiğini biliyor gibiydi.

“Fazla uzak değil,” dedi Tanni’nin elini bırakmadan.

“Shaw!” diye haykırdı ve az kalsın yosunla kaplı bir dal parçasına basıp düşerken, diğer eliyle Shaw’un kolunu kavradı.

Shaw onu belinden kavrayıp düşmesine engel oldu. “Dikkat et,” dedi.

Daha yavaş adımlarla yürümeye devam ettiler. Tanni omzunun üstünden baktığında yolun tamamen gözden kaybolduğunu gördü. Shaw’un onu nereye götürdüğünü tahmin bile edemiyordu. Belki yakınlarda terk edilmiş bir kulübe vardı veya...

“Geldik,” dedi Shaw.

Tanni etrafına baktı, değişik ya da alışılmışın dışında bir şey göremedi. Bir şeyleri gözden kaçırdığını düşünüp etrafında döndü. “Nereye geldik?” diye sordu.

“Burayı küçük bir çocukken keşfettim,” diye açıklayan Shaw ağır bir dalı sürükleyerek uzaklaştırdı, ardından bir mağaranın girişini kapamak için özellikle dizdiği anlaşılan üç dal daha çekti.

Geri çekilerek sırtıttı ve eliyle bir tarama hareketi yaptı. “İşte!”

Tanni neredeyse hayatı boyunca bu bölgede yaşamıştı ve mağaralar hakkında hiçbir şey duymamıştı. Ağabeyi Nick buralarda araştırma yapmaktan hoşlanırdı, ama o da bir şey söylememişti. “Burayı başka bilen var mı?”

“Şüpheliyim,” dedi Shaw, “çünkü devlet arazisi. Tahminiye göre yıllardır içeri kimse girmemiş.”

“Sen nasıl buldun?”

Shaw ayaklarına baktı. “Sekiz yaşındayken Yavrukurtlara katıldım. Deniz Feneri noktasından yürüyüşe çıktık ve ben sürüden ayrıldım. Çok geçmeden de kayboldum.”

“Bir başka deyişle, yön duygun iyi değil.”

Shaw başını iki yana salladı. “Bir başka deyişle, ilgi göstermiyordum. Yön duygumla ilgili bir sorun yok.”

“O zaman mı burayı buldun?”

“Aynen. Yağmur yağmaya başlamıştı ve içeri sığınıp birinin ismini çağırdığını duyana kadar bekledim. Sonra dışarı çıkarak diğerlerine katıldım, ama hiçbirine mağaradan söz etmedim.”

“Neden?” onun bunu sır olarak saklama sebebini anlamamıştı. Bu heyecan verici bir keşifti ve bulan *kendisi* olsaydı, bütün dünyaya duyururdu.

“Diğer çocuklar kaybolduğum için benimle dalga geçiyorlardı, çok sinirlenmiştim ve keşfimi onlara söylemedim.”

“Ama bir kişiye söylediğinden bahsetmiştin...”

Shaw başıyla onayladı. “Anson kaçtığı gece onu buraya getirdim,” diye başladı. “Tekrar bulmak biraz zamanımı aldı, ama sonunda başardım. Onu Cedar Cove’dan çıkarmanın yolunu bulana kadar Anson iki gün bu mağarada kaldı.”

“Onun için böyle bir şey mi yaptın?” derken Tanni’nin soluğu kesilmişti. Anson’la birlikte yakalanacak olsa başı büyük derde girerdi. Shaw’un ona Seattle’a giden bir otobüs için bilet aldığını ve arabasıyla otobüse kadar götürdüğünü biliyordu.

“O iyi bir arkadaş ve en iyi arkadaşımdı. Seni tanıyana kadar.”

Bu sözlerle Tanni neredeyse ağlayacaktı. Tanni’nin onun için kendini tehlikeye atacak bir arkadaşı olmamıştı bugüne kadar. Onun dünyasında arkadaşlığın anlamı anlamsız sırlar paylaşmak ve oğlanlar hakkında dedikodu yapmaktı.

“Düşünebildiğim tek saklanacak yer burasıydı. Buradan hiç kimseye bahsetmeyeceğine söz verdi ve sözünü tuttu.”

“Allison’a bile mi?”

“Allison’a ne söylediğini bilmiyorum, ama mağaradan bahsetmediğine eminim.”

“Ama... Bana gösteriyorsun?”

“Evet... Kısa süre önce buraya yalnız geldim.” Uzanıp elini tuttu, girerken başını eğmesini tembihleyerek onu içeri soktu.

Birkaç saniye karanlığa gömüldüler. Shaw anahtarlığına ta-

kılı küçük bir el feneri çıkarıp yaktı. Mağaranın tavanı en az üç metreydi ve rahatça ayakta durabiliyorlardı. Tanni onun sert kilde kemerli oyuklar açtığını ve her birinin içine büyük mumlar yerleştirdiğini gördü. İlk mumu yakınca mağaranın içi hafifçe aydınlandı. Shaw duvar boyunca ilerleyerek bütün mumları teker teker yaktı, her biri mağaranın içini biraz daha aydınlattı. Mumlar düzgün bir biçimde yanıyordu ve diplerine akmış birikintilerden Tanni birinin bu mağarada saatler geçirdiğini tahmin edebiliyordu.

“Bu mumlukları Anson yaptı,” diye açıkladı Shaw. “Yapacak hiçbir şeyin olmadığında iki gün çok uzun bir süredir.”

“Karanlık ödünü patlatmış olmalı.”

“Öyle. Mum istedi ve ben de getirdim. Onları mağaranın içindeki kovuklara yerleştirmek Anson’ın fikriydi.”

Tanni aynı zamanda Shaw’un Anson için getirdiği eşyaları naylon kaplı bir uyku tulumuyla bir kamp ocağını da gördü.

“Yakın zaman önce buraya geldiğini söyledin. Neden?”

Shaw tekrar onun elini tuttu. “Babam ve ben geçen hafta sonu birbirimize girdik. Benim hukuk okumamı istiyor. Hayatı boyunca çalışıp zamanı gelince bana devredeceği şirketini kurmuş. Surat çizerek aylıklık etmek istiyorsam, bu güzel bir hobi olabilirmiş, ama kariyer değilmiş.”

“Of, Shaw.”

“Daha önce de tartışmıştık, ama bu en kötüsüydü. O... o beni evden attı. Ya üniversiteye gidecekmişim ya da eve geri dönmeyecekmişim.”

İlk kez bir kavgadan söz ediyordu. Hafta başında Tanni onun bir şeylere canının sıkıldığını anlamıştı, ama sorduğunda soruyu geçiştirmiş ve bir terslik olmadığını söylemişti.

“O yüzden mi buraya geldin?”

Shaw başıyla onayladı. “Burada bir gece geçirdim ve neredeyse korkudan ölecektim.”

Tanni eliyle ağzını kapadı.

“Sabah annemi aradım, babamla konuştuğunu ve eve dönmemi söyledi. Öyle yaptım ve ben... Ben babama denklik diploması alacağımı söyledim. Bu onu biraz yatıştırdı. Üniversite hakkında bir karara varmam için bana Yılbaşı'na kadar süre verdi.”

“İstersen Yılbaşı'nı benimle geçirebilirsin,” dedi Tanni. Annesi çoktan kabul etmişti.

“Ben... Yapabilirim. Bakalım evdeki durumlar nasıl gidecek, tamam mı?”

“Elbette.” Tanni onun gece boyunca bu mağarada tek başına kaldığını duymaktan hoşlanmamıştı.

Shaw sanki onun düşüncelerini okudu, “Burada pek uyuyamadım,” dedi.

Tanni ürperdi. “Tahmin edebiliyorum.”

“Gün içinde o kadar da kötü değildi, belki dışarısının hâlâ aydınlık olduğunu bildiğimden.”

“Gece ne yaptın?”

“Uyku tulumumu kullandım...” Tulumu işaret etti, “... ve girişe yakın bir ateş yakmaya çalıştım, ama başaramadım,

çünkü odunlar çok ıslaktı. Bir süre sonra üşüdüm, sıkıldım ve araştırma yapmaya karar verdim.”

“Gece vakti mi?” diye sordu Tanni, sanki mağaranın içinde geceyle gündüzün farkı varmış gibi.

“Sabaha karşıydı. El fenerim yanımdaydı ve bu mağaranın bir başka mağaraya ve oradan da bir diğerine açıldığını keşfettim. İşte o zaman onu gördüm.”

“Ne gördün?” Tanni merakının giderek arttığını itiraf etmek zorundaydı.

Shaw, Tanni’ye sarılan kolunu biraz daha sıktı. “Göreceksin.” Onu birkaç adım yürütüp durdu. “Sadece korkmayacağına söz ver.”

“Korkmam.” Örümcek ya da yarasa gördüğünde baygınlık geçiren tiplerden değildi. Shaw’un büyük keşfinin bu tür bir şey olduğunu düşündü, çünkü yarasa kolonilerinin bu tür mağaralarda yaşadığını biliyordu.

“Güzel,” diyen Shaw onu öptü. Tanni’nin dudaklarına değen dudakları buz gibiydi.

Öpüşmenin sonunda Shaw, “Bazen...” dedi, ama gerisini getirmedi.

“Bazen ne Shaw?”

Shaw başını iki yana salladı. “Sonra söylerim.”

“Şimdi söyle,” diye üsteleyen Tanni onun beline sarıldı.

Shaw derin bir soluk aldı, gözlerini kapatıp alnını Tanni’nin alnına yasladı. “Bazen resim yaparken, ikimizin birlikte çalıştığını düşünüyorum. İki ressam olarak...”

Bu görüntü Tanni'nin zihninde canlandı. Başlangıçta mağaranın içinde olmak ürkütücü gelmişti, Shaw onu öptükten sonra artık öyle gelmiyordu. "Bu hoşuma gider," dedi heyecanla. Shaw onu tekrar öptü.

Bu kez ilk uzaklaşan Tanni oldu. "Bana bir şey gösterecektin, unuttun mu?"

"Of, tabii hatırlıyorum." Güçlükle soluk alıyordu.

"Önce şunu söyle, iyi mi kötü mü?"

Shaw yüzünü buruşturdu. "Kötü."

"Kötü," diye tekrarladı Tanni. "Ne kadar kötü? Ne yönden?"

"Görürsün." Duraksadı. "Hiç kimseye söylemeyecektim, ama Anson'ı çağırdım ve bana bunu görmezden gelemeyeceğimi söyledi. Haklı olduğuna karar verdim."

Tanni endişelenmeye başlıyordu, Shaw'un gerilimi kesinlikle ona da geçiyordu. Neden bu kadar gizemli olmak zorundaydı?

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Olabildiğim kadar," diyen Tanni ne beklediğini bilmiyordu.

"Korkma, tamam mı?"

"Burada kimse yok, değil mi?"

Cevap vermeden önce Shaw bir an tereddüt etti. "Hayır."

Köşedeki kalın bir naylon poşetten bir el feneri çıkardı, sonra Tanni'nin elini sımsıkı tuttu ve mağaranın derinliklerine doğru ilerlemeye başladılar. Işık duvarlardan yansıyor, üstlerinde uğursuz gölgeler oluşturuyordu.

İlerlemeye başladıklarında, ayaklarından sıçrayan suların

sesiyle titremeye başlayan Tanni, sebebinin soğuk mu yoksa korku mu olduğunu bilmiyordu.

Bir köşeyi dönüp daha küçük bir mağaraya girerken eğildiler, Tanni durdu.

“Nasılsın?” diye sordu Shaw.

“Ben... Ben bilmiyorum. Ne kadar kaldı?”

“Fazla uzak değil.”

Tanni’nin içine uğursuz bir şeyler doğdu, kalbi hızla çarpmaya başladı ve soğuğa rağmen alnından ter boşandı. İleri doğru süründüler ve Shaw birden durdu.

Sonra Tanni onu gördü. Bir an, ölü bir hayvan olduğunu sandı, ama saniyeler sonra bir insan iskeletinin yanında durduğunu fark etti, muhtemelen yaşlı bir adamdı. Mağara duvarına yaslanmış adamın başında bir beyzbol şapkası vardı. Kaygısız bir biçimde kaykılmıştı ve grotesk –başka sözcük bulamıyordu– görünüyordu. Kafatasına yapışmış saç tutamları da seçilebiliyordu. Giysisi paramparça olmuştu ve ayağında bir çift tenis ayakkabısı vardı.

Tanni soluğunu tutarak Shaw’a döndü.

“İyi misin?” diye mırıldandı Shaw.

“Şerife haber vermek zorundayız,” diyen Tanni, içinde yükselen isteri krizini bastırmaya çalışıyordu.

“Evet.” Shaw başıyla onayladı. “Haklısın, ama onu rahatsız etmek istemedim. Anlarsın ya?”

Açıkçası anlamıyordu. Bu adam huzur içinde ölmemişt

ve bir tür adalet, düzgün bir defin ve biraz ikrarı hak ediyordu. “Hadi,” dedi aceleyle. “Gidelim. Ceptelefonum arabada.”

Bir buçuk saat sonra orman yolu, tepe lambaları yanıp sönen polis arabalarıyla dolmuştu. Tanni dört araç saymıştı. Memurlar sayısız projektör getirmişler ve onları Shaw’un gösterdiği yoldan taşımışlardı.

Shaw ve Tanni el ele şerifin arabasında oturuyordu. Birkaç dakika sonra şerif kapıyı açtı. Bir memur Tanni’yi sorgularken o da Shaw’la konuşmuştu, anlaşılan öyküleri aynıydı, çünkü şerif onların birlikte oturmasına izin vermişti.

“Cesetten kaç gündür haberin var?” diye Shaw’a sordu Davis.

“Üç gün,” dedi Shaw, daha önce de söylediği gibi.

“Bir kez daha sorayım, kalıntıları oynatmadınız, hiçbir şeye dokunmadınız mı?”

Shaw yapmadıklarını söyledi.

Şerif Davis not defterine not aldı.

“Kim bu?” İki üniformalı memur, ceset torbasını dışarı taşıyıp onu bekleyen ambulansa koyarken Shaw onlara sordu.

Şerif başını iki yana salladı. “Bir şey söyleyemem.”

Tanni, Shaw’la bakıştı. “Cesedi teşhis ettiniz, ama bize söylemiyor olabilir misiniz?”

“Yoksa ne zaman olduğunu bilmiyor musunuz?”

Şerif kaşlarını çattı. “Bilmiyorum.”

“Peki kayıplar listesi?” diye sordu Tanni. Mutlaka bir açıklaması olmalıydı.

Umut Geçidi

Şerif not defterini kapadı ve gömlek cebine koydu. “Bilmemiz gerekeni yakında öğreniriz,” diye açıkladı. “Ben şerif olduğumdan beri bu kasabada faili meçhul bir cinayet olmadı ve bu da ilki olmayacak.”

Otuz Dört

Ablasının sesli mesajını aldığı anda Christie bir terslik olduğunu anladı. Mağazanın yemek salonunda durmuş, diğer personelin gevezeliklerini duymamak için telefonunu iyice kulağına bastırmıştı.

Mola verir vermez Teri'nin, hepsi birbirinden neşeli üç mesaj bıraktığını gördü. Kesinlikle bir terslik vardı, Christie'yi kandırmak o kadar da kolay değildi.

“Bu akşam uğrayabilir misin?” diye sordu Teri, kardeşi sonunda onu arayabildiğinde.

Christie yavaşça soluğunu bıraktı. “Makale yayımlandı, değil mi?”

“Buraya geldiğinde her şeyi açıklayacağım.” Christie bütün bu çılgınca aramaların James’le ilgisi olduğundan şüphelenmişti, ama belki de değildi.

“Bebekler?” korkudan sözünü bile tamamlayamadı.

“Bebekler gayet iyi,” diyen Teri onu rahatlatmaya çalıştı. “Üçü de. Aslında şu anda bir futbol maçının ortasındalar.”

Endişelerine rağmen Christie gülümsedi. “Konu neyse bana şimdi söyleyemez misin?”

“Hayır. İşten çıkar çıkmaz uğra, tamam mı?”

“Tamam, orada olacağım.”

Bu onun sinirlerini germiştir. Yılbaşı’na kadar James’i göremeyeceği için zaten morali yeterince bozuktur. James salı günü ceptelefonuna bir mesaj bırakmış ve en az bir hafta kasa-ba dışında olacağını haber vermişti. Zaten makale her an bayilerdeki yerini alabilirdi. Christie ne zaman olduğunu öğrenmeye çalışmıştı, ama muhabir de tam zamanını ona söylememiştir.

James ona fazla bilgi vermemiş, hatta nereye gittiğini bile söylemeyerek sadece arayacağını bildirmişti. Yine de Christie mesajı defalarca dinlemiş, gözlerini kapatarak onun sesinin tadını çıkarmıştı.

Cumartesi akşamı rüya gibiydi. Mükemmel bir yemekten sonra şöminenin karşısına oturmuşlardı. Christie’nin başı onun omzundaydı ve James de kolunu onun omzuna atmıştı. Çok... güzeldi. Çok özeldi. Bir erkekle asla böyle bir yakınlaşma yaşamamıştı. Uzun bir eski sevgili listesi vardı, ama hiçbirini onun böyle hissetmesini sağlayamamıştı.

James’le her şey çok farklıydı.

James istese on kez onunla seks yapabilir ve Christie izin verirdi. James onu arzuluyordu. Christie bunu vücudunun her

zerresinde hissediyordu ve kendisi de onu istiyordu. Yakında bunu *yapacaklardı*, hiç kuşkusuz yoktu, ama onların ilişkisi bundan öteydi. Daha derindi. Daha gerçektir. Kendisinin ya da vücudunun James için yapabilecekleriyle ilgili değildi. James onu seviyordu. Birbirlerini seviyorlardı.

Daha önceki bütün ilişkilerinde Christie kendini güvensiz hissetmişti. O an için birlikte olduğu sevgilisinden ne zaman uzak kalsa, onun başka bir kadınla olup olmadığını merak ederdi. Geri dönecek miydi? Dönerse ne zaman dönecekti? Hâlâ Christie'yi istiyor muydu, yoksa sevişirlerken aklından başka bir kadın mı geçiyordu?

James'le böyle bir şey yoktu. Kasabadan ayrıldığı halde, onun yoldan çıkacağından ya da Christie'yi terk edeceğinden endişelenmiyordu. Yakında dönecekti ve yeni yıla birlikte gireceklerdi. Belki Christie'nin hediye sepetlerini dağıtmasına yardım ederdi. Christie, Seattle'daki yardım derneğiyle şimdiden görüşmüş ve Yılbaşı'nda evsizlere akşam yemeği vermeyi kararlaştırmışlardı. Sonra James de ona katılabilirdi ve beraber yemek yerlerdi. Christie bu yemeği kendisi hazırlamayı düşünüyordu. Bütün haftasını yemek kitaplarını ve münüleri inceleyerek geçirmişti. Aslında pek çok kişinin, Teri'nin bile tahmin ettiğinden daha çok eve bağlıydı.

Ablasına gitmek üzere Cedar Cove'dan geçerken, Christie süslemelere ve rengârenk ışıklara farklı bir gözle bakıyordu. Çocukluğundan beri yeni yılın gelişi onu heyecanlandırmazdı,

Çünkü gözyaşından başka bir Şey getirmezdi. Böyle günlerde genellikle hüzünlü olurdu, ama bu yıl farklıydı.

Christie, Teri'yi rahatsız eden Şeyin hamileliğiyle ilgili olmasını diledi. Teri aksini söylese de, endişelenmekten kendini alamıyordu. *zler!* Teri nedense her Şeyi kendince abartırdı.

Christie bahçe kapısından içeri girdiğinde ablasının dışarıda onu beklediğini gördü, arabasını park edip hızla eve doğru ilerledi.

"Neler oluyor?" diye sordu Christie.

"Makale yayımlanmış. Bu konuda haklıymışsın," diye mırıldanan Teri onun elini tutarak oturma odasına doğru çekti.

"Bobby nerede?" diye sordu Christie.

"Kütüphanede. Telefonlarla başa çıkmaya alışıyor. Anlaşılan dünyadaki bütün muhabirler James'le konuşmaya alışıyor. Ona ulaşamayınca, Bobby'yle yetinmek zorunda kalıyorlar." Gerilen dudakları hoşnutsuzluğunun ifadesiydi. Anlaşılan James'in sorunlarını Bobby'ye bırakmak yerine, onlarla nken-disinin ilgilenmesi gerektiğini düşünüyordu.

Christie onun bu tepkisini, Bobby'yi koruma çabasını anlayabiliyordu, ama bunun tamamen haklı olduğunu da düşünmüyordu. Bir muhabir onun izini bulmuşken, artık herkes kim olduğunu bilirken James orada kalamazdı. Sonra birden aklına bir fikir geldi. "Ona bir Şey oldu, değil mi?" Ablasının telefonda söylemek istememesine şaşmamak gerekirdi. "Kaza mı?" Kalbi adeta kaburgalarına çarpıyordu.

“Christie...”

Christie ablasının kolunu tuttu. “Ne kadar kötü? Söyle bana?”

“James kaza geçirmedi,” dedi Teri sakın bir sesle.

Birden rahatlayan Christie en yakınındaki koltuğa çöktü. “Şükürler olsun.” Bu rahatlamayı başka bir endişe izledi. James yaralanmamışsa, başka bir sorun var demekti.

“Kahve yaptım,” dedi Teri.

Ayağa kalkan Christie mutfığa giden Teri’yi takip etti. “Söyle artık.”

Teri gürültüyle soluğunu bıraktı. “James istifa etti.”

“Ne demek istifa etti? Nereden istifa etti?”

Teri onunla göz göze geldi. “İşinden Christie. James artık Bobby için çalışmıyor.”

Teri’nin bunları sindirmesi biraz zaman aldı. Gözlerini ablasına dikmiş bakarken, Teri ona bir fincan kahve doldurdu.

Christie fincanı otomatik olarak aldı. “Yani artık Bobby’nin şoförlüğünü yapmak istemiyor mu? Bu dünyanın sonu olmasa gerek, değil mi?” Tamam, James’in bir zamanlar tıpkı Bobby gibi bir satranç dâhisi olduğu ortaya çıkmıştı. Bu çok önemliydi. Bir süre haber olmaya devam eder, sonra ilgi azalır ve herkesin hayatı normale dönerdi. James artık Bobby için çalışmak istemiyorsa, buna önyargılı yaklaşmak gerekmezdi.

Teri kardeşine bakmayı sürdürüyordu. “Ondan haber almadın, değil mi?”

“Hayır...” Christie bu konuda endişelenmemişti, şu ana kadar.

Christie onun kısa sesli mesajını hatırladı. “Bana bir süreliğine gittiğini söyledi.” Tam olarak ne zaman döneceğini söylememişti. Yılbaşı’nda dönmüş olacağı Christie’nin varsayımıydı. Sadece Christie’nin. Kahvesinden ilk yudumu aldı ve ablasının kahveyi çok sert yaptığını fark ederek acı tadıyla irkildi.

“Bobby perişan,” dedi Teri. “James’in yaptığı onu sırtından hançerlemek.”

“Bu kadarı biraz abartı olmadı mı?” Christie’nin tüyleri diken diken oldu.

“Hayır, olmadı,” dedi Teri sert bir sesle. “Bobby bunca yıldır onun arkadaşı ve James kuyruğunu kısıtıp kaçtığı için şimdi muhabirlerle o uğraşüyor. Bunu hak etmedi.”

Christie böyle düşünmemişti.

“Ayrıca böyle istifa etmesi,” diye söylendi Teri öfkeyle.

“Nasıl yani?”

“Bobby’yle konuşmadı bile. İstifasının hemen geçerli olduğuna dair bir mektup yazmış. Sonra bizimle tek kelime bile konuşmadan gitmiş. Nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Bobby son derece endişeli. Onun bir sinir krizi daha geçirmesinden korkuyor, ama ben şüpheliyim. Hareketleri çok hesaplı, çok planlı.”

Christie doğruldu. Eğilimi James’i savunmaktan yanaydı, ama ablasının haklı olduğu bir nokta vardı. James bilerek Christie’nin çalıştığı saatte aramıştı. Onunla konuşmak istememişti ve şimdi...

“James geri dönecek,” dedi. Aksi mümkün değildi. Dayanılır gibi değildi.

“Sanmıyorum,” diye mırıldandı Teri.

“Neden böyle söylüyorsun?” diyen Christie öfkesini güçlkle bastırdı. James ortalık durulana kadar bir yerlerde saklanıyordu. Çekip gittiğini, hayatlarından çıktığını kabul etmiyordu. Öyle bir adam değildi. James öyle biri değildi. Ayrıca Bobby ve Teri’yi seviyordu. Onlar ailesiydi. Kendisi söylemişti.

Sadece bu da değil, Christie ona içini açmıştı. Başka hiç kimseye söylemediği sırları onunla paylaşmıştı. James de kendi hayatından biraz bahsetmişti. Çocukluğunda yaşadığı travmaları, ebeveynlerinin ve satranç koçunun baskılarını anlatmıştı. Geçirdiği bir sinir krizi kariyerini sona erdirmişti ve James tekrar Bobby’ye duyduğu minneti dile getirmişti.

“James, Bobby’yi asla terk etmez,” dedi Christie.

Kendisinden uzaklaşsa bile en yakın arkadaşını yüzüstü bırakmazdı. James’in Bobby ve Teri’ye olan sadakati çok derindi.

“Ben de öyle sanırdım,” dedi Teri kabaca.

“Dönecek,” dedi Christie bir kez daha. “Her şeyin yoluna girmesi için birkaç güne ya da birkaç haftaya ihtiyacı var, ama sonunda buranın evi ve bizim onun ailesi olduğumuzu fark edecek.” Christie kendisini de katmıştı, James’in de hayatındaki diğer erkekler gibi ondan kaçtığını kabullenmesi mümkün değildi. Yapamazdı. Kesinlikle yapamazdı. Christie’nin ona anlattıklarından sonra olmazdı, çünkü James onu bilerek böyle incitmezdi.

Teri cevap vermedi.

“*Döneceğine* inanmıyor musun?” diye diklendi Christie.

“Keşke inanabilsem.”

“Dinle, çok şaşırabilirsin, ama sana söylemem gerek. James ve ben birbirimize âşığız.”

“Biliyorum,” dedi Teri, herhangi bir coşku ifadesi göstermeden.

“Biliyor musun?”

“Tanrı aşkına Christie, haftalardır biliyorum. Kaçırılma olayından bile önce.”

Bu ilginçti, çünkü Christie yakın zamana kadar kendi duygularının farkında değildi.

“Çok açıldı,” diye devam etti Teri.

Christie kahve fincanını tezgâha bıraktı. İçecek durumda değildi. Geri döndüğünde Bobby’nin mutfağa girdiğini gördü.

“Selam Bobby,” dedi neşeli bir sesle.

Bobby gözlerini kırpıştırarak tanımamış gibi ona baktı.

“Ben Christie,” dedi, elini boynuna götürerek. “Teri’nin kız kardeşi.”

“Evet, biliyorum.” Christie’nin kendini tanıtmaya çalışmasına şaşırmış gibiydi.

“James geri dönecek,” dedi Christie bir kez daha, Bobby ve Teri’ye güven aşılama çalışarak. “Neden istifa ettiğini bilmiyorum. Bu biraz ters, ama ciddi olmadığından eminim.”

“Gayet ciddi,” dedi Bobby serinkanlılıkla.

“Sıcağı sıcağına verilmiş bir karar olmalı. Hatta şaka bile olabilir ve sabah eve dönecektir.” Böyle bir şeye pek ihtimal vermiyordu, ama söylemesi gerektiğini hissediyordu.

Bobby hemen bu ihtimali yok etti. “James şaka yapmayı bilmez,” dedi. “O benim gibidir.”

“Ya.” Christie buna karşılık ne diyeceğini bilemiyordu. “Nereye gitmiş olabilir?” diye sorabildi.

Bobby başını iki yana salladı.

“Biz de aynı şeyi merak ediyoruz,” dedi Teri. “Bobby neredeyse hayatı boyunca onu tanıyor ve daha önce hiç böyle bir şey yapmamış.”

“Neden dönmeyeceğinden bu kadar eminsiniz?” diye sordu.

Ne Teri ne de Bobby bu soruya cevap vermeye gönüllü olmadı.

“Gördünüz mü?” diye haykırdı Christie zafer edasıyla. “Emin değilsiniz. Bence aşırı tepki gösteriyorsunuz. James bizi seviyor. Ona birkaç gün verin, bu patırtı sona erince hiçbir şey olmamış gibi evine geri dönecek.”

Bobby ona baktı. “Her şeyini yanında götürmüş.”

“Ne... ne demek her şeyi?”

Bobby ve ablası bakiştılar.

“Bütün kişisel eşyasını yanına almış, bilgisayar, kitapları,” diye açıkladı ablası. “Gitti Christie. Bir daha Cedar Cove’da onun yüzünü görmeyeceğimizi tahmin ediyoruz.”

Gitmiş. Temelli. Her şeyi almış. Geri dönmeyecek.

Bobby, James’i herkesten iyi tanıyordu ve James’in temelli gittiğini düşünüyorsa, muhtemelen bir bildiği vardı.

“Neden böyle bir şey yapsın?” diye boğuk bir ses çıkarabildi.

Bobby cevap vermedi.

Erkekler hiç hayatında kalmıyorlardı. Christie onun farklı olduğunu düşünmüştü. Özeldi. Ona güvenmişti, ama karşılaştığı ilk sorunda James kaçıp gitmişti.

Tavana bakan Christie gözlerini kırpıştırarak biriken yaşları savuşturmaya çalıştı. “Neden böyle,” diye sordu alayla, “hep yanlış erkeklere âşık olmayı beceriyorum?” en azından bu seferki onu dövmemiş, soymamış ve başka bir kadınla aldatmamış, evini elinden almamıştı.

Yo, hayır, James “Wilbur” Gardner özeldi, doğru. Bunların hiçbirini yapmamıştı, onun yerine kalbini hiçbir erkeğin başaramadığı kadar kırmış, paramparça etmişti. Bütün vücudu benzersiz bir acıyla dalgalandı.

“Sana da mutlu yıllar,” diyerek ayağa kalktı.

“Üzgünüm,” dedi Teri. “Biz... Ben Yılbaşı’nı mahvetmek istememiştim.”

“Mahvetmedin,” dedi Christie uçarı bir tavırla. “Aslında her şey yeni başlıyor. Düşünsene bir sürü kutlama yapmam gerekiyor.” Christie’nin bir görevi vardı, çantasını alarak ön kapının yolunu tuttu. Acele ederse, indirimli saat sona ermeden The Pink Poodle’a yetişebilirdi.

Otuz Beş

Dave Flemming'in korktuğu şey tam da buydu. Şerif Davis sorgulama için "kendi rızasıyla" ofisine uğramasını, bu konunun bekleyemeyeceğini söylemişti. Eğer Dave isteyerek gitmezse ona eşlik etmesi için bir memur göndereceğini ima edercesine, *kendi rızasıyla* kısmını vurgulamıştı.

"Gideceksin, değil mi?" diye sordu, mutfakta yanı başında duran Emily.

Telefonun ahizesi hâlâ Dave'in elindeydi. "Başka şansım olduğunu sanmıyorum."

Karısı kocaman açtığı endişeli gözleriyle ona bakıyordu. "Belki bir avukat tutsak iyi olur."

İçgüdüleri Dave'e tutmaları gerektiğini söylüyordu. "Avukat demek, masraf demek. Buna gücümüz yok."

"*Tutmamaya* gücümüz yok," diye üsteledi Emily. "Şerif Davis'in seni tutuklama ihtimali varsa, o zaman..." birden durdu.

“Martha Evans’tan bir şey çalmadım,” dedi Dave. Emily’nin ona inandığını biliyordu, ama savunmaya geçmekten kendini alamıyordu. “Gerçek ortaya çıkacaktır.”

“Polisiye dizileri hiç seyretmiyor musun?” diye parladı karısı. “Polis masumiyetini umursamaz. Onlar suçlu ister.”

“Emily.” Televizyon için söylediği geçerli olabilirdi, ama Cedar Cove’da böyle bir şey olamazdı. Şerif Davis suç sicilinden çok adaleti kollayan onurlu bir insandı.

“Bir şeyler satabilirim.” Emily alyansını parmağında çeviriyordu. “Rehinciye gidip...”

“Bu konuyu konuşmayı bile reddediyorum.”

“Peki Roy McAfee?” diye sordu Emily, sesinde panik vardı. “Ona zaten ödeme yaptığımıza göre, belki...”

“Ona ödeme yapmayı teklif ettim, ama kabul etmedi.”

Emily reddedilmeyi kabul eden tiplerden değildi. “Dave, mantıklı ol, tamam mı? Eğer hapse girersen...”

“Böyle bir şey olmayacak.” Sesi gayet güvenli çıkıyordu, ama masumiyeti ve Roy McAfee’nin, Martha Evans’ın mirasından bir şey çalmadığına inanması dışında fazla bir dayanağı da yoktu. Roy başka bir şüpheliden söz etmişti, ama bu günler önceydi ve o yüzden, Dave oradan bir şey çıkmadığına hükmetmişti. Eğer şerif onu tutuklamaya karar verirse, o zaman Emily’den bir avukat tutmasını isterdi.

Karısı gözlerini kapadı. “Keşke *Law & Order*’ı daha sık seyretseydin. O zaman ne dediğimi anlardın.”

Dave'in televizyondaki polisiyeler için vakti yoktu. "Aşın tepki gösteriyorsun. New York'ta olsak neyse, o zaman yasal bir temsilci isterdim, ama burası Cedar Cove ve şerif benim arkadaşım."

Emily bir süre bunu düşündü. "Korkarım üst üste yığılan delilleri görünce şerif artık arkadaşın olmayacak."

Dave içini çekti. Dışarıdan bakınca gerçekten suçlu görünüyordu. Üstüne kalan sözde delillerin çoğuna açıklama bile getiremiyordu. Karısının bulduğu pırlanta küpelerin ceketinin cebine nasıl girdiği hakkında en ufak fikri yoktu.

Kendi gözleriyle gördüğü mektubun Martha Evans'ın vasiyetnamesine neden girmediğini de bilmiyordu.

Emily'nin sözünü dinlemeye karar verdi.

"Roy'u arayacağım," dedi. Şerif Davis'e güveniyordu, ama birinin yanında yer alması fena olmazdı. Dave kendini savunmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Dürüst bir adamdı, ama hiç kimse şüpheden muaf değildi. Papazlar da buna dahildi.

Emily dua eder gibi ellerini birleştirdi. "Şükürler olsun Tanrım, Roy'un orada olmasını istediğin için."

Dave iyimser olmaya çalışıyordu. Bununla beraber, tutuklanır ve suçlanırsa, Emily mali anlamda asla destek veremezdi. Birkaç hafta içinde faturalar birikmeye başladılar. Eve haciz gelir, karısı ve çocukları aile büyüklerinin yanına taşınmak zorunda kalırdı. Hayatları kaosa dönüşürdü.

Dave zihninin bu tehlikeli sulara dolaşmasına izin vermemeliydi. Yine de, böyle bir ihtimal vardı. Gerçekten tutuklanabilirdi.

Telefonu tekrar alıp Roy'un numarasını çevirdi. Emily dikkatle onu izliyordu. Bir dakika sonra Dave telefonu kapadı.

“Evet?” diye sordu karısı endişeyle.

“Corrie'yle konuştum. Roy'un zaten şerifin ofisinde olduğunu söyledi. Hemen çıkarsak iyi olur.”

Yüzü sararan Emily başıyla onayladı. “Paltomu alayım.”

Birden kararsız kalan Dave ellerini sıktı. “Sanırım beklemeyi tercih edeceğim,” dedi.

“Beklemek mi?” diye patladı Emily. “*Neyi* bekleyeceksin? Tutuklanmayı mı?”

“Bu işi Yılbaşı'ndan sonraya ertelemek istiyorum.”

“Dave, gerçekçi ol,” diye yalvardı Emily. “Bu süreçte bamızda bu belayla yaşayamayız. Bir saat bile ertelemenin sana bir yararı olacağına inanmıyorsun, değil mi?”

“Peki Yılbaşı'nda kilisede icra etmek zorunda olduğum yükümlülüklerim?” Şerif Davis dini törenlerini icra etsin diye onu salıverecek miydi? Gece yarısı geri döneceğine söz verse bile, bir anlamı olmazdı.

“Roy şerifle birlikte. Seni koruyacaktır.”

Karısı özel dedektife fazla itibar ediyordu. Dave, Roy'un elinden geleni yapacağını biliyordu, ama kanunun karşısında

duramazdı. Eğer şerifin tutuklamaktan başka çaresi yoksa, Roy'un söyleyeceği hiçbir şey fikrini değiştiremezdi.

Karısının haklı olduğu bir konu daha vardı. Bütün bunların ağırlığıyla ezilmişti, doğru dürüst uyuyamıyordu, iştahı kısılmıştı ve sinirleri kopma noktasına gelmişti. Sonuç ne olursa olsun, Tanrı'nın adaletine güvenmek istiyordu. Papazlık mesleğine başladığından beri, en büyük inanç sıçramasını bu olayla yaptığına hiç kuşku yoktu.

"Hadi gidelim," dedi, derin ve güçlü bir soluk alarak.

Kasabaya giden yol boyunca ikisi de konuşmadı. İkisi beraberce, ne gerekiyorsa onunla yüzleşmeye hazırdılar.

On beş dakika sonra, Dave ve Emily el ele karakola girdiler. Telefonlar susmuyor, üniformalı kadın ve erkekler koşuşturuyordu, hem kontrollü hem de hummalı bir çalışma ortamı vardı.

Dave onu tanıdığı belli olan danışma görevlisine kendini tanıttı.

"Şerife burada olduğunuzu haber vereyim."

"Teşekkürler," dedi Emily.

Elini tutan karısı parmaklarını biraz daha sıkıyordu. "Geoff Duncan da burada," diye fısıldadı.

İkisi de sebebini biliyordu. Dave'in olduğunu iddia ettiği ve Emily'nin görmek istediği belgenin vasiyetnamede olmadığını söylemek için gelmişti.

"Programa aldığım iki evlilik danışmanlığı randevusuna

da gelmedi,” diye fısıldadı Dave. İkinci randevu iptali gizli bir lütuftu. Eşek yan duvarı çifteleyip bütün yapıyı yıktıktan sonra, Noel gösterisinin sergilendiği sahnenin ahır bölümünü baştan yapmak gerekmişti.

Dave ve gönüllüler o gün tamirat için saatler harcamışlardı. Aynı gün, daha sakın yeni bir eşek bulmak için telefonda bir saat geçirmişti. Geoff ve nişanlısı gelse bile, görüşme gerçekleştiremeyebilirdi.

Allan Harris sabırsız ve telaşlı bir halde içeri girdi. Dave’e kaşlarını çatı ve bekleme alanının diğer köşesindeki yardımcısına yöneldi. “Bütün bunların anlamı nedir, biliyor musun?” diye sordu.

Geoff onları görmezden geliyor gibiydi ve Dave’in bu konuda bir şikâyeti yoktu.

“Sizi de mi buraya çağırdılar?” diye sordu Emily.

Allan çantasını yere koydu, her seferinde bir parmağını çekerek deri eldivenlerini çıkardı. “Evet. Randevularımı yeniden düzenlemek zorunda kaldım. Telefonlara bakmak için Geoff da olmadığından, büroyu kapatmak zorunda kaldım.”

Dave bu durumun kendisi için de hiç uygun olmadığını belirtmek üzereydi ki kendini tuttu, bunun için Tanrı’nın onu ödüllendireceğinden emindi.

Tam Allan bir şey söylemeye hazırlanırken Şerif Davis odasından çıktı. Roy McAfee de yanındaydı. Özel dedektifin

gözleri doğruca Dave ve Emily'ye takıldı ve onları başıyla hafifçe selamladı. Dave onun bakışlarından bir şeyler okumaya çalıştı, ama başaramadı.

"Allan, Dave, Emily ve Geoff'un odama gelmesini istiyorum," dedi şerif.

Sandalyeler önceden hazırlanmıştı ve herkes yerine oturdu. Allan terziden çıkma uzun paltosunu dikkatle dizlerinin üstüne yerleştirdi.

"Bu biraz alışılmadık," diye söylendi avukat.

"Evet, sanırım öyle," diye ona katıldı Dave. "Bununla beraber, sebebini gayet iyi anlayacaksınız." Odadakilere göz gezdirdi. "Dave, diğerlerinin önünde sana birkaç soru sorsam sakıncası var mı?"

Roy'a dönen Dave, onun belli belirsiz başıyla onayladığını gördü. "Saklayacak bir şeyim yok."

"Güzel." Şerif kendi koltuğuna geçti. Ayakta kalan tek kişi Roy McAfee'ydi.

"Dave, sen Martha Evans'ın arkadaşıydın, doğru mudur?"

Dave hemen cevap verdi. "Martha kilise cemaatimizin bir üyesiydi."

"Anlıyorum," diye mırıldandı şerif.

Avukat kasten saatinden gözünü ayırmıyor, bütün bunlara vakti olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Dave ve Emily'nin en uzağındaki sandalyede oturan Geoff da bir an önce gitmeye

hevesli görünüyordu. Dave de aynı şeyleri hissediyordu, ama ailesinin –ve kendisinin– hatırı için sabırla beklemek zorundaydı.

“Hayatının son günlerinde haftada iki ya da üç kez ona uğruyordunuz.”

“Martha seksenli yaşlarına gelse de kafası zehir gibi çalışıyordu. Vücudu ona ihanet etmeye başlamıştı, ama yine de evinde kalmak istiyordu. O yüzden ailesi onu ziyaret etmesi için bir hemşire ayarladı.”

Şerif Davis başını yana eğdi. “Size altın bir kol saati verdiğini söylüyorsunuz.”

“Evet. Bunun için bir mektup yazmıştı. Kendi gözlerimle gördüm. Avukatının günün ilerleyen saatlerinde geleceğini ve ona teslim edeceğini söylemişti.”

Şerif, Allan Harris’e döndü. “Martha Evans’ın evini ziyaret etme alışkanlığınız var mıydı?”

Allan doğruca şerifin gözlerinin içine baktı. “Evi adliyeye yakındı ve o yüzden sorun olmuyordu. Martha’yı yıllardır tanırım. Annemin iyi arkadaşıydı. Ona küçük iyilikler yapmak beni mutlu ederdi.”

“Martha’nın evine kendi adınıza yardımcınızı gönderdiğiniz de oluyor muydu?”

“Sadece bir kez,” diye araya girdi Geoff. “Bir gün evden işe giderken bazı belgeleri bırakmamı istemişti.”

“Bu doğru mu?” Şerif soran gözlerle avukata baktı.

Allan Harris kabul etti. “Evet doğru. Sadece bir kez.”

“Tam olarak ne zaman olduğunu hatırlıyor musunuz?”

Allan Harris çantasına uzandı. “Hemen söyleyebilirim. Yeminli tanıklıkla aynı güne...” sözlerini yarım bırakarak BlackBerry’sinden ajandasını kontrol etmeye başladı. “İşte burada. Altı Eylül.”

“Altısı,” diye tekrarlayan şerif tarihi not aldı, sonra Dave’e baktı. “Martha’nın ölüsünü ne zaman bulduğunu hatırlıyor musun?” diye sordu.

Dave’in unutabileceği bir tarih değildi. “İki gün sonra,” dedi.

“Sekizi.” Şerif başıyla onayladı. “Saati hangi gün vermişti?”

“Altısında.”

“Bir başka deyişle, ölümünden iki gün önce. Doğru mu?”

“Evet.”

“Mektup o zaman var mıydı?”

“Evet.”

Geoff Duncan ayağa kalktı. “Bakın, eğer bununla bir il-
gim olduğunu düşünüyorsanız...”

“İşin gerçeği, düşünmekten fazlasını yapıyorum,” dedi Şe-
rif Davis, sözcükleri tek tek vurgulayarak. “Banka hesabınıza
mahkeme celbi gönderdim.” Bir dosya açarak içindeki belgeyi
Geoff Duncan’a uzattı. “Ayrıca Seattle’daki rehineci, pek çok
pırlanta küpe bıraktığınıza dair tanıklık yapmaya hazır.”

Odaya ölüm sessizliği çöktü.

“Geoff Duncan?” diye fısıldayan Emily, kocaman açtığı gözleriyle Dave’e baktı.

Dave onun elini sıktı. Genç adamdan asla şüphelenmezdi. Aklına bile gelmezdi.

Geoff sandalyesine geri çöktü ve tuhaf bir ifadeyle uzaklara baktı. “Ben... Benim paraya ihtiyacım vardı.”

Dave bir an gözlerini kapadı ve birkaç hafta önce Geoff’la yaptığı konuşmayı hatırladı. Adam ona gururla nişanlısından söz etmişti. Lori Bellamy bölgenin en zengin ailelerinden birinin kızıydı ve anlaşılan Geoff kendini onun alışık olduğu tarzı sürdürmeye zorunlu hissediyordu, bunu yapacak ekonomik gücü olmadığı halde.

“Geoff.” Allan Harris diğer adamın ismini adeta fısıltıyla söylemişti. *Avukatın şu andaki duyguları şok, inanamama ve hüznün olmalı,* diye düşündü Dave. *Neden?*

Geoff soruları cevaplamayı reddediyordu. “Bir avukatla görüşmeden başka bir şey söylemeyeceğim.”

“Ben avukatım,” diye hatırlattı Harris sertçe.

“Ben ceza avukatı istiyorum, miras avukatı değil.” Diğer adamın gözleri öfkeyle parlıyordu.

“Öyleyse hiç durma ve bir tane bul.”

Şerif Davis odanın kapısını açtı, içeri bir memur girdi. Geoff Duncan’a kelepçe takarken haklarını okumaya başladı.

“Haklarımı biliyorum,” diye terslendi Geoff. “Buna gerek yok.”

Onu dinlemeyen memur Geoff'u dışarı çıkardı.

Dave sersemlemiş bir halde oturuyordu. "Martha mektubu ona verdi."

"İmha ettiğine eminim," diyen Roy McAfee o gün ilk kez konuşuyordu.

"Mücevherleri nerede sakladığını nasıl biliyordu?"

Bunun cevabını Roy verdi. "Dave'e söylediğim gibi, buzluk değerli eşyanızı saklamak için en iyi yer değildir."

"Onları muhtemelen aynı gün aldı," dedi Allan. "Martha'nın kulakları ağır işitiyordu, dolabın kapısını açtığını duymamıştır."

"Fakat... Neden bana komplo kurdu?" diye sordu Dave.

"Kolay hedeftin," dedi Roy. "Ölüsünü sen buldun."

"Küpeleri ne zaman ceketimin cebine koydu?" diye sordu kaşlarını çatan Dave. "Yo... Bir dakika. O gün ceketimi Martha'da unutmuştum."

Şu ana kadar bu hiç aklına gelmemişti. O gün hava çok sıcaktı ve ceketini çıkarmış, aynı gün almak için –anlaşılan Geoff'un ziyaretinden sonra– geri dönmüştü. Ceket kilisedeki odasının kapısına asmıştı... Emily onu alıp eve getirene kadar.

"Geoff haklı olarak senin de mücevherlerin nerede olduğunu bildiğini tahmin etti. Altın kol saati sendeydi ve mektubu yok edip aleyhine delil oluşturmak çok kolaydı."

Dave kendini budala gibi hissediyordu. Cebinde bir şey olup olmadığını bile fark etmemiş, küpeleri ofisine kadar taşıyarak asmıştı.

“Nasıl anladın?” diye şerife sordu Allan Harris.

Troy sırtıttı. “Aslında ikiyle ikiyi toplamak kadar basit. Elimizde hem Duncan’ın hem de mücevherlerin fotoğrafları olunca, geriye sadece ayak işleri kaldı. Birkaç sosyetik rehineciye memurlar gönderildi ve bütün taşlar yerine oturdu.”

“Gitmekte özgür müyüz?” diye sordu Emily.

Şerif başıyla onayladı. “Önce bir soru.”

“Elbette.”

“Altın kol saatini ne yapmamı istiyorsunuz?”

Dave hiç tereddüt etmedi. “Ailesine iade edin. Artık gidebilir miyiz?”

Şerif sırtıttı. “Odamda kalabalık yapıyorsunuz, Peder Flemming. Hazırlayacak bir sahne gösteriniz var sanırım. Haksız mıyım?”

Dave sırayla iki adama baktı. “Öyle. Ve... ve,” diye kekeledi. “Teşekkür ederim. İkinize de çok teşekkür ederim.”

“Çok teşekkürler,” diye şakıdı Emily.

Dave ve Emily şerifin odasından çıkıp adeta koşarak arabalarına döndüler ve kendilerini içeri atar atmaz sımsıkı birbirlerine sarıldılar. “Bitti, sonunda bitti,” dedi Emily’ye.

“Şükürler olsun,” dedi Emily. “Senden şüphelendiğim için özür dilerim. Her şey için özür dilerim.”

“Aynı koşullarda eminim ben de daha farklı davranmazdım.”

“Ama ben senin karınım!”

“Evet, öylesin,” dedi Dave onun gözlerinin içine bakarak. “Benim güzel, güzel karım.” Sonra onu öptü.

Pencerenin önünde duran Şerif Troy Davis aşağıdaki Emily ve Dave’i izliyordu. Onların sarılıp öpüştüğünü görünce gülümsedi. Arkadaşı Roy McAfee’nin de küçük bir yardımıyla hırsızlığın sorumlusunu yakalamışlar ve süreç içinde Dave Flemming’in ismini aklamışlardı. Şu ana kadar, bir çift dışında bütün mücevherler de bulunmuştu.

Troy, Martha’nın iki kızına haberi çoktan vermiş ve mücevherlerin onlara teslim edileceğini bildirmişti. Martha’nın saati Dave’e vermeyi gerçekten istediğini biliyordu, ama Dave onu iade etmekte ısrarlıydı. Martha’nın çocuklarına, annelerinin saati ona verdiğini ispatlayabilecek hiçbir delili yoktu ve Dave en küçük bir şüpheyi bile tahammül edemezdi. Troy bunu takdir ediyordu.

Pencereden uzaklaştı, burnunun üstündeki kemeri sıktı. En azından bu vaka mutlu sona ulaşmıştı. Gerçi iki gün önce mağarada bulunan cesedin kimliği henüz tespit edilememişti. Bütün bildiği kalıntıların ergen bir erkeğe ait olduğuydu ve bu sadece patoloğun bilgiye dayalı tahminiydi. Troy çocuğun evden kaçtığından şüpheleniyordu.

Bu vaka onun şubesinin sınırlarını aşıyordu. Kayıtlar o

bölgede patoloğun belirlediği dönemde herhangi bir kayıp olmadığını gösteriyordu, ama *biri* onu görmüş, konuşmuş, tanımış olmalıydı.

Kapanmış davalar her zaman zordu, ama ne kadar uzun sürerse sürsün Troy bu delikanlının kim olduğunu ve neden o mağaraya girdiğini bulmaya kararlıydı.

Yirmi yıllık bir gizemi çözmek bir yana, aynı zamanda Yılbaşı'ydı.

Faith'siz bir Yılbaşı.

Üç saat sonra Şerif Davis odasından ayrıldı. Mesai sonunda bitmişti ve eve gidiyordu. Bugünlerde Pasifik Bulvarı doksan iki numara çok ıssız bir yerdi. Belki Megan'ın ona aldığı Yılbaşı çelengini asar ve akşamı Faith'le geçirmek nasıl olurdu diye hayal kurardı.
